UĞUR MUMCU

umag BİR PULSUZ DİLEKÇE

UĞUR MUMCU

UĞUR MUMCU

bir pulsuz dilekçe

umag UĞUR MUMCU ARAŞTIRMACILI GAZETECİLİK VAKFI

24 BASKI

um:ag Vakfı Yayınları: 5
Bütün Yapıtları Dizisi: 3

BİR PULSUZ DİLEKÇE

UĞUR MUMCU

1'inci Baskı: Mayıs 1977, İstanbul
24'üncü Baskı: Ekim 1996, Ankara, 3 000 adet
"Bir Pulsuz Dilekçe", 23. baskıya kadar "Tekin Yayınevi" tarafından toplam 86 500 adet yayınlanmıştır.

ISBN 975-8084-22-4

Yayın Yönetmeni: Ali TARTANOĞLU

Kapak Tasarımı ve İllüstrasyon: SOLARİS

Dizgi: um:ag

Baskı: DUMAT

OĞLUM ÖZGÜR'E..

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ "Maraton"

ÇETE

Çete 1
Orta Oyunu 3
Soruyoruz 5
Ahlak Dersleri 8
Doğruyu Söylemek 11
Sormazlar mı? 13
Milliyetçilik Sınavı 15
Belgeler Ortada 18
Petrol Kokusu 21
Millî Selâmet T.A.Ş. 24
Şellefyan Düzeni 26
Besleme 29
Korutürk'e Arzediyoruz 31
Soy Sop Kredileri 34
İnsan Manzaraları 36
Kılıç'ın Kini 39
Kardeşlik 42
Hem Politikacı, Hem İş Adamı 44
47.375 TL. 47
Kredi Aranıyor 49
Hayalî Sermaye T.A.Ş. 51
Örtbas Edilen Kim? 54
Lastik Dosyası 57
Karataş'ı Tanıyalım 59
TRT'deki Bir Komisyoncu 61
THY Dosyası 63
THY ve Evliya Çelebicilik 65

Yeni Bir Belge 68
Nasıl Zengin Oldu? 70
Denizde Dalga 73
Tokoğlu'na Soruyouz 75
Turistik Değer mi? 77
Örgüte Tanıtıyoruz 79
Kadro 81

GİZLİ ÖRGÜT MÜ?

Ülkücüler Eylemde 85
Bu Kan Kurumaz 87
Ne Bekliyorsunuz 90
Aftan Yararlanan Kimmiş? 92
Buyurun Karan 94
Gizli Örgüt mü? 97
Bu Hesap Sorulmaz mı? 100
Ülkücüye Notlar 102
Eşkiyanın Kökü Dışandadır 105
Kim Koruyor? 107
Vur, Öldür, Yaşatma 109

GENERALLERİN GECESİ

Eski Yöntemler 111
Pusudakiler 113
Kim, Kimi Doğruluyor 116
Özaydınlı Karamamesi 119
Generallerin Gecesi 120
Özaydınlı Olayı 122
Özaydınlı ve Cephecilik 124
Öç Alınıyor 126
Özaydınlı ve Demirel 129
Beyaz Kitap ve Kara Yalan 131
Oyuna Gelmemek 133
Anlaşılmaz İşler 137
Ateşle Oynamak 139
Zavallı Menderes 141
Bir İki Soru 143

BU DOSYA KAPANMAZ

Bombalar Patlarken 147
Hiç mi Önemi Yok? 149
Neden Susuluyor? 150
İşler Karışıyor 152
İşin Özü Unutuldu 154
Lockheed Belgeleri 157
Ne Oluyor? 159
Tutuklama 162
Lockheed Unutuldu mu? 164
Lockheed Olayının İlginç Yönü 165
İşler Kızışıyor 167
Lockheed Olayı Saptırılıyor 169
Bu Dosya Kapanmaz 171

UNUTTURULAN MEZAR TAŞLARI

Kanlı Kaldırımlar 175
Sesleniş 177
Unutturulan Mezar Taşları 179
Laval Öldü mü? 182
İki Yabancı 184
Bir Bakanın Gözyaşları 187
Ölmek Hakkı 189
Mehmet Pekşen'i Tanır mısınız? 192
Bir Tozlu Dosya 194
Kauçuk Mermi 196
Böyle mi Anılır? 197
Vicdan Lekeleri 199
Ömek Alırlar mı? 201
CHP Görev Yapmalı 203

VATAN KURTARAN VALİ

Canlı Yayın 205
Kökü Dışarda Cereyan 207
Taverna Barış Harekâtı 210
Ve Hatta Maoist 212
Asker Oldum Piyade 214
Bir Tutukluya Ögütler 217

Para... Para Para... 220
Ayvaz'a Övgü 222
Firar 224
Vatan Kurtaran Vali 226

SAĞA BEŞ, SOLA ON BEŞ YIL
Sağa Beş, Sola On Beş Yıl 229
Tesbih ve Tetik 231
"Nizam-ı Âlem İçin" 234
Sayın Muhbir Başbakan 236
"Siyasi Emniyet" Adına 239
Kalem 240
Hoşgörü 243
Olaylar ve Korutürk 245
Korutürk'ün Yetkileri 247
Açık Artırma 248
Tahakküm 250
Gülmeye Değmez mi? 252
Emperyalizmi Kötülemek 255
Bildiri İle Olmaz 257
Karakol ve Ayna 260
Polise Saygısızlık Budur 263
Böyle Yetişiyorlar 265
Dış Türkler Masalı 267
Anayasaya Aykırıdır 269
Borçlu Çıkarlar 271
Sırttaki Hançer 273
Adını Koyalım 275
Tarih Kitabı 276
Atatürkçülük Adına 278
Alışamadıklan Ses 280
Sosyalist Enternasyonal 281
Öğretmenlere Sevgilerle 284
İptalden Sonra 287
Alışmak 289
Bir Pulsuz Dilekçe 291

MARATON

Türkiye'de Ecevit'in ün kazandırdığı deyimle, dört yıldır bir seçim ekonomisi uygulanıyor. 1974 başında tütün taban fiyatlarını ölçüsüz biçimde yükseltmekle başlayan bu politika, seçimle gelmiş muhtarlara bütçeden maaş verip memurlaştırma girişimlerine kadar uzanıyor. Parlamentoda temsil edilen partiler, gelir dağılışındaki eşitsizlikleri düzeltmek yerine, giderek ağırlaştıran enflâsyona dayalı "sosyal demogoji" yanşına kendilerini kaptırmış bulunuyorlar.

Seçim Ekonomisi

Ecevit, 3 Haziran 1976 tarihinde yaptığı bir konuşmada bu gidişe Türkiye'nin dayanamayacağını ileri sürüyordu:

"Seçime yaklaşılan aylarda ilerisi çok fazla düşünülmeden seçmeni tatmin etmeyi gözetici politikalar uygulanabilir. Halen zengin ülkelerin bile seçim ekonomisi denen bir sürece, ancak birkaç ay tahammülü vardır. Türkiye'nin hiç tahammülü yoktur. Fakat 1,5 yıldır Türkiye'de en sorumsuzca bir seçim ekonomisi uygulanıyor. Eğer seçimler, 1977 Ekim'inden önce yapılmayacak olursa, daha 1,5 yıla yakın bir süre bu sorumsuzluk devam edecektir."

Partilerimiz bu sorumsuzluğu elbirliğiyle sürdürüyorlar. Seçim ekonomisinin yıkıntılarına, sürekli ve yüksek enflasyona aldırış edenimiz pek yok. Seçim ekonomisinin, aydınlık sonuçlarına yol açacağı umuduyla ekonomik bunalım görmezlikten geliniyor.

Büyük Koalisyon

Seçimler bir aydınlık getirebilecek mi? Büyük partilerimizin

her ikisi de, tek başlarına iktidar olabilmek için olağanüstü bir çaba gösteriyorlar. MSP ise, "anahtar parti" durumunu daha dört yıl sürdürebilme inadında. Oysa yalnız iç sermaye çevreleri ve etkin bürokratik kesimler değil, ABD'den NATO'ya ve Ortak Pazar'a kadar uzanan ve gittikçe artan ölçüde borç alabilmek için el açmak zorunda kaldığımız dış çevreler, MSP anahtarını kırmaya kararlı gözüküyorlar. Bu nedenle, eğer seçimlerde bir parti tek başına iktidar olamaz ise, borç para musluğunu elinde tutan dış çevrelerin MSP ile koalisyonu önlemek ve bir AP-CHP koalisyonu gerçekleştirmek için olağanüstü baskılara girişeceklerini beklemek gerek. Büyük partilerin bu baskılara önümüzdeki dönemde de dayanabilmeleri eskisi kadar kolay değil.

Böyle bir koalisyon, Türkiye'nin demokratikleşme sürecinin belli bir süre durdurulması ve engellenmesi demek... Onun içindir ki, demokrasiden yana çevreler, CHP'nin tek başına iktidara gelmesini istiyorlar.

Ecevit'in "Katkı" Politikası

CHP Genel Başkanı, tek başına iktidara gelebilmek için, herkesi hoşnut etme, iç ve dış etkin çevreleri yatıştırma politikası izliyor. Ecevit, yeterli oyun bu yoldan sağlanacağı inancında. Ecevit'in tek başına oluşturduğu program, CHP'li Belediye Başkanı Vedat Dalokay'ın deyimiyle, "herkese cennet vaad ediyor" ve varlıklılardan dahi herhangi bir özveri istemekten çekiniyor. Sanayicilerin bile artık yakındığı AET-Türkiye Ortaklık Andlaşmasına karşı çıkmaktan, antiemperyalist bir tutum takınmaktan, ABD ile anlaşmazlıklar ele almaktan dikkatle kaçınıyor.(*)

Program, demokratik özgürlükler konusunda da genel deyimlerle yetiniyor. Bazı dağ köyleri için havai hat bile vaad ettiği halde, ünlü 141 ve 142. maddelerin kaldırılacağını açıkça söylemek gereğini duymuyor.

(*) Ecevit, programının geçerliliğine ve gerçekçiliğine o kadar inançlı ki, kurultayda programın tartışılmasına bile izin vermedi. CHP içi muhalefet, Ecevit'in sert uyarıları karşısında program tartışmasına girmeye cesaret edemedi ve anlamsız görüntülü bir muhalefet olarak kaldı...

CHP Dışı Solun Kaygıları

CHP yöneticilerine göre, solla diyalogdan kaçınma bir sağa kayış ve büyük sermaye çevrelerine verilmiş bir ödün sayılamaz. CHP sermayeden ürktüğü için değil, "8-10 milyonluk orman köylüleri ile esnaf ve sanatkâr gruplarının bazı tereddütlerini depreştirmekten" kaçındığı için tutumunda dikkatlidir. Sol partiler ise, solla diyalogtan kaçınan bir CHP'nin demokrasiyi getirebileceğinden kuşkuludurlar.

Sosyalist Devrim Partisi lideri Aybar şöyle konuşuyor:

"Başkaları ile diyalog kurmayan, solla –tüm solla– diyalog kurmayan, faşizme karşı işbirliğine yanaşmayan bir CHP iktidarda tek başına, dal budak salmış bir faşizmle nasıl başa çıkacak, demokrasiyi nasıl getirecektir?

Demokrasiye muhalefetteyken alışılır. Bu yolu muhalefetteyken denemeyen CHP'nin, iktidarda demokrasi getirmesi şüpheye girer."

TİP lideri Behice Boran da farklı görüşte değildir:

"Sayısal ağırlığı ne kadar büyük olursa olsun, CHP yalnız başına politik özgürleşmeyi gerçekleştiremez... Sorun, CHP'nin kendi soluna açılması, güç ve işbirliği etmeye yönelmesidir. CHP'nin sağa, büyük burjuvaziyle uzlaşmaya kaymaktan geri durabilmesi, demokratik hak ve özgürlükleri tutarlı ve etkin biçimde savunabilmesi ve iktidara geldiğinde gerçekleştirebilmesi, ancak sola açılmasıyla, güç ve işbirliğine yönelmesiyle mümkündür. Unutulmamalı ki, oylar alınıp hukuken iktidara gelinebilir, ama gerçekten iktidar olunmayabilir."

Ekonominin Tuzakları

Gerçekten, iktidar olmak, önümüzdeki seçimleri kazanmaktan çok daha güç görünüyor. Kim iktidara gelirse gelsin, baş sorun, yeni borçlar bulmak ve borçları erteletmek olacağa benzer. Döviz sıkıntısı yüzünden birkaç gün akaryakıt bulunamayışının, ülkede nasıl bir gerilim yarattığı bugünün örnekleriyle ortada... Yüzlerce gencin öldürülmesine karşı toplumsal bir bağışıklık kazanılabilir ama, ekonominin durmasına dayanılamaz...

Daha şimdiden yabancı bankalar borç vermek için Para Fonu'nun onayını istemeye başlamış bulunuyorlar. Para Fonu'nun onayı, yüksek oranlı bir devalüasyon, harcamaları kısma ve kamu kesiminin ürettiği mal ve hizmetlere büyük ölçüde zam yapma anlamına gelmekte. CHP milletvekili adayı Prof. Bulutoğlu, haklı olarak en az yüzde 30 oranında paranın dış değerini düşürmek gerek diyor.

Şimdi düşününüz: İç ve dış ekonomik güçlerin ve bürokrasinin bazı etkin kesimlerinin pusuya yattığı bir ortamda, azgın bir muhalefet ve basın her fırsatı sömürmeye teşne iken, cennet vaadleriyle oyalanan kitlelere, bu kaçınılmaz bir soğuk duşu anlatabilmek mümkün mü?

Söylediklerileyle yaptıkları biribirini tutmayan iktidarların, ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, çabucak aşıldıklarını ve ekonomik güçlere boyun eğdiklerini gösteren dünyada pek çok örnek var. Bu nedenle işçi sınıfını ve emekçi kitleleri –kaypaklığa kaçmadan açık seçik doğrular etrafında yoğun bir bilinçlenme sağlayıp– örgütlemeden ve bu örgütlü ve bilinçli güce dayanıp ekonomi ve etkin bürokratik kesimler üzerinde egemenlik kurmadan gerçek bir iktidar olmak kolay değil.

Allende, birinciyi az çok başardı, ikinciyi ise başaramadı. Enflasyon ile kamyoncu ve bakkal grevlerinin ağırlığı altında ezildi. Pinochet'ye son darbeyi kolayca indirme işi kaldı...(*)

CHP'nin Aşınması

CHP'nin açık seçiklikten kaçışını ve tereddütlerini anlamak zor değil. Tereddütler, önce kendi yapısından geliyor. Profesyonelleşmiş parti yöneticilerinin ve milletvekillerimizin büyük çoğunluğunun biribirlerinden pek farklı olduklan söylenemez.

(*) Şimdi Şili yöneticileri özeleştiri yapıyorlar. Allende'nin Dışişleri Bakanı Almeyda şöyle konuşuyor: "Biz bir askeri politika gütmedik. Bu yanlıştı. Biz kendimizi savunmak ve karşı saldırıya geçmek için, gerekli araçları hazırlamadık. Asıl yanılgımız da budur... İdeolojik ve taktik yanlışlıklar da yaptık. Biçimsel demokrasiye fazla bağımlı kalmadık. Bu da bizim elimizi kolumuzu bağladı (Cumhuriyet, 30 Kasım 1976). Fakat temel başarısızlık ekonomide oldu. Ecevit'in ise kamu yönetimiyle ilgili görüşleri şöyle: "Tümüyle kamu yönetimini, ordu kadar kendi yönetir duruma getirmeyi düşünüyoruz." (Yankı, sayı: 298)

Ayrıca "mebuslaşma" diye bir olgunun varlığını, ödenekler konusunda bu yıl bir kez daha gördük.

Öte yandan, tereddütler toplumsal yapıdan kaynaklanıyor. Hızlı sayılabilecek kapitalistleşme sürecine karşın, Türkiye'de küçük mülkiyet ezici biçimde egemen. Tarımda toprak yoğunlaşması çok yavaş. Cüce ve küçük mülkiyet ağır basıyor. Kentsel kesimde, küçük aile işletmeleri eksilmiyor, artıyor. Almanya'daki işçilerimizin ve işçi sınıfımızın önemli bir bölümünün bile isteği, kendi küçük işine sahip olma yolunda. Son yirmi beş yılda, yüksek mevduatlı bankalara sahip, malî holdinglerin başına kurulmuş, büyük kapitalistler yetişti, fakat bunlar henüz dev sanayiciler olamadılar. İmalat sanayiindeki özel kuruluşlann yüzde 75'i, 50'nin çok altında işçi çalıştırıyor. İstanbul Sanayi Odası, yüz büyük işletme tablosunu kamu kuruluşlannı katarak tamamlıyor. Kısaca, Türkiye'de küçük mülkiyet egemen.

Büyük sermaye, oy deposu küçük mülk sahiplerinin korku ve tereddütlerini sömürmekte ve onlan kendi yönünde kullanmakta çok güçlük çekmiyor. Seçim kazanma çabasındaki CHP, bu oy depolan karşısında duraklıyor ve geriliyor.

CHP seçim kazanma açısından belki haklı olabilir, ama bu tereddütler, gerçek bir iktidar olma olanaklannı çok kısıtlıyor. Büyük sermaye böylece CHP'yi, dolaylı yoldan da etki alanına çekmiş oluyor. Bir seçim kazanmakla bu açmazdan çıkılamayacağı açık.

Ecevit Basını

Onun içindir ki, önümüzdeki seçimleri, Ecevit basınının yaptığı gibi, "var olmak, ya da yok olmak" biçiminde değerlendirmek, "Ecevit, iktidar olursa kurtulacağız, olmazsa batacağız" diye sunmak, umut satıcılığından öte anlam taşımıyor. Bazı sağ çevrelerde yaygın bulunan "bir kuvvetli adam gelse de ülkeyi kurtarsa" özlemini pek andıran bu umut ticaretinin yakışıksızlığı ortada. Böyle bir tutum, ayrıca etkinliği hızla artığı ısrarla yazılan işçi sınıfının ve emekçi kitlenin varlığına ve gücüne güvensizlik anlamına geliyor. Daha önemlisi, CHP yöneticilerinin giderek sağa kayışını, bütün zikzaklarını görmezlikten gel-

meyi, yanlışlarına alkış tutmayı ve bu yönde "kamuoyu oluşturmayı" gerektiriyor. Ecevit basınının Ecevit'e ve CHP'ye hizmet ettiği kanısında değiliz.

CHP'nin seçim kazanması elbette olumlu bir şey. Seçimler, Türkiye'nin demokratikleşme sürecinde belki de bir aşama, ama yalnızca bir aşama olabilir. Bu nedenle, mümkün olan ölçüde oy ziyanından kaçınmak kuşkusuz yararlı. Fakat Türkiye'nin demokratikleşme sürecinin, inişler çıkışlar, gerilemeler ve ilerlemelerle dolu, belli doğrultuda tükenmez sabır ve inat isteyen uzun süreli bir uğraş olduğunu unutmamak gerek. Bu açıdan, tüm demokratik güçlerin ön safında yer alan işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesini, örgütlü ve bilinçli tek bir bütüne dönüştürme uğraşının en büyük önceliği taşıdığı açık. Bütün emekçi kitlelerin seferber edilmesi, küçük mülk sahiplerinin tarafsızlaştırılması ve kazanılması, sağa ve sola yalpalayan siyasi örgütlerin demokratik çizgide tutulması ve etkin bürokratik kuruluşlarda ağırlık elde edilmesi, bu temel etrafında ancak mümkün olabilecek.

Bu yolda büyük mesafe alınmış olsa bile, gerekli temel, henüz sağlam biçimde yükseltilebilmiş değil. Seçim kazanmaktan çok daha önemli olan baş sorun bu olsa gerek.

Brezilya Modeli

Karşı güçler ise, 12 Mart döneminden ekonomik sorunlarını çözemeden çıkmış bulunuyorlar. 12 Mart öncesinde Demirel Hükümeti, yarattığı kapasiteyi kullanamayan büyük sanayicilerin pazar ve finansman sorunlarına, arazi sahiplerinin ve orta sermayenin çıkarlarına zarar verecek biçimde yönelir gibi olmuştu. Yöneliş, partinin bölünmesiyle sonuçlandı. 12 Mart hükümetlerinin aynı yöndeki çabaları da Parlamento engelini aşamadı. Ciddi bir toprak rformu, tarımın vergilendirilmesi ve kamu alt yapı yatırımlarının hızlandırılması vb. gibi büyük sanayii rahatlatacak reformlar yapılamadı. Fakat bu çabalar, AP oylarını parçaladı ve işçi sınıfının yükselen sesi büyük sermayeye daha geri bir çizgide sınıf ittifaklarını tazeleme zorunluluğunu hatırlattı.

Bazı aceleci sosyalist kuramcılar, egemen sınıfların ara-

larındaki ayrışım ve sürtüşmeleri çok abarttılar ve hatta geriye dönülmez kesin bir parçalanmadan söz açtılar ise de, egemen sınıflar, hiç değilse temel çıkarlarında kenetlenmiş bulunuyorlar. Örneğin, Sakıp Sabancı ve Halit Narin, pamuk taban fiyatları pek yüksek tutulmasın diye ısrarla erken seçim istiyorlar, büyük çiftçilerin temsilcisi Saadettin Karacabey ise, tütün örneğinde olduğu gibi olağanüstü yüksek taban fiyatları elde edebilmek için, seçimlerin sonbaha kalmasında direniyor. Fakat sık sık rastlanan benzer sürtüşmeler egemenlerin sola karşı kenetlenmesini ve CHP'yi soldan iyice uzaklaştırma yolunda bir "diyalog"u elbirliğiyle sürdürmelerini engellemiyor.

12 Mart döneminden, bürokrasinin üst kesimleriyle iyice bütünleşmiş olarak, fakat kalıcı ekonomik çözümleri gerçekleştiremeyerek çıkan sanayi burjuvazisinin sorunları, yıllardır sürekli ve yüksek oranlı bir enflasyonla geçiştiriliyor. Ne var ki, enflasyon geçici ve giderek sorunları ağırlaştıran ve toplumsal tepkileri yoğunlaştıran bir çözüm. Faşizme iyice yönelmeden sürdürülmesi gittikçe güçleşen bir çözüm. Büyük burjuvazi, bu yönelişin bilincinde görünüyor. N. Eczacıbaşı, iş adamları derneğinin kongresinde, uzmanları paranaya ederek, "iktisatçıların bir ülkede ardarda üç dört yıl enflasyon yüzde 30 civarında seyrederse, o ülkenin ekonomisinin özgürlükçü demokratik yönetime dayanamayacağını, ya sağa, ya da sol (otoriter) yönetime kayacağını" söylediklerini belirtmeden edemiyor. (*)

Ortada ABD uzmanlarının kalkınma yolundaki ülkeler için geliştirdikleri bir ekonomik büyüme ve siyasal örgütlenme modeli de var: Brezilya modeli.

12 Mart bir baskı dönemi oldu, fakat bir politik-ekonomik model olamadı. Brezilya modeli ise dört başı mamur bir örnek. Güdümlü iki büyük geleneksel siyasal partiye de yer veren, üst kademe faşist bürokratların denetiminde 1964 yılından beri olgunlaştırılmış bir model. ABD bu modeli halen, bir zamanlar Güney Amerika'nın İsviçre'si sayılan en gelişmiş ülkesi Uruguay'da uygulama çabasında. Şili için de ileride aynı model herhalde denenmek istenecek.

Bütün bu nedenlerle, Türkiye'nin demokratikleşme süreci-

(*) Milliyet, 16 Ocak 1977

nin bir seçim kazanmakla ve soyut bir "hele seçim alayım, özgürlükleri getireceğim" vaadleriyle amaçlanna ulaşabileceğine inanmak çok güç. En önemli sorun, işçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesinin örgütlü ve bilinçli tek bir bütüne dönüştürülmesi çabalannın yoğunlaştınlması olarak gözüküyor. Fakat yine de seçimlerin, CHP'nin kaygı uyandıncı tutumuna karşın, bu sorunun çözümünü kolaylaştırabilecek sonuçlar getirmesini umalım...

Uğur Mumcu'nun yazıları, bu uzun süreli sorunlara yanıt getirme iddiasında değil. Yazılar, günümüzde geçerli "cici demokrasi"den, İlhan Selçuk'un deyimiyle "kanlı demokrasi"den, belgelere dayalı unutulmaz tablolar sergiliyor.

Uğur Mumcu soruyor:

"Cinayet, yolsuzluk ve işkence... Bu uğursuz üçgeni kırmadan, ne demokrasiden söz edebilirsiniz, ne de özgürlükten.

Kapatılan yolsuzluk dosyalan, demokrasi uğruna... Ödüllendirilen işkenceciler, demokrasi uğruna... İşlenen cinayetler, hep demokrasi uğruna...

Öyleyse, bu düzen, bu devlet, bu demokrasi kim için, ne için? Söyler misiniz, ne için ve kim için?"

İstanbul, 22 Mart 1977
Doğan AVCIOĞLU

ÇETE...

Çete, silahlı sivil topluluklara verilen addır. Çete, sözlük anlamını aşmış, belirli çıkarlan elde etmek için bir araya gelen kimselerin ortak adı olmuştur. Şili'de sosyalist devlet başkanını devirip, ülkeye kan kusturan General Pinochet de bir "çete"-nin başıdır. 1967 yılında kendi ülkesini bir gecede işgal eden CIA ajanı Albay Papadapulos da Yunanistan'da hüküm sürmüş bir çete sonumlusudur.

Kurtuluş savaşlannda, ülkelerini emperyalizme karşı koruyan çeteler de vardır. Bizim yakın tarihimizde de böyle çeteler vardır. Ege'de, Yunan ordusuna karşı savaşan çetelerin önderlerine "Efe" adı verilmekteydi. Bu çetelerin, Kurtuluş Savaşımıza büyük katkılan olmuştur. Güney illerimizi emperyalist saldırganlara karşı ilk kez koruyanlar da yine çetelerdir.

– Çeteler içinde hiç olmaz bozgun...

Çetelerin gelenekleri, yiğitlikleri ve türküleri de bugüne kadar kulaktan kulağa yayılmıştır.

Çeteler, devlet otoritesinin kalmadığı dönemlerde, soygun yapıp, bulunduklan yörelerde kendilerine özgü düzen kurarlar. Çakırcalı Mehmet Efe bu tür çete başkanlannndan biridir. Çakırcalı Efe'nin yiğitliği, fukara babalığı üzerine öyküler söylenmiş, türküler yakılmıştır.

İzmir'in kavaklan/ Dökülür yapraklan/ Bize Çakıcı derler/ Yıkanz konaklan...

İkinci Dünya Savaşı yıllannda Balkan ülkelerinde, işgalci faşist ordulanna karşı dövüşen çetelere de "Partizan" adı takılmıştır. Başbakan Demirel, geçen sonbaharda Bulgaristan'a gittiğinde, Komünist Partisi üyeleriyle partizan çetecilerinin kabrine çelenk koydu. Kabnn adı "Kardeşlik Tepesi"ydi. Fakat, De-

mirel, komünistlerin mezarına çelenk koyulduğunun duyulmaması için:

– Demirel, Sofya'da "Meçhul Asker Abidesi"ni ziyaret etti... şeklinde haber verildi! Sofya'da "Meçhul Asker Abidesi" yoktur. Demirel'in çelenk koyduğu mezarda, savaş sırasında ölen Komünist Partisi üyeleriyle, partizan çetecilerinin adları yazılıdır.

Bulgar Devlet Başkanı Jivkov da bir partizan çetecisidir. Yani Bulgar Devlet Başkanı bir Marksist-Leninist çetecidir. Sofya'da, Devlet Başkanı Jivkov ile Demirel'in yemeğinde karşımıza Demirel'in koruma polislerinden biri gelip, oturdu. Söz arasında:

– Jivkov Marksist-Leninist çetecidir... deyince, koruma polisi hemen itiraz etti:

– Olamaz, o koskoca Devlet Başkanı...

Bulgaristan'da, devlet ve parti yöneticilerinin çoğu, partizan çetelerinde ülkeyi silahla korumuş olanlar arasından seçilmektedir. Bizim kahramanlık türküleri gibi, onların da "partizan müzikleri" vardır.

Ülkelerini, emperyalizmin işgaline karşı koruyan çetelerin en ünlülerinden biri "Vietcong" adıyla bilinir. Çünkü Vietnam'da, Amerika ordusuna karşı savaşanlara Amerikalılar, "Komünist çeteci" anlamına gelen "Vietcong" adını takmışlardı. Bizim T.R.T. "Vietcong" yerine, Vietnam kuvvetlerinin gerçek adlarını kullanınca, kıyamet kopmuştu:

Vay, T.R.T. nasıl olur da komünistlere "Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri" der?

"Mafia", uluslararası çetelerin en güçlüsüdür. Her ülkedeki esrar şebekeleri "Mafia" çetesine bağlıdır. Mafia'nın bazı devlet büyükleriyle de ilişki kurduğu söylenir.

Kurtuluş savaşlarında çeteler, emperyalizme karşı dövüşmüşlerdir. Emperyalizmin, az gelişmiş ülkelerde kurdurduğu çeteler de, devlet yönetimi perdesi altında, uluslararası soygunu maşalık etmekte ve bu soygundan paylarını da almaktadırlar.

Bazı ülkelerde, bazı kimseler, devleti soymak için, politikacı kılığına girerler. Bunlar partilerde, parlamentolarda boy gösterirler. İthalat, ihracat, banka soygunu gibi işleri siyasal

ilişkilerle yürütürler. Bunlar da çetedir. Çetelerin en aşağılığı da bunlardır. Bunlar yüzlerine, devlet adamı maskesi takıp, halkı soyarlar.

Allah'a çok şükür, memleketimizde böyle çeteler yoktur...

(22 Mart 1976)

ORTA OYUNU...

Geçen çarşamba günü Ankara'da siyasal trafik, akıl kanştıracak kadar yoğunlaşmıştı. Çankaya "yokuşunu" tırmanıp inenlerden bazıları, köşke, umutla girip düş kınklığı ile çıktılar. Bazıları ise, hiç beklemedikleri anda devlet kuşunun başlarına konduğunu görünce, ihale kazanmış müteahhit gibi sevindiler. Şimdi, Demirel, Erbakan, Feyzioğlu ve Türkeş, memleketi komünizm tehlikesinden kurtaracak bir "icraat" hükümeti kuracaklar.

Bugün can-ciğer kuzu sarması olan bu siyasal parti liderleri ve bunların bir altındaki lidercikleri, daha dün denecek kadar kısa dönemde birbirlerinin gözlerini oymak için uğraşıp dururlardı; şimdi sözde devletimizi parçalamamak milletimizi bölmemek için "milli birlik ve beraberlik ruhu" içinde bir cephenin karargâhında saf saf dizilmişlerdir.

Milliyetçi Cephenin "serdar-ı ekremi" Süleyman Demirel, 9 Mart 1975 günü Demokrat Parti eski milletvekillerini cephenin "ihtiyatları" arasına kaydederken yaptığı konuşmada:

– İstikrarsızlığa 1960 ihtilali sebep olmuştur. Şayet Demokrat Parti hamlesi hepimizin bildiği şekilde sekteye uğramamış olsaydı, 1975 Türkiye'sinde istikrarsızlık içinde olmazdık... derken, 27 Mayıs ihtilalini Türk ve dünya kamuoyuna:

– Dikkat, dikkat... diye ilk kez duyuran, albay Alpaslan Türkeş, Çankaya Köşkü'nden çıkıp:

– 27 Mayıs ve 12 Mart, Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından zaruretlerin netıcesi olarak yapılmış olan hareketlerdir ve gayet haklıydılar demektedir. Türkeş daha önce de 12 Mart

Muhtırasını eleştiren AP Genel Başkanvekili Necmettin Cevheri'ye, 29 Ağustos 1973 günü yayınlattığı Genel İdare Kurulu bildirisiyle:

– AP, Türk tarihine karşı suç işlemiştir... demişti. Şimdi devrilenle devrik kol koladır. Bu sözler politika girdabında öylesine yosun tutmuştur ki üzerinden "Menderes"ler akıp, geçer. Fakat, yine de sökülüp atılamaz.

Milli Selamet Partisi Genel Sekreteri, Oğuzhan Asiltürk'ün de AP hakkındaki görüşlerini hep birlikte okuyalım. Asiltürk, 13 Ekim 1973 günü radyodan yaptığı konuşmada şunları söylüyordu:

– AP liberal, renksiz zihniyetin partisidir. Özü sömürücüdür. Asıl aşın, asıl gerici AP'dir... Partinin eski Genel Başkanı Süleyman Arif Emre, 10 Ekim 1973 günü Yozgat'ta yaptığı konuşmada:

– En zayıf koalisyon Demirel iktidarından iyidir... diye bas-bas bağırıyordu. MSP, AP için "renksizler" adını da takmıştı. Demirel de en çok bu tanıma kızmaktaydı. 5 Ekim 1973'de, Demirel, Gaziantep'de, Erbakan'a şu soruyu soruyordu:

– Erbakan 1960'ta bize geldi, aday olmak istedi, reddettik. AP o zaman renkliydi de, şimdi mi renksiz oldu?

Öyle oldu herhalde...

Erbakan, AP'nin sömürücü bir parti olduğu kanısındaydı. 6 Ağustos 1973'de, bir gazetenin yönetmeniyle yaptığı konuşmada:

Biz demokratik yoldan, Türkiye'yi AP'den kurtaracak partiyiz. Bu vazifeyi bizden başkası ifa edemez, biz buna müdrikiz, ve milletimize en büyük vazifeyi ifa ediyoruz. Bu bir zihniyet meselesidir deyip, bu "zihniyetle vazifesini ifa ederken" 25 Eylül 1973'de Elazığ'da:

MSP öyle, ecnebi memleketinden alınmış fikirlerle kurulmuş bir parti değildir. Onun için kendisine hayvan ismi seçecek değil ya? MSP'nin işareti anahtardır, anahtar... diye de Demirel'e sataşıyordu. Demirel de, mühendis mantığıyla, 27 Eylül 1973 günü Erzurum'dan:

Anahtar ne demektir? Cennetin anahtarı yoktur. Cennete gitmek o kadar kolay olsaydı, o zaman ne lüzum vardı mahkeme-yi kübraya? diye sorduktan sonra Erbakan'a ses-

leniyordu:

– Burası vaaz yeri değildir. Vaaz yapacak olan camiye gider...

Şimdi camide değil ama cephede buluşmuşlardır artık.

Demirel, Erbakan'ın bu "anahtar nazariyesine" o kadar kızmış ki, 28 Eylül 1973 de Trabzon'da da hızını alamayıp, MSP'yi savcılara ihbar ediyor ve hukukçulara da göz kırpıyordu:

– Anayasa dışı siyasi partilerin temelli kapatılmasına dair hükmün uygulanmasında, kapatılan partilerin muvazaa yoluyla kurulmasını önleyici hükümlerin takviyesi gerekmektedir...

Erbakan da bu beyana kızıp önce:

– Bizi kapatacak olan, daha anasının kamından doğmamıştır... diye bir "nara" attıktan sonra, sesini yeniden inceltip 1 Ekim 1973'de İstanbul Taksim alanında:

– Türkiye'de bütün komünistler AP'nin iktidara gelmesini istiyorlar. Çünkü, ancak AP yönetimi ve felsefesi içinde komünizm memleketi felakete götürür... diye "cemaat-i müslimin" önünde sınıf arkadaşı Demirel'in "günahını" alıyordu her halde.

İşte buyurun Milliyetçi Cephenin "hatıra" defterini. Bu defteri karıştırın ve ülkemizi yönetmeye kimlerin aday olduklarını bir kez daha anlayın. Ne bitmez orta oyunuymuş bu? Gülen sadece kendileri, ağlayan ise, yıllardır hep Türk halkı.

(22 Mart 1975)

SORUYORUZ...

Demirel siyasal hayata atılır atılmaz, ilk kez masonluk suçlamasıyla karşılaştı. Adı "Türk Yükseltme Derneği" olarak bilinen mason örgütünün "Bilgi Locası" üyeleri arasında bulunmasına rağmen, kamuoyunun gözüne baka baka:

– Ben mason değilim.. diyebildi. Bundan sonra, kendisine Amerikan "Morrison firması" Türkiye temsilcisi olduğu hatırlatılarak:

Morrisan Süleyman... adı takıldı, buna da fazla aldırmadı. Amerika'nın Türkiye'deki ayrıcalıkları eleştirilirken:

– Üs yoktur, tesis vardır... diyerek soğuk espriye meraklı Amerikalılan bile güldürdü. Bu da çabuk unutuldu.

Bu arada kardeşlerine usulsüz krediler dağıttığı ileri sürüldü. Gazetelerde belgeler, eleştiriler, uyanlar yayımlandı. Kardeşlerine yasa dışı krediler verildiği o kadar "ayyuka" çıktı ki sonradan yanağından şapur-şupur öptüğü General Ali Elverdi bile, üç gencin idam kararını imzalarken dayanamayıp:

– 26 milyonluk birader yolsuzluklan ve bunun gün ışığına çıkmasını önleyen ayak oyunlan... gibi gerekçelerle Demirel'i suçladı. Demirel, bütün bunlar yazılıp çizilirken kulağının üstüne yatmayı yeğledi ve kendisine bu kadar ağır gerekçelerle saldıran generali partisine alıverdi.

Şimdi elimizde belgeler var. Belgelerin her sayfasını tek tek okuyoruz: Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü Disiplin Kurulu kararından Süleyman Demirel'in kardeşi Hacı Ali Demirel'in usul ve yasalara aykın olarak krediler aldığını ve aldığı kredilerin faizlerini ödemediğini ayrıca banka işlemleri üzerinde bazı değişiklikler yaptığını bir bir okuyoruz. Disiplin Kurulunun 8.6.1974 günü tamamladığı suç belgeleri 1974/39 sayı ile Bankanın Genel Müdürlüğüne yollanmıştır. Genel Müdür de 29.11.1974 gün ve 509 sayılı yazı ile dosyayı banka yönetim kuruluna, göndermiştir.

Hacı Ali Demirel'e usulsüz kredi sağlayanlardan bankanın Ankara Yenişehir Şubesi Müdür Muavini Refet Gürsel de olay patlak verince istifa edip, Demirel ailesiyle iş ortaklıklarına girmiştir. Bütün bunlan ardarda sıralayıp, Demirel'in ünlü sorusuyla:

– Var mı başka izah tarzı?... denilmekle yetinilebilir, ama biz kamuoyunun bu gibi konulara olan duyarlılığına saygılı olmak için belgelerle konuşmayı uygun buluyoruz.

Ziraat Bankası Genel Müdürlüğünün 29.11.1974 gün ve 509 sayılı yazısı bankanın yönetim kuruluna gönderilen dosya, kurulun 3.12.1974 gün, 80 sayılı toplantısı ve 2089 sayılı kararıyla onaylanmıştır. Bütün bunlar devletin "arşivi" arasındadır. Bu dosyalann tozunu silkip, kamuoyu önüne getirmek ve başbakanlann kardeşlerine nasıl ayrıcalıklar tanındığını kanıtlamak artık milletvekillerinin ve senatörlerin görevidir.

Kimdir bu Hacı Ali Demirel ve hangi hakla ayrıcalıklann

gül bahçelerinde yaşatılmaktadır?!.. Bu soruya cevap vermek, kapısına "milliyetçilik" tabelası asılan sözde "icraat" hükümetlerinin çatısına kiremit döşemekten çok daha güçtür.

Eğer konu böyle açılırsa sorulacak başka sorular da vardır: Örneğin Çankaya Vergi Dairesinin 22.5.1970 gün ve 328-36-35 sayılı yazı ile, Demirellerin babası merhum Yahya Demirel'den istenen bilgiler de yeniden tartışma konusu olabilir. Yahya Demirel:

– Isparta'nın Atabey kazası İslamköy nahiyesinde 10 dönümlük meyva ağacım vardır. Bu bahçeden elde ettiğim elma ve armutlann faturalanna yazılı miktarlannı oğlum Ali Demirel'e satmış bulunuyorum. 1925 yılından 1948 yılına kadar ticaretle ve ziraatle iştigal ettim. Bu müddet içinde altın ve para olarak biriktirmiş olduğum 2.5 milyon lirayı sermaye yapması için oğlum Ali Demirel'e uzun vadeli olarak borç verdim. Ekseri Anadolulu vatandaşlar gibi ben altın ve paralarımı daima yanımda muhafaza ettim... diyordu. Yahya Demirel öldü. Acaba 1948 yılında ikibuçuk milyon olan bu mirasın vergisi Demirel kardeşler tarafından ödenmiş midir? Ve nerde kalmıştır "Çoban Sülü" efsanesi?

Ali Demirel'in Ankara Kavaklıdere'de, 2538 ada, 14 parselde, 2539 ada, 5 parselde, 2538 ada, 13 parselde gayrimenkulleri var mıdır? Yenimahalle Orman Çiftliği 2104 ada, 35 parsel, 2104 ada, 36 parsel, 2104 ada, 29 parsel, Ankara Balgat Mahallesinde 1819 ada, 200 parselde sahip olduğu topraklann satış bedeli ne kadardır?... Bu gayrimenkuller Ali Demirel tarafından hangi tarihte, kaç liraya satın alınmıştır? Maltepe Eti Mahallesi 7377 ada, 1 parseldeki gayrimenkulle, 7377 sayılı parseldekinin şimdiki satış bedeli ile, alış fiyatı açıklanabilir mi?

Bütün bunlan açıklanırsa, işte o zaman Ali Demirel'in oğlu Yahya Demirel'in 4997 sayılı ve 13.11.1973 günlü Ticaret Sicili Gazetesinde kuruluş amacı açıklanan "İnto. Gıda ve İhtiyaç Maddeleri Uluslararası Ticaret ve Sanayi Merkezi Anonim Şirketi" ile 5105 sayılı Ticaret Sicili Gazetesinde açıklanan "Orsa, Orman Ürünleri Ticaret ve Sanayi Limited Şirketi"nin kredilerine ve ihracat lısanslanna da değinebiliriz.

"İcraat" hükümeti kuracaklar: Neyin "icraatı" bu, belli değil

mi? "Milliyetçi" hükümeti kuracaklar: "Morrison" Şirketi temsilcisinin Başkanlığındaki koalisyonun, hangi milliyetçiliğin bayraktarlığını yapacağı anlaşılmıyor mu? Ve şu "cephe", biraderler cephesi, kredi özgürlüğü ve şirketler demokrasisi mi sağlayacak acaba?

(28 Mart 1975)

AHLAK DERSLERİ...

Bugün "Allahın emri, Peygamberin kavliyle" el ele, omuz omuza, gönül gönüle hükümet çatısını kapatmaya çalışan Adalet Partililer ile Milli Selamet Partililer geçen yıl tam bugünlerde, "masonluk" ve "dinsizlik" üzerine "türlü-çeşitli" tartışmalar yaparlardı. Bugün sizlere henüz mürekkebi kurumamış tutanaklardan bölümler aktararak bu "Müslüman kardeşlerimizi" daha da yakından tanıtalım.

Önce, Milli Selamet Partisi Çorum milletvekili Yasin Hatipoğlu'dan başlayalım. Hatipoğlu, 27 Mart 1974 günü Millet Meclisi kürsüsünden şunları söylemiştir: Millet Meclisi Tutanak dergisinin 58'inci birleşim 1'inci oturum sayfa 372'den aktarıyorum:

"Anadolu esnafının atar damarlarındaki kanla iktifa etmeyip, kılcal damarlarındakini de emmeye çalışan bir avuç mutlu azınlık saltanatı devam edemez... Devlete ait arsaya yaptığı gecekondunun yıkılacağını matem havası içinde bekleyene karşılık devletin başka arsalarını yâranlara parselleme devam ettikçe... katıksız bir huzurun teessüsünü hayal etmek bile zordur..."

Hatipoğlu, konuşmasını AP'li milletvekillerinin sataşmalarına rağmen sürdürürken:

– Sayın Adalet Partili kardeşlerimizin... demiş, buna AP'liler, şiddetle tepki göstererek:

Ne kardeşi be... diye cevap vermişlerdir. AP milletvekili Ahmet Buldanlı yerinden, Hatipoğlu'na:

Allah belanı versin, komünist, yeşil komünist. Ne farkın var onlardan senin?.. diye sataşınca Hatipoğlu:

– Düşmanımız tek değildir. Komünizm düşmanımız, siyonizm de düşmanımızdır ve komünizm masonluğun, siyonizmin icadıdır... Sizleri de masonluğun karşısında olmaya davet ediyorum... diyerek kürsüden inmiştir.

4 Nisan 1974 günü Yasin Hatipoğlu AP'lilere şöyle seslenmiştir:

– İstismar nedir? İstismar, Hacıbayram'da poz verip, Podgomi ile Ramazan ortasında öğle yemeği yemektir. İstismar 1966 yılında, meşhur tılsımlı 226'nın da üstünde çok rakama sahipken, 163'ü affeder gözükmektedir. Bunlara katiyen fırsat vermeyeceğiz. Oyunları sökmeyecek, AP binası maili inhidamdır, yıkılıncaya kadar çatırdamaya devam edecektir...

Yasin Hatipoğlu, 10.4.1974 günü de AP'lilere şunları söylemiştir:

– Hükümetteyken aldığınız bir kararla mason cemiyetlerini menafii umumiyeye hadim saydınız. Vicdanınız sızlamadı mı?

Şimdi gelelim bir de, Milli Selamet Partisi Tokat milletvekili Hüseyin Abbas'ın konuşmalarına Millet meclisi Tutanak dergisinin 71'inci birleşimiyle ilgili sayfaları açarsanız, Hüseyin Abbas'ın "veciz" konuşmalarını da görürsünüz. Hüseyin Abbas "Bismillah" deyip kürsüden bas bas bağırıyor, o günlerde:

– Anarşik olaylara katılanların hepsinin yetiştiricisi, mürebbisi Adalet Partisidir... Samimi olmak lazımdır. Böylesine meydanlarda bu milleti aldatmak için, kendi zümrevi, şahsi menfaatlerini elde etmek için, büyük kitleleri, yıllarca peşinde "sağcıyım" vesaireciyim diye sürükleyip, rey alıncaya kadar milli irade, rey aldıktan sonra da milli iradenin tam istediğinin tersini yapan zihniyettir ki, bu milleti bu hale getirmiştir... dedikten sonra, AP'lilere bağırıyor:

– Ben gerçek mücadele yaparak geldim, sizin sahtekârlığınızı gördüğüm için karşı geldim... Evet, bizim gibi gerçek manada inanmış insanlar olmasaydı, sizin gibi münafıklar, daha çok bela açarlardı bu milletin başına...

"Sahtekâr" sözü ortalığı iyice karıştırıyor. AP'liler "sahtekâr" ve "münafık" suçlamalarından çok alınıyorlar nedense. Hüseyin Abbas bunlara da cevap yetiştiriyor:

Biz bu lâflarımızla, bu memlekette, yıllarca sağcı, solcu diyerek bu memleketin yeni nesillerini karşılıklı birbirlerine

kırdınp, öbür tarafa rengini belli etmeyerek, renksiz zihniyeti, bu milleti sömüren zihniyeti kastederek söyledim... diyor, yerine oturunca da dayanamayıp bağınyor AP'lilere:

– Sizin milleti aldata aldata vicdanınız sızlamadı mı? Sızlamamıştır, ancak, tutanaklarla saptanmıştır bir bir.

Bir de MSP İstanbul milletvekili Fehmi Cumalıoğlu'nun incilerine göz atalım. Millet Meclisinin 90. birleşiminde yer alan konuşması, 1974 yılının Mayıs ayının 30. gününde yapılmıştır. Cumalıoğlu da şöyle buyuruyor, "Hutbe" okurcasına:

– Sayın Demirel, ensesine kaldırmayı itiyat edindiği mağrur başını öne eğerek, Sayın Bozbeyli de methiyeler dökerek, sayın Celal Bayar'ın ellerini öpmek için sıraya dizilmişlerdir... Muhterem milletvekilleri. İsmiyle zihniyeti zıt olan bu yeni "Cephe"nin, bir zamanların Vatan Cephesi gibi çilekeş milletimizin başına yeni badireler getirmemesini Cenab-ı Haktan niyaz eyleriz.

Cumalıoğlu Allahın pek sevgili kulu değilmiş ki, dualan kabul olmamış, şimdi yeniden bir "Cephe" kurulmuştur. Bu kez kendileri, "tövbe" ederek "Mason" deoikleri Demirel'in imamlığında namaza durmuşlardır.

Allah kabul etsin...

Bugün "manevi kalkınma" ve "ahlâk" sözlerini dillerden düşürmeyen, Allahın sevgili kullan ve cennet bağının çok renkli güllerinin, gülsuyu kokulu sözlerini birlikte okuduk. Şimdi "Masonluk" unutuldu. Şimdi "sahtekârlık" ve "münafıklık" unutuldu. "Er kişi niyetine" bir araya geliyorlar. Önce İslamı, sonra vatanı kurtaracaklar.

Okuduğunuz bu satırlar, sadece millet meclisi tutanak dergisinin satırlan değil, bir siyasal ahlak anlayışının suçüstü tutanaklandır. Bunlan okuyun ve sizler de bu tutanaklann altına tanık olarak imzalannızı atın.

Milli Selamet Partisi'nin gençler için önerdiği "ahlak derslerini" önce kime öğretmeli acaba, kime?!...

(31 Mart 1965)

DOĞRUYU SÖYLEMEK...

Devlet adamlan için aranması gereken ilk koşul, açık yürekli ve doğru sözlü olmalandır. Yurttaş, hangi görüşte olursa olsun, siyasal parti liderlerinin güven verici ve inandıncı olmalannı ister. Sayın Ecevit'e saygınlık kazandıran özelliklerden biri de budur. Başbakanlık koltuğunun yeni sahibi Demirel için bu özelliklerden söz etme olanağı pek yoktur. Çünkü Demirel, sahibi olduğu sözleri, bir çırpıda unutuvermenin hünerine de sahiptir. Bunun bir örneğini, önceki günkü basın toplantısında verdi.

Demirel, 1973 seçim kampanyalannda konuşurken, 28 Eylül 1973 günü Trabzon'da, Anayasa Mahkemesi'nce temelli kapatılan anayasal partilerin "muvazaa" yoluyla yeniden açılmaması için yasal tedbirler getirilmesini önermişti. Basın toplantısında söz isteyerek Demirel'e bu konuyu hatırlattım ve:

– Bugün aynı kanıda mısınız?... diye sordum. Demirel yüzlerce gazetecinin önünde ve televizyon ekranının içine baka baka:

– Böyle bir beyanım yoktur... diyebildi. Ben sorduğum soruyu yeniden kendisine yönelttim.

– Bunlan gazete sütunlanndadır, ispat ederim... dediğimde de:

– İspat edin, gelin o zaman konuşalım...demekten çekinmedi. Bazı gazeteci arkadaşlanmızın yadırgadığı sert tartışma, basın toplantısında böylece kapatılmak istendi. İspata çağınldığımıza göre, ispat etmek boynumuzun borcu oldu artık.

Kanıtı sağlam yerden getirmek gerekmektedir. Bırakalım öteki gazeteleri de, olayı "Sahibinin Sesi"nden yani, "Son Havadis"ten okuyalım. 29 Eylül 1973 günü Son Havadis gazetesinin birinci sayfası boydan boya Demirel'in Trabzon gezisine ayrılmıştır. Son Havadis, Demirel'in konuşmasını şöyle aktarmış. Demirel diyor ki:

– AP'nin görüşüne göre, Anayasa'daki değişikliklere rağmen, bazı hususlarda ıslah tedbirlerine ihtiyaç vardır. Evvela Anayasa dışı partilerin temelli kapatılmasına dair Anayasa hükmünün uygulanmasında, kapatılan partilerin muvazaa yoluyla kurulmasını önleyici hükümlerin takviyesi gerekmektedir. Ayn-

ca kapatma davalarının açılması ve yürütülmesinde çabukluğu sağlayıcı hükümlerin takviyesi gerekmektedir.

İşte Demirel bu konu için:

– Böyle bir konuşmam yoktur. İspat edin... diyebilmektedir.

Görülüyor ki Başbakan Demirel, kendi partisinin yayın organında çıkan sözlerini bile unutmaktadır. Acaba bundan sonra Demirel'in konuşmalarını noter aracılığıyla saptayıp, bir de kendisine imzalatmak mı gerekecektir?

Oysa sorun apayrıdır. Demirel hiç şüphesiz, henüz bu yaşında bellek bozukluğuna uğramış değildir. Her ne kadar şimdiye kadar, "19 milyon, 20 milyon, 26 milyon" gibi rakamlar ve "141-142-146" gibi yasa maddeleriyle çok haşır-neşir olmuşsa da, bütün bunların Demirel'in belleğinde bozukluk yaratması düşünülemez. Demirel bu sözleri, Milli Selamet Partisi için söylemiştir. Bugün aynı partiyle ortaklık kurmuştur. Koalisyon protokolü imzalanır imzalanmaz, kendisine bu konu hatırlatılınca:

– Böyle bir konuşmam yoktur... diye konuyu geçiştirmeye çalışmıştır. Fakat unuttuğu bir nokta var: Yazılar silinmez ve arşiv bu konuşmaları hiç unutmaz.

Gelelim bir başka konuya:

Kendilerine "milliyetçilik" etiketi yapıştıran bu tutucu partiler kalabalığı, kendi aralarında bir "zoraki nikâh" kıymışlardır. Her birinin amacı, birbirlerinin gözünü oyup, cephe komutanlığını kendi üzerine almaktır. Hesaplar bunun üzerine yapılmıştır. Çünkü artık biliniyor ki, ülkedeki sağcı oylar donmuştur. Tutucu partilerin kurup kuracakları son sağcı hükümettir bu. Demirel, bu sağcı partileri, kendi ağırlığı altında eriterek gücünü artırmak ve sağın tek lideri olmak istemektedir. Feyzioğlu, 12 Mart döneminde denediği yolların bugün de geçerliliğini kanıtlamaya çalışarak, bir mangalık partisiyle devleti yönetmenin yolunu yordamını araştıracaktır. Türkeş, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra bazı ülkelerde denenmiş ilkel yolları zorlayarak devleti ele geçirmeye çalışacaktır. Erbakan ise, Abdülhamid gericiliğini devlet katına bulaştırmanın mutluluğu içindedir. Bu dört parti lideri de, artık birbirinin oy depolarına göz dikmekten başka hiç bir siyasal yoldan umud beklememektedir-

ler. Önümüzdeki dönemde sağcıların "miras kavgası" na tanık olacağız. Gün geçtikçe tükenen miras, bakalım, bu liderleri hangi yollara itecektir? Hep birlikte göreceğiz.

Demirel, Milli Selamet Partisi'nin de, Milliyetçi Hareket Partisi'nin de kapatılmasını çoktan istemektedir. Kendisine hatırlattığımız konuşmasını çok iyi hatırlamıştır amma unutmayı yeğ tutmuştur şimdilik.

Onları kendi hesaplarıyla başbaşa bırakıp, sizlere bir küçük masaldan söz edelim: Bir çoban her gün köyüne gelip:

– Kuzuları kurt kaptı... demiş. Sonra bu kuzuları satar ve paraları biriktirirmiş. Köy halkı bu çobana bu yüzden hiç inanmazmış. Bir gün çobanın sürüsünü gerçekten kurt kapmış. Bu kez, çoban yaşlı gözlerle köye gelip durumu anlatmış. Anlatmış amma artık kendisine hiç kimse inanmamış.

Kıssadan hisse: Doğruyu, gerçeği, "kurt" kapmadan söylemek ve herkesi kendisine inandırmak gerekmektedir. Bilmem çobanlık yaptığı günlerde Demirel'e bu küçük masal hiç anlatılmış mıydı?..

(2 Nisan 1975)

SORMAZLAR MI?

Maliye Bakanlığının döner koltuğunda bugün genç bir politikacı oturuyor. Politikacının adı Yılmaz Ergenekon'dur. Ergenekon, Ankara Hukuk Fakültesinde Medeni Hukuk Doçentiyken, Devlet Planlama Örgütünde görevler üstlenmiştir. Örgütte, "Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanlığı" yapan bu medeni hukuk doçenti, devletin olanaklarını iş ve sermaye çevrelerine "ulufe" dağıtır gibi dağıtmakla ün yapmıştır. Ergenekon, bir özel şirkete yedi yüz yirmi bin dolarlık döviz kredisi sağladıktan sonra, fakültedeki ve Planlamadaki görevlerinden istifa edip, kredi sağladığı bu şirkete müşavir oluvermişti.

Nasıl olur?... demeyiniz. Ergenekon'un geçenlerde ortağı tarafından vurularak öldürülen bir işadamına İngiltere'de gazoz fabrikası kurması için imzaladığı belgeler arşivlerdedir.

Arşivde başka belgeler de vardır. Şimdi, parlamentoda milletvekilleri, Ergenekon'un Devlet Planlama Örgütünde görev yaptığı süre içinde kimlere ne kadar kredi verip yatırım indirimi sağladığını tek tek araştırmalıdır. Bunlar ortaya çıkanlınca, "milliyetçilik" etiketinin altında hangi çıkar çevrelerinin adlarının okunacağını da hep birlikte göreceğiz.

Bir tanesini şimdiden görelim:

Günlerden bir gün, 933 sayılı yasa olarak bilinen "Yetki" yasası parlamentodan geçer. Adalet Partisi bu yasanın çıkması için gece gündüz çalışmıştır. Bu yasa siyasal dildeki adıyla "hür teşebbüs" yani, " özel ve güzel" teşebbüse türlü-çeşitli kolaylıklar sağlıyordu. O günlerde Demirel durmadan:

– 26 milyon hür teşebbüs... Teşkilatlanmış kredi piyasası... gibi sözlerle ekonomi bilimi ve güldürü edebiyatına katkılarda bulunmaktaydı. Bu "26 milyon hür teşebbüs"ten biri de kardeşi Hacı Ali Demirel'di ve "kanun" devletinde kardeşlerinin yasalardan yararlanması da vazgeçilmez ve devredilmez kutsal haklardan biriydi.

Yasa çıkar çıkmaz ilk başvuran, Hacı Ali Demirel'den başkası değildi. Ali Demire, 9/9/1968 günü Devlet Planlama Örgütüne başvurarak, ucuza kapattığı devlet arazisi üzerine kondurduğu "Özel Yükseliş Koleji" için yatırım indirimi sağlanmasını istemiştir. Bu istek İkinci Beş Yıllık Kalkınma Plan ilkelerine açıkça aykırıdır. Fakat Planlama Örgütünde "Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanı" Yılmaz Ergenekon'dur. Ergenekon, ne yapar yapar, Hacı Ali Demirel'e tam bir milyon dört yüz bin liralık yatırım indirimi sağlar. Tarih, 29 Kasım 1968.

Demirellerin ünlü "Terakki Şirketi" de bu olanaklardan yararlanır. Devlet Planlama Örgütü, 18 Aralık 1968 gününde 39 sayı ile Demirellerin bu aile şirketine "teşvik belgesi" verir. 39 sayılı teşvik belgesi, bu kez 120 sayılı teşvik belgesiyle değiştirilerek, Hacı Ali Demirel, Şevket Demirel ve Süleyman Demirel'in kayınbiraderi Yılmaz Şener'in ayncalıklan genişletilir. Bu arada Anayasa Mahkemesi, 933 sayılı yetki yasasını iptal etmiştir ama, "Kıratı" alan "Üsküdar'ı" çoktan geçip gitmiştir. Sizler, şimdi:

Nereye kadar? diyeceksiniz. Orasını da anlatalım:

Planlama Örgütü "Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanı"

Yılmaz Ergenekon aracılığıyla Demireller'e bir milyon iki yüz bin dolarlık "ulufe" dağıtıldıktan sonra, konu Avrupa Yatırım Bankası'na kadar gelmiştir. Demireller'in usulsüz kredi aldıkları, Alman milletvekilleri tarafından Avrupa Parlamentosu Türkiye Ortaklığı Komisyonunda bile konuşulmuştur.

Sen gel, kredi sağladığın özel şirkete bol ücretle müşavir Ol. Sen gel, Demirel kardeşlere milyonlarca kredi sağla ve bugün Devlet Hazinesi'nin başına Maliye Bakanı olarak otur. Sormazlar mı hesabını?

Bir yanda devletin tek kuruşunu yabancı şirketlere kaptırmamak için gece gündüz çalışan yurtsever ve devrimci bürokratlar, öte yanda özel teşebbüse krediler yağdıran Demirel genel müdürleri, müsteşarlan ve Demirel müşavirleri duruyor.

Kendilerine "milliyetçi" süsü vermekten sanık bu tutucu partiler kalabalığının, ne için iktidara gelmek istedikleri belli değil midir? Bunlann geçmişinde, sadece kanlı kaldınmlarda alçakça kurşunlarla öldürülen gençlerin kefenleri değil, bu yoksul ulusun milyonlarca lirasını, mutlu azınlığa dağıtanlann suçüstü tutanaklan da bulunmaktadır. Bu hesaplan vermeden parlamentodan güvenoyu istemek, bankalardan kredi istemek kadar kolay mı sanırsınız?!..

(7 Nisan 1975)

MİLLİYETÇİLİK SINAVI...

Petrol kokusu, ortalığı iyice sarmaya başladı. Önce, ulusal petrol kavgası veren bürokratlar, birer, ikişer yerlerinden alındılar. Sonra da, yabancı petrol şirketlerinin zam istekleri kabul ediliverdi.

– Vatanın, yüksek menfaatleri... Devletimiz ve ülkemizle bölünmezlik... Aşın akımlar... gibi gerekçelerin arkasında, hangi yabancı şirketlerin çıkar düzeninin gizlendiği de hemen ortaya çıkıverdi.

ATAŞ rafinerisini yabancı şirketler ortaklaşa olarak işletmekteydiler. Kıbns'ta savaş olasılığı belirdiği zaman, silâhlı kuvvetlerimizin yakıtını kesen yabancı şirketler, bugün artık elleri-

ni ovuşturmaktadırlar. Amerikan ve İngiliz elçileri de rahat nefes almışlardır. İstedikleri zammın bir miktarını şimdilik koparmışlardır. Yakında bir başka zam istemiyle yeniden Bakanlık merdivenini tırmanırlar.

İstedikleri oldu artık...

6 Şubat 1975 günü 7/9131 sayılı karamameye dayanılarak, yabancı şirketlerin zamlı fiyat istekleri reddolunmuştu. Bunun üzerine yabancı şirketler:

– Biz de ATAŞ rafinerisinde petrol üretmeyiz... diye kabadayılık gösterisi yapmışlardı. Fakat bu kez papuç pahalıydı. Bakanlık:

– Size doksan günlük süre veriyorum. Bunun sonunda, işletme ruhsatınız iptal edilecektir... diyerek, yabancı şirketlere boyun eğmeyeceğini açık ve seçik biçimde ortaya koymaktaydı. Süre, 6 Mayıs 1975 günü sona ermekteydi.

Yani dört gün sonra...

Yabancı şirketler, Ecevit Hükümetinin kuruluşundan bu yana, eylem içindeydiler. Sürekli zam istekleriyle kârlarını arttırmak istiyorlardı. Milliyetçiliği yabancı şirket avukatlığı sanan bir kısım başbuğcu, dokuz ışıkçı, milliyetçi-toplumcu ilkel ideolog özlemcisi de dev yabancı şirketlerin işlettiği ATAŞ rafinerisini millileştirmek isteyen Ecevit hükümetine karşı şunları yazabiliyorlardı; öğrenin siz de:

Türk Hükümetinin ATAŞ'a el koymasına maalesef imkân yoktur. Bunu şirketler kadar Bakan da bilir. Çünkü vaktiyle çıkarılmış İstimlâk Kanununa göre, ATAŞ arazisinin istimlâkine, (kamulaştırılmasına) Türk Hükümeti değil milletlerarası bir mahkeme karar verir. ATAŞ rafinerisi, tıpkı bir yabancı sefaretin hukuki statüsüne tabıdır. İngiliz Sefaretini işgal edebilirseniz, ATAŞ'ı da işgal edebilirsiniz...

Kim adına, ne için?

Müslümanlık, Türklük, milliyetçilik, muhafazakârlık adına yazılmıştır bütün bunlar. Görülüyor değil mi? Yabancı şirketler, ahtapot kolları, basını, bürokratları ve siyaset adamlarını işte böylesine çevreleyip kuşatmıştır. Bunun içindir ki, milliyetçilik maskesiyle:

İngiliz Sefaretini işgal edebilirseniz, ATAŞ'ı da işgal edebilirsiniz... diye yazabilmişlerdir. İstimlâk yasası da, petrol ya-

sası da ortadadır. Hükümetler belirli koşullarla yabancı şirketlerin işlettiği rafinerilere el koyabilirler. İster mi bunu bizim milliyetçimiz?!..

Sağcı milliyetçilik budur işte.

– Bismillahirrahmanirrahim... dedikten sonra, yabancı şirketlere el açıp dua ederler. Her yoksul ülkede böyle olmuştur bu. Yabancı petrol şirketlerinin girdiği her ülkede, ihtilaller, hükümet darbeleri ve saray oyunlan dönmüştür. 1951 yılında İran'da petrolleri millileştiren Başbakan Musaddık, yabancı petrol şirketlerinin düzenlediği bir ihtilalle devrildi ve yerine Tahran'daki İngiliz ve Amerikan elçilerinin pek sevdiği General Zahidi getirildi.

Yaşandı bütün bunlar...

Türkiye'de petrol yasası 1954 yılında kabul edilmiştir. Yasa taslağını kaleme alan, bir Türk hukukçusu değildir. Taslak, Amerikan petrol şirketlerinin avukatı Max Ball tarafından hazırlanmıştır. Bunun içindir ki, petrol yasası, birçok çevrede "Max Ball yasası" olarak adlandırılır. Devrin muhalefet lideri İnönü, bu yasaya karşı çıkarken:

– Petrol kanunu, kapitülasyon hükümleri ile hazırlanmıştır, gönüllü bir kapitülasyon layihası olarak kabul .edilmiştir. İşte profesörler, işte hukuk âlimleri, hepsinin önünde söylüyorum. Petrol kanununu karşılıklı taahhüt şeklinde görmek, bir kapitülasyon devrini açmaktır... demekteydi. İşte, bu kapitülasyon yasasıyla bile yabancı şirketlere savaş açtı yurtsever bürokratlar...

Petrol sorunu, kimlerin milliyetçi olduklannı kanıtlayacak bir sınav konusudur. İşte yabancı şirketler, işte Türk Devletinin haklannı savunduklan için, arka arkaya yerlerinden sökülüp alınan yurtsever bürokratlar... İşte Bakanlık merdivenlerini aşındırıp, şikayet mektuplan yazan elçiler, işte bunlara karşı direnebilen dürüst Bakanlar... İşte devlet hazinesinden avuç avuç alıp, yabancı şirket kasalanna doldurulan milyonlar, işte ırkçısı, Turancısı, morrisoncusu, şerbetçisi, takunyalısı ve nakşibendisiyle, "Milliyetçi Cephe", yabancı şirketleri milyon yağmuruna çağınyor.

Sorulmayacak mı bu hesap?

Cumhuriyet Halk partisi, Enerji ve Tabii Kaynaklar Ba-

kanının yakasına yapışmalı ve demagojinin toz bulutunu bir yana itip, petrol sorununu halkoyu önünde tartışmalıdır. Gensoru önergesiyle, petrol konusu Parlamentoya getirilmeli ve Max Ball tarafından kaleme alınan yasanın satırlarına tutunup, yıllarca petrol kuyuları üzerinde cambazlık yapanların oyunları da bir bir ortaya çıkarılmalıdır. Bu ne biçim milliyetçiliktir ki, devletin öz kaynaklarını yabancıların elinden alıp millileştirmek isteyenlere karşı yabancı şirket avukatlığını üstlenir?!.. Milliyetçiliğin, böylesine "kökü dışarda" olanına, ne ad takmak gerekir acaba?..

(2 Mayıs 1975)

BELGELER ORTADA...

Cumhuriyet'te iki gün önce, Başbakan Demirel'in yeğeni Yahya Demirel ile ilgili bir haber okumuştunuz.

Haberdeki, Süleyman Demirel'in kardeşi Hacı Ali Demirel'in oğlu Yahya Demirel'in, yurt dışına mobilya ihracatı ile ilgili bazı ilginç öyküleri hepinizi şaşırtmıştır. Bugün hep birlikte, haber kaynağı dosyayı birlikte inceleyerek, bazı belgelere kısaca göz atacağız.

Yahya Demirel, Ankara'da Kavaklıdere'de, Rıza Şah Pehlevi Caddesi, No:13/12'de orman ürünlerinin yurt dışı satışlarıyla ilgili özel şirketin başında Libya, İtalya ve Kıbrıs'a mobilya ihracatı yapmaktadır. Yahya Demirel firmasının Libya'ya 200 takım ceviz kaplama yatak odası takımı ile, İtalya'ya 400 takım yemek odası ve 400 takım yatak odası ihraç istemleri, Ticaret Bakanlığı'nca 22 Kasım 1974 tarihinde 2182 ve 2183 sayılarla tescil edilmiştir. 24 Nisan 1973 gün ve 7/6270 sayılı Bakanlar Kurulu kararnamesine göre, yurt dışına mobilya ihracatı yapan firmalar yüzde 75 oranında vergi iadesi sağlamaktadırlar.

Yahya Demirel'in birden bire mobilya ihracatına merak salması, Ticaret Bakanlığı'nın bazı bürokratlarınca endişe ile karşılanmış ve Bakanlık İhracat Genel Müdürlüğü 25 Kasım 1974 gün ve 14680 sayılı yazı ile Gümrük ve Tekel Bakanlı-

ğı'na başvurarak:

– Bu işlerde büyük oranda kâr sağlanıyor. Gümrük çıkışlannda çok dikkatli araştırma yapmanız gerekiyor... demiştir.

Gümrük ve Tekel Bakanlığı, Gümrükler Genel Müdürü Recai Erk imzası ve 2.2.1975 gün ve 35602 sayılı yazı ile Yahya Demirel'in mobilya ihracatını Karadeniz Ereğlisi'nden yaptırdığı, gümrük çıkışlannda incelemelerin titizlikle sürdürüldüğü bildirilmiştir.

Yahya Demirel, yurt dışına sattığı mobilya satış tutarını 27.377.394 Türk lirası olarak göstermiş, bundan 1973 yılında çıkanlan karamameye göre, 20.530.455 lira vergi iadesi sağlamıştır. Bu yirmi milyonluk vergi iadesinden sonra Yahya Demirel, Ticaret Bakanlığına yeniden başvurarak, Libya'ya 940 adet yemek odası takımı ihraç etmek istemiştir. Bunun tutarı, 16.820.027 liradır. Bundan sağlanacak vergi iadesi ise 12.610.080 liradır. Yani, yirmiyedi milyon liralık satış yap, buna karşılık devlet yirmi milyon vergi iadesi sağlasın, 16 milyona karşılık da 12 milyon liralık vergi iadesi şakır şakır, Yahya Demirel'in avuçlarına aksın.

Devlet malı deniz nasıl olsa...

Ticaret Bakanlığı'nın yetkilileri 10.3.1975 gün ve 425 sayılı teleks notu ile, Yahya Demirel'in İsviçre'de alıcı firma olarak gösterdiği firma hakkında Bern Ticaret Ataşesi'nden bilgi istemiştir.

Bern Ticaret Ataşesi Tank Celal Güven, 12.3.1975 tarihinde 551 sayılı teleksinde aynen şu cevabı vermiştir. Teleks notunu aktarıyorum:

– Bankalar aracılıyla gizli olarak yaptınlan araştırma sonucunda, yukarıda mezkûr yazılar konusu İ.B.P.75/1000 Lausanne adresinde Etablissements Mopar isimli bir firmanın mevcut olmadığı anlaşılmıştır. Ayrıca Lozan telefon rehberinde bu isimli bir firma yer almamaktadır. Bilgilerinize arz olunur.

Ticaret Bakanlığının o günlerdeki Müsteşan Şeref Durugönül, 10.3.1975 gününde Bern Ticaret Müşavirliği'ne çektiği telekste:

– 75, Boite Postale Lausanne adresinde yerleşik olduğu bildirilen Etablissements Mopar isimli firmanın mevcut olmadığının anlaşıldığına dair Bankalarca veya mahalli Ticaret

Odasından alınmış ve alınacak bir belgenin acilen Bakanlığımıza gönderilmesi gerekmektedir...demiştir.

Lozan Ticaret Odası, Yahya Demirel'in yurt dışına sattığı mobilyaların alıcı firması olarak gösterilen "Etablissements Mopar" adında bir firmanın Odalarına kayıtlı bulunmadığını bildirmiş; bu yazı, Bern Ticaret Ataşeliği tarafından Ticaret Bakanlığı'na, 7.5.1975 gün ve 879 sayı ile bildirilmiştir.

İsviçre'nin ünlü bankalarından "Societe de Banque Suisses" ve "Union de Banque Suisses", 10 ve 11 Mart 1975 günü ayrı ayrı olmak üzere, Yahya Demirel'in alıcı firma olarak gösterdiği firmayı tanımadıklarını bildirmişlerdir.

Ticaret Bakanlığı, Yahya Demirel'in, İtalya'ya yaptığını ileri sürdüğü mobilya ihracatı için de bilgi toplamıştır. Bakanlığın,18.3.1975 gün ve 19.322.772.70/500 sayı ile çektiği telekse, Milano Ticaret Ataşesi Aslan Erdil, 4.4.1975 gün ve 129/463 sayı ile verdiği cevapta;

– Malumları olduğu üzere, İtalya'da mobilya sanayii gelişmiş durum göstermekte ve özellikle Ortakpazar ülkelerine yönelik önemli ihracatta bulunulmaktadır... Memleketimizden İtalya'ya yapılmış önemli miktarda mobilya ihracatına rastlanmamıştır...

Diğer taraftan, piyasada yapılan soruşturmada, Mart ayı içinde Türk menşeli düşük kaliteli 30 ton mobilyanın İsviçre'ye sevkedilmek üzere Cenova'ya getirildiği öğrenilmiştir... demektedir.

Roma Büyükelçiliği Ticaret Müşavirliği'nin, 5.4.1975 gün ve 1400-1404 sayılı yazısında, Ticaret Müşavir Yardımcısı İstemi Gürsal ise:

– Gerek İtalya'da mobilya imal ve ithali ile iştigal eden pek çok sayıda firma arasında yapılan araştırma, gerekse İtalyan ticaret istatistiklerinin incelenmesi ve İtalyan Dış Ticaret Enstitüsü "ICE" nezdinde de yapılan soruşturma sonunda Türkiye'den İtalya'ya ihraç edilen mobilyalar hakkında herhangi bir bilgi sağlamak mümkün olmamıştır... diyerek Yahya Demirel'in kimlere satış yaptığının saptanılamadığını belirtmiştir.

Bütün bu yazışmalardan sonra, Ticaret Bakanlığı İhracat Genel Müdür Yardımcısı Dinçer Asena, 14 Mayıs 1975 gününde, 19.322.772.70 sayı ile Yahya Demirel'e gönderdiği

resmi yazıda aynen:

– "İstanbul İhracat Birlikleri Umumi Kâtipliğinin 5.3.1975 tarih ve 1410 sayılı yazısına ekli olarak gönderilen Libya'ya 940 takım yemek odası takımı ihracatını öngören tescil beyannamesi incelenmiş ve isafi uygun görülmemiştir" demiştir.

12.5.1975 gün ve 11292 sayılı belgeden de anlaşıldığı üzere, Adalet Partili Ticaret Bakanı bile, Başbakan'ın yeğeninin isteklerinin yerine getirilmemesini emretmek zorunda kalmıştır.

Evet dosyanın bir bölümünü birlikte okuduk... Bu konuyu ortaya çıkartan Ticaret Bakanlığı Müsteşan Şe-ref Durugönül, Demirel Hükümeti güvenoyu alır almaz, görevinden uzaklaştırılmıştır.

Buraya bir "mim" koyun...

Bu mobilya ihracatının iç yüzü nedir? Bu ihracattan Yahya Demirel şimdiye kadar kaç milyon lira kazanmıştır? Bütün bunlar, parlamentoda araştırma konusu olmalıdır. Bu ülkenin milyonlan, Başbakanın ailesine böyle cömertçe nasıl bağışlanabilmektedir? Yok mu bir hesap soran?!..

İşte elimizde dosya. İşte önümüzde olayı aydınlatacak bütün belgeler...

Acaba bu dosyayı ortaya çıkartanlar, "devletin ve milletin bölünmezliğine karşı çıkıp, demokrasinin temellerine dinamit koyan" Marksist, Leninist, hatta Maoistler midir?

(14 Temmuz 1975)

PETROL KOKUSU...

Milliyetçi Cephe Partileri, Millet Meclisi'nden "dörtdörtlük" güvenoyu aldıktan sonra, hemen beklenen "icraata" giriştiler. Demirel yönetiminin ilk "icraatı", Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'ndan başladı. Geçen pazar günü Bakanlık İdari İşler Daire Başkanı Sami Güven evinden çağrılarak, kendisine görevinden alındığı bildirildi. Ertesi gün de, Müsteşar Teoman Köprülüler'in sandalyesine Cepheci Partilerin eli uzandı. Müsteşar

Teoman Köprülüler'den de görevini bir başkasına terketmesi istendi.

Olağandır bütün bunlar.

Çünkü, Teoman Köprülüler'in Bakanlıkta görev yaptığı sürede, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na bağlı kuruluşlann kân, 900.818.459.46 liradan, bir milyar fazlasıyla, tam 1.933.087.000 liraya çıkanlmıştır. Yani, bir yıl içinde, Türk Devleti, bir milyardan daha fazla kâr etmiştir. Bu kânn her kuruşu da, yabancı petrol şirketlerinin kasalanndan sökülüp, yoksul Türk Devleti'nin hazinesine kazanılmıştır.

Görevden alınması için, sadece bu suç yetmez mi?

Yetiyor anlaşılan. Her kim ki, devlete, yurtseverlik bilinciyle hizmet etmiştir, biliniz ki, o, tutucu siyasal iktidarlarca yerden yere vurulmuştur. Devletin yüce katlanna tırmanmak için yabancı şirket temsilcisi olacaksın, görevini kötüye kullanıp, biraderlere ve damatlara milyonlarca kredi sağlayacaksın, devlet büyüklerine ucuza arsa kapattıracaksın, yatınm indirimi sağlayacaksın. Çok partili düzensizliğin, hiç değişmeyen kuralıdır bu.

Köprülüler'in öteki suçlanna bakın siz:

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Cahit Kayra ile birlikte, yabancı petrol şirketleriyle boğuşmuşlar. Yabancı şirketler, 1974 yılının Haziran ayında eyleme geçerek:

– Biz bu fiyatlarla petrol ithal etmeyiz... demişler. Kayra, Köprülüler ve Bakanlığın yurtsever bürokratlan gece gündüz çalışıp, yabancı şirket prenslerine:

– Hayır... demesini bilmişler. Üstelik:

– Ya bu fiyatlardan ithal edersiniz ya da petrol yasası gereğince işlettiğiniz rafinerilere el koyanz... demişler.

Yabancı şirketler böylece boyun eğmiştir. Aynı şirketler 1975 ocağında direnişe geçtiklerinde, Bakanlığı sarsamamışlardır bile. Devlete karşı başkaldıran yabancı şirketler Türkiye'deki petrol üretiminin de yüzde altmışını kısmışlardır. İşte, bu koşullarda şirketlere karşı savaş verilirken, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı, yabancı şirketlerin bir numaralı düşman saydıklan Bakanlık Müsteşan'nı öncelik ve ivedilikle değiştirivermiştir.

"İcraat" dedikleri budur işte.

Şimdi bakalım yabancı petrol şirketleri, istedikleri zamlı satış olanağını nasıl elde edecekler? Bunlan adım adım izleye-

ceğiz. Önümüzdeki günlerde, devletimizin bir kuruşunu bile yabancı petrol şirketlerine kaptırmamak için savaşan namuslu bürokratlarla yabancı petrol şirketlerinin kavgasına tanık olacağız. Kimler "milliyetçi", kimler yabancı sermaye şirketi sözcüsüdür, bütün bunlan gözlerimizle tek tek göreceğiz.

Bir de şu hikâyeyi bakın:

Türkiye'de yıllarca, devrimcilere cezaevi duvarlan örülürken, Ege Denizi'nin havası ve suyu Yunanlılar tarafından paylaşılmaktaydı. Yunanlılar bir yandan "Fır Hattı" dedikleri uçuş trafiği yetkisini tekellerine alırken, bir yandan da, Türk "Kıta Sahanlığı" bölgelerinde de petrol araştırmalan yapmaktaydılar. Bizim hükümetlerin ise böyle bir sorunu yoktu:

– Asil ve necip millet... şanlı tarihimiz... ecdadımızın kanlanyla sulanmış bu topraklar... derken, Yunanlılar hem Ege denizi üzerinde rahatça uçmakta, hem de Türkiye'nin kıta sahanlığında petrol araştırmalan yapmakta, üstelik Ege'deki Adalara askeri üsler kurmaktaydılar. Ecevit Hükümeti döneminde bu sorun da ele alındı. Kayra ve Köprülüler, Ege'de kıta sahanlığı için de petrol arama amacıyla Türkiye Petrolleri'ne arama ruhsatı verdiler. Çandarlı gemisi 1974 yılı Mayısında Ege'de petrol araştırmalanna başladı.

Bu da bağışlanmaz suçlardandır, doğal ki.

Bir büyük suçu daha vardır Köprülüler'in. O da, Kıbns çıkartması yapıldığı günlerde, "Ataş Rafinerisi" üzerinde devlet denetimini kurdurarak, uçaklanmıza yakıt sağlayacak kaynaklan elde tutmayı başarmasıdır. 1963 yılında İnönü Hükümeti Kıbns çıkarmasını planlarken yakıt üretimini kesen yabancı şirketlerin oyunlanna 1974'de gelinmemiştir böylece.

Evet, evet...

Milliyetçi Cephe partilerini desteklemek için partisinden istifa eden bazı milletvekillerinin benzin istasyonu sahibi olduklannı ve bugünlerde devletten kredi almak için Enerji Bakanlığı merdivenlerini tırmandıklannı söylersek, "vatan, millet" edebi-yatının arkasında nelerin yattığını anlamak güç müdür acaba? Milliyetçi Cephe çadırlannı şöyle bir aralayın, bakalım arkalannda hangi yabancı şirketlerin petrol kuyulannı göreceksiniz?

(17 Nisan 1975)

MİLLİ SELAMET T.A.Ş.

Erbakan, son basın toplantısıyla, MSP anahtarının, kilidinde pek rahat durmayacağını açıklamış bulunuyor. Milliyetçi Cephe çadırlarına Adapazarı'ndan esen rüzgârlar, son bir ayda, bu sağcı dört silahşörün arasını da biraz bozmuştur. MSP, Demirel'in kendilerine Adapazarı seçimlerinde "türlü-çeşitli" oyunlar oynadığı kanısındadır.

Adapazarı seçimlerinden hemen sonra, MSP adına yayınlanan bir bildiride:

– Milliyetçi Cepheye "millilik" vasfı veren MSP'dir... denilerek, başta Demirel olmak üzere, Türkeş ve Feyzioğlu, dolaylı yollarla suçlanmıştı. Aynı günlerde, 1973 seçimlerinde AP için kullanılan "renksizler" sözü, yeniden ağızlara alındı. Erbakan şimdi, koalisyon protokolunun imzaladığı günlerde "Milliyetçi Partiler"in, ortak listeyle seçime katılmalarını öngören bir yasa taslağının altına vurduğu mührü de unutarak:

– Seçimlerde, "dostluk başka, alışveriş başka" diyeceğiz... gibi sözlerle, Demirel'e uzaktan çalım atmaya çalışmaktadır.

Biz bunları kendi hallerine bırakarak, bir başka konuya geçelim...

MSP'nin bugünkü lider kadrosu, 12 Mart 1971 tarihinden önce, "Milli Nizam Partisi" yönetiminde bulunmaktaydı. Bu parti Anayasa Mahkemesi'nce kapatılınca, hep birlikte, bu kez, Milli Selamet Partisi'ni kurarak, seçimlere katıldılar.

12 Mart 1971 tarihinden sonra Atatürkçülüğü dillerinden düşürmeyen asker sivil yönetici kadro işbaşındayken, iki siyasal parti, Anayasa Mahkemesi'nce kapatıldı. Bunlardan biri Türkiye İşçi Partisi'ydi. TİP kapatılmakla kalmadı, parti yöneticileri, onar, on beşer yıl ağır hapis cezasına çarptırıldılar.

Aynı Anayasa Mahkemesi, Necmettin Erbakan'ın genel başkanı bulunduğu Milli Nizam Partisi'ni laikliğe aykırı tutumu nedeniyle kapattı. Fakat Anayasa Mahkemesi'nce kapatılan Türkiye İşçi Partisi yöneticilerinin beş yıldan yirmi yıla kadar hapislerini isteyen sıkıyönetim savcıları ve komutanları her nedense, Erbakan ve arkadaşlarının kıllarına bile dokunmadılar.

MSP'liler, işlerini bilen insanlardı. O günlerde, Erbakan

İsviçre'ye giderek, bir süre başını dinlemeyi uygun buldu. Öteki yöneticiler de, kederlerinden ne yaptıklarını bilemedikleri için, ticaretle uğraşmaya karar verdiler.

Şimdi açalım Ticaret Sicili Gazetesi'ni...

18.5.1971 tarihinde, bir takım Müslüman kardeşler bir araya gelerek bir anonim şirket kurdular. Şirket, İPA Gıda ve İhtiyaç Maddeleri Pazarlan Anonim Şirket adıyla kurulmuştu ve sermayesi beşyüz bin liraydı. "22876" sicil sayısı ile kayıtlanmış bulunan anonim şirketin yönetim kurulu: Hasan Armutçuoğlu, Orhan Batı, Abdülkerim Doğru, Mehmet Satıoğlu, Enver Muammer Özkan'dan oluşmaktaydı. 18.6.1971 gün ve 4275 sayılı Ticaret Sicili Gazetesi, bu şirketin süresiz olarak kurulduğunu belirtmekteydi.

Aradan bir yıl geçti...

20.9.1972 gün ve 4655 sayılı Ticaret Sicili Gazetesi'ni açanlar, MSP yöneticileri tarafından kurulmuş bulunan bu şirketin, bir yıl içinde, sermayesini, beş yüzbin liradan, beş milyon liraya yükselttiğini görerek:

– Allah bunlara "yürü ya kulum" dedi ki, bunlar da Allah'ın sevgili kulları olduklarından, yüce yerden gelen bu emri dinleyip, uygun adımlarla yürüdüler... diye düşünmüşlerdir herhalde.

Bazılarına göre bu şirketin adı, "İslam Pazarları" biçimindedir. Yani, "İPA", İslam Pazarlarının kısaltılmış adıdır.

Hiç önemi yok, bana sorarsanız...

Önemli olan, bu şirket, kimlerden kurulmuştur? Kimlerle ticaret yapmaktadır? Ne alıp ne satmaktadır? MSP ile, bu şirketin bağlantısı nedir?

Aynı lider kadrosunu bir başka anonim şirkette de görmekteyiz. 8.5.1971 gün ve 4242 sayılı Ticaret Gazetesi'nde "22709" sayı ile kayıtlanmış "Nidaş Nizam Neşriyat ve Dağıtım Şirketi", Hasan Aksay, Fehmi Cumalıoğlu, Hasan Armutçuoğlu, Mehmet Satoğlu, Orhan Batı tarafından kurulmuştur. Bu şirketin sermayesi de, iki milyon liradır. Şirket sermayesi, dörtyüzer bin liralık paylara bölünmüştür.

Hasan Aksay, 1973 seçimlerinden sonra kurulan Ecevit ve Demirel Hükümetleri'nde, Devlet Bakanlığı yapmıştır. Abdülkerim Doğru Sanayi Bakanlığı yapmaktadır. Fehmi Cumalıoğlu

ve Orhan Batı, Milli Selamet Partisi genel başkan yardımcılıklarında bulunmuştur. Orhan Batı, bugün Karayolları Genel Müdürlüğü makamında tesbih sallamaktadır. Çalışma Bakanı Ahmet Tevfik Paksu da, "Nidaş Nizam Neşriyat ve Dağıtım Şirketi"nin denetçisi olarak görev almıştır.

Görüldüğü gibi MSP anahtarı, her yeri açıyor. Camii kapısı açıyor. Milliyetçi Cephe kilidi açıyor. Solcu partiyle ortaklık kapısı açıyor ve anonim şirketi kapılarını da açıyor. Yağ satıyor, bal satıyor, kağıt satıyor, kitap satıyor, gazete çıkarıyor, gayrimenkul alıyor, ipotek veriyor, ipotek alıyor.

1971 yılında partileri kapanmış, bunlar hemen "besmele" çekip şirket açmışlar, Allah rızası için, ellerinde ne varsa, dökmüşler ortalığa. Camiye yardım yaparcasına, paraları toplayıp toplayıp, şirketleri birer birer kurmuşlar.

Allah kabul etsin...

Oldu olacak, bu ara, toplanıp şirketleri birleştirseler ve hep birlikte, "Milli Selamet Anonim Şirketi" kursalar, "milli görüşe" uygun davranmış olmazlar mı? Hem biliyorsunuz, anonim şirketleri Anayasa Mahkemesi de kapatamaz...

(15 Ağustos 1975)

ŞELLEFYAN DÜZENİ...

Başbakan Demirel'in yeğeni Yahya Demirel'in İsviçre'deki üç firma aracılığı ile, İtalya, Libya ve Kıbrıs'a mobilya ihraç ettiğini ileri sürerek Merkez Bankası'ndan yirmi milyon lira para aldığı, bir süre önce gazetelerde açıklanmıştı. Olayın belgeleri, bir karpuz sergisi gibi, teker teker kamuoyu önüne getirilmiş, fakat, siyasal iktidar, bütün olup bitenleri, tribün seyircisi gibi göz ucuyla izlemekle yetinmiştir.

Altan Öymen arkadaşımızın, İsviçre'de yaptığı bir araştırma sonunda saptadığı sonuçlar, dün Cumhuriyet'te yayınlanmıştır. Mobilya yolsuzluğunun bu aşamasında, karşımıza ünlü Mığırdıç Şellefyan çıkmıştır. Yahya Demirel'in İsviçre'de ticari ilişkide bulunduğunu ileri sürdüğü "Etablissement Mopar" adlı

firmanın, Lozan Ticaret Odası ve İsviçre bankalarında kayıtlı bulunmadığı anlaşılmış, bu kez, varlığı saptanamayan bu firmanın adres olarak gösterdiği yerde, Mığırdıç Şellefyan'ın kardeşinin oturduğu ortaya çıkarılmıştır.

İşte buyurun belgelerini...

İşe bakın siz! Yurttaşların devlete ödedikleri vergiler, türlü oyunlarla Demirel ailesine aktarılmakta, "teşvik tedbiri", "kredi" ve "vergi iadesi" adı altında milyonlarla para, bu "Isparta prenslerini" zengin etmektedir.

– Aşırı cereyan... yıkıcı düşünceler... devletiyle milletiyle bölünmezlik... gibi gerekçelerin arkasından, işte böyle ucu, kökü dışarıda ticari ilişkiler çıkmaktadır.

Adını koyalım: "Şellefyan düzeni"dir bu...

Devletin önemli koltuklarına adamlarını yerleştir. Milyonlarca kredi al. Kimse hesabını sormasın. Hesap sormaya kalkanları, türlü yollarla ezmeye, sindirmeye, korkutmaya çalış. Gelsin krediler, gelsin paralar.

– Komünizm tehlikesi... kökü dışarıda cereyanlar... milletin bütünlüğü...

Uyut uyutabildiğin kadar...

Ziraat Bankası'ndan alınan 26 milyonluk krediler ne oldu? Ne olacak! Birkaç küçük memur cezalandırıldı, milyonlar yine Demirel ailesine kaldı. Demirel'lerin sahibi bulunduğu "Terakki Kollektif Şirketi"ne, zamanın Devlet Planlama Teşkilatı Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanı Yılmaz Ergenekon'un 18.1.1968 gün ve 39 sayılı belgeyle tanıdığı "teşvik tedbiri" ne oldu? Ne olacak! Yılmaz Ergenekon, Maliye Bakanı oldu...

Başka, başka?

Ergenekon'un kredi dağıtmaya, devlet kasasını beklemeye yeterli bulunan sağlığı, askerlik görevi yapmaya engel görüldüğü için, on beş yıl süren asker kaçaklığından sonra, aldığı "çürük raporu" ile vatan görevi yapmaktan kurtuldu.

Yok ki hesap soran!..

Mobilya yolsuzluğu ortaya çıkarıldığında ne oldu? Ne olacak: Ticaret Bakanlığı eski müsteşarının evine dinamit atıldı, bir gün sonra kapısı kurşunlandı. Ticaret Bakanı kemküm ettikten sonra sustu. Aynı günler Demirel devlet memurlarına:

– Yolsuzlukları süratli takip edin... diyen bir genelge

yayınladı. Genelge, seçim yasaklarına aykırı olarak, devlet radyolarından okundu. Bu ne "perhiz", bu ne "lahana turşusu" değil mi?

Değil herhalde...

Eğer yolsuzlukla savaşılmak isteniyorsa, önce Ziraat Bankası'nın usulsüz kredilerinden başlayalım. Sonra Yılmaz Ergenekon'un Devlet Planlama Teşkilatı Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanı'yken dağıttığı milyonlarca liralık krediler ortaya çıkarılsın. Mobilya ihracatının bütün belgeleri, Mıgırdıç Şellefyan'ın Türkiye'deki ticari ilişkileri, kimlerle ne gibi yakınlıklar kurduğu birer birer araştırılsın.

Haydi, haydi, ne duruyorsunuz?! Halep ordaysa, arşın burada...

Bizler belki yalan söylüyoruz. Elimizdeki dosyalar düzmecedir. Demirel'in yeğeni, hiç bir zaman mobilya ihracatı yapmamış, Merkez Bankası'ndan vergi iadesi adıyla yirmi milyon lirayı tıkır tıkır cebine indirmemiştir.

Bizler, Marksist, Leninist ve Maoistleriz. Devletimizi ve milletimiz bölmek istiyoruz. Devlet düşmanıyız. Kökü dışarıda cereyanlara bağlıyız. İşte bu nedenle, devleti yıkmak için, Demirel ailesinin haksız yere zengin edildiğini yazıyoruz. Devletin bütün arşivleri ellerinizdedir. Bütün olanaklarınızı kullanarak elimizdeki belgeleri çürüterek, Marksistliğimizi, Leninistliğimizi, anarşistliğimiz ve hatta Maoculuğumuzu kanıtlayın.

Ne duruyorsunuz, kanıtlayınız yalan yazdığımızı...

Hey, bu yoksul ulusun milletvekili ve senatörleri! Hey bu ülkenin namuslu yazarları ve gazetecileri!.. Hey Cumhuriyet Savcıları ve Yargıçları, hey yurtsever memurlar!.. Hep birlikte bu yolsuzlukların üzerine gidelim.

Parlamento aritmetiğinin kerrat cetveliyle parmak hesabı yapıp, kürsülerden:

– İşte yakam, gelin yapışın, demek kolaydır.

Elimizdeki belgelerle yakalara yapışıyor, ve "Şellefyan düzeni"nin hesabını soruyoruz.

Haydi, durmayın. Verin cevabını!..

(1 Eylül 1975)

BESLEME...

Maliye Bakanı Yılmaz Ergenekon, 23 Eylül 1975 salı günü iş adamlan ve sanayicilerle yaptığı özel toplantıda:

– İçinizde kredi isteyip de alamadım diyen kimse çık-maz. Sizin beslediğiniz basın hergün bize saldırır. Küfreder. Siz onlan yine de ilanlarla beslersiniz... demiştir.

Ergenekon son günlerde Demirel ailesini arslanlar gibi savunmaktadır. Önce "bazı gazeteciler" adını verdiği sağ basının çağrıldığı yan kapalı bir basın toplantısı düzenledi sonra da, 10 Eylül 1975 tarihli bir küçük "broşür" çıkartarak, şimdiye dek yaptığı açıklamalan yayınladı.

Basıldığı matbaa bile belirtilmeyen ve bazı çevrelere kucak dolusu dağıtılan bu broşürün 14'üncü sayfasının 9'uncu satınında:

– Aynca ilave edeyim ki, firmalann sahipleri arasında Şellefyan adında bir kişi bulunmamaktadır denilmektedir. Bem Ticaret Ataşesi Tank Celal Güven'in Ticaret Bakanlığı Müfettişlerine yolladığı "1541 D. 611 G" sayılı ve 18.8.1975 günlü yazıda ise aynen:

– Tarih ve sayısı yukanda kayıtlı yazınızda Etablissement Mopar firmasına ait olarak verilen Chatoau dü sec 18 Laussanne adresinde ve (021 / 298645) telefon numarasında, Lozan ticaret rehberinde Arden Şellefyan isimli bir kimse görülmektedir.

Demirel ailesini korumak için, bu resmi yazılan bile görmezlikten gelmektedir Bay Ergenekon...

Maliye Bakanı Ergenekon'u yalanlayan bu resmi belgede ımzası bulunan Bem Ticaret Ataşesi Tank Celal Güven ile Ticaret Ataşeleri Ayhan Yaman ve Güneş Üçer, Adalet Partili Ticaret Bakanı tarafından hemen görevlerinden alınmışlardır.

Bu ne şiddet bu ne celal efendiler?!..

Devletin namuslu bir müsteşan mobilya yolsuzluğunun üzerine gider, işinden olur, üstelik kapısı dinamitlenir, evi kurşunlanır. Devletin yurt dışındaki namuslu memurlan, yolsuzluğu ortaya çıkarttıklan için görevlerinden alınır.

Buna adıyla sanıyla "suçlulann telaşı" denir, başka ne ad bulalım?

Bu Yılmaz Ergenekon, tam Demirel'e göre Maliye Bakanı'dır. Türk kamuoyu kendisini ilk kez, Devlet Planlama Teşkilatı Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanı'yken tanıdı. Ergenekon, Demirel ailesinin sahibi bulunduğu "Terakki Kollektif Şirketi"ne, 18.11.1968 tarihinde 39 sayı ile "teşvik belgesi" vermiş, ayrıca Hacı Ali Demirel'in ünlü Yükseliş Koleji'ne yatırım indirimi sağlayarak, Demirel ailesinin zenginliğine unutulmaz katkılarda bulunmuştur.

Aynı Yılmaz Ergenekon, bir büyük iş adamımıza, İngiltere'de açacağı gazoz fabrikası için oldukça yüklü olanaklar ve krediler sağladıktan sonra Devlet Planlama Teşkilatı'ndaki görevinden ayrılarak, kendilerine olanaklar sağladığı özel şirketin hizmetine bol ücretle geçivermişti.

Böylece hizmetleri unutulmamıştır...

Ankara Hukuk Fakültesinde Medeni Hukuk öğretim üyesi olan Ergenekon'un ekonomi ve maliye ilmine ilgisi, kaymakamlık yaptığı günlere mi rastlamaktadır, bunu pek bilemiyoruz amma, memleket kalkınmasıyla bu denli yakından ilgilendiğinden, bir akşamüstü, herhangi bir askerlik şubesine gitmeyi unutmuş ve tam on beş yıl "bakaya" olarak, askerlik görevinden kaçmayı başarmıştır.

On beş yıl özürsüz olarak askerlik görevinden kaçmak, askeri ceza yasasında yaptırıma bağlanan suçlardandır. Her nedense hiç bir askeri savcı Bay Ergenekon'un peşine düşmemiş ve Maliye Bakanı'nın asker kaçaklığı suçu çeşitli af yasaları ile affedilmiştir.

Sonunda bir "çürük raporu" alarak askerlikten paçasını kurtarmıştır Maliye Bakanımız.

Hani şaka bir yana, insanın Ergenekon'a:

– Sen üçbuçuk aylık kısa yedek subaylık döneminden yararlanarak askerliğini yap... diyeceği geliyor amma, adam ne yapsın; bir dakika bile maliye bakanlığını bıraksa, hür teşebbüs çöker, memlekette başka bir rejim kurulur. Ve Yahya Demirel'in yaptırdığı mobilyalar Viyana kapılarına kadar dayanamaz.

Medeni Hukuk Doçenti Ergenekon, bir ara, Ankara Hukuk Fakültesine yeniden öğretim üyesi olmak amacıyla başvurduysa da, profesörler kurulu, kendisinin üstün yeteneklerini sezemediği için, olumsuz oy kullandı ve Ergenekon da ken-

disini bu darbeyle özel teşebbüs koltuklannda buluverdi.

Geliş o geliş...

Şimdi bu Yılmaz Ergenekon, özel teşebbüsü baskı altında tutarak, ilerici ve namuslu basının ilanlarını kestirmeye çalışmaktadır. Bunun için kullandığı kelimeye bakın:

– Beslediğiniz basın...

"Besleme basın" diye, üç dört günlük muhabirken, birden bire memleketin milyonerleri arasına katılıp, Ergenekon'un konuşmalarını çarşaf çarşaf basan türedi gazete sahiplerine denir.

Mobilya ticareti ile ilgili belgeleri yayınlayan gazete sahipleri, yazı işleri müdürleri ve yazarlan, Yılmaz Ergenekon gibi kişilikleri ve geçmişleri olmadığı için övünç duymaktadırlar.

(29 Eylül 1975)

KORUTÜRK'E ARZEDİYORUZ...

Demirel ailesine son dört yıl içinde verilen krediler tam tamına 84.744.034 lira tutmaktadır. Garanti Bankasından 1.179.000, Emlak Kredi Banka'sınd..n 375.000, Vakıflar Bankası'ndan 5.200.000, Türk Ticaret Bankası'ndan 7.650.856, Öğretmenler Bankası'ndan 500.000, Pamuk Bank'tan 1.000.000, Türkiye İş Bankası'ndan 11.705.000, Türkiye Halk Bankası'ndan 200.000, Yapı ve Kredi Bankası'ndan 3.526.378, Ziraat Bankası'ndan 24.500.000, Akbank'tan 2.907.000, Türkiye Sanayi Bankası'ndan 26.000.000, lira alınmış ve Demirel ailesi, böylece "soy-sop" kredileriyle zengin edilmiştir.

Ziraat Bankası Disiplin Kurulu, 3.11.1972/92 dosya, 1974/39 karar sayılı kararında, Hacı Ali Demirel'e verilen kredilerde usulsüzlük saptayarak, banka memurlarını cezalandırmıştır. Ankara 8'nci Asliye Ceza Mahkemesi'nin 12.10.1972 gün ve 972/621 sayılı karanyla, Hacı Ali Demirel'e kredi veren banka memurlan çeşitli cezalara çarptınlmışlardır.

Bu memurlardan birinin adı Rafet Gürsel'dir

Rafet Gürsel, Ziraat Bankası Ankara Yenişehir Şubesi Müdür Muavini'yken, bu işlerin ortaya çıkması üzerine istifa etmiş ve Hacı Ali Demirel ile iş ortaklığı kurmuştur. Bu banka müdür muavininin "Orka Ticaret" olarak adlandırılan şirketi, merkezi Isparta'da bulunan Demirel'lerin "Orman Ürünleri Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi"nin, yonga levha, kaplama ve kereste ticaretini yapmaktadır.

Demirel ailesine yasa dışı krediler sağlamaktan sorumlu tutulan bir banka müdür muavininin, görevinden ayrılarak, kredi verdiği iş adamlarının şirketlerine ortak olması, herhalde, üzerinde durulacak konulardan biridir.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk kez, bir başbakanın kardeşine bu kadar cömertçe devlet olanakları sağlanmaktadır. İşin acı yanı şudur ki, her türlü resmi belgeyle kanıtlanan bu ilişkilere rağmen, devlet bütün yetkili ve etkilileriyle susmaktadır.

Önümüzdeki günlerde, bütün namuslu basının ve parlamenterlerin ilk görevleri, Demirel ailesinin mal varlığını bütün ayrıntılarıyla ortaya çıkartmak olmalıdır. Çünkü başbakanın çevresinde böylesine söylentiler dolaşır, resmi belgeler, ticari senetler, teşvik belgeleri ve krediler, başbakanlık koltuğu üzerinden uçup uçup giderse, demokrasinin de, çok partili düzenin de saygınlığı, onarılmaz biçimde yaralanmış olur.

Başbakan Demirel'in yeğeni Yahya Demirel'in, yurt dışına sattığı mobilyaların öykülerini hep birlikte izledik. Bu olay, Batılı herhangi bir ülkede olsaydı, ne başbakan, ne de yeğeni, uzun süre sokaklara bile çıkamazdı. Fakat herhalde, başbakan:

– Yollar yürümekle aşınmaz... diyerek özetlediği siyasal yaşam kuralını şimdilik bu işte uygulamakta ve herkesi şaşırtacak pişkinlik içinde, suçu başkalarının üzerine atmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin Maliye Bakanlığı koltuğunda oturan on beş yıllık asker kaçağı "bakaya" Yılmaz Ergenekon, bütün işini gücünü bırakmakta, bir yandan namuslu basının ilanlarını kesmeye çalışırken, öte yandan da Demirel ailesinin "umumi vekili" gibi, sağa sola, usulsüz tekzipler yollamaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti kurulduğundan bugüne kadar, böylesine koşullar içine hiç düşürülmemiştir...

Demirel ailesiyle ilgili krediler acaba hiç araştırılmayacak

mıdır? Mobilya yolsuzluğu ile ilgili olarak gazete sütunlarında çarşaf çarşaf yayınlanan belgeler, hiç bir devlet yetkilisini harekete geçirmeyecek midir?

Anladık, Demirel'in dokunulmazlığı var.

Acaba aynı dokunulmazlık zırhı, yirmi altı yaşında iş adamı Yahya Demirel'i de korumakta mıdır? Bizim, Cumhuriyet Gazetesi sütunlarında yayınladığımız belgeler, Ticaret Bakanlığı dosyalarından alınmıştır. Bu dosyalardaki belgeler, Adalet Partili Ticaret Bakanını bile, mobilya ihracatını durdurmaya yöneltmiştir. İddialarımızın bir teki yalan olsa, Ticaret Bakanı mobilya ihracatını durdurabilir miydi acaba?

Başta Sayın Cumhurbaşkanı olmak üzere bütün yetkilileri göreve çağırıyoruz. Bu memlekette savcılar yok mudur? Neden susulmaktadır bunca belgeye karşı?

Mobilya yolsuzluğunu ortaya çıkartan Ticaret Bakanlığı eski Müsteşarı Şeref Durugönül'ün Diyarbakır'a sürülme karamamesi şu anda Çankaya'da Sayın Cumhurbaşkanının masasının üstünde onay beklemektedir.

Acaba Sayın Korutürk, bunca belgeye rağmen, bu karamameyi imzalayacak mıdır?

Dileğimiz şudur:

Cumhurbaşkanı, yürütme organının başıdır. Sayın Korutürk bu karamameyi imzalamazsa mobilya ihracatçısı Yahya Demirel meydanı boş bulmadığını da görecektir.

Acaba Sayın Cumhurbaşkanımız, Başbakan ile "haftalık olağan görüşme"sini yaparken, Demirel'e başta banka kredileri olmak üzere, bu mobilya yolsuzluğunu da soramaz mı?

Sayın Cumhurbaşkanı bu karamameyi imzalamadan önce, Ticaret Bakanlığı eski Müsteşarı Şeref Durugönül ile de görüşse, "protokol kuralları" altüst mü olur acaba?

Çankaya'dan bu konuda ses bekliyoruz!..

(4 Ekim 1975)

SOY SOP KREDİLERİ...

Demirel, son mobilya öykülerinin dallanıp budaklanması üzerine iyice çileden çıktı. Artık Ecevit'e ağız dolusu küfürler ediyor. Demirel'e sorarsanız, Ecevit "cinnet" geçirmektedir. Üstelik, mobilya yolsuzluğuna değinmek, basbayağı güç bir iş olmuş. Baksanıza ne diyor:

– Bu çeşit iddialarda bulunmak, soy sop, haysiyetten mahrum olmanın neticesidir...

Başbakanın kardeşi Hacı Ali Demirel'e yasa dışı yollarla kredi verdikleri gerekçesiyle Ziraat Bankası memurlan disiplin cezalanna çaptınldılar. Ziraat Bankası Disiplin Kurulu, 3.11.1972/92-1974/39 sayılı karan ile, Hacı Ali Demirel'e, Ziraat Bankası Ankara Yenişehir, Maltepe ve Isparta Şubeleri'nde bankacılık oyunlanyla, milyonlarca lira kredi verildiğini saptamıştır.

İftiradır, iftira...

Hacı Ali Demirel, memleketin "irfanına" katkıda bulunmak için özel Yükseliş Koleji'ni açmış ve gecesini gündüzüne katarak çalışmışsa, suç mu işlemiştir? İşte, vannı yoğunu ortaya koyarak, yoktan var ettiği Yükseliş Koleji'ni üstün başan ile bitiren oğlu Yahya Kemal Demirel, kısa sürede memleketimizin milyonerleri arasına katılmış ve yurt dışına mobilya satarak yüzümüzü ağartmıştır. Mobilyalanmız, atalanmızın at koşturduğu Viyana kapılanna kadar dayanmıştır. Böylece hepimiz iftihar edelim bununla.

Ziraat Bankası Disiplin Kurulu'na bakarsanız, bunlar hiç önemli değildir. Bankanın Yenişehir Şubesi'nde 420 dosya sayılı ticari müşteri Hacı Ali Demirel, 641/750 sayılı vadesiz ticari tevdiat hesabından özel Yükseliş Koleji için bol miktarda kredi almıştır.

Alır. Hakkıdır

Banka bir adama kredi verirken "soy sop, haysiyet" aramaktadır. Eğer soyda sopta, asalet, haysiyet ve fazilet varsa, hemen kredi açmaktadır. Bu nedenle, bankalara dönüp:

Neden Demirel'in kardeşine kredi açtınız?... diye sorulmaz. Olsa olsa, Demirel ailesine neden öbür bankalardan da kredi verilmediği sorulabilir.

Ziraat Bankası Disiplin Kurulu, Hacı Ali Demirel'in ortağı bulunduğu şirketlere, 124/160 sayılı senet karşılığı avans hesabı dışında, usulsüz paralar verildiğini, 1.7.1967-14.11.1968 tarihleri arasında 2 milyon, 14.11.1968-24.1.1969 tarihleri arasında 3 milyon altıyüz dokuz bin, 24.11.1969- 30.9.1970 tarihleri arasında 7 milyon beşyüzondokuz bin lira usul ve yasaya aykın olarak para verildiğini saptamışsa da, bu da bir iftiradır.

İftiradır, iftira...

Komünistler her yere sızıyorlar. Belki Ziraat Bankası disiplin kurulu üyeleri arasına bir "servet düşmanı" kanşmış ve iftiralarla dolu bu karan yazdırmıştır. Yoksa, genç yaşında hac seferini yapıp Allah ne verdiyse, memlekete yararlı olmak isteyen bir Ispartalı iş adamı, neden usulsüz kredi alsın?

Hepsi yalan, hepsi iftira...

Hacı Ali Demirel'in, ortaklan arasında bulunduğu "Terakki Kollektif Şirketi"nin Isparta Ziraat Bankası Şubesi'ndeki 641/558 sayılı hesabı incelenirse, 22.10.1968-14.4.1970 tarihleri arasında, en yüksek tutar, 2.10.1969 tarihinde 5.647.511.07 lira, yani yaklaşık olarak beşbuçuk milyondan fazla para, usulsüz olarak Demirel'lerin kasasına akmıştır.

Ziraat Bankası Disiplin Kurulu karan böyle...

Var mı Demirel'in burada emri? Yok. Bankanın müdürü mü Demirel? Değil. Başbakan olarak kendisi mi istemiş? Yok, hayır. Mobilya ticaretini kendisi mi yapmış? Hayır. Hem Yahya Demirel, Ecevit zamanında para almamış mı? Evet almış.

Öyleyse? Evet öyleyse, bunlann hepsi iftira...

Orman ürünlerine ihraç gücü kazandınlmasına ilişkin karamame, havada yem arayan kuşu komünistlikle suçlamaya hazır bulunan eski başbakanlardan Ferit Melen hükümetinde, iş çevrelerinin gözbebeği Naim Talu'nun Ticaret Bakanlığı'nda hazırlanarak 24.4.1973 günü yayınlanmış ve yürürlüğe girmiştir. Mobilya ticaretinde usulsüzlük ilk kez, Ecevit Hükümeti iş başından uzaklaştınldıktan sonra, 25 Kasım 1974 günü anlaşılabilmiş ve soruşturma 12.5.1975 gününe kadar sürmüştür. Türk kamuoyu bu konuyu, 12 Temmuz 1975 günü öğrenmiştir. Yahya Demirel'in İsviçre'de alış veriş yaptığını ileri sürdüğü firmaların izine rastlanmadığı da kamuoyuna aynı günlerde yazılmıştır.

Mobilya ticaretinde usulsüzlük olduğunu araştıran Ticaret Bakanlığı'nın bütün yetkilileri, Müsteşan, İhracat Genel Müdürü, yurt dışındaki ticaret ataşeleri, birlikte oturup, Demirel ailesini yıpratmak için herhalde aralannda "gizli örgüt(!)" kurmuşlardır.

Çünkü yazılanlann hepsi iftiradır...

Ticaret Bakanlığı Müsteşan, bu nedenle görevinden alınmıştır. Bunlann hepsi, devletimizle, milletimizle bölünmezlik ilkesine karşı olup, her biri birer rejim düşmanıdır. Demirel ailesinin "soy sop" üstünlüğü ile almaya hak kazandığı kredilere ve elde ettikleri kazanca karşı çıkan herkes, önce kendi soyunu sopunu iyice araştırmalıdır.

Düşünsünler bakalım...

Babalan, elma bahçelerinden iki buçuk milyon para toplayıp, 1948 yılında çocuklanna vermiş midir? Kendileri böyle zengin babanın çocuklan olarak "parasız yatılı" okuduktan sonra mühendis olup, Amerikan firmalannda komisyonculuk almışlar mıdır? Parti Başkanı seçilirken, "mason" olmasına rağmen, mason olmadığını söylemişler midir? Birdenbire milyoner olup, Ankara'nın göbeğinde özel okullar dikmişler midir? 26 yaşında milyoner olup, yurt dışına mobilya satmışlar mıdır?

Soy sop diye buna denir işte...

Kırat binenin, kılıç kuşananın, toprak işleyenin, su kullananın, mobilya satanın, vergi iadesi alanındır. Soylan, soplan, hanlan, arabalan, kredileri ve mobilyalanyla memleketimizi yönetenlere iftira edenlerin başına, Demirel kadar taş düşer inşallah...

(11 Ekim 1975)

İNSAN MANZARALARI...

Dünkü Cumhuriyet'te herhalde okumuşsunuzdur: Demokratık Parti Ordu milletvekiliyken, Milliyetçi Cepheyi desteklemek için partisinden aynlan Ata Bodur'un, oğlu adına

işlettiği benzin istasyonunun kira süresi 15 yıl uzatılmış. Şükrü Bodur'un, 15 yıl süreyle, ayda 17.500 liraya çalıştıracağı istasyonun en azından ayda elli bin liraya kiraya verilebileceği de, haberde ömeklere dayanılarak ileri sürülmektedir.

Benzin istasyonunun kira öyküsü de çok ilginçmiş, baksanıza...

İstasyonun mülkiyeti Petrol Ofisi'nindir. Kızılay'daki benzin istasyonu, önceleri bir başkası tarafından işletilirken, Ata Bodur'un oğlu Şükrü Bodur'a devredilmiştir. Mart ayı içinde, kira süresinin uzatılması için Şükrü Bodur, Petrol Ofisi'ne başvurur. İstasyona, otomatik yıkama tesisleri kuracağını söyleyerek, kira süresinin uzatılmasını ister. Konu, Genel Müdürlük Kuruluna getirilir. Kurula iki genel müdür yardımcısı da katılmaktadır. Kurul bu istemi, 27 Mart 1975 günü 18/11 sayılı karanyla reddeder.

Rastlantıya bakın ki 31 Mart 1975 günü de, Milliyetçi Cephe çadın kurulur...

Milliyetçi Cephe'nin Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı, Selahattin Kılıç'tır. Hükümet bir cumartesi günü güvenoyu alır. Pazar sabahı Bakanlığa gelen Kılıç, Bakanlık İdari Daire Müdürü Sami Güven'i tatil günü görevinden alır. Ondan sonra, Müsteşar Teoman Köprülüler de görevinden uzaklaştırılır. Bu arada, Bakanlık Koordinasyon dairesi Başkanı Dr. Ergun Türkcan da görevinden atılır.

Sonra hallaç pamuğu gibi karışır Bakanlık...

Petrol Ofisi'nin iki Genel Müdür Yardımcısı, Mustafa Özyürek ve Fikret Büyükburç da Kılıç'ın hışmına uğrarlar. Özyürek, Danıştaya dava açar. Yürütmeyi durdurma karan alarak eski görevine atanmasını ister. Bakanlık atama işlemini yapmaz. Genel Müdür yardımcılığına, alelacele birini yerleştiriverir.

Milliyetçi Cepheye güvenoyu vermek için partisinden ayrılan DP milletvekili Ata Bodur'un işleri bundan sonra düzelir. Ne Petrol Ofisi'yle, ne de Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı ile hiçbir sorunu çıkmaz. Benzin istasyonu, aylığı 17.500 liradan, 15 yıllığına kiraya verilir yine... Nasıl olsa, bu isteğe karşı direnenler de görevlerinden alınmıştır. Böylece 15 yıl boyunca gelir sağlanır Bodurlar'a.

Karadeniz Bakır İşletmeleri'nde de, bir fırtına eser. Önce Genel Müdür Mehmet Erdemir görevinden alınır. Sonra gözler, Genel Müdür Yardımcısı Erdinç Gönenç'e dikilir. Gönenç, Nafiz Yürekli adlı bir büyük iş adamının 115 milyon liralık ihalesine karşı çıkar. İhale komisyonunda bu iş adamının isteğinin reddi yolunda oy kullanır. Bir süre sonra Erdinç Gönenç'in de görevine son verilir.

Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nda da bazı değişiklikler yapılır. CHP-MSP koalisyonunun TPAO Genel Müdürlüğü'ne getirdiği Raşit Ceylan, Milliyetçi Cephe çadırlarının kurulacağı günlerde istifasını vererek, bir yabancı şirkette görev alır. Genel Müdürlük görevi, bir süre Bülent Atabek tarafından yürütülür. Atabek de Milliyetçi Cephe tarafından görevinden alınır ve yerine Raşit Ceylan'ın yakın arkadaşı Rifat Beyazıt getirilir.

Rifat Beyazıt, TPAO içinde Botaş adlı bir kuruluşun genel müdürüdür. TPAO Genel Müdürlüğü daha üst bir görevdir. Fakat, TPAO Genel Müdürlüğü'ne gelirken de, "tazminat" adı altında yüzbinlerle tanımlanan bir yüklü para da alır. Bülent Atabek de beş kuruş verilmeden sokak ortasına atılır.

Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın bir de Yönetim Kurulu vardır. Bu kurulda eski politikacılar ile eski askerler görev yapmakta, kendilerine ayda beş-altı bin lira para verilmekte, ayrıca her yıl, "temettü" adı altında kâr paylan dağıtılmaktadır.

Senato üçte bir yenileme seçiminden sonra bu yönetim kurulunda da, küçük bir değişiklik yapıldı. DP'den istifa ederek AP'ye giren, Trabzon Senatörü Ömer Lütfi Hocaoğlu'na da bir iş bulmak gerekmekteydi. Bir olağanüstü toplantı yapılarak, Hocaoğlu, TPAO Yönetim Kurulu üyeliğine getirildi. CHP'den istifa ederek, AP'ye giren Enerji ve Tabii Kaynaklar eski Bakanlarından Nuri Kodamanoğlu da aynı olağanüstü toplantı sonunda Hocaoğlu'nun yanındaki sandalyeyi kaptı.

Milliyetçiliğin gereğidir bütün bunlar...

Irmak Hükümeti'nin son zamanlarında, CGP kanalıyla, İsmail Arar ve Orhan Kabibay'a da iş bulundu. Arar, 12 Mart yönetiminin canlı bir simgesi gibiydi. O günlerde Demirel'in Başbakan olup olmayacağını soran bir gazeteciye:

– Güldürmeyin beni... diye karşılık vermişti. Şimdi, Arar, Demirel'in Başbakanlığını gördükten sonra, katıla katıla gülüyor ki, kendileri şimdi Etibank Yönetim Kurulu'ndaki göreviyle yetinmektedir.

CHP'yi, 12 Mart döneminde en güç günlerde, "Marksist kışkırtıcılık" gerekçesiyle suçlayıp, Feyzioğlu'nun önünde "esas duruşa" geçen Orhan Kabibay da, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı bünyesinde kurulan, "Adaş" adlı bir şirketin "murakıp üyeliği"ni aldı. Sonra bu iş az geldi ki, "Mirage uçaklan" Türkiye temsilciliğini üstlendi. Kabibay'ın "ideal arkadaşı" emekli istihbarat amirali Sezai Orkunt da, TRT'de Milliyetçi Cephe Hükümetinin temsilcisi olarak görev yapmaktadır.

İşte size, "memleketimizden insan manzaralan..." Bu manzaranın çok renkli görüntüsü içinde, Milliyetçi Cephe kahramanlannı iyi tanıyalım.

(30 Ekim 1975)

KILIÇ'IN KİNİ...

İki-üç gün önce, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Selahattin Kılıç'ın dehşetengiz bir açıklamasını okuduk. Bakan bey çok kızmış nedense... Cumhuriyet Gazetesi'nde, Milletvekili Ata Bodur'un oğluna devredilen petrol istasyonu ile ilgili bir haber çıkmış, ertesi gün haber bu köşede aynntılı bilgilerle doğrulanıp, yorumlanmıştı.

Bakanı kızdıran haber ve yorum, Milliyetçi Cepheyi desteklemek için DP'den istifa ederek Demirel hükümetine güven oyu veren Ata Bodur'un oğlu Şükrü Bodur'un sahibi bulunduğu petrol istasyonu il ilgiliydi. Kızılay'ın en işlek yerindeki petrol istasyonu ile ilgiliydi. Kızılay'ın en işlek yerindeki petrol istasyonunun, Şükrü Bodur'a yeniden uzun bir süre için aylığı 17.500 liradan kiraya verildiği yazılmış, bu konuda alınan karann tarih ve sayısı da verilmişti.

Durum şudur.

Kızılay'daki petrol istasyonu, Petrol Ofisi Genel Müdürlüğü'nce 31.10.1968 tarihinde, yani Adalet Partisi iktidannda, bu partinin Trabzon millet vekili adaylarından Mahmut Macit'e ki-

raya verilmiştir. Petrol Ofisi Müdürler Kurulu'nun, 16.12.1968 gün ve 1682 sayılı kararı, Ankara 6. Noterliğinin 16.12.1968 gün ve 32044 sayılı belgesiyle onaylanmıştır.

Mahmut Mecit, 14.3.1973 tarihinde, Petrol Ofisi Genel Müdürlüğü'ne başvurarak, benzin istasyonunun işletilmesini, Milletvekili Ata Bodur'un oğlu Şükrü Bodur ile kurmuş bulunduğu "Akaryakıt Adi Kom. Şti." adlı kuruluşa devretmek istediğini bildirmiştir. Petrol Ofisi Müdürler Kurulu, 11.4.1973 gün ve "320027/1847-1796" sayılı kararıyla bu öneriyi benimsemiş ve istasyonun işletme hakkı, anılan şirkete verilmiştir. Mahmut Macit, bir süre sonra, şirket paylarını Yüksel Poyraz'a devretmiş ve şirketin adı da "Ankara Petrol Adi Kom. Şti. Şük-rü Bodur ve Ortağı" olarak değiştirilmiştir. Şirket paylarının el değiştirildiğine ilişkin yazı da, Ankara 21. Noterliğinin 12.3.1974 gün ve 2303 sayısını taşımaktadır.

Şirket, Mahmut Macit tarafından, Şükrü Bodur'a devredildikten sonra, Ankara 21. Noterliğinden onaylı, 21.5.1973 gün ve 3499 ve 3500 sayılarıyla işletme ve bayilik sözleşmeleri imzalanmış ve kira süresi beş yıl olarak saptanmıştır. Petrol Ofisi Genel Müdürlüğü Müdürler Kurulunun 10.7.1974 gün ve 28/22 sayılı kararıyla da, devir işlemiyle yeniden kurulan şirketin, yeni bir "taahhütname" imzalanması uygun görülmüştür. "Ankara Petrol Adi Kom. Şti. Şükrü Bodur ve Ortağı" ile Petrol Ofisi Genel Müdürlüğü, 21. Noterlikten onaylı 9.9.1974 gün ve 8318 ve 8319 sayılar ile işletme ve bayi sözleşmeleri yenilenmiştir.

Buraya bir nokta koyalım...

Bakan Kılıç, dehşetengiz açıklamasında, Şükrü Bodur'a istasyonun 9 Eylül 1974 günü devredildiğini söylemektedir. Oysa yukarıda sayı ve tarihini bildirdiğimiz belgeler, Şükrü Bodur'a devir işleminin, 9.9.1974 tarihinde değil, 11.4.1973 tarihinde yapıldığını kanıtlamaktadır. Kılıç:

Şükrü Bodur'a istasyonun devir tarihi 9 Eylül 1974'dür. Bu tarihte ise CHP Genel Başkanı başbakandır ve Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı da CHP'lidir... diyerek, kamuoyunun gözünün içine baka baka, gerçekleri çarpıtmaktadır.

Devam edelim...

Şükrü Bodur 13.1.1974 tarihinde, Petrol Ofisi Genel Müdürlüğü'ne başvurarak, benzin istasyonunun kira süresinin 15

yıl uzatılmasını istemiştir. Bu istek 21.3.1975 gün ve "32-0027/1374-163" sayılı yazıyla, Petrol Ofisi Genel Müdürlüğü Müdürler Kuruluna gönderilmiş ve kurul 27.3.1975 gün ve 19/11 sayılı kararıyla, Şükrü Bodur'un isteğini reddetmiştir. Bu kararın altında Genel Müdür Hayrettin Ayhan, Genel Müdür Yardımcıları Mustafa Özyürek ve Fikret Büyükburç ve Özkan Tüz'ün imzaları bulunmaktadır.

31 Mart 1975 günü Milliyetçi Cephe Hükümeti kurulmuştur. Bir süre sonra da red kararında imzaları bulunan Genel Müdür Yardımcıları Mustafa Özyürek ve Fikret Büyükburç görevlerinden alınmışlardır. İki Genel Müdür Yardımcısı görevlerinden alındıktan sonra, Şükrü Bodur yeniden Genel Müdürlüğe başvurarak sözleşme süresinin uzatılmasını istemiştir. Petrol Ofisi Genel Müdürlüğü Müdürler Kurulu, 12.9.1975 gün ve 59 sayılı kararıyla Şükrü Bodur'un isteğini kabul etmiş ve kira süresi 10 yıl uzatılmıştır.

Mustafa Özyürek ve Fikret Büyükburç'un yerlerine atanan iki genel müdür yardımcısı, Orhan Yıldırım ve Şükrü Mete, aylığı 17.500 liradan, ve Genel Müdür Hayrettin Ayhan'ın da imzasıyla sözleşme süresini 1988'e kadar on yıl daha, uzatmış bulunmaktadır. Bu karar Şükrü Bodur'a 26 Eylül 1975 gün ve "32-2206 42-4525/23299" sayı ile "iadeli-taahhütlü" olarak bildirilmiştir.

Bir nokta da buraya koyun...

Bakan Kılıç 13 Kasım 1975 günlü dehşetengiz açıklamasında aynen:

– Benzin istasyonunun 1972'den sonra, on yıllık uzatmanın tahakkuk etmesi halinde kira yeniden tesbit edilecektir... diyerek, 26 Eylül 1975 günü, 9.10.1988 tarihine kadar uzatıldığını da bilerek kamuoyundan gizlemiştir.

Bakan, açıkça yalan söylemektedir yalan!..

Kılıç açıklamasında:

– Şimdi bu haberi veren gazete ile buna bağlı makale yazan zat, Türk milleti önünde ahlak testine tabi olmaktadır... demektedir. Bu belgeler, Bakan Kılıç'ı kınına sokmayacaksa, kendisine hangi "ahlak testini" uygulamak gerekir acaba?..

(16 Kasım 1975)

KARDEŞLİK...

Osmanlı İmparatorluğunda padişah kardeşi olmak, oldukça tehlikeli bir işmiş. Fatih kanunnamesine göre, başa geçen şehzade, "nizam-ı alem" için kardeşlerini öldürtürmüş. Fatih Sultan Mehmet:

– Her kimseye evladımdan saltanat müyesser ola, kanndaşlarını nizam-ı alem için katletme münasiptir, ekseri ülema dahi tecviz etmiştir... diyerek kardeş katilliğini yasalaştırmıştır.

Fatih'in cinayet emirlerini ilk uygulayan padişah, oğlu II. Bayazıt'tır. Sultan Bayazıt, kardeşi Cem Sultanı İtalya'da boğdurarak öldürtmüştür. II. Bayazıt'ın oğlu Yavuz Sultan Selim tahta geçer geçmez, dedesinin sözünü tutarak kardeşi şehzade Korkut ile beş yeğenini öldürtmüştür. Fatih Kanunnamesi gereğince III. Murat beş erkek kardeşini, III. Mehmet ise ondokuz erkek kardeşini boğdurarak, büyüklerinin sözünü yerine getirmiştir.

Cinayetlerin nedeni "nizam-ı alem"i ayakta tutabilmek endişesidir...

O zamanki inançlara göre, şehzadelerin kanlarının akıtılması saltanata karşı saygısızlık sayılır, bu nedenle, kanlan akıtılmadan, kementle boğularak öldürülürlerdi. Yeni doğan şehzadelerin de, göbekleri düğümlenir böylece Fatih Kanunnamesi yerine getirilirdi.

Çok partili düzen ile birlikte kardeşlik, tehlikeli iş olmaktan çıkmış, tersine devlet büyüklerine kardeş, yeğen ve damat olmak çok kazançlı iş kapılan olmuştur...

Devletimiz ve milletimizle bölünmezliğimizin sağlandığı hür teşebbüs düzeninde, kardeşler ve yeğenler, devlet olanaklanyla zengin edilmiş, banka kredileri, teşvik tedbirleri, komisyonlar birbirini kovalamıştır.

Çok partili düzenimizin en ünlü kardeşi, hiç şüphesiz, Başbakan Demirel'in kardeşi Hacı Ali Demirel'dir. Tann Demirel ailesine "yürü ya kulum" demiş. Demirel ailesi de, Cenab-ı Haktan gelen bu emri iki ettirmeden, ülkemizin sayılı milyonerleri arasına katılmışlardır.

Çok partili düzenimızin damatlan da çok ünlüdür. Damat deyince önce akla, İsmet Paşanın iç güveyi Metin Toker gel-

mektedir. Toker, basınımızın demirbaşlanndandır. Eski Cumhurbaşkanlannda Cevdet Sunay'ın pek sevgili damadı da, değerli işadamlanmızın arasına katılmıştır. Eski başbakanlardan Naim Talu'nun damadı da, iş alanında yeni sivrilenlerdendir.

İsmet Paşanın damadı komünizm ticareti ile ün yapmıştır; öteki damatlar, başka ticaret dallanndan kazanç elde etmektedirler.

Kardeşler, damatlar ve yeğenler edebiyatına bir yeni ad daha katılmıştır. Açıklandığına göre, Necmettin Erbakan'ın kardeşi, Akgün Erbakan ticaret hayatına atılarak, kısa sürede Allahın izniyle, ülkemizin milyonerleri arasında yerini alıvermiştir.

Erbakan biraderimiz, Libya'da iş yapan bir inşaat şirketinin komisyonculuğunu eline almış ve tam otuzbeş milyon komisyon ücreti verilmediği için şirket adına dava açmış. İslâm'da faiz yasak amma komisyon da yasak mı? Kim bilir, bu otuz beş milyon ile kaç tank fabrikası yapılır, kaç camii şerifin temeli atılırdı?..

Yasalanmız arasında, kardeşlerin, yeğenlerin ve damatlann milyoner olmalannı yasaklayan hiçbir hükme rastlanmamaktadır. Başbakanlann, başbakan yardımcılannın kardeşleri, eski cumhurbaşkanlannın damatlan ve uluslararası komünizmle kanlannın son damlasına kadar savaşan politikacılann yeğenleri, "hür teşebbüs" içinde diledikleri gibi para kazanabilirler.

Süleyman beyin kardeşi ile Necmettin beyin kardeşi, kardeş kardeş, iş hayatına atılacaklar ve memleketimiz nurlu ufuklara böyle ulaşacaktır. Kırk milyon bu yolla kardeş olacak, az zamanda Demireller ve Erbakanlar bütün ülkeye kardeşlik aşılayacaklardır.

Kardeşler, demokratik hayatımızın vazgeçilmez unsurlandır.

Adalet Bakanı Müftüoğlu, MSP ileri gelenlerindendir. Mobilya yolsuzluğu ortaya atıldığında, savcılara dava açılması için emir verildiğini kasıla kasıla açıklamıştı. Bizler de saf saf gittik, ellerimizdeki belgeleri savcıya verdik. O gündür, bu gündür, ne savcıdan, ne Adalet Bakanı'ndan hiç ses çıkmadı.

Ne oldu mobilya dosyası? Evet ne oldu? Bitmedi mi henüz?..

İnsanın aklına türlü endişeler geliyor: Yoksa, Demirel de,

Erbakan'a:

– Benim kardeşim varsa, senin de var... Gel kardeş kardeş geçinelim... demişse, ne olacak işlerin sonu?..

Kardeşler, uluslararası komünizme karşı çekilmiş en etkili silahlardır...

Bütün politikacılar, "servet beyanı" verircesine "kardeş beyanı"nda bulunmalıdır. Kimin kardeşi nerede, ne yapıyor, kimin yeğeni hangi işlerle uğraşıyor, hep birlikte öğrenmemiz gerekiyor. Kardeşler arasında eşitliğe uyarak, biz de, tıpkı Hacı Ali Demirel'in işleri gibi, Akgün Erbakan'ın hangi ticaret dallarına el attığını merak etmeye başladık. Erbakan:

– Kırk milyonu kardeş yapacağız... diyordu. Acaba kastettiği "kardeşlik" böyle mi oluyor?..

(23 Aralık 1975)

HEM POLİTİKACI, HEM İŞADAMI...

Adalet Partisi, "liberal ekonomi" ilkelerine inanmıştır. Bu nedenle "hür teşebbüs" yanlısıdır. Hür teşebbüs, Adalet Partisi'nin iktidarda bulunduğu dönemlerde "altın çağını" yaşar. Bu dönemlerde bazı politikacılar da ticaret hayatına atılır.

Hem politikacı, hem de işadamı olmak, gerçekten büyük hüner istemektedir. Başbakan Demirel, hem politikacı, hem de işadamı türünün çok canlı bir örneğidir. Demirel ailesi, kardeşler ve yeğenlerle, hep birlikte "terakki" edip gül gibi geçinmektedir. Demirellerin kurduğu "Terakki" Kollektif Şirketi, Isparta gülleri gibi serpilip gelişmektedir.

Demirel'in izinden gelen politikacı işadamlarından biri de, Ahmet Türkel'dir. Türkel, iki kez Ticaret Bakanlığı koltuğunda oturmuş, sonra da, kendisine anayasa tarafından sağlanan "ticaret özgürlüğünü" kullanmak amacıyla ticarete atılıp zengin olmuştur.

Ahmet Türkel, iki kez Ticaret Bakanlığı yaptığı için, bilgi ve görgüsünden hür teşebbüsü de yararlandırmak istemiş ve "Kentaş-Kimya Endüstrisi ve Ticaret Anonim Şirketi" adı altın-

da bir şirketin ortaklan arasına katılmış ve şirketin yönetim kurulu başkanlığına getirilmiştir. Türkel, Kimya Endüstrisine katkıda bulunmak amacıyla bilgi ve görgüsüyle birlikte 300 bin liralık senet alarak, memleket kalkınmasına katkıda bulunmuştur. 10 milyonluk şirkete, Ahmet Türkel, 200 bin lirası İkbal Türkel, 100 bin lirası da Şükriye Türkel'in olmak üzere, ailecek yardımda bulunmuştur. 27 Mart 1972 tarihli "hissedarlar umumi heyeti toplantısı"na sunulan çalışma raporunda, AP'li Ticaret Bakanlarından Ahmet Türkel'in şirketinin "3.976.983.49" liralık yatınm yaptığı açıklanmaktadır. Aynı dönemde "3.374.325.00" liralık satış tutarına karşılık, "1.284.678.00" liralık kâr elde edildiği de raporda yazılmaktadır.

Gözümüz yok, Allah artırsın!

Ahmet Türkel'in ailece ortakları arasında bulunduğu bu anonim şirketin, 1971-72 yıllarında bankalardan aldığı kredi tutarı da, "2.460.584.15" liradır. 10 milyonluk bir şirkete ancak bu kadar kredi verilmektedir. Ahmet Türkel de, Demirel'in "Terakki Şirketi" gibi, iş alanlarını büyüttükçe, 26 milyon, 84 milyon kredi alıp, hür teşebbüs burçlarında bir bayrak gibi yükselecektir.

Allah tuttuklarını altın etsin...

Ahmet Türkel'in yönetim kurulu başkanı olduğu Kentaş Şirketi'nin 11 Mart 1975 tarihli olağan toplantısına sunulan raporda ise, şirketin öz kaynaklarının "12.017.733" lira olduğu, iç kredilerin "6.428.601" liraya ulaştığı ve karın "4.769.349.49" lirayı bulduğu belirtilmektedir.

Gerçekten de tuttukları altın olmaktadır...

"Kentaş" şirketinin "İstaş" adlı bir ortak şirketi bulunmaktadır. Bu iki şirket, birlikte "mobilya fabrikası" kurmayı planlamışlardır. Raporun 3'üncü sayfasında bu mobilya fabrikasının 1975 yılı içinde gerçekleştirileceği yazılmaktadır.

Bu mobilya fabrikası için bir tek ortak eksiktir. Değerli işadamlarımızdan Yahya Demirel de bu şirkete katılsa, yatırımlar hemen gerçekleşir, başta yavru vatan Kıbrıs olmak üzere, Libya ve İtalya'ya da mobilya satışlarına geçilebilir.

Ahmet Türkel'in ilişkili olduğu bir başka şirketin adı da "İlkel Nakliyat ve Ticaret Limited Şirketi"dir. İlkel şirketi Tahran'da, "Fisherabad ave. no: 164" adresinde yerleşik "T.B.T."

şirketi ile ticari ilişkilere girerek, 3.1.1972 tarihinde, aralarında bir "protokol" imzalamıştır. Bu protokolun altındaki imzalar, "Ahmet Türkel, M. Ali Bağırzade, M. Oktay ve H. Seven" adlarını taşımaktadır. İlkel ve T.B.T. şirketleri bir araya gelerek ortak bir şirket oluşturacaklar ve bu şirket, Ahmet Türkel ve M. Ali Bağırzade'nin atayacağı bir kimse tarafından yönetilecektir. Protokol bu konuyu karara bağlamıştır.

İlkel Şirketi, Kuveyt'e "Al-Norman Co. Şirketi"ne, tonu 1350 dolardan, 160 ton dondurulmuş koyun eti ihraç etmiş görünerek, sahte belgelerle Merkez Bankası'ndan "vergi iadesi" adı altında 3 milyon lira para çekmiştir. Bir süre sonra, belgelerdeki sahtecilik anlaşılmış ve şirket hakkında kovuşturma açılmıştır.

Ne ilgisi var bu işle Ahmet Türkel'in?..

Yok tabii... Olmadığı için de, kimse Ahmet Türkel hakkında bir kovuşturma açmamıştır. Fakat elimizdeki belgede, İlkel Nakliyat ve İhracat Ltd. Şirketi ile "T.B.T." şirketi arasında imzalanmış bir protokol var. Bu protokolda Türkel'in adı en başta yazılmış.

Herhalde bir yanlışlık var...

Maliye Bakanı Doç. Dr. Yılmaz Ergenekon bu konuda, Ahmet Türkel ile ilgili bir "tekzip" yollarsa, bizler de aydınlanmış olur, bundan sonra İran'a ihraç edilen peynir sorununa da el atma olanağını buluruz.

Ahmet Türkel'in İlkel Şirketi ile ilişkili olduğunu M. Ali Kışlalı yönetimindeki "Yankı" dergisi, 1973 yılının Eylül ayında yazmış ve bu eski Ticaret Bakanını da uyarmış. Türkel, Kışlalı aleyhine tazminat davası açmış ama Ankara 11. Asliye Hukuk Mahkemesi, Kışlalı'yı haklı bularak, Türkel'in davasını reddetmiş ve karar son günlerde Yargıtayca da onaylanmıştır. Tarih ve sayısını da verelim: Ankara 11. Asliye Hukuk Mahkemesi, Esas. 973/651. Karar: 24.9.1974 günlü.

İşte sizlere hem politikacı hem de işadamı...

Ahmet Türkel, Adalet Partisi'nin kuruluş amacına, felsefesine uygun bir işadamı ve politikacıdır. Kendisini tebrik eder, vatan ve millet yolundaki üstün başarılarının devamını dileyerek gözlerinden öperiz...

(15 Kasım 1975)

47.375 TL...

Cephe çadırlan kurulur kurulmaz, mobilya yolsuzluğunu ortaya çıkaran Ticaret Bakanlığı Müsteşan Şeref Durugönül görevinden alınmış, yerine Ankara Ticaret Odası Genel Sekreteri Dr. Agâh Oktay Güner getirilmişti. Güner, "milliyetçi-toplumcu" görüşleri benimseyen ve Milliyetçi Hareket Partisince korunan ve kollanan bir devlet memurudur.

Dr. Agâh Oktay Güner'in Ticaret Bakanlığı Müsteşarlığı'na getirilmesi, birçok çevrede sevinç ile karşılanmıştır. Bu atamaya en çok sevinenler, hiç şüphesiz, Ankara Ticaret Odası üyeleridir. Ticaret Odası üyeleri, Ticaret Bakanlığı Müsteşarlığı'na getirilen eski genel sekreterlerini ödüllendirmek için kendisine üç maaş ikramiye verilmesini kararlaştırmışlardır.

Elimizde bir tutanak var. Bu tutanak, Ankara Ticaret Odası Meclisi'nin 11 Haziran 1975 günlü toplantısında Dr. Agâh Oktay Güner'e ikramiye verilmesini öneren üyelerle, buna karşı çıkan üyelerin tartışmasını yansıtmaktadır. Toplantıyı Sezai Diblan yönetmekte, Hasan Yavuz ve Yahya Parla adlanndaki üyeleri de kâtiplik yapmaktadır. Toplantı açılır açılmaz, başkan, gündemin üçüncü maddesinde yer alan Dr. Agâh Oktay Güner'e üç maaş ikramiye verilmesini isteyen önergeyi okutur. Ali Aslan adlı üye sorar:

– Mali portresi ne kadar acaba?...

Bu soruyu, yönetim kurulu başkan vekili Fahri Bulgurlu cevaplandırır:

– Brüt 47.375 lira...

Tartışma böyle başlar. İlk sözü İrfan Bozer adlı üye alır. Ticaret Odası eski genel sekreterine para yerine bir "plâket" verilmesini isteyerek şunlan söyler:

– Ankara Ticaret Odası iyi niyetle dahi olsa, Ticaret Bakanlığı Müsteşan'na para veriyor... Ve düşünün, sol basın bunu istismar etmez mi? Çıkar çevreleri, çıkarlannı korumak için müsteşara para verdi. Ve biz Agâh Bey'in durumunu ne hale getiririz orada?!.. Biz ne hale geliriz?!.. Müsteşarlık bugün politik bir yerdir ve Agâh Beyin yükselme basamağıdır...

Ankara Ticaret Odası üyelerinden Güngör Yener, önerge hakkında şu görüşleri ileri sürüyor:

– Biz ikramiyeyi Ankara Ticaret Odası eski sekreterine değil, Ticaret Bakanlığı Müsteşan'na veriyoruz...

Bu görüşlere karşı üyelerden Galip Gencoğlu şu açıklamayı yapmaktadır:

– Geçmiş yıllarda özel sektörün, ki bizatihi gerek mevzuat itibariyle, gerekse mevcut dalgalanmalar bakımından bakanlıklar arası ve hükümetle olan ilişkilerinde bazı manialar, bazı engeller ortaya çıkmıştır. Bu mania ve engelleri ortaya getiren kimlerdir?... Orada vazifeli olan fertler... Bakandan, müsteşanna, umum müdüründen şube müdürüne kadar. Son olarak Süleyman Demirel'in başkanlığında kurulan hükümet özel sektörün davalanna ve özel sektör suretiyle bu memleketin kalkınacağına inanarak, bu kademelerde özel sektöre karşı olan kimseleri birer birer tasfiye etmiştir. Artık cephe görünmüştür. Buna göre "silahlanmak" da bize düşer. Şu hale göre, bizim için bizden olan ve bizimle beraber çalışan kimseleri her yönüyle himaye etmek zorundayız...

Bu tartışma sırasında kürsüye gelen Salih Bağ, şu ilginç görüşünü ortaya koymaktadır:

– Biz, bütün varlığımızı vermiş olsaydık, sayın Güner Bey'i müsteşarlığa gönderebilir miydik? Gönderemezdik. Bu, Ankara tüccarlanna olduğu kadar, Türkiye tüccarlanna da büyük şanstır...

Bu arada Dr. Agâh Oktay Güner'e 47.375 lira verilmesine karşı çıkan ve bu parada "tüyü bitmemiş yetimlerin hakkı" olduğunu söyleyen Ali Aslan adlı üyeyi cevaplandıran Salih Bağ:

– Sayın Ali Bey siz daha çok gençsiniz ve daha çok tecrübe istersiniz. Genel Sekreterimiz bugün müsteşarlığa gitmiş... Hangi müsteşarlığa gitmiş?... Hangi tüccann işi olmasın? Bilhassa ithalat ve ihracatla alakalı olanlann...

Galip Gencoğlu, arkadaşlannı şu sözlerle destekler:

– Müsteşar demek, Bakan demektir beyler, her türlü tasarrufta bulunan kimse demektir. Binaenaleyh, davalanmız, meselelerimiz, hadiselerimiz, hatta işletmemizin akıbeti bütün bu Bakanlıktan geçer.

Gencoğlu Ticaret Bakanlığı Müsteşarlığının "mana ve ehemmiyetini" böylece açıkladıktan sonra, Dr. Agâh Oktay Güner'e 47.375 lira verilmesini, özel sektörün "istikbali" için

bir "garanti" olduğunu söyleyerek, önergeye olumlu oy verilmesini ister.

Sami Alp adlı üye tartışmaları yatıştırmak için şu konuşmayı yapar:

– Genel Sekreterimiz rüşvet alacak karakterde bir adam değildir. Karakteri buna müsait değildir, mazbuttur. Her yönü ile sağlam çocuktur, rica ederim münakaşayı başka istikametlere yöneltmeyelim.

Bu konuşmadan sonra oylama yapılır ve Ticaret Bakanlığı Müsteşarı Dr. Agâh Güner'e 47.375 lira tutarında üç maaş ikramiye verilmesi kararlaştırılır.

Bu öykü sizlere özel sektör ile cephe bürokratları arasındaki ilişkileri anlatmaktadır. Bir de yasa maddesi var. 657 sayılı Devlet Memurları Yasası'nın 30'-uncu maddesini aynen okuyalım:

– Devlet memurunun, denetimi altında bulunan veya kendi görevi ve mensup olduğu kurum ile ilgisi olan bir teşebbüsten, doğrudan doğruya veya aracı eliyle "her ne ad altında olursa olsun", bir menfaat sağlaması yasaktır...

Ankara Ticaret Odası, Ticaret Bakanlığı'nın denetimi altında çalışır. Dr. Agâh Oktay Güner de bu Bakanlığın müsteşarıdır. Sanırız Dr. Agâh Güner, Devlet Memurları Yasası'nı gözönünde tutarak, Ankara Ticaret Odasından kendisine verilmesi kararlaştırılan 47.375 lirayı elinin tersiyle itmiştir. Bu konuda açıklama yaparsa, hep beraber öğreniriz...

(30 Aralık 1975)

KREDİ ARANIYOR...

Bir memleketin "hür teşebbüs" yoluyla kalkınabilmesi için sermaye birikimi gereklidir. Demirel ailesi, memleketimizde taş üzerine taş koyabilmek için, gece gündüz çalışmakta ve sermaye birikiminin nasıl oluşacağını gözler önüne sermektedir.

Son günlerde açıklandığı gibi, Demirel ailesinin ortak olduğu şirketlere şimdiye kadar tam 84 milyon 744 bin 34 lira

kredi verilmiştir. Mobilya ihracatı dolayısıyla, alınan 20 milyonu da hesaba katarsanız, Isparta güllerinin nasıl renk açtığını hemen anlarsınız.

İşte sizlere örnek iş adamları...

Başta Süleyman Demirel olmak üzere, Hacı Ali Demirel, Yahya Kemal Demirel ve Şevket Demirel, nasıl zengin olduklarını nasıl kredi aldıklarını, nasıl mobilya sattıklarını yazmış olsalar, sanırız ki, bundan bütün memleket yararlanır ve başka ülkelerin adamları da bu kalkınma yöntemlerini benimser.

Bu konuda radyo-televizyon konuşması hazırlanmalıdır...

Demireller birer birer televizyon ekranına ve radyo mikrofonuna çıkıp, "hür teşebbüs" yoluyla memlekete yaptıkları hizmeti, kimseden korkmadan ve çekinmeden anlatırsa, bütün kamuoyu, örneğin mobilya ihracatı yoluyla, nasıl Avrupa'da yüzümüzün ağardığını da öğrenmiş olur.

Bu konuşmalar özellikle, şu içinde bulunduğumuz ramazan ayında "iftar" saatinden sonra yapılmış olsa, bütün müslüman vatandaşlarımız oruç ağızlarıyla helal paranın nasıl kazanıldığını da öğrenmiş olurlardı.

Neyse, bir dahaki sefer...

Memleketimizde bütün bankaların görevi, Demireller'e kredi vermektir. Demireller'in kazanç düzenine karşı çıkmak rejim düşmanlığı demektir. Leninistlik, anarşistlik demektir. Memleketi bölmek, devletimizi yıkmak demektir.

Bunun içindir ki, on beş yıl askerlik şubelerinden kaçmasını beceren ve bu süre içinde Ankara Hukuk Fakültesi Medeni Hukuk Kürsüsü ve Devlet Planlama Teşkilatı Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanlığındaki masasında bulunup bir türlü askerlik görevine götürülemeyen "bakaya" Yılmaz Ergenekon, bugün Türkiye Cumhuriyeti Maliye Bakanlığı odasından, Yahya Demirel'in "umumi vekilliğine" özenip, gazetelere tekzipler göndererek de önüne geleni komünistlikle suçlamaktadır.

Bankalar neden sizlere kredi vermez de, Demireller'e avuç avuç dağıtır?... Bunun gerekçesi son günlerde, Demirel'in ağzıyla kamuoyuna açıklanmıştır. Bankalar kredi verecekleri zaman "soy-sop" incelemesi yapmakta ve herhalde muhtarlardan "hüsnühal" kağıdı da aldıktan sonra:

– Alın soyunuza, sopunuza yetecek kadar kredi, güle güle

kullanın... demektedirler.

Memleketimiz, hiç şüpheniz olmasın, nurlu ufuklara bu soy sop kredileri ile ulaşacaktır. Ankara'dan satın alınıp Isparta'da incelenip, Karadeniz Ereğlisi limanından ihraç edildikten sonra Magosa'ya gönderilen mobilyalar kalkınma hızımızı artıracak, fert başına düşen ulusal geliri yükseltecektir.

Görüyorsunuz ki Yahya Demirel, Kıbrıs'a çıkarma yapılmadan önce "Mobilya Barış Harekâtı" düzenleyerek, yavru vatanın mobilyasız kalmamasını da sağlamış ve böylece Londra ve Zürih anlaşmalarından sonra Kıbrıs'a en büyük katkıyı yapmıştır.

Vatan Demireller'e minnettardır...

Ancak, bu 84 milyonluk kredilere, teşvik tedbirlerine ve vergi iadelerine rağmen, Demirel ailesi gazetemize ve bizlere dava açarak, sermaye birikimlerine katkıda bulunmamızı istemektedirler.

Biz bu kadar parayı nerden bulalım?

Demirel'lere 84 milyon kredi veren bankalardan kredi mi istesek?! Dr. Saadettin Bilgiç gibi, kurulmamış şirketler için "teşvik belgesi" mi alsak, yurt dışına mobilya ihraç edip, vergi iadesi adı altında milyonlara el mi koysak?...

Yoksa Amerikan Morrison Şirketi'nin, Türkiye komisyonculuğu mu yapsak?

Demireller'e 84 milyon kredi, 20 milyon vergi iadesi az gelmiş galiba. Şimdi de bizden para istiyorlar.

Ne yapsak, ne etsek acaba?

Babamızın, bizleri "parasız yatılı" okuttuktan sonra, elma bahçelerinden toplayıp verdiği ikibuçuk milyon lira yok ki, bir çırpıda ödeyelim parayı?

Nereden bulacağız bu parayı, nereden?..

(3 Ekim 1975)

HAYALİ SERMAYE T.A.Ş.

Elimizde yeni bir dosya var. Dosyadaki bilgileri birer birer okuyorum. Bu dosyada, "hayali sermaye" oyunlarını görü-

yoruz. "Hayali mobilya" yanında bir de, "hayali sermaye" kavramı çıkıyor ortaya böylece.

"Hayali sermaye", Demirel kardeşlerin sahibi bulunduğu "Orma-Orman Mamülleri İntegre Sanayii ve Ticaret Anonim Şirketi" ile ilgilidir. Ziraat Bankası Teftiş Kurulu Başkanlığı'nın 15.3.1972 gün ve 10420 sayılı kararının dördüncü sayfasını açıp okuyorum:

– Orma-Orman Ürünleri İntegre Sanayii ve Ticaret Anonim Şirketinin, kuruluş ve sermaye tezyidi işlemleri sırasında para olarak bankamıza tevdi edilmesi gereken sermaye payı hakkında Ticaret Bakanlığı'na gerçeğe aykın beyanda bulunduğu, böylece mezkûr şirketin kuruluş ve sermaye tezyidi işlemlerinin kanun ve mevzuata aykın şekilde tekemmülüne sebebiyet verdiği anlaşılmıştır...

İmza: Teftiş Kurulu Başkanı Cemal Baki...

Aynı konuyla ilgili 10.3.1972-2 sayılı soruşturma raporunun kapağını da kaldırıyorum. Bu rapor, tam on ay süren uzun araştırmalardan sonra tamamlanmış ve Teftiş Kurulu Başkanlığı'na sunulmuştur. Raporu hazırlayan müfettişin adı Ertaş Aktürk'tür. Buyurun rapordan bir parça:

– Orma şirketinin kuruluş ve sermaye tezyidi işlemleri sırasında, Isparta Şubesi'nce Ticaret Bakanlığı'na hitaben 26.12.1969 ve 27.6.1970 tarihli mektupların yazılmış olduğu, bu mektupların birincisinde " Şirket sermayesinin 1/4'nü teşkil eden 125.000 liranın şirket kurucuları tarafından bankaya bloke edilmiş bulunduğunun" ve ikincisinin de " Şirket sermayesinin 500.000 liradan, 20.000.000 liraya çıkarılması dolayısıyla, artan sermayenin % 25'ini teşkil eden 4.875.000 liranın Bakanlık adına bloke edilmiş olduğunun" belirtilmiş olmasına rağmen, bu işlemler sırasında şirketten nakdi hiçbir tahsilât yapılmamış olduğu...

Böyle gidiyor rapor...

Yani, Türk Ticaret Yasası'nın 285'inci maddesinde, bir anonim şirkette, para olarak taahhüt edilmiş sermaye paylarının dörtte birinin ödenmiş olması temel koşulken, bu kural, Demireller'in şirketinde geçerli sayılmamış ve bir takım bankacılık oyunlarıyla şirket kurulmuş ve sermayesi 20 milyona çıkarılmıştır.

Türk Ticaret Yasasının 288'inci maddesine göre, Demirel'lerin bu parayı, Merkez Bankası ya da Ziraat Bankası'na yatırmış olmaları gerekmekteydi amma, kim dinler yasayı? Şirket "hayali sermaye" ile kurulmuştur birkez...

Bunlar hep rastlantı mıdır?

Ziraat Bankasından Demireller'e yasa dışı krediler açılır. Özel Yükseliş Kolejinde çalışanların sigorta primleri ödenmediği için 2.639.760.29 lira borç çıkanlır. Bu işlem, Sosyal Sigortalar Kurumu Çankaya Şubesi'nce, 24 Ekim 1972 gün ve 105949 sayılı yazı ile bildirilir... Ankara 8'inci Asliye Ceza Mahkemesi, 12.10.1972 gün 972/29 esas 1972/621 sayı ile Demirel ailesine yasa dışı kredi veren memurlan cezalandırılır. Ziraat Bankası Disiplin Kurulu 3.12.1974 gün ve 80 sayılı toplantıyla aynı memurlara disiplin cezası verir. Maliye Bakanlığı, 14 Mart 1973 gün ve 16809 sayılı yargı ile, Ankara Cumhuriyet Savcılığı'na, Çankaya Vergi Dairesi mükellefi Ali Demirel'in 1968 ve 1969 yıllarını kapsayan vergi cezalan olduğunu açıkça yazar. 12 Mart 1974 tarihinde 14947 sayılı yazı, Hacı Ali Demirel'in vergi borcu ve cezalarının tutarını bildirir... Ankara'dan alınıp, Isparta'da "ekspertiz raporu" verildikten sonra, Antalya, Mersin, ve İzmir limanlarından değil, her nedense, Karadeniz Ereğlisi li-manından Kıbrıs'a ihraç edilen mobilya takımlan ile ilgili olarak, belgeler bir karpuz sergisi gibi gözler önüne serilir ve bu dosyaya elkoyan Ticaret Bakanlığı Müsteşan görevinden alınıp, Diyarbakır'a atanır. Arkasından mobilya ihracatı ile ilgili yazış-malan gerçeğe uygun biçimde yürüten yurt dışında ne kadar görevli varsa, birer birer yerlerinden alınıp, uzak ülkelere sürülür. Ticaret Bakanlığı Teftiş Kunulu Başkanı Şehbender Ergin, durup dururken, görevinden alınıverir. Ve gazetelerde, Demirel ailesine açılan 84 milyon liralık kredinin belgeleri birer birer açıklanır. Son olarak, Demirellerin hayali sermaye ile kurduklan şirketler de ortaya çıkanlır...

Görüyorsunuz, özellikle, şu son birkaç aydır, işi gücü bıraktık, Demirel ailesinin kazancı, soy-sop kredileri, mobilya satışı, hayali şirketler ve hayali sermaye ile kurulmuş şirketlerin peşinden koşuyoruz. Yazdığımız her satır da, devletin resmi belgelerine dayanıyor. Bütün bunlara karşı verebildikleri tek cevap önceleri:

– Kahrolsun komünistler... Son bağımsız Müslüman Türk devleti... İdeolojik maksatlar... gibi ipe sapa gelmez sözlerdi.

Sonra, biraz açıldılar...

Ticaret Bakanı Halil Başol, aylarca sustuktan sonra, gazetelere bir açıklama göndererek mobilya yolsuzluğu ile ilgili haberleri yalanlamaya cesaret edebildi. Bakan beyefendinin kendileri, mobilya dosyasını gördükten sonra, ihracatın durdurulmasını emretmiş, aradan geçen süre içinde, Ticaret Bakanlığı Müsteşarı, Teftiş Kurulu Başkanı ve yurt dışında, bu konuyla ilgili ataşeler değiştirildikten sonra, lütfen ağızlarını açabilmişlerdi.

Müsteşar Durugönül neden görevinden alındı? Teftiş Kurulu Başkanı Şehbender Ergin neden ve hangi tarihte başka göreve atandı? Yurt dışındaki ataşeler hangi gerekçelerle başka ülkelere sürüldü?

Oldu olacak, buyurun, bu "hayali sermaye şirketi"ni de yalanlayın da, belgeleri birer birer yüzlerinize fırlatalım, olmaz mı?

"Hayali sermaye" ile şirket kuracaksın, sonra da "hayali firmalar" aracılığı ile mobilya satacaksın

Çok partili düzenimiz, Demireller'in elinde, "Hayali Küçük Ali"nin Hayali Karagöz perdesine benzedi ama, yok ki bir hesap soran...

(10 Ekim 1975)

ÖRTBAS EDEN KİM?

Başbakan Demirel, birtakım tüzük oyunlarına başvurarak bir kez daha parlamento denetiminden kaçmasını başarmıştır. Demirel, bundan önce de, iki soruşturma önergesinden kurtulmasını bilmişti. CHP milletvekilleri, Selâhattin Hakkı Esatoğlu ve Cahit Angın'dan sonra, DP milletvekili Özer Ölç-men ile, DP Senatörü Ömer Lütfü Hocaoğlu'nun soruşturma önergeleri de sonuçsuz kalmıştır.

Esatoğlu ve Angın tarafından verilen soruşturma önergesi

sonunda, soruşturma hazırlık komisyonu kurulmuş, ancak bir süre sonra komisyon başkanı İhsan Gürsan, AP'den kaynaklanan baskılarla istifa zorunda bırakılmıştı. İhsan Gürsan'ın yerine, komisyon başkanlığına adaylığını koyan AP Senatörü Selâhattin Cizrelioğu, kesin ihraç istemiyle, parti haysiyet divanına verilince, AP'li Nail Çerezci komisyon başkanlığına getirilmiştir. Böylece Demirel'in yakınlarına çıkar sakladığı gerekçesiyle kurulan soruşturma hazırlık komisyonu, Naci Çerezci, Yiğit Köker, Nuri Ademoğlu, Ahmet Çakmak, Mazhar Ankan, Osman Hacıbaloğlu adlarındaki AP'li parlamenterlerle, Orhan Okay, Mehmet Pınltı, Nejat Sarlıcalı, Salih Tanyeri adlarındaki muhalefet parlamenterlerinden oluşmuştur. Komisyon, Demirel hakkında soruşturma açılmasına gerek olmadığına, altı AP'linin oyuyla karar verebilmiştir. Öteki dört üye, soruşturmanın açılmasını istemektedir.

Soruşturma komisyonunun inceleme yaptığı günlerde, komisyonun üç AP'li üyesi, TBMM birleşik toplantı başkanlığına baş vurarak, komisyon çalışmalarının durdurulmasını istemişlerdir. Gerekçe ise çok ilginçti: Demirel, kendisi ve ailesinin milyonları hakkında yayın yapan bir gazeteyi mahkemeye vermişti. Konu mahkemeye yansıdığına göre, artık parlamentoda bu konunun konuşulması Anayasaya aykırı olurdu. Mazhar Ankan, Yiğit Köker ve Ahmet Çakmak tarafından verilen önerge büyük tartışmalara yol açmıştı.

Şimdi o görüşmelerin tutanaklarını okuyorum. CGP Genel Başkanı Turhan Feyzioğlu söz alıp uzun uzadıya, AP'lilerin bu önergesine karşı çıkıyor. Feyzioğlu, Demirel hakkında soruşturma açılması için, bütün bilgisini ve hünerini konuşturuyor ama çare yok, Demirel almış bütün tedbirlerini... Tam bu görüşmeler yapılıp oylamaya geçileceği sırada, salonda çoğunluk olmadığı anlaşılıyor ve toplantı erteleniyor.

Demirel'in bütün amacı zaman kazanmaktır. Kazanılan bu zaman içinde İhsan Gürsan, komisyon başkanlığından ayrılıyor ve başkanlığa Naci Çerezci getiriliyor. Şunu da akıldan çıkarmamak gerekiyor ki, İhsan Gürsan komisyon başkanlığından ayrılmasaydı, soruşturma hazırlık komisyonu, Demirel hakkında soruşturma açılmasına gerek olmadığına karar veremeyecekti.

Demirel bunu başarmasını bilmişti o günlerde... Yapılan uzun görüşmelerden sonra, Demirel hakkındaki soruşturma hazırlık komisyonunun göreve devam edip etmeyeceği konusu oya sunuldu. Yapılan oylama sonunda, 267 red oyuna karşı 302 oyla, soruşturmanın durdurulmasına karar verilmiştir. Oylamadan önce, CGP Gurubu bir önerge vererek, Demirel'in bu tutumunun TBMM'nin denetleme yollarını tıkadığını ileri sürmüştür. Şimdi o önergede imzaları olup da bugün Demirel hükümetinde görev yapanları da tanıyalım olmaz mı? Başta Turhan Feyzioğlu, sonra Ferit Melen, sonra Orhan Öztrak. Başka CGP'liler de var: Vefa Tanır, Emin Paksüt, Sami Turan, Mehmet Pınltı... Demirel'in kardeşlerine çıkar sağladığına inanan bu CGP'liler, şimdi de paşa paşa Demirel'in safında vatan kurtarmaya çalışıyorlar.

Tabii ki, milliyetçilik uğruna...

Demirel'in hazırlık soruşturma komisyonundan kurtulmak için başvurduğu yol, Anayasa Mahkemesi'nce tıkandı. CHP ve CGP tarafından Anayasa Mahkemesi'ne açılan dava sonunda, yapılan oylamanın Anayasaya aykırı olduğu, Anayasa Mahkemesi'nce karar altına alındı. Bu arada İhsan Gürsan başkanlıktan ayrıldı, yerine Naci Çerezci getirildi.

Tutanaklar çok ilginç... AP milletvekili Sabri Keskin, hazırlık komisyonu için yapılan seçimlerde, AP içindeki bazı Demirel muhalifleri için "hain" deyince kızılca kıyamet kopuyor.

– Hain sensin... Satılmış adam... Satılmış sensin... Hain de sensin, alçak da sensin... gibi küfürlerle, "Demirelci" ve "Bilgiççi" milletvekilleri birbirlerine saldırıyor. Son günlerde, Demirel ile can ciğer kuzu sarması olan Sadettin Bilgiç, Demirel'i savunan AP milletvekili ile ilgili olarak "Yüce Meclis'te" düşüncesini o gün şu şekilde açıklamıştır:

– Hain herif, hayvan herif...

T.B.M.M. 24.6.1970 günlü oturumda oldu bunlar...

Aradan geçen zaman içinde, Demirel'in kardeşlerine çıkar sağladığı da unutulmuştur, hainlik de. Kimler tarafından? Feyzioğlu tarafından, Melen tarafından, Öztrak tarafından, Bilgiç tarafından, Demirel hakkında kardeşlerine çıkar sağladığı gerekçesiyle önerge veren DP Senatörü Ömer Lütfi Hocaoğlu tarafından. Kimler tarafından?.. CHP milletvekili olarak kürsü-

lerde Demirel'e "Şaibeli Başbakan" diyen şimdiki AP Sivas Milletvekili Vahit Bozatlı tarafından...

Demirel, soruşturma önergesinin, bir takım tüzük oyunlanyla engellendiği gün, Cumhurbaşkanı ile haftalık olağan görüşmesini yapıp:

– Türkiye'de hiç bir şey örtbas edilemez. Kimse örtbas edemez. Bizim örtbas etme ihtiyacında olduğumuz hiçbir icraatımız yok... demiştir. Demiştir amma, AP, mobilya yolsuzluğu için kurulacak komisyona da üye vermediğinden, Demirel hakkındaki soruşturma bir kez daha örtbas edilmiştir.

Demirel, soruşturmadan kaçacaktır. Bu Başbakanın eski huyudur. Bakacak, ne zaman, gerek komisyonlarda, gerek parlamento içinde kendi adamlannın çoğunluğu artacak, işte o zaman, ortaya çıkacaktır.

Koskoca devlet, askeriyle, siviliyle, yargıcıyla, savcısıyla, polisi ile jandarmasıyla, milletvekiliyle, senatörüyle, bir ailenin nasıl sıfırdan milyoner olduğunu hep birlikte, "milli birlik ve beraberlik ruhu içinde" izlemekteyiz.

Yani biz, yani, şu on altı devlet kurup onbeşini yıkan bizler...

(16 Şubat 1976)

LASTİK DOSYASI...

Ülkemizde tekerlek lastiği üretimi üç büyük yabancı firmanın elindedir. Bu üç yabancı firma yanında, bir yerli kuruluş da lastik üretimine el atmıştır. Ordu Yardımlaşma Kurumu, bu yabancı firmalardan "Goodyear"a ortak olmuştur. Sermaye gruplan arasında, Türkiye'de lastik üretimi konusunda büyük bir çekişme başlamıştır.

Pet-Kim, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığına bağlı bir devlet şirketidir. Bu Kuruluşun Emekli Sandığı, Devlet Malzeme Ofisi, Tanm Kredi Kooperatifleri ve Kırşehir Holdingle birleşerek kuracağı "Petlas Lâstik Sanayii ve Ticaret Anonim Şirketi", bir hükümet kararnamesini beklemektedir. Eğer, Bakanlar Kurulu, Pet-Kim'in öncülüğünde kurulacak şirket için hazır-

lanan karamameyi onaylarsa, devlet doğrudan doğruya lastik üretimine geçebilecektir.

Pet-Kim lâstik üretimine geçerse, hem yabancı şirketler hem de yerli şirket, bu durumda bekledikleri kâr alanlarını ellerinden kaçıracaklardır.

Beş yıllık kalkınma planının 775'nci paragrafında, kamu öncülüğünde lastik üretimine geçilmesi öngörülmüş ve Devlet Planlama Teşkilâtı, 17.9.1973 gün ve "İPD: Sek-533/3, 30.3.7-73-6916" sayılı yazı ile bu görevi Pet-Kim'e vermiştir. Pet-Kim, Petrokimya Genel Müdürü Hamza Batuk, 9 Mayıs 1975 günü, Devlet Planlama Teşkilâtı'na başvurarak, gerek beş yıllık plan gerekse 1974 yılı yatırım programında yer alan lastik projesinin gerçekleştirilmesi için, Bakanlar Kurulunun, bu konudaki karamameyi imzalamasını istemiştir. Pet-Kim Genel Müdürlüğü, daha önceki bir yazısıyla da, lastik üretimine geçecek özel şirketlere teşvik belgesi verilmemesini istemiştir.

Aynı günlerde, "Goodyear", "Üniroyal" ve "Pirelli" adlarındaki yabancı sermayeli lastik şirketleri sermayelerini genişletmek amacıyla Ticaret Bakanlığına başvurmuşlardır. Milli Savunma Bakanı Ferit Melen, Bakanlığa adımını atar atmaz, 8 Nisan 1975 gün ve "6048-5-75-Koord/101" sayılı yazı ile Devlet Planlama Teşkilâtı'na başvurarak, Goodyear şirketi için Bakanlar Kurulu karamamesi çıkarılmasını istemiştir. Yabancı firmaların bu girişimini haber alan Sabancı kardeşlerin yönettiği "Lassa, Lastik Sanayii ve Ticaret A. Ş." de Devlet Planlama Teşkilatı'na başvurarak yabancı şirketlerin genişleme projelerine karşı çıkmış bu şirketlere genişleme izni verilmemesini istemiştir. Büyük şirketler arasındaki "lastik kavgası", Pet-Kim tarafından gerçekleştirilecek tekerlek lastiği yatırımını önlemiştir.

Büyük şirketler arasındaki lastik kavgası süredursun Petkim ile ilgili karamame de, bakanların masaları üzerinde bekletilmektedir. Karamame, uzunca bir süre, Maliye Bakanı Yılmaz Ergenekon'un önünde bekledi. Aynı karamame, bir süre Bayındırlık Bakanlığında bekletildi. Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı da bir süre karamameyle oyalandı. Anlayacağınız, lastik karamamesi, lastik top gibi, o bakanlıkla bu bakanlık arasında gitti geldi. Gitti geldi amma, henüz imzalanıp ortaya çıkmadı.

İmzalanmayınca ne oldu?..

Karamame imzalanmayınca, meydan yerlisiyle, yabancısıyla özel şirketlere kaldı. Bu arada, Petkim Yönetim Kurulu ile Genel Müdürü değiştirildi. Bu kez, Petkim Yönetim Kurulu işi yavaşlatmaya çalıştı. Görünüşe bakılırsa, gerekçeleri de hiç yabana atılacak gibi değildi: Aliağa Rafinerisi Petkim'e pahalıya mal olmuştu, bu nedenle yeni yatırım projelerine girişmeleri yersiz olurdu. Bu ve bunun gibi gerçeklerle, lastik projesi, yavaş yavaş unutturulmaya çalışıldı.

Lastik Karamamesi şimdi hangi bakandadır acaba? Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığında mı, Milli Savunma Bakanlığında mı, Yoksa, Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Erbakan'da mı? Kimde, kimde acaba? Kim bekletiyor lastik karamamesini? Neden bekletiyor? Soran soruşturan yok mu hiç?

CHP milletvekili ve senatörlerine bu konuda büyük iş düşmektedir. Lastik konusu, parlamentoya getirilmeli ve enine boyuna incelenmelidir.

Bakalım kim uzayacak lastik gibi?...

(13 Şubat 1976)

KARATAŞ'I TANIYALIM...

"Muhbir", Türkçe'de haber veren kişi anlamına gelmektedir. Sözlüklere göre "muhabir" de, haberler veren kişi anlamında kullanılmaktadır. Muhbirin hukuksal anlamı biraz değişiktir. Ceza yargılaması hukukunda muhbir, "bir suçu belirli makamlara ulaştıran kimse" demektir.

"Muhabere", haberleşme demektir. TRT, kamuoyunun serbestçe oluşması amacıyla kurulmuş ve devlet eliyle haber yayınlayan bir kuruluştur. TRT başlangıçta "özerk" olarak kurulmuş, 12 Mart balyozundan sonra özerkliği ezilmiş, geriye sözde "tarafsızlık" kalmıştır.

Şimdi TRT Genel Müdürlüğü koltuğunda oturan ziraat profesörü ve tavukçuluk uzmanı Şaban Karataş'ın, habercilikle uzaktan yakından bir ilgisi yoktur. Basın-yayın dallarıyla, gazetecilikle hiçbir ilgisi olmayan Karataş'ın muhbirlikle ilgisi, muhabere bilimiyle ilgisinden çok daha fazladır.

Elimizde "İsmail Beşikçi Davası" adıyla yayınlanmış bir kitap var. Bu kitabın 186'ncı sayfasını açarsak, Prof. Karataş'ın 9 Mart 1972 gününde, Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemesinde şu ifadeyi verdiğini görürüz:

"Sanık İsmail Beşikçi'yi Fen-Edebiyat Fakültesi Dekanı olduğum zamandan tanırım. Aynı fakültede asistandı. Doktorasını benim zamanımda verdi. Kendisine sosyolojiye giriş dersi ile felsefe-sosyoloji isimli dersin okutulması yetkisi verilmişti. Kendisinin ders verme sırasında ders konusu hududunu aşarak, Marksist propaganda yaptığı ve bölücülük niteliğinde fikirlerini öğrencilere telkin ettiği keyfiyeti öğretim görevlileri, öğrenciler tarafından bana duyuruldu."

Prof. Karataş, Dr. İsmail Beşikçi hakkındaki ifadesini verirken, Erzurum Üniversitesi öğretim üyelerinden Doç. Dr. Orhan Türkdoğan'ın verdiği bilgiye göre, Beşikçi hakkında soruşturma açtırdığını ve Beşikçi'nin ders verme yetkisini elinden aldığını açıklamıştır.

İsmail Beşikçi'yle ilgili dosyanın içinde bulunan 24.02.1972 tarihli dilekçede, Erzurum Üniversitesinde görevli bazı profesörlerin, Beşikçi hakkındaki soruşturma belge ve tutanaklarını MİT müsteşarlığına gönderdikleri de belirtilmektedir.

Erzurum Atatürk Üniversitesi eski rektörü, anlı-şanlı Prof. Kemal Bıyıkoğlu, mahkeme önünde verdiği ifadede, Beşikçi ile ilgili soruşturma evrakının, Prof. Şaban Karataş tarafından, MİT eski müsteşarı Fuat Doğu'ya verildiğini açıklamıştır.

Yani, bu tavukçuluk uzmanı profesörün ilişkileri, oldukça geniş alanları kapsamaktadır. Dekanlığını yaptığı bir fakültedeki idari kovuşturma evrakını, Milli İstihbarat Teşkilatına ulaştıracak kadar, MİT ile sıcak ve yakın ilişkiler kurmuştur.

Ne diyelim? Allah artırsın...

Şaban Karataş, Ankara Sıkıyönetim Komutanlığına da bir ihbar dilekçesiyle başvurarak, Üniversite Asistanlar Sendikası hakkında kovuşturma açılmasını istemiştir. Bu ihbar dilekçesinin bir fotokopisi elimizdedir. Prof. Karataş ile birlikte, ihbar dilekçesine imza koyan öğretim üyelerini tanıyalım:

Erzurum Üniversitesi Ziraat Fakültesi öğretim üyesi Prof. Dr. Lütfi Ülkümen, İşletme Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Turhan Tufan Yüce, Temel Bilimler ve Yabancı Diller Yüksek Okulu

Müdürü Prof. Dr. İbrahim Aykaç, Ziraat Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Ahmet Kurt, Edebiyat Fakültesi öğretim görevlisi Dr. Orhan Okay, Edebiyat Fakültesi asistanı Dr. Hüseyin Ayan, İşletme Fakültesi asistanı Dr. Celal Cihangiroğlu, İşletme Fakültesi asistanı Erol Kozak, İşletme Fakültesi asistanı Osman Okka.

Prof. Dr. Şaban Karataş ve arkadaşlan tarafından Ankara Sıkıyönetim Komutanlığına gönderilen ihbar dilekçesinde Üniversite asistanlannın, Erzurum Üniversitesindeki çeşitli eylemleri sıralandıktan sonra dilekçe şu sözlerle bitmektedir.

"Başbakan Yardımcısı Sayın Sadi Koçaş'ın 18.05.1971 günü radyolardan yayınlanan direktifleri ve Sayın Sıkıyönetim Komutanlıklannın yayımlanan emirleri gereğince suç olması ve yıkıcı ve kanunlara aykın faaliyet sayılması mümkün olan bu söz ve filleri saygılanmızla takdirlerinize arzederiz."

Görülüyor ki, TRT Genel Müdürlüğünü yasalara ve Yüksek Mahkeme kararlanna rağmen işgal eden tavukçuluk uzmanı Prof. Dr. Şaban Karataş'ın "muhabere" den çok, "muhbirlik" ile ilgisi bulunmaktadır.

Acaba bu özelliğinden dolayı mı, TRT'nin başına getirilmiştir?...

(29 Nisan 1976)

TRT'DEKİ BİR KOMİSYONCU...

Ben bu satırlan yazarken, TRT Seçim Kurulu, Şaban Karataş'ın genel müdürlükte kalıp kalmayacağına karar vermek için toplanacak, siz bu satırlan okurken de, kurulun karan, büyük bir olasılıkla belirlenmiş olacak... Kurul, dört üniversite rektörü ile, Millî Güvenlik Kurulu Sekreterlerinden oluşuyor. Dört üniversite rektörü ve Millî Güvenlik Kurulu Sekreteri Orgeneral, bakalım, yüce mahkeme kararlannın üzerinde bağdaş kuran Karataş için ne karar verecek?..

Karataş'ın kimliği, kişiliği hiç de önemli değildir. Cephe partileri, tam kendilerine göre bir genel müdür bulmuşlardır. Aynı partiler, bu genel müdürün yanına da, bir de, Hami Tezkan

adında Haber Dairesi Başkanı yerleştirmişlerdir. Tezkan, bir AP eski milletvekilidir. Milletvekilliğinden ayrıldıktan sonra, Adalet gazetesinde yazı işleri müdürlüğü yapmış, bu arada, ticarete de atılarak, komisyonculuk görevi üstlenmiştir.

Hami Tezkan, şu ünlü Lockheed uçak yapım şirketi komisyoncusu Nezih Dural'ın komisyonculuğu görevini yüklenmiştir. Yani, Milliyetçi Cephe TRT'sinin haberlerinden sorumlu görevlisi, Lockheed şirketinin komisyoncusudur.

"Yürüyüş" dergisi, komisyoncunun komisyoncusu Hami Tezkan'ı suç belgeleriyle kıskıvrak yakalamıştır. Dergiden öğreniyoruz ki, Tezkan, 1974 yılında "Sinyal Turizm ve Seyahat Şirketi'nden 239 bin lira komisyon almıştır. Sinyal Turizm ve Seyahat Şirketi, Lockheed şirketi komisyoncusu Altay Şirketi sahibi Nezih Dural tarafından Karabük'e satılan 52 bin ton demir satışı için komisyoncu" olarak görevlendirilmiştir. Sinyal şirketi ise, bu konudaki üstün yeteneklerine inandığı Tezkan'ı, komisyoncu olarak seçmiştir.

Tezkan, bu işten tam 239 bin lira komisyon almış, ancak devlete tek kuruş vergi ödememiştir. Bunun vergi hukukundaki adı, sözüm meclisten dışarı, TRT'den içeri "vergi kaçakçılığı" suçudur.

TRT Haber Dairesi Başkanı Hami Tezkan, bu komisyoncululuktan para kazanırken, aynı zamanda gazetecilik görevini de yürütmektedir. Ülkemizdeki bazı gazeteciler, Tezkan gibi, aynı zamanda, komisyonculuk gibi ticarî işler yapmaktadır. Ancak basın kartları yönetmeliğinin 20. maddesi, ticaretle uğraşan gazetecilerin, basın kartı taşıyamayacaklarını belirtmektedir. Tezkan, "Basın Şeref Kartı" taşımaktadır. Yönetmelik ise şöyle diyor:

– Gazete,dergi veya matbaada esas gazetecilik görevinden ayrı ücret karşılığı olsun veya olmasın gazetecilik dışında iş görmemeleri...

Komisyoncunun komisyoncusu Hami Tezkan, devlete, komisyoncululuktan kazandığı paradan beş kuruş vergi vermezken, yani vergi kaçırırken, öte yandan da, TRT'de "millî ve manevî ruh" verecek yayınları yönetmektedir.

Şimdi yapılacak iş şu: Bir... Tezkan hakkında vergi usul yasalarına göre kovuşturma açılmalıdır. İki... Tezkan'ın basın

kartı iptal edilmelidir.

Üçüncüsü de şu: TRT'de gazetecilerin "şeref" ve "itiban" ve "vergi kaçakçılığı" konusunda bir açık oturum düzenlenmeli ve konu, "milliyetçilik" açısından tartışılmalıdır.

Anladık, "maddî değerler" ömeğin, işte böyle komisyonculuk yoluyla elde ediliyor, peki "millî ve manevî değerler" nasıl kazanılıyor? Böyle mi?..

THY DOSYASI...

Türk Hava Yollan bir Genel Müdür ve beş yönetim kurulu üyesince yönetilmektedir. Genel Müdür, Nurettin Ergüvanlı'dır. Yönetim Kurulu üyeleri ise, emekli Tümgeneral Kemal Zeren, Milli Selamet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Recai Kutan, Demokrat Parti eski milletvekillerinden gazeteci Mithat Perin, Cumhuriyetçi Güven Partisi Artvin eski senatörü ve Adalet eski Bakanlarından Fehmi Alparslan, Adalet Partisi İzmir eski milletvekili ve Turizm ve Tanıtma eski bakanlarından Nihat Kürşat'dır.

Burada hemen, 648 sayılı Siyasi Partiler Yasasının 8'inci maddesine göz atalım. Yasa hükmüne göre:

– Kamu iktisadi teşebbüslerinin ve özel kanunla veya özel kanunun verdiği yetkiye dayanarak kurulmuş bankaların ve teşekküllerin yönetim ve denetim işlerinde çalışanlar ile aylıklı ve yevmiyeli memurlan ve kamu yaranna çalışan derneklerden özel gelir kaynaklan ve özel kanunla sağlanmış olanlann merkez kurullannda görev alanlar siyasi partilere üye olamazlar...

Yasa hükmü bu kadar açıkken, THY yönetim kurulu yasaya aykın olarak seçilmiş partililerden oluşturulmuş bir "Milliyetçi Cephe Karargâhı" olarak çalışmaktadır. Öyle ki, cephe partileri yönetim kurulunda açıkça güçleri oranlannda temsil edilmektedirler.

THY Yönetim Kurulu ile Genel Müdür arasında bir yetki uyuşmazlığı çıkmıştır. Yönetim kurulu Başkanı emekli Tümge-

neral Kemal Zeren, yönetimin bütün iplerini eline geçirmiştir.

Türk Hava Yollan Yönetim Kurulu 2.10.1975 günü yaptığı 33 sayılı toplantıda, Genel Müdür Erguvanlı'nın bütün yetkilerini elinden almış, Erguvanlı bu karara karşı, 17 Ekim 1975 günü "10/001-100458" sayılı yazı ile, bu karann değiştirilmesini istemiştir. Yönetim kurulu üyesi Mithat Perin, Başkan Kemal Zeren'e yazdığı 3 Ekim günlü mektupda da, aynen:

– Yönetimde kaos yaratmış bulunuyoruz... demektir.

Bu kargaşa süredursun biz THY denetçisi Recep Balabaner imzalı, Başbakanlık, Maliye ve Ulaştırma Bakanlan özel kalem müdürlerince açılıp okunan "kişiye özel" yazıya kısaca göz atalım.

Balabaner, THY Genel Müdürü, Yönetim Kurulu Başkanı, üyeleri, Genel Müdür Yardımcılan, murakıplan ve eşler için "passbilet" adı verilen ücretsiz bilet verildiğini ileri sürerek:

– Kaydı hayat şartıyla THY bütçesinden ve hazineden haksız kazanç sağlanıyor... demişse de, herkes yine bildiğini okumuştur.

Denetçi Balabaner'in ilgili bakanlıklara yolladığı yazıda, Yönetim Kurulu üyesi Mithat Perin'in Londra'da yayınlanan "The Times" gazetesinin Türkiye temsilcisi olduğu da açıklanmıştır. Perin, aynı zamanda, THY Reklâm Kurumu Başkanıdır. THY bu arada "The Times" gazetesine "3.644 pound" luk, bir ilan da vermiştir. İlan ücreti, Türk parası olarak, "The Times"in Türkiye temsilcisi Perin'e ödenecektir.

THY esas mukavelesinin 53'üncü maddesine göre, Yönetim Kurulu üyeleri, Genel Kuruldan izin almaksızın, THY ile ilgili konularla uğraşamazlar, başka kuruluşlara ortak olamazlar ve bu kuruluşlar görev de alamazlar.

"The Times" gazetesinin Türkiye temsilcisi Mithat Perin'i bir yana bırakarak, öteki yönetim kurulu üyesi, Nihat Kürşat'ı tanıyalım. Kürşat, THY Yönetim kurulu üyeliğinden başka, şu işlerle de ilgilidir:

Efes Pilsen Ankara Başbayiliği, Türk Telefon Yönetim Kurulu Başkanı, Yaşar Holding Müşaviri, TIR kamyonlan ikmal ve bakım işleri hissedar ve yönetim kurulu üyeliği...

THY hakkındaki söylenti, iddia ve ihbarlar, Maliye ve Ulaştırma Bakanlıklan müfettişlerince de incelenmiştir. Müfettiş ra-

porlannda, yönetim kurulu başkan ve üyelerinin, eşlerinin de "passbilet" uygulamasından yararlanmalan, ticaret yasasına aykın bulunmuştur. Müfettişler, yönetim kurulu üyelerinin aldıkları yolluklan da yasaya aykın bulmuşlardır. Ulaştırma Bakanlığı müfettişleri Cengiz Hasdal ve Nejat Aksel tarafından hazırlanan 1.3.1976 gün ve "6-3" sayılı rapor, 17.3.1976 tarihinde "38-6/976/172" kayıt sayısı ile, Maliye Bakanlığına yollanmıştır. Ulaştırma Bakanlığı müfettişlerince hazırlanan rapor, 20.3.1976 gününde, Maliye Bakanlığı Teftiş Kurulu Başkanlığına verilmiştir.

Müfettişlerin yaptıklan incelemelerde, THY'nin, "Film Sanayii ve Sanatçıları Güçlendirme Vakfı"na 250 bin lira bağış yaptığı da saptanmıştır. Bu vakfın önde gelen temsilcisi de, Ümit Utku'dur. Utku'nun, MC'nin, Yeşilçam'daki görüntüsü olduğunu bilmeyen kalmamıştır.

Bütün bu raporlara rağmen, Türk Hava Yollan Yönetim Kurulu aklanmış, yani ibra edilmiştir. Buna karşı, yolsuzluklan ortaya koyan denetçi Recep Balabaner de görevinden alınmıştır.

İşte belgeler ortadadır. Raporlar ve belgeler elimizdedir. Bu dosya biran önce parlamentoya getirilmeli ve THY Yönetim Kurulu, başta Tümgeneral Kemal Zeren olmak üzere "mecburi inişe" zorlanmalıdır.

Bu dosyanın peşini bırakmayacağımızı Maliye, Ulaştırma Bakanlanyla, THY Yönetim Kurulu üyelerine saygıyla duyuruyoruz...

(15 Mayıs 1976)

THY VE EVLİYA ÇELEBİCİLİK...

Türk Hava Yollan, 1975 yılında, tam 55.736.578.,39 lira zarar etmiştir. THY Yönetim Kurulu'nun eylem ve işlemleri hakkında Ulaştırma Bakanlığı Müfettişleri, Cengiz Hasdal ve Nejat Aksel, 19.3.1976 gün ve "3-8-6/976/172" sayılı yazı ile, Ulaştırma Bakanı'na başvurarak, 1.3.1976 gün ve 6/3 sayılı ra-

poru teslim etmişlerdir. Maliye Bakanlığı müfettişlerinin 12.4.1976 gün ve 8/2 sayılı raporlarında da, THY Yönetim Kurulu'nun yasa dışı işlemleri Maliye Bakanına bildirilmiştir. Bu raporlara rağmen THY Yönetim Kurulu, son Genel Kurul toplantısında aklanmıştır.

Ulaştırma ve Maliye Bakanlarının AP ileri gelenlerinden olduklarını açıklamaya gerek yoktur. Biz hemen THY Yönetim Kurulu üyelerini yeniden tanıyalım: Başkan Kemal Zeren, Emekli Ha-va Tümgeneralidir. Başkanvekili Recai Kutan, Milli Selamet Partisi Genel Başkan Yardımcısıdır. Üyeler, Mithat Perin, Feh-mi Alpaslan ve Nihat Kürşat'tır. Perin, Demokrat Parti eski milletvekilidir. Yassıada Yüksek Adalet Divanınca mahkûm olmuştur. Mithat Perin, aynı zamanda gazetecidir. AP eğilimlidir. Demirel yandaşlarındandır. Fehmi Alparslan, Cumhuriyetçi Güven Partisi Artvin eski senatörüdür. Adalet Bakanlığı yapmıştır. Nihat Kürşat, Demirel hükümetlerinin Turizm ve Tanıtma Bakanlığında bulunmuştur.

648 sayılı siyasi partiler yasası parti üyesi olan kimselerin, bu tür kuruluşlarda Yönetim Kurulu Üyeliklerine seçilemeyeceklerini söylüyorsa da, bütün devlet kuruluşlan "MC çiftlikleri" olduğundan bu gibi yasaklara kimse aldırmamaktadır...

Bir yılda 56 milyon lira zarar eden THY'nin Yönetim Kurulu Üyelerinin, eşleriyle birlikte "pass bilet" denilen biletlerle yurt dışına yaptıklan gezilere kısaca gözatalım.

Yönetim Kurulu Başkanı Emekli Tümgeneral Bay Zeren ve eşi: 21/11/1975, Cidde-Medine-Cidde... 25/12/1975, Kopenhag - Londra - Münih... 20/11/1975, İstanbul -Cidde-İstanbul; 25/12/1975, İstanbul - Kopenhag - Münih - İstanbul... 25/11/1975, Münih-İstanbul-Ankara...

Kemal Zeren'in 27/6/1975 tarihinde, Münih-Londra, Viyana-Frankfurt-Kopenhag-Münih-Londra-Amsterdam, Londra-Amsterdam-Brüksel, Amsterdam-Brüksel-Viyana, Brüksel-Viyana-Frankfurt, Frankfurt-Kopenhag, Frankfurt-Berlin-Frankfurt gezilerinin "görev" amacıyla yapıldığı belirtilmektedir. 4/6/1975 Paris, 2/7/1975 Londra, 5/9/1975 Beyrut, 21/11/1975 Cidde gezileri de "görev" amacıyla yapılmıştır. Gezilerin bir kısmı tatil amacıyladır.

Emekli Tümgeneral Kemal Zeren buralarda ne gibi yararlı

görevler yapılmıştır? Bunlan bilmiyoruz. Bunlan bilmediğimiz gibi, Tümgeneral Zeren hakkında, Genelkurmay Askeri Mahkemesince verilen 5 Aralık 1973 gün ve 969/922 evrak, 969/689 esas, 969/534 karar sayılı beraat hükmünün, Askeri Yargıtay İkinci Dairesinin 1970/89 esas, 970/197 karar ve 1970/485 esas, 1970/478 karar sayılı bozma karannın sonucunu da bilmiyoruz.

Tümgeneral Zeren, İstanbul Hava Harp Okulu Komutanı olduğu sırada Harp Oyunlanna katılmak üzere makam arabasıyla Eskişehir'e gittiği ve burada Orduevinde kalmasına rağmen, Maliye Şubesi Müdürlüğü'ne yazdığı 9/6/1969 gün ve "Mrks 5671-121-69" sayılı yazıyla, Eskişehir'e trenle gittiği ve Devlet konutunda kalmadığını bildirmesi üzerine açılan dava nasıl sonuçlandı? Beraat mı etti? Af yasasının kapsamına mı girdi? Gerçekten bunlan da bilmiyoruz.

THY Yönetim Kurulu Başkanvekili ve Milli Selamet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Recai Kutan beyefendi ise, 3/4/1974 tarihinden 23/12/1974 gününe kadarki 34 toplantıdan 13'üne, 1975 yılında 40 toplantıdan 11'ine katılmamıştır. Ancak Yönetim Kurulu toplantılanna katılmayan Recai Kutan beyefendi, "pass bilet" aracılığı ile bazı yurt dışı gezilere katılmaktan geri kalmamıştır. Görelim:

Recai Kutan. 30/7/1975 Münih-Londra. 4 kişilik Kutan ailesi... 30.7.1975 Münih-Londra: Bay ve Bayan Kutan; 20/11/1975 Cidde-Medine-Cidde. 4 kişilik Kutan ailesi; 30/7/1975 Ankara-Münih. Londra-Ankara. Bay Kutan, Münih-İstanbul-Ankara.

Demirel hükümetlerini Turizm ve Tanıma Bakanı Nihat Kürşat da dış gezilere çok düşkün. Kürşat'ın dış gezilerini de görelim:

30/6/1975: Brüksel Münih, Londra Brüksel, Londra-Brüksel-Münih; 24/11/1975: İstanbul-Sofya-İstanbul; 25/11/1975: Atina-Chaia-Atina; Atina-Heraklion-Atina, Nihat ve Ömer Kürşat; 29/12/1975: Frankfurt-Londra New London-Frankfurt, Brüksel-New York, Brüksel-Frankfurt. 31/12/1975 tarihinde: Frankfurt-Londra-Brüksel-Londra-Frankfurt. Paris-Londra-Brüksel, Roma-Zürih-Paris. Bayan Vedia Kürşat ve Ömer Kürşat 29/12/1975. İstanbul-Frankfurt-İstanbul, Nihat

Kürşat, İstanbul-Roma. Londra-İstanbul, Bayan Vedia Kürşat, İstanbul-Paris-İstanbul.

Bay ve Bayan Perin'lere gelelim: Bay ve Bayan Perin, 23/5/1976, Brüksel-Londra-Brüksel. Bayan Perin 26/5/1975'de Londra-New York-Tulsa-Los Angeles-Tulsa-New York-London. New York-Washington-New York... 23/9/1975, Bay ve Bayan Perin, New York - Washington - Tulsa - Londra-New York-Tulsa-New York. Tulsa-Los Angeles-Paris. 15/9/1975 Bay ve Bayan Perin, İstanbul-Brüksel, Paris-İstanbul.

Bay ve Bayan Alparslan: 20/11/1975 Cidde-Medine-Cidde. 8/12/1975, İstanbul-Münih. 20/11/1975 İstanbul-Cidde-İstanbul. 9/12/1975 İstanbul- Münih-İstanbul.

THY Yönetim Kurulu üyeleri, gördüğünüz gibi birer "Evliya Çelebi" olup, eşleriyle birlikte, dünyayı karış karış dolaşmışlar. Yedikleri, içtikleri onların olsun, şu yurt dışı gezilerde ne yaptıklarını, ne gördüklerini ne gibi devlet hizmetleri yürüttüklerini bize anlatmazlar mı acaba?...

19 Mayıs 1976

YENİ BİR BELGE...

Demirel ailesinin sahibi bulunduğu "ORMA-Orman Mamulleri İntegre Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi", Sanayi ve Teknoloji Bakanlığından 2/7/1976 gün ve "1747-a" sayı ile 88 milyon 831 bin liralık "teşvik belgesi" almıştır. Vergi iadelerinden, usulsüz kredilerden sonra, bu teşvik belgesinin alınışında da hiçbir güçlük çıkmamıştır.

Çünkü devlet, Demirel ailesinin özel kasasıdır!..

İşbu nedenle, devletin bütünlüğü korunmalı; devlet düşmanları sokak ortasında vurulmalı; beşyüz yıl mahkûmiyetleri istenmeli; solcular, sosyalistler ve devrimciler, her görüldüğü yerde ezilmelidir...

Bir aile, Isparta'nın İslamköy'ünden çıkıyor, sıfırdan milyoner oluyor, devlet, teşvik tedbiri, vergi iadesi, kredi gibi kaynaklarla bu aileyi zengin ediyor. Demirel ailesinin "hayali ser-

maye" ile kurduklan Terakki Kollektif Şirketiyle ilgili belgeler ortalığa saçılıyor, kimse sesini çıkarmıyor. Ziraat Bankası, yasa dışı yollarla Hacı Ali Demirel'e 19 milyon veriyor, kimsenin kılı kıpırdamıyor. Derken, mobilya yolsuzluğu ile ilgili resmi belgeler kamuoyuna açıklanıyor. Bu belgeler açıklanır açıklanmaz, devletin Maliye Bakanı, basın toplantılan düzenleyip, yolsuzluğu ortaya çıkaranlan suçluyor. Sonra da, yasa dışı yollarla kredi alan Demirel ailesini bir yana bırakıp:

– Krediyi alan değil, veren sorumludur... diyor ve bu yolsuzluğu ortaya çıkaranlar hakkında kovuşturma açıyor.

Ve yine susuluyor...

Şimdi bunlar milliyetçi... Bunlar vatanın sahibi... Ne için peki? Ne hakla? Nasıl milliyetçi oluyor bunlar? Cevabı açık: Sıfırdan milyoner olduklan için, yasadışı kredi aldıklan için, sahte belgeler düzenledikleri için!..

Bir devleti oluşturan temel kurumlar vardır, ancak bu kurumlar, devleti ayakta tutar. Devletin temel kurumlarından biri yargı erkidir. Yargı erki yaralanır, zedelenir ve yıkılırsa, devlet de yıkılır. Adalet duygusunun köklü olduğu ülkelerde, siyasal ilişkiler de sağlıklı biçimde gelişir.

Dikkat edin: Devletten teşvik tedbiri, vergi iadesi ve kredi gibi yollarla milyonlar vuranlar, yüksek mahkeme kararına karşı çıkanlardır. Danıştay kararlarını çiğneyenler, Anayasa mahkemesine kafa tutanlardır.

"Devlet bütünlüğünü", vergi iadesi alıp, sahte belge düzenleyerek mi koruyacaklar?.. Yargı organının hiçe sayıldığı bir ülkede, "devlet bütünlüğü", "millet bölünmezliği" gibi kavramlar bir sömürüyü gözlerden kaçırmak için bulunan allı pullu zırhlardır.

Yurttaş olup bitenleri gözleriyle görüyor, kulaklarıyla işitiyor. Bir ailenin sıfırdan milyoner olduğu ortada. Nasıl zengin olduğu da belli. Yasa dışı krediler, sahte belgeler de gözler önünde... Ve bütün bunlardan sonra, silah hep aynı:

– Kahrolsun komünistler!..

Sahte belgelerle devletten milyonlar çekenler kahrolmasın, onlar her yerde yaşasın!.. Paris'te, Londra'da, Zürih'te, İstanbul'da Boğaz'da, büyük otellerde kumar masalarında yaşasın!..

Bu yolsuzluklan ortaya çıkaranlarsa sürünsün; evlerine kurşun atılsın... Cezaevlerine girsinler... Askerlik görevlerinde rütbeleri alınsın... Taşlansın, dövülsün...

Onlar vatansever ve milliyetçi... Vergi iadesi aldıklan için, milyonlar vurduklan için... Bunlara karşı çıkanlar da vatan haini, komünist, anarşist, devlet düşmanı...

Devlet, eşittir, Demirel ailesi...

Bu işin özeti budur...

Demirel ailesinin aldığı yeni "teşvik belgesi" hayırlı ve uğurlu olsun... Neler yapmadık şu vatan için? Kimimiz öldük, kimimiz hapis yattık, kimimiz de milyoner olduk...

Kolay mı devletin bütünlüğünü korumak?...

(12 Temmuz 1976)

NASIL ZENGİN OLDU?!

CHP tarafından hazırlanan araştırma önergesi, Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığına verilmiştir. Bu önergeyle, "mobilya dosyası" enine boyuna tartışılacak ve hazine kasalarından yeğen Yahya Demirel'in cebine akan milyonların hesabı sorulacaktır. Bu işin nedeni, nasılı ortaya çıktıkça, düzenin girdisi çıktısı da açık seçik biçimde aydınlanarak gözler önüne serilecektir.

Rejim tartışmalarını bir yana bırakarak, Demirel ailesinin zenginlik kaynaklarını bir bir ortaya çıkarırsanız, düzenin niteliğini de anlamış olursunuz. Demirel'in amacı, bu konuların tartışılmasını önlemektir. Bunun için de elinden geleni yapmaktadır. Rejim tartışmalarının birden bire yoğunlaşması, yolsuzluk dosyalarını unuttturmak içindir.

Demirel yoksul bir ailenin çocuğu değil miydi? Evet. "Çoban Sülü" olarak İslamköy'de çobanlık yapmış mı? Evet. İstanbul Teknik Üniversitesini bitirdikten sonra, bir süre devlet hizmetinde bulunmuş mu? Evet. 1960 ihtilâlinden sonra yedek subaylık görevi yapmış mı? Evet. Bu tarihten sonra, Amerikan Morrison firmasının komisyonculuğunu üstlenmiş mi?

Evet. Müteahhit olarak Orta Doğu Teknik Üniversitesi su tesisatını yapmış mı? Evet. Bu inşaattan zarar ettiğini de ilân etmiş mi? Evet.

Öyleyse, ailece nasıl zengin olmuştur?!..

Çobanlıktan zengin olan var mı? Yok. Devlet memurluğundan zengin olan var mı? Yok. Yedeksubay maaşından milyoner olan var mı? Yok. Zarar ettiğini söylediği işten milyoner olan var mı? Yok. Nasıl zengin olmuştur öyleyse?

Şimdi aşağıdaki sorulara yanıt bulunabilirse kamuoyu Demirel ailesini daha iyi tanıyacaktır.

Hacı Ali Demirel'in, 1960 yıllarında bankalarda kaç Türk lirası vardı? Demirel Başbakan olduktan sonra Hacı Ali, hangi ticaret dallarına el atmıştır? Bankalar, usül ve yasalara aykırı olarak, Demirel'lere kaç milyon kredi dağıtmıştır? Yirmi milyon değil, otuz milyon değil. Tam seksen dört milyon nasıl verilmiştir? Bu kredileri yasa ve usüllere aykırı olarak veren banka müdürlerinden biri Hacı Ali Demirel ile kereste ticaretine atılmamış mıdır?

Demirel'ler nasıl milyoner olmuştur, nasıl?

Yahya Demirel nasıl milyoner olmuştur? Vergi iadeleri nasıl sağlanmıştır? Mıgırdiç Şellafyan adlı "azınlık kompradoru" ile "milliyetçi" Başbakan Demirel arasındaki dostluk bağları nasıl kurulmuş, nasıl gelişmiştir? Mobilyalar hangi ülkelere nasıl satılmıştır? Mobilya yolsuzluğunu ortaya çıkartan Ticaret Bakanlığı müsteşarı nasıl görevinden alınmıştır? Ticaret ataşelerinin görev yerleri neden ve nasıl değiştirilmiştir? Mobilya soruşturmasını yürütmekle görevli, Ticaret Bakanlığı başmüfettişi görevinden neden alınmıştır? Nasıl alınmıştır?

Ne yolla zengin edilmiştir Demirel'ler?!..

Maliye Bakanı Yılmaz Ergenekon, Devlet Planlama Teşkilatı Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanıyken, Hacı Ali Demirel'e usulsüz kredi vermiş midir? Ergenekon hakkında, onbeş ay askerlik şubelerinden kaçtığı için herhangi bir soruşturma açılmış mıdır? Yahya Demirel'in yoklama kaçaklığı konusunda askerlik şubelerinden gerekli bilgi alınmış mıdır? Gülhane Hastanesinden "kalp çarpıntısı" teşhisiyle rapor alan Yahya Demirel'in gece kulüplerindeki sefasını gören saygıdeğer Profesör Doktor Albayların vicdanları sızlamıyor mu? Yahya Demirel'e

rapor alabilmek için hastanelere kadar gelen yüksek rütbeli doktor General kimdir?

Krediler nasıl veriliyor, çürük raporlan nasıl alınıyor, askerlik şubelerinden nasıl kaçılıyor ve nasıl korunuyor, nasıl zengin ediliyor Demireller?..

Yahya Demirel, kaç "TIR" kamyonu sahibidir? Ortaklan kimlerdir? Bu kamyonlar nasıl satın alınmıştır? Başbakan Demirel, Bulgaristan'a gidip "TIR" kamyonlanyla ilgili herhangi bir anlaşma yapmış mıdır? Başbakan Demirel Romanya'da traktör anlaşması yaptıktan sonra, Hacı Ali Demirel, traktör işine de el atmış mıdır?

Evet, evet, nasıl, ne yolla, kimlerin desteğiyle milyoner oldu Demirel ailesi?!..

Ey Milli Selâmet Partilileri!.. Demirel'e destek oldukça öbür dünyada cayır cayır yanacaksınız. Demirel'i desteklemek için kaldırdığınız her el, Demirel ailesine milyonlar kazandıran çeşmenin kolunun çevrilmesine yardım edecektir.

Ey, adlanna komando denilen başbuğcu gençler!.. Sizler sokaklarda vuruştukça, Yahya Demirel, Mıgırdiç Şellefyan ile birlikte milyonlar kazanıp, İsviçre'de, Türkiye'de gece kulüplerinde, büyük otellerde gününü gün ediyor. Titreyin ve kendinize dönün artık. Siz, Demirel ailesinin parayla tutulmuş "fedaileri" misiniz?!..

Bunca idam sehpası, ihtilal, muhtıra, bunca kelepçe, bunca kanlı mezar taşlannndan sonra, işte bir aile böyle, sıfırdan milyoner oluyor.

Ey devlet yetkilileri, etkilileri, sizler de, evet sizler de anlayın bunlan. Kime, ne için hizmet ettiğinizi anlayın. Anlayın artık!..

Demireller, herkesin, "milli birlik ve beraberlik" gerekçeleri altında korumaya mecbur olduklan bir prensliğin adı mıdır yoksa?..

(23 Ocak 1976)

DENİZDE DALGA...

Geçen aylarda bu köşede, Ticaret Bakanlığı Müsteşarlığına getirilen "milliyetçi-ülkücü" Dr. Agâh Oktay Güner'in, Ankara Ticaret Odasından, yasalara aykın olarak, 47 bin lira tutarında ikramiye aldığını yazarak sormuştuk:

– Agâh bey, Ankara Ticaret Odasından yasalara aykın olarak ikramiye aldınız mı?

İşin özüne bakarsanız, bu soruyu "nezaket icabı" sormuştuk. Yazdığımız konuyla ilgili tüm belgeler elimizdeydi. Dr. Agâh Oktay Güner'den, hiçbir yanıt alamadık. Bu iş unutuldu gitti.

Bugün kalemimizi, Ulaştırma Bakanlığına bağlı, "D.B. Deniz Nakliyatı T.A.Ş." yazışmaları üzerinde dolaştıracağız:

Konuyu özetleyelim...

Deniz Nakliyatı T.A.Ş. Yönetim Kurulu Başkanı ve Genel Müdür emekli Amiral Cezmi Biren ile Genel Müdür Yardımcısı ve Yönetim Kurulu üyeleri emekli Koramiral İsmail Sankey ve Hayri Tuncel, görev aylıkları yanında, emekli aylıklarını da almaktadırlar.

Bu konu, D. B. Deniz Nakliyatı T.A.Ş., Ulaştırma Bakanlığı müfettişlerince denetlenirken ortaya çıkarılmıştır. Ulaştırma Bakanlığının "17.2.1976, 26.7.1976 tarih ve 38-2/976-82 ve 38-2/1976-466" sayılı yazılarına karşılık veren Maliye Bakanlığı, 16 Ağustos 1976 gün ve "115628-215-21521" sayılı yazı ile, adı geçen görevlilerin emeklilik maaşlarının kesilmesini istemiştir.

Maliye Bakanlığının bu yazısı üzerine, Ulaştırma Bakanlığı, 20.8.1976 gün ve "38-2/976/513" sayı ile, D.B. Deniz Nakliyatı T.A.Ş. Genel Müdürlüğüne başvurarak, emeklilik maaşlarının kesilmesini istemiştir. Genel Müdürlük yazıyı, "20402" sayı ile 23.8.1976 günü almış ve konunun Yönetim Kuruluna götürülmesi kararlaştırılmıştır.

Yönetim Kurulu kimlerden oluşuyor? Hemen hemen, yasalara aykın olarak emeklilik maaşı alan, emekli amiral Cezmi Biren, emekli koramiral İsmail Sankey ve Hayri Tuncel'den...

Yönetim Kurulu 8609 sayılı Karar ile bu konuda Başhukuk Müşavirliğinin görüşünün alınmasına karar verir.

D. B. Deniz Nakliyatı T.A.Ş. Genel Müdürlüğü, yasalardaki açık hükümlere, Ulaştırma ve Maliye Bakanlıklarının bu konuda yazılarına rağmen, 25/8/1976 gün ve "915/13816" sayı ile, Ulaştırma Bakanlığına başvurarak, emeklilik maaşlarının kesilmemesini ister. Bu yazı genel müdür yardımcısı Nazif Ergin ve Servet Yuca tarafından imzalanır.

Bu konuda Emekli Sandığının da başvurulan vardır. 3/8/1976 gün ve "20.1.23.169.99.14.168.41" sayı ile Denizcilik Bankası Deniz Nakliyatı T.A.Ş. Genel Müdürlüğüne başvuran Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü emeklilik maaşlarının yasa dışı olarak ödendiğini bildirmişse de, bu yazıya da hiç kulak verilmemiştir.

Bununla da yetinilmemiştir. Yönetim Kurulu, -ki konu doğrudan doğruya kendileriyle ilgilidir- 3/9/1976 gün "6643" sayılı toplantıda aynen şu karara varmıştır:

– Konuya itilla kesbedilmesine ve Ulaştırma ve Maliye Bakanlıklarına yazılan yazılara cevap alınmasına değin gündemde kalmasına karar verildi...

Yani, bütün bu yazışmalara rağmen, gerek Cezmi Biren gerekse, İsmail Sankey ve Hayri Tuncel, emeklilik maaşlarının kesilmesine karşı çıkmaktadırlar.

Son olarak Ulaştırma Bakanlığı, 6/9/1976 gün ve "38-2/976/544" sayılı yazı ile D.B. Deniz Nakliyatı T.A.Ş. Genel Müdürlüğüne başvurarak, emeklilik maaşlarının kesilmesini istemiştir.

Bundan sonrasını bilmiyoruz. Acaba sayın emekli amirallerin, yasalara aykın olarak aldıkları para kesilmiş midir, kesilmemiş midir?

Bu sorularımızın yanıtını beklerken, isterseniz D.B. Deniz Nakliyatı T.A.Ş. Yönetim Kurulunun, yurt dışından kaç gemi ve kaç tanker aldığını da soralım.

Hiç canım: Laf olsun diye...

(16 Ekim 1976)

TOKOĞLU'NA SORUYORUZ...

Mukadder Sezgin, Turizm ve Tanıtma Bakanlığı Müsteşarıdır. AP ileri gelenlerinden İsmet Sezgin'in kardeşi olan Mukadder Sezgin, ilki 1964 yılından 1969, ikincisi de 1972'den 73 yılına kadar olmak üzere altı yıl, Paris Turizm ve Tanıtma Müşavirliğinde bulunmuştur.

Elimizde bir dosya var. Dosya, Paris Turizm ve Tanıtma Bürosu ile ilgili bazı yolsuzluklar ve usulsüzlükleri saptamaktadır. Geçen yılın haziran ayında, Millet Meclisi'nde, bu konu kürsüye getirilmiş ve Turizm Bakanı Lütfi Tokoğlu:

– Sayın Mukadder Sezgin'in Paris hizmetinde yapmış olduğu iddia edilen suiistimallerin tetkiki için hemen müfettişlerimi göndermiş bulunuyorum. Onlardan alacağım ilk sonuç, huzurunuza şerefle getirilecektir beyfendiler, demişti.

Bu konuşma 11 haziran 1975 günü tutanak dergilerinde yer almıştır. Bakanlık müfettişleri, 16.10.1975 tarihinde raporlarını Bakanlığa sunmuşlardır. Turizm ve Tanıtma Bakanlığı müfettişlerinin 34 sayfa tutan 16.10.1975 gün ve 7 sayılı raporu, bugüne değin işleme konulmuş değildir. Müfettiş Oktay İlkiz ve Erdil Olcay imzalanyla, Turizm ve Tanıtma Bakanı Tokoğlu'na verilen raporda, Mukadder Sezgin'in Paris'te müşavir bulunduğu günlerdeki bazı yolsuzluk ve usulsüzlükler ele alınmaktadır.

Aradan koskoca bir yıl geçmiş, fakat Mukadder Sezgin ile ilgili soruşturma sonucu açıklanmamıştır. Tokoğlu, Meclisteki konuşmasında, "İnşallah bakan olur" dediği müsteşan ile ilgili soruşturma sonuçlannı acaba neden açıklamamaktadır? Bakan bu sonuçlan kendi tanımıyla "şerefle" açıklamasını geciktirdiğine göre, bu "şerefi" biz kullanarak rapor sonuçlannı açıklayalım:

Önce raporun 25. sayfasından aldığımız şu bölümü birlikte okuyalım:

Quick-Elysee lokantasının 11.3.1967 tarih 69810 nolu çekle ödenen, 006576 sayılı fatura tutan 82.-ff 26.9.1967 tarihli 223 sayılı tahakkuk müzekeresine ilişkin icmal listesinde 8.200 ff olarak yazılmış ve mahsup işlemine tabii tutulmuştur.

Bu ne demektir? 82 Fransız Frankı tutan bir yemek fatu-

rasına iki sıfır eklenerek, bu yemek parası 82 Frank yerine, 8 bin iki yüz Frank yapılmış ve devlet kesesinden, bu yolla sekiz bin iki yüz Frank çekilmiştir.

Bu suç değil midir?!

Devam ediyoruz. Sıralanan bu paralar, Paris Müşavirliği tarafından devletten iki kez tahsil edilmiştir. Buyrun belgelerini:

1- Nakliyeci Hemu Peron firmasının 21.6.1966 tarihli 210163 sayılı çekle ödenen, 137.10 ff tanıtıcı yayın nakliye ücreti, 21.9.1966 tarih ve 845 sayılı ve 7.8.1967 tarih ve 188 sayılı tahakkuk müzekkeresiyle,

2- Cabinet Mollor'a sigorta primi olarak, 11.6.1968 tarihli 030931 sayılı çekle yapılan 657.25 ff ödeme 7.8.1968 tarihli 155 sayılı ve 3.9.1968 tarih ve 170 sayılı tahakkuk müzekkereleriyle,

3- Service Commercial d'imprimeries firmasına, 2.4.1968 tarih ve 620 sayılı fatura karşılığı 1.256.04 ff'lık ödeme 7.8.1968 tarihli 155 sayılı ve 16.1.1969 tarih ve 316 sayılı tahakkuk müzekkereleriyle,

4- Marsilya, Turistik Film Festival Komitesine katılma payı, 250 ff'lik ödeme, 7.8.1968 tarihli 155 sayılı ve 16.1.1969 tarih ve 316 sayılı tahakkuk müzekkereleriyle,

5- Comptoir Eure Tunc firmasına, 6.1.1969 tarih ve 24 sayılı faturaya istınaden, 24.2.1969 tarih ve 40092 sayılı çekle 2.137 ff'lık ödeme, 13.6.1969 tarih 81 sayılı ve 22.11.1969 tarih 210 sayılı tahakkuk müzekkerele-riyle,

6- SVP Travaux firmasına 3.5.1968 tarihinde yapılan 4.1975 ff'lik ödeme, 7.8.1968 tarihli 155 sayılı ve 3.9.1968 tarih ve 170 sayılı tahakkuk müzekkereleriyle,

7- Suzanna Nedjati'ye hosteslik ücreti olarak 28.3.1969 tarih 101057 sayılı çekle, 400 ff'lik ödeme, 6.10.1969 ve 171 sayılı ve 21.1.1970 tarih ve 295 sayılı tahakkuk müzekkereleriyle,

8- Paris'teki tanıtma bürosuyla ilgili bina katılma ücreti olan, 23.252.48, ff ödemenin 28.8.1972 tarih ve 599 sayılı 2.10.1972 tarih ve 742 sayılı, ve 25.2.1974 tarih ve 762 sayılı tahakkuk müzekkereleriyle iki defa tahakkuk işlemine tabi tutuldukları anlaşılmıştır..."

Bunlar sadece, raporun bir bölümünden aktardığımız ör-

neklerdir. Ödenmiş faturalar bakanlığa ikinci kez yollanır ve devlet kesesinden bu faturalar için ikinci ödeme yapılırsa, herhalde, bu eylemlerin bir sorumlusu vardır. Bu "tahakkuk" işlemlerini yapanlar kimlerdir? Bu ödemeleri alan kimdir? Bu paralar kimin cebindedir?

Bu soruların yanıtını, önce Turizm ve Tanıtma Bakanı Lütfi Tokoğlu'ndan, sonra da Müsteşan Mukadder Sezgin'den soruyoruz.

– Tokoğlu, siz, bir yıldır, bu rapor hakkında, neden hiçbir işlem yapmadınız?..

– Sezgin, siz, bu raporu okuduktan sonra istifayı düşündünüz mü?..

Şimdilik bizden bu kadar.. Konuyu, bundan sonra, Parlamentoya "havale" eder, Turizm ve Tanıtma Bakanlığı Müsteşan Mukadder Sezgin ile ilgili raporun "Mukadder akıbetini" beklediğimizi, Bakan Tokoğlu'na saygıyla bildiririz.

(9 Kasım 1976)

TURİSTİK DEĞER Mİ?...

Basın Yayın Genel Müdürlüğü Turizm ve Tanıtma Bakanlığına bağlıdır. Genel Müdürlüğü, Doğan Kasaroğlu yürütmektedir. Kasaroğlu'nun başı bugünlerde derttedir. Başbakan Demirel'in demeçlerini içine alacak bir kitap basımı, Basın Yayın Genel Müdürlüğünü uğraştırıp durmaktadır.

Kasaroğlu Demirel'in demeçlerini bastırmak için, Turizm ve Tanıtma Bakanlığına başvurur. 31.3.1976 gün ve 115/682 sayılı Basın Yayın Genel Müdürlüğü kayıtlı yazıyla, Demirel'in, Cumhurbaşkanı ile yaptığı görüşmelerden sonra, Çankaya Köşkü kapısında gazetecilere söylediklerivle, Bakanlar Kurulu toplantılarından sonra verdiği demeçleri kapsayan bir kitap hazırlanmasını ister.

Genel Müdürlüğün bu isteği üzerine çalışmalar yapılır ve kurulan "İhale Komisyonu", kitabın basımını "Gündüz Matbaasına" verir. Bu kararda imzası bulunanları da tanıyalım: Yayın

Dökümantasyon ve Araştırma Dairesi Başkanı Turgut Er, Muhasebe Müdür Muavini Mustafa Akçınar, Levazım Müdürü Şükrü Deprem.

Kitap, yayınevine ihale edildikten sonra, Basın Yayın Genel Müdür Vekili Doğan Kasaroğlu ile Gündüz Matbaası arasında noter aracılığı ile bir sözleşme imzalanır. Bu da tamam mı? Tamam.

Gelgelelim ki, işler işte tam burada çatallaşır...

832 sayılı Sayıştay Yasası'nın 30'uncu maddesine göre, 500 bin lirayı aşan devlet sözleşmeleri Sayıştay vizesinden geç-mektedir. Sayıştay denetçileri, önce, Başbakan Demirel'in De-meçleri adlı kitabın 3 milyon 600 bin liraya malolacağını hesaplayarak, Basın-Yayın Genel Müdürlüğüne bazı sorular sorarlar. Sayıştay denetçisi Faruk Sindel ile Asaf Gökalpay imzalarını taşıyan yazıda, kitabın hangi yasa gereğince basıldığı sorulmaktadır.

Şimdi sıkı tutun kendinizi.!..

Başbakan'ın, Çankaya Köşkü kapısında yaptığı konuşmalar, 265 sayılı Turizm ve Tanıtma Bakanlığı Kanunu'nun 29'uncu maddesi uyarınca "turist celbi" amacıyla bastırılıyormuş.

Evet, evet öyle; hiç şaşırmayın, hiç gülmeyin; öyle işte...

İnanmazsanız, 265 sayılı yasanın 29'uncu maddesini birlikte okuyalım:

– Turizm ve Tanıtma Bakanlığı Türkiye'ye turist celbi ve memlekette turizm endüstrisinin geliştirilmesi amacıyla dış yatırım sağlanması bakımından, milletlerarası alanda ve tecrübeli yabancı firmalarla propaganda ve dış memleketlerde turizm eğilimleri araştırması yapmak üzere, kalkınma planındaki esaslara uygun olarak bütçe imkânları dairesinde gelecek yıllara geçici yüklemler kapsayan sözleşmeler akdedebilir. Bu sözleşmelerin akdinde artırma ve eksiltme ve ihale kanunu hükümleriyle, genel muhasebe kanunundaki avans ve kredi hükümleri tatbik olunmaz...

Yasa hükmünden anlaşıldığına göre, bu maddede, Başbakanın demeçlerinin basılmasına olanak veren hiçbir dayanak yoktur. Yani, Basın Yayın Genel Müdürlüğü hiçbir yasaya dayanmadan, devlet kesesinden 3 milyon 600 bin lirayı harcayıp, Demirel'in propagandasını yapmaktadır.

Demirel'in demeçleri acaba nasıl "turist celbi" sağlayacaktır? Sayıştay denetçileri de, akıllarını bu noktaya takıp, Genel Müdürlüğe soruyorlar:

– Turizm ve Tanıtma Bakanlığı turizm endüstrisini geliştirmek ve Türkiye'ye turist celbetmek maksadıyla propaganda niteliğindeki her türlü yayın için gerekli malzemenin alımı ve basımı işlerini pazar-lıkla ihale edebilir. Turizm yönünden propaganda niteliğindeki yayınlann ise Türkiye'nin turistik varlıklan ve ulusal değerlerini tanıtıcı mahiyette olması gerekir. Bu özelliği taşımayan söz konusu "Başbakanın Demeçleri" adlı eserin basımının yukanda açıklanan kanun hükmü ile nasıl bağdaştınldığının açıklanması.

Sayıştay denetçileri, sanınz Başbakanın "turistik değerini" görmezlikten geliyorlar. Belki Demirel'in konuşmalan, hali, tavn, o güzel Türkçesi, görüşleri, düşünceleri, mimikleri, turistlerin Türkiye'ye akın akın gelmelerini sağlayacaktır. Çünkü yeryüzünde, Demirel'in bir benzerini bulmak gerçekten mümkün değildir.

Basın Yayın Genel Müdürlüğü de Başbakanın bu özelliklerini gözönünde tutarak, Demirel'in demeçlerini "turist celbi" amacıyla basmak istemiştir. Bir çırpıda, mobilya ihracatından 20 milyon vurulan ülkede, Başbakanın konuşmalan için devletin 3 buçuk milyon vermesinin sözü mü olur yani?

Başbakanın "turistik değeri" ülkemize milyonlar kazandıracak ve dış borçlanmız bu yolla ödenecektir. Ne hakkı var Sayıştay'ın bu büyük hizmete engel olmaya?..

(10 Mayıs 1976)

ÖRGÜTE TANITIYORUZ...

Adalet Partisi içindeki çalkantı Dr. Selahattin Bilgiç'in, parti örgütüyle ilgili işleri üstlenmesiyle, yeni bir aşamaya girmiştir. Dr. Bilgiç, 1970 yılında 41 arkadaşı ile Demirel hükümetinin bütçesine kırmızı oy vererek, hükümetin düşmesine yol açmış, sonra da, Ferruh Bozbeyli, Faruk Sükan, Mehmet Turgut ve

öteki AP milletvekilleriyle birlikte, Demokratik Partiyi kurmuştu.

1970 yılında, Demirel hükümetinin yıkılmasına önayak olan Dr. Bilgiç, beş yıl sonra, 1975 yılında partisinden ayrılarak, Demirel hükümetinin güvenoyu almasını sağlamıştı. Geçen aylarda Demirel ile şapur-şupur öpüşerek yeniden AP'ye kaydolan Dr. Bilgiç, son kongrede AP Genel Başkan Yardım-cılığına da getirilmişti.

Şimdi AP örgütü de Bilgiç'e teslim edilmiştir.

Bilgiç, AP'den dün neden ayrılmıştır, bugün niçin yeniden AP Genel Başkan Yardımcısı olmuştur? Bu soruyu sorarsanız, yanıt hemen ileri sürülüverir:

– Komünizme karşı, devletin bütünlüğünü korumak için...

Bilgiç, 1970 yılında Demirel hükümetine olumsuz oy kullandığı günlerde AP'ye ihanetle suçlanırken şunları söylüyordu:

– İhanetten bahsediliyor. Sayın Demirel'in AP'ye ihaneti nasıl anladığını bilmiyoruz. Bugün görünen şudur ki, kendileri AP'ye ihanete bile muktedir değildir. Zira kendisi hiç bir zaman AP'li olmamıştır...

Bilgiç, aynı konuşmasında şunları da söylüyor, birlikte okuyalım:

– Demirel tek şahıs hâkimiyetine teveccüh etmektedir. Partiyi ikbal ve menfaat kapısı haline getirmekten çekinmemiştir. Zira ikbal ve menfaat talebinin baş temsilcisi kendisidir...

Biz Adalet Partisi içinde olmadığımız için, bu sözlerin anlamını pek kestiremiyoruz. Ne demektir, bir siyasal partinin "menfaat kapısı haline" gelmesi? Acaba, bazı milletvekillerine örneğin, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı eliyle, benzin bayii mi verilmektedir? Sözün gelişi, bazı muhalif siyasetçilerin bankalarına üç-dört milyonluk borçları mı ödenmektedir? AP, nasıl bir "menfaat kapısı" oluyor ve bu menfaati hep Demirel mi dağıtıyor?

Bilgiç'e sorarsanız, öyle...

Dr. Bilgiç için kişiler hiç önemli değildir. Önemli olan, devletin ve milletin bölünmezliğidir. Bunun içindir ki, devletin lekelenmesine şiddetle karşıdır. Diyor ki:

– Devlet idaresinin şaibeye tahammülü yoktur...

Bilgiç'e göre, Demirel, devleti lekelemiştir. Bunlar Bilgiç'in kendi sözleridir. 14 şubat 1970 tarihli Cumhuriyet gazetesini açarsanız, bunları okursunuz.

Bilgiç ve arkadaşları, AP'den "ihraç" edildikleri gün, basına yapılan ortak açıklamaya da gözatalım isterseniz:

– Demirel ve karanlık işbirlikçilerine karşı yaptığımız bu tarihi mücadele, devlet idaresi faziletli, namuslu, haysiyetli, ehil ellere geçinceye kadar artan bir şevkle devam edecektir.

Bunları gördükten sonra biz ne diyelim artık?

Bu satırları, Dr. Saadettin Bilgiç'i AP örgütüne tanıtmak için yazdık. Bilgiç, AP örgütüne hayırlı ve uğurlu olsun.

Alsınlar ve hayrını görsünler...

(23 Aralık 1976)

KADRO...

Devleti ele geçirmek, her zaman tankla, tüfekle olmaz. Devlet bürokrasisi içinde, önemli köprü başlarının tutulması, karar organlarında egemenlik kurulması da bir bakıma, devletin ele geçirilmesidir. "Milliyetçi Cephe" adıyla ortaya çıkan sermaye partileri, devleti adım adım egemenlikleri altına sokmuşlardır.

Bugün, Devlet Planlama Teşkilatı'nda eğitilip yetiştirildikten sonra, bürokrasinin önemli koltuklarına oturtulan bir "kadro"dan söz edeceğiz.

Cephe hükümetinin Maliye Bakanı Yılmaz Ergenekon, Devlet Planlama Teşkilatı'nda "Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanlığı" yapmıştır. Ergenekon bu dönemde, özel sektörle yakın ilişkiler kurmuş ve bir ara, yatırım indirimi sağladığı bir Holding'de danışmanlık görevine getirilmişti. Kısa süren bu danışmanlık döneminden sonra Odalar Birliği Genel Sekreterliği'nde bulunan Ergenekon, Maliye Bakanı olduktan sonra, bakanlığına bağlı iki genel müdürlüğü de, DPT'deki yakın arkadaşlarını getirmiştir.

Devlet Yatınm Bankası Genel Müdürü Şükrü Akgüngör, Yılmaz Ergenekon, DPT Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanıyken, bu başkanlıkta Teşvik ve Uygulama Şube Müdürü'ydü. Emekli Sandığı Genel Müdürlüğü'ne getirilen Zafer Özkaynak, Ergenekon'un, Devlet Planlama Teşkilatı'ndaki yakın arkadaşlarından biridir. Maliye Bakanlığı Müsteşar Yardımcılan Şekip Altay ve Mehmet Ali Alanyalı da, DPT'de uzman olarak görev yapmaktaydılar.

DPT Koordinasyon Dairesi Başkanı Ekrem Ceyhun, bugün Başbakanlık Müsteşan'dır ve Cephe bürokrasisinin "beyin takımının" başı sayılır. Prof. Nevzat Yalçıntaş, Yılmaz Ergenekon'un Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanı olduğu günlerde, DPT Sosyal Planlama Daire Başkanıydı. Ergenekon'lu, Ceyhun'lu, Yalçıntaş'lı Planlama ekibinin başında da, Gıda Tanm ve Hayvancılık Bakanı Korkut Özal'ın kardeşi Turgut Özal bulunmaktaydı.

Özal, Planlama Müsteşarlığı'ndan ayrıldıktan sonra, bir büyük sermaye grubunun başına getirildi. Ergenekon Bakan oldu, Yalçıntaş TRT Genel Müdürü, Ceyhun ise Başbakanlık Müsteşan...

Ticaret Bakanlığı Müsteşan Dr. Agâh Oktay Güner, DPT uzmanlanndandır. Bugünkü Bayındırlık Bakanlığı Müsteşan Muammer Dolmacı, Yılmaz Ergenekon özel sektöre geçtikten sonra DPT Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanlığını üstlenmişti.

DPT Müsteşarlık Araştırma Grubu Uzmanı Yılmaz Anyörük, Devlet İstatistik Enstitüsü Başkanlığı'na getirilmiştir. Aynı grup uzmanlannndan Şahin Tolunoğlu, Atom Enerjisi Genel Sekreterliği'nde görevlendirilmiştir. Uzman Sabri Aytemiz, bir süre Çalışma Bakanlığı Müsteşar Yardımcılığında bulunmuştur. DPT Genel Sekreter Yardımcılanndan Hikmet Büyüklimanlı Devlet Personel Dairesi Genel Sekreterliği'ne atanmıştır.

DPT'de, Koordinasyon Başkanlığı'na bağlı "Tetkik ve Tahvil Şubesi Müdürü" Yahya Oğuz, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı Müsteşarlığı'na getirilmiştir. DPT İktisadi Planlama Dairesi Uzmanlannndan Temel Karamollaoğlu, aynı Bakanlıkta "Yaygın Sanayi Koordinatörlüğü Muavini" adıyla önemli bir göreve getirilmiştir.

DPT Uzmanlarından Fevzi Kılıç ve Sabahattin Beyaz, Dr. Güner'in müsteşarlığındaki Ticaret Bakanlığı'nda genel müdürlüklere getirilmişlerdir. DPT Uzmanlarından Atilla Peynirci ve Mehmet Türker, Başbakanlık Müsteşar Yardımcılıklarına atanmışlardır. DPT Koordinasyon Dairesi'nde Mali ve Hukuki Tedbirler Şube Müdürü Mustafa Emam, Başbakanlık Müşaviridir.

Bunları uzun uzadıya niçin anlatıyoruz? Nedeni şu: Cephe iktidarı, devlet bürokrasisini kendine bağlı bürokrasi kadrosuyla ele geçirmiştir. AP, MSP ve MHP arasında bu konuda tam bir dayanışma vardır.

Ya CHP öyle mi?!

CHP, bürokrasiyi ele geçirmek için bir kadro oluşturmaktan çok uzaktır. 1977 seçimlerinde iktidara gelse, belki yine kendisine bağlı ve CHP iktidarı ile uyumlu çalışacak bir bürokrasi kadrosunu bulup, önemli koltuklara bu bürokratları oturtamayacaktır.

CHP iktidarda da, muhalefette de bol bol edebiyat yapıyor, teori üretiyor. Eloğlu da, işte böyle devleti ele geçiriyor...

(8 Aralık 1976)

GİZLİ ÖRGÜT MÜ?

ÜLKÜCÜLER EYLEMDE...

"Ülkücü gençlik" adıyla örgütlenen sağın vurucu güçleri, cephe iktidarından aldıkları destekle işleri iyice azıtmışlardır. Yıllardır sırtları sıvazlanan, desteklenen ve korunan sağcı gençler sokaklarda adam öldüreceklerini ilan ede ede dolaşmaktadırlar. "Kana kan, intikam" istiyorlarmış baksanıza.

Şimdilik hiç bir korkulan yoktur. Çünkü, komando başı, Başbakan yardımcısı olarak devlet katına çöreklenmiştir. Devletin güvenlik kuvvetleri Başbuğ Türkeş'in buyruğu altındadır. Son haftalarda, emniyet örgütünde namuslu polis memurları birer-ikişer görevden alınıp başka illere sürülmüştür. Bazı askeri savcılar eliyle yürütülen "milliyetçi-toplumcu" örgütlenme biçimi, devletin emniyet kuvvetleri içinde denenmektedir. Türkeş iktidara adımını atar atmaz:

– Ülkücü gençler devletin güvenlik kuvvetlerine yardımcı oluyorlar... diyerek siyasal örgütlenme ve tırmanma eylemini de parlamento kürsüsünden açıklamıştır.

Devletin güvenlik kuvvetleri içinde, siyasal amaçlarla atamalar yapmak, sonra da, adlarına "Ülkücü Gençler" denilen silahlı misillerle işbirliğine girişerek saldırılar düzenlemek ve bundan sonra da devletle parti özdeşliği kurmak, sağın bütün dünyada hiç değişmeyen örgütlenme biçimidir. Cephe iktidarı, tarihimizde görülmemiş biçimde, polis örgütlerine el atmış, bazı yönetmelik değişiklikleriyle, askerliklerini yapmamış parti militanlarını polis kadrolarına doldurmak için hazırlıklara girişmişti. Böylece devletin polisi yerine, "parti polisi" yaratmaya çalışılmıştı.

Bu çabalara önce polis örgütleri karşı çıktı.

Milliyetçi Hareket Partisi'nin, cephe ortakları arasında devletle özdeşleşmek, devletin güvenlik kuvvetlerine sızmak, askeri savcıları ele geçirmek gibi alışılmış taktikleri, kamuoyu önüne sergilendi. Danıştay, askerliklerini yapmamış parti militanlarını polis kadrolarına doldurmak için hazırlanan yönetmelik değişikliği hakkında yürütmeyi durdurma kararı verdi. CHP Genel Başkanı Ecevit, polis üzerinde oynanan oyunları gözler önüne serdi.

Şimdi şu örneği görelim.

Başbuğ Türkeş'in, ülkücü gençlerin devletin güvenlik kuvvetlerine yardımcı olduklarına ilişkin görüşlerini, isterseniz, bir sıkıyönetim mahkemesi kararının 19 ve 84'üncü sayfalarından okuyalım:

– Ülkücülerle, aşırı solcuların çatışma ve çarpışmaları ideolojik görüş farkından ileri gelmektedir. Aşırı solcular mevcut düzeni değiştirmek için ihtilalin ön safhasını teşkil eden anarşik ortam yaratmak maksadıyla fiil ve eylem yapmakta ve hadise yaratmaktadırlar. Ülkücüler bunların karşısında gayelerinin tahakkukuna mani olmaya çalışmaktadırlar. Yurt sathında taraftar toplamak, anarşik ortam yaratmak için vaki fiil ve eylemlere karşı çıkan emniyet güçlerinin yanında bulunan, çatışan ve çar-pışan yine ülkücülerdir...

Ankara 1 No'lu Sıkıyönetim Mahkemesinin 23.12.1972 gün ve 1972-89 esas 1972/126 sayılı kararı Topçu Pilot Albay, Remzi Siretli, Hakim Albay Sadettin Üçüncüoğlu ve Hakim Binbaşı Siret Kurtcebe tarafından imzalanmıştır. Bu karardan önce sanıklar hakkında tahliye kararı veren mahkeme başkanı Topçu Albay Azmi Işıklar ve karara muhalefet eden Hakim Binbaşı Ferşat Oltulu görevlerinden alınmış ve bu görüşleri paylaşmayan üyeler elendikten sonra, ülkücü gençleri öven satır-lar kararın gerekçeleri arasına sokulmuştur.

Ülkücü gençlerle, devletin güvenlik kuvvetleri arasında örgüt birliği kurmak isteyen düşüncenin, Türkeş'in ağzından gelişigüzel kaçmış bir söz olmadığını, bu örnek yeterince kanıtlamaktadır.

Eski Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'dan askeri savcılara, askeri savcılardan sıkıyönetim yargıçlarına, sıkıyönetim yargıçlarından milliyetçi hükümetin başbakan yardımcısına kadar

uzanan halkanın bir çok zinciri bu düşüncelerle birbirine bağlanmaktadır.

Ülkücü gençler, sokaklarda "kana kan, intikam" yazılı intikam çağrılarıyla dolaşmaktadırlar. Bu sözü böylesine kullanmak, en azından Türk Ceza Yasası'nın 311'inci maddesine giren suçu oluşturmaktadır. Bu maddede, "bir suçun işlenmesini aleni olarak tahrik eden kimsenin" hangi tür cezalara çarptırılacağı hüküm altına alınmaktadır. Yasaya göre, açıkça cinayet kışkırtıcılığı yapanlar, cinayetin işlenmesi halinde, bu cinayeti işleyen kişilerle aynı cezaya çarptırılırlar.

İntikam çağrısıyla sokaklarda dolaşmak suç değil mi? Hani nerede savcılar?!..

Üniversite ve yüksek okulların çoğunda sağcı öğrenciler boykot yapıyorlar. Hani devletin güvenlik kuvvetlerine yardımcı oluyorlardı?.. Ülkücüler ellerinde silahla geziyorlar. Bu mu güvenlik kuvvetlerine yardımcılık? Ülkücüler sokaklarda adam öldüreceğiz diye dolaşıyorlar, evet böyle midir güvenlik kuvvetleri yardımcılığı?..

Bunlar basit rastlantılar değildir. Bürokrasinin etkili kesimlerine tırmanma yarışını sürdüren ve siyasal partiler yasasına aykırı olarak açtığı komando kamplarında, gençleri silahlı eğitimden geçiren bir partinin yasa, hukuk ve demokrasi dışı eylemlerine tanık oluyoruz.

Yarınki olayların sorumluları bu günden bellidir. Şimdiden ihbar ediyoruz...

(27 Kasım 1976)

BU KAN KURUMAZ...

Cumartesi günü, onbinlerce genç, birer kanlı kefene sarılan 3 devrimci arkadaşlarını daha toprağa verdiler. Gençler, caddelerden, yağmur yüklü bulutlar gibi geçip, Karşıyaka Mezarlığının toprağına kavuştular. Maltepe Camiinden Karşıyaka Mezarlığına kadar uzanan kilometrelerce yol adım adım yüründü.

Hakan Yurdakuler, Siyasal Bilgiler Fakültesi önünde alçakça kurşunlanarak öldürülmüştü. Çevrede, toplum polisi de

nöbet tutmaktaydı. Bu polislerin gözleri önünde öldürüldü Hakan. Katiller sonra da ellerini kollarını sallayarak kaçıp gittiler. Aynı gün Eşari Oran ve Burhan Bann da, açılan yaylım ateşiyle can verdiler.

Bir cinayet şebekesi ülkemizde kol gezmektedir. Cephe ortaklığının işbaşına geldiği günden bu yana, 43 kişi siyasal nedenlerle öldürülmüştür. Kanlı mezar taşlarını, 12 Mart öncesi günlerine kadar uzatırsanız, Taylan Özgür'den, Hakan Yurdakuler'e kadar, 120-130'u bulan adlarla karşılaşırsınız. Ama umurunda mıdır bay Demirel'in?!..

Cumartesi günkü tören, sadece Hakan Yurdakuler için düzenlenmemişti. Bir bakıma Cephe ortaklığında can vermiş devrimcilerin ortak töreniydi. Onbinlerce genç, sıkılmış bir yumruk gibi yürüyorlardı, Hakan'ın tabutuyla...

Bu ülkede, oğulları, kızları birer birer alçakça, kahpece öldürülen ana ve babaların, çocuklarını toprağa vermek hakları bile yoktur... Demirel ortaklığı bunu da yasaklamıştır. Hakan Yurdakuler'in babası Muzaffer Yurdakuler, Ankara Valisiyle iki gün savaşarak, oğlunun ölüsünü alabilmişti. Yurdakuler, tabii senatör ve bir eski asker, bir ihtilalci olmasaydı, Hakan'ın ölüsü de gece yarısı kaçırılıp, polisler tarafından gizlice gömülecekti.

Törende, polis birlikleri görünmüyordu. Güvenlik görevi, jandarma birliklerince sağlanıyordu. Bunun için de, hiçbir olay olmadı. Aklı başında devlet yetkililerinin bundan ders çıkarmaları gerekir ama, nerede öyle vicdanlı yöneticiler?!.. Devrimci gençleri, bir düşman ordusunun askerleri gibi görüp, bunların kanlarıyla beslenenlerden ne beklenir ki?!..

Maltepe Camiinde onbinlerce genç, arkadaşlarını, devrimci marşlar ve türkülerle uğurluyordu. Kızlı erkekli onbinlerce genç ve elleri tomsonlu, stenli jandarmalar... Ve gençlerin türküleri.

– Jandarma biz sosyalistiz, dostuz yalnız biz sana...

Evet, polis yoktu, olay da yoktu. Maltepe'den, Karşıyaka'ya kadar, en küçük bir olay bile çıkmadı, bu yüzden.

Tabutun arkasında yürürken düşünüyordum. Bu sağcı eylemciler kimlerden güç alıyor? Biliyorum, kimlerden güç aldıklarını... Sizler de biliyorsunuz. Neden yakalanmadıklarını

herkes biliyor. Bay Demirel de biliyor, Türkeş de, Feyzioğlu da, Erbakan da. Bu komandoların hangi yurtlarda, hangi devlet dairelerinde örgütlendiklerini, bay Asiltürk de biliyor, bizler de biliyoruz...

Bir Ülkü Ocaklan Genel Başkanı, bir subayın tabancasıyla bir doktoru öldürdü. Devlet, bu subaydan korkmaktadır. Silahıyla cinayet işlenen bir subaya, ne İçişleri Bakanı, ne Jandarma Genel Komutanı, ne de Milli Savunma Bakanı dokunamamaktadır. Ya dokunmak istemiyorlar, ya da dokunamıyorlar.

Cephenin devlet anlayışı budur işte...

İstense bu olaylar önlenmez mi sanıyorsunuz? Neden Ecevit hükümeti döneminde böylesine kanlı olaylar olmuyordu? Hem düşününüz, bugünkü hükümetin İçişleri Bakanı Asiltürk, Ecevit hükümetinde de aynı koltukta oturmuyor muydu? Demek oluyor ki, bu işlerin sorumluluk halkaları, ortaklığın renginden, başbakanın özelliğinden, başbakan yardımcılarının tutumlarından doğuyor bir bakıma.

Burhan Bann da, Eşari Oran da izinsiz yürüyüş sırasında vurulmuşlar. Yasalar, izinsiz yürüyüşün cezasını belirlemiş. Altı ay, bir yıl, bilemediniz iki yıl ceza öngörüyor bu yasalar. Altı aylık bir ceza için, yaylım ateşi açmak mıdır, bu devletin görevi?!!

Devlet anlayışlan hukuk anlayışlan da bu... Vur... Öldür... As.... İpe çek... Dağ başında kurşunla... Sokak ortasında vur... Komando besle... Devlet dairelerine yerleştir...

Ne için? Kör vicdanlı politikacıların üç-beş günlük iktidar hırslarını doyurmak için hep...

Hiç şüphe etmeyin anne ve babalar; bu kaldırımlar, çocuklarınızın körpe bedenleriyle sulanan bu kanlı kaldırımlar bir gün gelecek Cephe ortaklığının sonu olacaktır.

(12 Nisan 1976)

NE BEKLİYORSUNUZ?..

27 Mayıs 1960 devriminden önce gençlik olaylarına tanık olunmuştu. Gençliğin büyük bir kesimi Bayar-Menderes diktasına karşı baş kaldırmış ve İstanbul'da polis-öğrenci çatışmasında Orman Fakültesi öğrencisi Turan Emeksiz vurularak öldürülmüştü. Bu ölüm ihtilâlin gerekçelerinden biri oldu.

İhtilalden önce bir tankın dişlileri arasında ezilen Nedim Özpolat ve ihtilal gecesinde bir kaza kurşunuyla ölen Ersan Özey adlı bir küçük çocuk, ihtilâlin şehitleri olarak adlandırıldı. İhtilâl gecesi ölen teğmen Ali İhsan Kalmaz için de büyük törenler yapıldı. Kalmaz'ın ve Emeksiz'in adlarına gemiler yapıldı, sokaklara, caddelere adları verildi, büstleri dikildi.

Bir de, Demirel döneminin kanlı mezar taşlarına bakın...

Artık görülüyor ki, genç öğrenci kanı demokrasimizin vazgeçilmez unsurlarından biri olmuştur. Milliyetçilik, cinayet işleme özgürlüğünün bir başka adıdır. Demirel döneminde öldürülenlerin sayısını bile tutmak güçleşmiştir. Toplum, yolsuzluklara da, cinayetlere de alıştırılmıştır. Sokak ortalarında yayılım ateşiyle gençler öldürülüyor, katiller ellerini kollarını sallayarak kaçıyorlar. Genelkurmay Başkanlığı önünde öğrenci otobüsü çevrilip kurşunlanıyor, saldırganların izini bulan çıkmıyor. Üniversitelerde, öğrenciler birbirlerini ardından vuruyor, devlet yine susuyor.

Bütün olup bitenlerin bazı rastlantılarla oluştuğunu söylemek için sadece kör ve sağır olmak yetmez, insanın bir de duygu ve düşüncelerinin kör olması gerekir. Sırtını devletin bir kesimine dayamış saldırgan örgütler, devrimci avına çıkmışlardır. Türkeş'in durup dururken ağzından kaçırdığı söz boşuna söylenmemiştir. Türkeş:

– Bizimkiler yerli malı silah kullanır... demekteydi. Olaylar, bu sözü doğrulamaktadır. Silah kullanmak, suç olmaktan çıkmıştır artık. Orman yasaları yürürlüğe girmiş, kıran kırana bir savaş başlamıştır.

Sağcı saldırgan örgütler, "planlı" ve "sistemli" bir eyleme geçmişlerdir. Anlaşılıyor ki; üniversitelerde üstlenen ve bazı devlet dairelerinden beslenen sağcı militanlar, "yıldırma harekâtına" girişmişlerdir. Dikkat edin; öldürülen devrimci öğren-

cilerin hepsi de gençlik liderlerinden seçilmektedir. Hepsi de öldürücü yara almaktadır. Sağcı saldırganlar içinde, hiç şüpheniz olmasın, "kontrgerilla" adlı gizli örgütün yetişmiş elemanlan bulunmaktadır.

Amaç, açıktır...

Devrimci gençliği sindirmek, korkutmak, bir kesimini silahlı eyleme geçirtmek ve bundan sonra da, ortadan kaybolup, bütün olaylann sorumluluğunu devrimcilere yıkmak, 12 Mart öncesinde denenmiş yollardandır. Ondan sonra gelsin sıkıyönetim... Savcılann bir kısmı Türkeş'in emrinde iddianameler bile hazırlamıştır şimdiden.

Türkeş kimdir ve siyasal hayata nasıl atılmıştır? 1944 yılında ırkçı-Turancı akımdaki yeri neydi? 27 Mayıs ihtilâlcileri arasına Türkeş nasıl katılmıştır? İhtilal öncesinde ve sonrasında ne gibi işlere karışmıştır? 22 Şubat ve 21 Mayıs İhtilal girişimlerinde Türkeş'in bir rolü olmuş mudur? 21 Mayıs İhtilal gecesinde, Türkeş, Albay Talat Aydemir'i neden ihbar etmiştir? "14"ler olarak adlandırılan Türkeş ve arkadaşlan, hangi eylemlerde bulunmuşlardır? Türkeş'in yakın arkadaşlan, Rifat Baykal, Muzaffer Özdağ, Numan Esin, Mustafa Kaplan, Şefik Soyuyüce, hangi olaylar nedeniyle Türkeş ile ilişkilerini kesmişlerdir?

Bunlar açığa çıkmamıştır.

Komando kamplan ne zaman kimlerin parasıyla açılmıştır? Bu kamplar, devlet arazisi üzerinde mi kurulmuştu, yoksa özel kişilerin mi? Kamplara kaç kişi katılmış ve bu iş için kaç lira harcanmıştır? Devletin istihbarat örgütleri bu kamplar için herhangi bir çalışma yapmışlar mıdır? Örneğin bu kamplann çalışmalan saptanmış ve kamplarda eğiticilik yapanlann kimlikleri araştınlmış mıdır? "Kontrgerilla" adlı gizli örgüt ile sağın saldırgan militanlan arasında herhangi bir bağ aranmış mıdır? Türkeş yanlısı bazı askeri savcılann atanma işlemlerinde kimlerin parmağı bulunmaktadır? Türkeş'in "dünürü" Hâkim Albay, nerde çalışmaktadır ve kimlerin atanma işlemleriyle ilgilenmektedir?

Evet, araştınlacak konular bunlardır. Bütün bunlan ancak CHP milletvekilleri ve senatörleri araştırabilir. Bu ve bunun gibi birçok soru aydınlığa kavuşmaz-sa, olaylann nedenini, niçinini de anlamaya pek olanak yoktur.

CHP parlamenterleri adresiniz neresidir? Bu soruların kim tarafından sorulmasını bekliyorsunuz? Dokunulmazlığınız yok mu? Araştırmayacak mısınız bu konuları?

Ne bekliyorsunuz daha? Kimi veya neyi?.. Üzerinizdeki ölü toprağı ne zaman kalkacak, ne zaman?!..

(14 Ocak 1976)

AFTAN YARARLANAN KİMMİŞ?

Cephe ortaklığı, son siyasal olayları tek nedene bağlamaktadır. Cephe sözcülerine göre suçlu bellidir ve tek suçlu, af yasasıdır. Af yasası ile salıverilen "anarşistler", "rejim ve devlet düşmanları" yeniden eyleme geçerek, ortalığı karıştırmaktadırlar.

Bugün af yasasıyla kurtulan bir eylemcinin dava dosyasına bakacağız: Bu eylemcinin adını açıklayalım: Adı Sami, soyadı Bal. Ülkü Ocakları Genel Başkanı. Suçu: Adam öldürmek... Verilen ceza 24 yıl ağır hapis. Verilen ceza af yasasına göre, 12 yıl indiriliyor ve sonuç olarak, Ülkü Ocakları Genel Başkanı Sami Bal, 4 yıl ağır hapis ile cezalandırılıyor. Suç ortaklarının adlarını da açıklayalım: Mahir Özsoy, Hasan Ali Ankan, Sami Can.

Sami Bal ve arkadaşları, 25.12.1970 günü, Ankara'da Fen Fakültesi önünde, Eğitim Fakültesi öğrencisi Nail Karaçam'ı öldürmüşler ve Karaçam'ın arkadaşları Mehmet Demir ve Recep Sakım'ı da tabanca kurşunuyla yaralamışlardı. Sami Bal, olay tarihinden sonra altı ay gizlenmiş ve ancak 23.6.1971 günü tutuklanabilmiştir. Ankara İkinci Sorgu Yargıçlığı 17.2.1972'de 1971/141 esas, 1972/3466 sayı ile verdiği kararda aynen şu gerekçeyi kullanmaktadır:

– Her iki grup arasında husumet bulunduğu, sağcı sanıklardan Sabri Can, Hasan Ali Ankan, Mahir Özsoy ve Sami Bal'ın, karşı gruptan olan militanları öldürmeyi tasarladıkları... taammüden ve adam öldürme kastıyla tabancalarıyla ateş etmeleri sonunda Nail Karaçam'ın öldüğü, Recep Sakım ve

Mehmet Demir'in yaralandığı... böylece her dört sanığın faili belli olmayacak şekilde taammüden adam öldürdükleri ve öldürmeye tam derecede teşebbüs ettikleri anlaşılmış olduğundan... Son soruşturmanın Ankara Ceza Mahkemesinde yapılmasına...

Sorgu yargıcı, sanıklar hakkında Türk Ceza Yasasının 450/4 maddesinin uygulanmasını istemiştir. Bu madde, ölüm cezasını öngörmektedir.

Ankara Üçüncü Ağır Ceza Mahkemesi, 1974/133 esas, 1974/557 sayı ve 5.11.1974 günlü kararında Sami Bal ve arkadaşlarını önce yirmi dörder yıl ağır hapse mahkûm ettikten sonra, cezalar üçte bir oranında indirilmiş ve Mahir Özsoy, Hasan Ali Arıkan, Sami Bal ve Sabri Can, on altışar yıl ağır hapse mahkûm olmuşlardır. Bu cezalar, 1803 sayılı af yasası gereğince, on ikişer yıl indirildiğinden, suçlulann cezası, dörder yıla düşürülmüş ve bütün sanıklar salıverilmiştir. Bu sağcı militanlann tabanca taşımak suçlan da af yasası kapsamı içine alınmıştır.

İşte aftan yararlananlar adlan ve sanlanyla bunlardır!..

Sami Bal, adam öldürme suçundan mahkûm olduktan sonra, 1975 yılı nisan ayında "Ülkü Ocaklan Genel Başkanlığı"na seçilmiştir. Ülkü Ocaklannın Sami Bal'dan önceki Genel Başkanı Muharrem Semsek ise, çeşitli olaylara adı karışmış, bir kez de Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesince tutuklanmıştır. Ülkü Ocaklan eski Genel Başkanlarından İbrahim Doğan, Hacettepe Üniversitesinde Doktor Necdet Güçlü'yü öldürmek suçundan mahkûm olmuş ve yine 1803 sayılı af yasasından yararlanarak salıverilmiştir.

Ülkü Ocaklannın iki genel başkanının da, adam öldürmekten mahkûm edilmiş olmalan, basit rastlantılann, rastgele halkalan mıdır? Yoksa bu olgu bile bu örgütün silahlı eylemlerde bulunduğunu kanıtlamaz mı?

Evet bu böyledir ama, kime anlatacaksınız bunları?..

12 Mart 1971 tarihinden sonra kurulan sıkıyönetim mahkemeleri bütün gençlik olaylannın dosyalanna el koydular. Gençliğin devrimci kesiminin attığı her adım, sıkıyönetim savcılannın önüne dosya olarak geldi. Sivil mahkemelerdeki bütün davalar, sıkıyönetim mahkemelerine aktarıldı. Ya İbra-

him Doğan ile Sami Bal'ın işlediği cinayetler?.. Hiçbir Sıkıyönetim komutanının aklına bu suçların, "Sıklyönetimin ilanını gerektirir suçlardan" olduğu gelmedi. Gelse ne olacaktı?.. Ali Elverdi, Ülkü Ocaklarını mahkûm edecek değildi ki...

Sıkıyönetim tek bir sağcı eylemciyi kolundan tutup mahkeme önüne getirmedi. Solcunun aldığı nefes bile suç, sağcı militanın cinayeti ise milliyetçilik... O dönemi yönetmiş etkili ve yetkililerinin vicdanları sızlamaz mı bu ömekleri görünce? Sızlamaz! Sızlasaydı, 12 Mart döneminin kanlı yönetiminde sorumluluk almazlardı... Ne yaptılarsa bilerek yaptılar. Şimdi de bazıları anılarını yazarak sorumluluklarını unutturmak istiyor. Ne yapalım burası Türkiye!..

Şimdi Başbakan Demirel, MHP Genel Başkanı Türkeş, İçişleri Bakanı Asiltürk ve Adalet Bakanı Müftüoğlu'na soruyorum: Asım oğlu, Penbe'den dogma, 1949 doğumlu, Ordu Ulubey Güzelyurt köyü hane 39, cilt 26, sahife 117'de kayıtlı, Ankara Yüksek Öğretmen Okulu Kimya Bölümü 3'üncü sınıf öğrencisi Sami Bal, şu anda Ülkü Ocakları Genel Başkanı mıdır? Sami Bal, Nail Karaçam'ı öldürmekten mahkûm olmuş mudur? Sami Bal 1803 sayılı af yasasından yararlanmış mıdır?

Son gençlik olaylarından af yasasından yararlanmış olanları suçlamak ne kadar kolaymış değil mi? İki Ülkü Ocakları Genel Başkanı... İkisi de adam öldürmekten hükümlü... İkisi de af yasasından yararlanarak ceza evlerinden çıkmış. Ne büyük rastlantı?

Böylesine ilginç rastlantıyı komünistler, rejim ve devlet düşmanları mı bir araya getiriyor. Yoksa Ülkü Ocakları başkanlarını mahkûm eden yargıçlar, birer devlet düşmanı mı?

(26 Ocak 1976)

BUYRUN KARARI...

Ülkü Ocakları Genel Başkanı Sami Bal'ın, Ankara 3. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 24 yıl hapse mahkûm olup olmadığı yeniden tartışılmaktadır. Sami Bal, Ankara 3. Ağır

Ceza Mahkemesi'nin 1974/133 esas 1974/557 karar sayılı karan ile mahkûm edilmiş ve 21.5.1974 günü 1803 sayılı af yasası gereğince salıverilmiştir. Ülkü Ocağı Genel Başkanlarından İb-rahim Doğan ise, Hacettepe Üniversitesi bahçesinde Dr. Necdet Güçlü'yü öldürmekten mahkûm olmuştur. İki Ülkü Ocağı Genel Başkanının da, cinayet suçundan ağır ceza mahkemelerince mahkûm olmalan rastlantı mıdır acaba?!..

MHP Genel Başkanı Türkeş, Bomova'da, eli silahlı sağcı saldırganlan kıskıvrak yakalayan jandarma yüzbaşı Hanefi Erkan'ı komünist ilân eden kişidir. Ülkü Ocağı Genel Başkanlan hakkında savcılık iddianamelerini, sorgu yargıcı kararlannı ve ağır ceza gerekçelerini hiçe sayan Bay Türkeş, görev yapan jandarma yüzbaşısını, elinde hiçbir kanıt olmadan suçlayan adamdır.

Sami Bal ve arkadaşlannı 24 yıla mahkûm eden Ankara Üçüncü Ağır Ceza Mahkemesinin gerekçeli hükmünü, başta, havada yem arayan kuşu komünistlikle suçlayan MHP Genel Başkanı olmak üzere, Başbakan Demirel, Adalet Bakanı İsmail Müftüoğlu, İçişleri Bakanı Oğuzhan Asiltürk ile namuslu ve vicdanlı hukukçulara sunalım. Karardan parçalar okuyoruz:

– Saat 17.18 sulannda Fen Fakültesinden çıkarak Kızılay'a gitmek üzere Fen Fakültesi karşısında beklemekte olan Nail Karaçam, müşteki sanık Recep Sakın ve müşteki sanık Mehmet Demir'in yanına gelen diğer sanıklar, müşteki sanık Recep Sakın'ı kolundan tutarak çekip götürmek istedikleri, Recep Sakın'ın direnmesi karşısında sanıklar, Sabri Can ve Hasan Ali Ankan, Mahir Özsoy ve Sami Bal'ın tabancalannı çıkartarak müşteki Recep Sakın'a ateş ettikleri ve Recep Sakın'ı yaraladıklan, Recep Sakın'ın yardımına koşmak isteyen müşteki sanık Mehmet Demir'e de ateş ettikleri ve Mehmet Demir'i de yaraladıklan ve atılan kurşunlardan birinin Nail Karaçam'a isabet ettiği ve Nail Karaçam'ın da isabet eden bu kurşunla öldüğü, Sabri Can, Hasan Ali Ankan, Mahir Özsoy ve Sami Bal'ın taammüden ve öldürmek kasdıyla tabanca taşıdıklan, tabancalarla ateş ederek, sonunda Nail Karaçam'ı öldürdükleri, Recep Sakın ve Mehmet Demir'i aynı kasıt altında taammüden öldürmeye teşebbüs ettikleri, ancak gerek ölen Nail Karaçam ve gerekse yaralanan Recep Sakın'la Mehmet De-

mir'in sanıklardan hangisinin attığı kurşunla öldüğü ve yaralandıklarının saptanamadığı ve herbirinin failinin kim olduğu anlaşılmadığı ve böylece sanıklar... Sabri Can, Hasan Ali Ankan, Mahir Özsoy ve Sami Bal'ın, Nail Karaçam'ı faili belli olmayacak şekilde taammüden öldürmek, Recep Sakın ve Mehmet Demir'i öldürmeye tam derecede kalkışma ve 6136 sayılı yasaya aykırı hareket etmekten ötürü eylemlerine uyan TCK'nun 450/4, 463, 450/4, 62, 463, 450/4, 62, 463, 31, 33 ve 1308 sayı ile değişik 6136 sayılı yasanın 13. TCK'nun 36, 40, 71, 74 maddelerine göre ayrı ayrı cezalandırılmaları için son soruşturmanın Ankara Ağır Ceza Mahkemesinde açılma-sına karar verilmesi ve dosyanın mahkememize gönderilmesi üzerine yapılan ve bitirilen açık duruşma sonunda:

Olay sırasında bir çok talebe olayları meyanında, sanıklar Mahir Özsoy, Hasan Ali Ankan, Sami Bal ve Sabri Can ile Mehmet Demir, Recep Sakın'ı ve bilinmeyen arkadaşları arasında bu olaydan önce bazı olaylar nedeniyle öldürülen Nail Karaçam ve arkadaşlarının yaptıkları bir forumda diğer sanıkların istenmez kişiler olarak tespit edilmesi iddia edilmiş ise de, toplanan delillere göre, Mahir ve Recep karşılaşınca aralarında tartışma geçtiği ve Mahir'in tabancasını çekerek önce Recep'in ayağına doğru ateş ettiği ve Recep'in yaralanarak düştüğü, sonradan Mahir Özsoy ve Hasan Ali Ankan'ın birlikte Receb'e ateş ettikleri ve öldürmeye teşebbüs ettikleri ve bu arada Sabri Can ve Sami Bal'ın, Mehmet'in hayati nahiyesine ateş edip raporlarda gösterildiği gibi yaraladıkları, ayrıca Mahir, Hasan Ali, Sabri ve Sami'nin Nail Karaçam'ı taammüden değil, kasten öldürdükleri, keza Mahir ve Hasan'ın Recep'i faili belli olmayacak şekilde öldürmeye teşebbüs ettikleri, keza Sabri ve Sami'nin de Mehmet'i faili belli olmayacak şekilde kasten öldürmeye teşebbüs ettikleri, Mahir, Hasan Ali, Sami ve Sabri'nin ve Mehmet Demir'in yasak nitelikte tabanca taşıdıkları kanaat ve sonucuna varılmıştır.

Neden ve delilleri yukarıda açıklanan ve tartışılan duruma göre kabul dışında kalan sanıklar ve yetkililerin savunmaları yerinde görülmediğinden reddi gerekmiştir.

Sonuç: Mahir Özsoy, Hasan Ali Ankan, Sabri Can ve Sami Bal'ın Nail Karaçam'ı kasten ve faili belli olmayacak şekilde

öldürdüklerinden, eylemlerine uyan TCK 448. maddesi uyannca takdiren yirmi dörder yıl ağır hapis cezalanyla ayn ayn cezalandınlmalanna, TCK'nun 463. maddesi uyannca takdiren cezalannın 1/3 oranında indirilerek onaltışar yıl ağır hapis cezalanyla cezalandınlmalanna, suç tarihine, suçun niteliğine göre 1803 sayılı Af Yasasının 1/e ve 7/b maddeleri uyannca cezalannın onikişer yıl indirilerek, sonuç olarak dörder yıl hapis cezasıyla cezalandınlmalanna..."

Karardan bazı parçalar okudunuz. Şimdi soruyorum: Bay Türkeş, bu karan görmezlikten mi gelmektedir? Bu karan yok sayan Türkeş, nasıl olur da, Bomova'da ülkücü saldırganlan yakalayan Jandarma Yüzbaşısını "Aşın solcu" sayabilmektedir? Nasıl bir hukuk mantığıdır bu? Soruyorum: Ülkü Ocaklannın eski Genel Başkanlannndan İbrahim Doğan, Dr. Necdet Güçlü'yü öldürmekten mahkûm olmuş mudur, olmamış mıdır? Soruyorum: Ülkü Ocaklannın bu iki Genel Başkanının da adam öldürmekten dolayı hüküm giymeleri de mi rastlantıdır? Soruyorum: Ülkü Ocaklannın maddi kaynaklan nereden elde edilmektedir? Soruyorum: Milli İstihbarat Teşkilatı Hukuk Müşaviri emekli askeri yargıç Şahap Homris Alpaslan Türkeş'in neyi olmaktadır?

(3 Şubat 1976)

GİZLİ ÖRGÜT MÜ?...

Ülkü Ocaklan Genel Başkanlığından geçen hafta istifa eden Sami Bal'ın, Ankara Üçüncü Ağır Ceza Mahkemesinin, 5.11.1974 gün ve 1974/133 esas, 1974/557 karar sayılı gerekçeli hükmü ile, adam öldürmek, adam öldürmeye teşebbüs ve ruhsatsız tabanca taşıma suçlanndan mahkûm olduğu ve Af Yasasından yararlanarak salıverildiği anlaşılmıştır. MHP Başkanı Alparslan Türkeş, Bal hakkındaki karannın kesinleşmediğini ileri sürmüşse de, karann, Yargıtay yoluna başvurulmadığı için kesinleştiği de ortaya çıkmıştır. Bu konuda Türkeş de, Sami Bal da açıkça yalan söylemişlerdir.

Bugün bir başka karara gözatalım...

Ankara 1. Ağır Ceza Mahkemesinin 30.9.1974 gün ve 1974/91 esas, 1974/486 sayılı gerekçeli hükmünde, bir başka Ülkü Ocaklan Genel Başkanının mahkûmiyet hükmü yer almaktadır. Dr. Necdet Güçlü 13.4.1970 tarihinde, Ülkü Ocaklan Genel Başkanı İbrahim Doğan ve Ali Güngör tarafından tabancayla vurularak öldürülmüştür. İbrahim Doğan ve Ali Güngör, Af Yasasından yararlanarak cezalanndan kurtulmuşlardır. Ali Güngör, cezaevinden çıktıktan sonra, MHP Gençlik Kollan Genel Başkanlığına getirilmiştir. İbrahim Doğan ve Ali Güngör haklanndaki karar, Yargıtay yoluna başvurulmadığı için kesinleşmiştir. Karann bir bölümünü birlikte okuyalım:

– Emanet 1970/814 sırasında kayıtlı, sanık İbrahim Doğan'dan zaptedilen 6815296 No'lu tabanca ve mermilerin, teğmen Fehmi Altınbilek adındaki şahsa, 6815248 No'lu tabancanın teğmen Mustafa İlerisoy adındaki başka bir şahsa ait olduğu anlaşıldığından, her iki tabancanın da sahiplerine geri verilmesine...

Demek oluyor ki, Ülkü Ocaklan Başkanı İbrahim Doğan, cinayeti, bugün yüzbaşı rütbesiyle görev yapan Fehmi Altınbilek ve Mustafa İlerisoy adlanndaki subaylann silâhlanıyla işlemiştir...

Bu silahlar ya Ülkü Ocaklan Genel Başkanınca bu subaylardan çalınmıştır, ya da silahlar bu subaylarca Ülkü.Ocaklanna verilmiştir. Adı geçen subaylar silahlannın çalındığına ilişkin bir şikâyette bulunmamışlardır. Eğer silâhlar çalınmış olsaydı, savcılığın bu konuda da soruşturma açması gerekirdi. Soruşturma açılmadığına göre, sicil sayılan verilen ordu malı silahlar, yüzbaşı Fehmi Altınbilek ve Mustafa İlerisoy tarafından Ülkü Ocaklan Genel Başkanına verilmiştir. Cinayet bu silahla işlenmiştir. Öyleyse, acaba neden hiçbir askeri savcı, bu subaylar hakkında hiçbir işlem yapmamıştır? Neden?..

Nedeni açık. Çünkü hiç bir sıkıyönetim savcısı, Ülkü Ocaklı katilleri yargılamak istememiştir. Sami Bal hakkındaki dosya da, İbrahim Doğan hakkındaki dosya da, sıkıyönetim mahkemelerince kabul edilmemiştir. Çünkü, "Ülkücü Gençleri" devletın güvenlik kuvvetlerine yardımcı olarak selamlayan

hakim albay Saadettin Üçüncüoğlular, Ankara sıkıyönetim komutanlığı Adli Müşavirliğindeydiler... Çünkü Ali Elverdiler, sıkıyönetim mahkemelerinde başkanlık yapıyorlardı... Çünkü, askeri savcı Abdülbaki Tuğ'lar, iddia makamında oturuyorlardı... Çünkü, Alpaslan Türkeş'in akrabası Şahap Homris'ler, Milli İstihbarat Teşkilâtı Hukuk Müşaviri olarak görev yapıyorlardı. Nedeni bu...

Şimdi, başta sıkıyönetim mahkemelerinde görev yapan askeri yargıç ve savcılarının vicdanlarına sesleniyorum. Neden, Ülkü Ocaklarının cinayetlerini yargılamadınız? Neden? Aynı yargıç ve savcıların hukuk namuslarına sesleniyorum. Silahlan Ülkü Ocaklan Genel Başkanında bulunan iki subay, askeri ceza yasasına, ceza yasasına göre suç işlemiş değiller midir? Herhangi bir subayın silâhı, Dev-Genç Başkanı Ertuğrul Kürkçü'nün elinde olsaydı, soranm sizlere, hangi maddeleri uygulardınız? 146 mı? 141 mi? 168 mi? 169 mu?..

Bir gerçek bütün çizgileriyle ortaya çıkmaktadır.

Sami Bal, Nail Karaçam'ın katilidir. Ülkü Ocaklan Genel Başkanlığına getirilmiştir. İbrahim Doğan Ülkü Ocaklan Genel Başkanıdır ve Dr. Necdet Güçlü'yü öldürmüştür. Dr. Necdet Güçlü'yü öldüren öteki sanık, Milliyetçi Hareket Partisi Gençlik Kollan Genel Başkanlığına getirilmiştir. Bundan da önemlisi, Ülkü Ocaklan Genel Başkanının elinde bulunan tabanca ve mermilerin Silâhlı Kuvvetlerde görevli iki subaydan alınmış olmasıdır. Acaba, Ülkü Ocaklan, içinde bazı subaylann da bulunduğu bir "gizli örgüt"ün yasal adı mıdır? Acaba, "kontrgerilla" adlı gizli örgüt ile Ülkü Ocaklan arasında bir ilişki söz konusu mudur? Bazı sıkıyönetim savcı ve yargıçlannın, belirli kararlardan sonra birer birer görevlerinden alınmalan ve yerlerine Alparslan Türkeş'in siyasal doğrultusunda kararlar veren askeri yargıçlann getirilmesi, bu örgütsel ilişkilerin bir sonucu mudur?

12 Mart döneminde kurulan sıkıyönetim mahkemelerinde, neden, Ülkücü saldırganlann cinayet suçlan yargılanma-mıştır? Bunun yanıtını kamuoyu öğrenmek ister. Evet neden bu cinayetlerin sanıklan sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanmamıştır? Neden Ülkü Ocaklanna silâh veren subaylar hakkında hiçbir işlem yapılmamıştır? Evet neden? Soruyorum, hangi hukuk-

sal gerekçeyle, hangi yasal dayanakla, hangi vicdanla, neden? Niçin? Nasıl Nasıl?!!..

(6 Şubat 1976)

BU HESAP SORULMAZ MI?...

Birbirleri ardından vurulup vurulup öldürülen gençlerimizin anne ve babalanyla görüştükçe, insanın yüreğine, kara saplı hançerler saplanıyor. Hakan Yurdakuler'in anne ve babasıyla, Semih Erbek'in anne ve dayısıyla, Sami Ovalıoğlu'nun babasıyla, Burhan Bann'ın yakınlanyla konuştum. Geçen hafta da Koray Doğan'ın babası, oğlunun ölümünü anlatıyordu.

Şuna dikkat edin. Öldürülen gençlerin hepsi de, öğrenci liderlerinden seçiliyor. Hepsi de, öldürücü yara alıyorlar. Başlannndan göğüslerinden ve kannlannndan vuruluyorlar. Vuranlar bu işlerin hiç de acemisi değiller. Eğitilmiş profesyonel katiller işliyor bu cinayetleri...

Politikacı olmak için, insanın duygulannın tümünü seçim sandıklannda unutması gerekmez. Ölenler, bizim çocuklanmız, bizim kardeşlerimiz, bizim arkadaşlanmız. Her biri, yirmi, yirmi iki yaşında, yirmi üç yaşında, birer birer vurulup ölüyorlar. Hangi yürek bunlara kan ağlamaz? Hakan Yurdakuler, Eşari Oran ve Burhan Bann toprağa verilirlerken, Başbakan Demirel, gerçekleri örtbas etmek için yalan yanlış bilgiler verdikten sonra:

– Meydan okuyarak söylüyorum... Kim kimi himaye etmiş, söylemek gerekir. Kim kimi korumuş söylesinler, açıkça delilleriyle söylesinler... diyordu.

Hemen söyleyelim. Yer bildirerek, ad vererek, suç bildirerek söyleyelim.

Ülkü Ocaklan Genel Başkanı İbrahim Doğan ve Milliyetçi Harekât Partisi Gençlik Kollan Başkanı Ali Güngör, 13.4.1970 günü, Ankara'da Hacettepe Üniversitesi bahçesinde Dr. Necdet Güçlü'yü tabancayla vurarak öldürdüler. Katillerin, cinayeti, Fehmi Altınbilek ve Mustafa İlerisoy adlanndaki iki teğme-

nin silahlanyla işledikleri, Ankara Birinci Ağır Ceza Mahkemesinin 1974/91 esas ve 1974/486 sayılı kararında yazılmıştır. Cinayet aleti "6815296" ve "6815248" sicil sayılı tabancalar Ankara Adliyesinde "1970/814" sırasında kayıtlıdır.

Fehmi Altınbilek hakkında, o günden bu yana hiçbir kovuşturma açılmamıştır. Altınbilek, şu anda İstanbul'da Kartal'da yüzbaşı rütbesi ile görev yapmaktadır. Kim koruyor bu yüzbaşıyı? Ben mi?

İşte yer bildiriyoruz, tarih bildiriyoruz, suç aleti silahlann kayıt sayılannı da bildiriyoruz. Başbakan susuyor. İçişleri Bakanı, Milli Savunma Bakanı susuyor ve Jandarma Genel Komutanı da susuyor. Sonra da Demirel:

– Kim kimi korumuş söylesinler... diyor. Daha nasıl kanıtlayalım, ne söyleyelim, ne yapalım daha? Yüzbaşıyı tutup savcıya biz mi götürelim?

Bu sadece bir örnektir. Sadece bir örnek...

Taylan Özgür'ü kim öldürdü? Kim bu suçtan ötürü cezalandırıldı? Kimse... İlker Mansuroğlu'nu kim öldürdü? Kim bundan dolayı hüküm giydi, hiç kimse... Sami Ovalıoğlu'nun katilleri nerde? Nerede Hakan Yurdakuler'in katili? İstense yakalanmaz mıydı bunlar şimdiye kadar? Hıdır Altınay nasıl ölmüştü? İbrahim Kaypakkaya nasıl öldürülmüştü? Nerede bunlann otopsi raporlan? Ve Koray Doğan'ın dosyası neden görgü tanıklan dinlenmeden kapatıldı? Neden?

Gün gelecek bunlan sadece böyle gazete köşelerinde değil, ölen gençlerin anne ve babalanyla mahkemeler önünde soracağız, böyle bir bir...

Komando Başbuğu Türkeş, 27 Mayıs İhtilalinde, Bayar-Menderes diktasını silaha sanlarak birlikte devirdikleri, arkadaşı Muzaffer Yurdakuler'in oğlu Hakanın üzerindeki kan kurumadan, televizyon ekranlannı işgal edip:

– Ülkücülerin yanındayız...diyordu. Sonra da onlarla övündüklerini söylüyordu. Yani kiminle?

Nail Karaçam'ı öldüren ve iki arkadaşını öldürme kastıyla yaralayan Ülkü Ocaklan Genel Başkanı Sami Bal ile... Yani kiminle? Dr. Necdet Güçlü'yü tabanca kurşunuyla öldüren Ülkü Ocaklan Genel Başkanı İbrahim Doğan ile... Yani kiminle? Dr. Necdet Güçlü'nün öteki katili, Milliyetçi Hareket Partisi

Gençlik Kolları Başkanlığına getirdiği Ali Güngör ile... Yani kiminle? Adam öldürme suçundan tutuklu, Ülkü Ocakları Genel Başkanlarından Muharrem Şemsek ile... Ve daha niceleriyle...

Türkeş, devletin radyo ve televizyonundan, bir devlet görevlisi olarak değil, Ülkü Ocakları demeğinin, perde arkası yöneticisi olarak konuşmuştur. Konuşması, baştan aşağı, suça tahrik ve teşvik amacıyla yapılmıştır.

Eğer, Ülkücü militanlardan yakalananlar oluyorsa, bunlar, namuslu jandarma komutanlarının, savcılarının ve emniyet müdürlerinin kişisel çabalarından ötürüdür. Bu Türkeş, ülkücü militanları kıskıvrak yakalayan Bornova Jandarma Yüzbaşısı Hanefi Erkan'ı komünist ilan eden adam değil midir? Ve onun içindir, aynı amaçla cinayetlerin kanları kurumadan:

– Ülkücülerin yanındayız, onlarla övünüyoruz... demektedir.

Demirel de, Türkeş de, şunu bilmelidir: Anneler ve babalar, çocuklarını, sokak ortalarında eşkıya çetecilerince öldürülsünler diye yetiştirmediler. Birgün bütün bunların hesabı sorulacaktır. Devlet koltuklarına dayanarak kabadayılık yapanları, sanık sandalyelerinde de göreceğiz birgün...

(14 Nisan 1976)

"ÜLKÜCÜYE NOTLAR..."

Elimizde bir kitap var. Bu kitap Türkeş yanlısı sağcı eylemcilerin el kitabıdır. Kitap "Ülkücüye Notlar" adını taşımaktadır. Yazan Necdet Sevinç'tir. Kitabın başında öldürülen sağcı gençlerin adları sıralanmaktadır. Bunların içinde Ülkü Ocakları Genel Başkanı İbrahim Doğan ve MHP Gençlik Kolları Başkanı Ali Güngör tarafından tabancayla vurularak öldürülen Dr. Necdet Güçlü'nün de adı yazılmaktadır.

– Bu kahramanlar, Türk milletinin varoluş kavgasına katıldıkları için Türk düşmanları tarafından öldürülmüşlerdir. Vatan topraklarının bağrına teslim ettiğimiz yiğit ülkücülerimizi

rahmet ve saygıyla anıyoruz...

Bu kitap bu önsözle başlamaktadır.

Demek oluyor ki Dr. Necdet Güçlü "Türk düşmanları" tarafından öldürülmüştür. Ankara 1'inci Ağır Çeza Mahkemesinin, 30.9.1974 gün 1974-486 sayılı kararında, Dr. Necdet Güçlü'nün İbrahim Doğan ve Ali Güngör tarafından öldürüldüğü saptanmış, katiller 12'şer yıl ağır hapis cezasına çarptırılmışlardır.

Bu iki katil de Ülkücüdür...

"Ülkücüye Notlar" adlı kitabın 33'üncü sayfasını açıp okuyoruz. Okuyalım siz de öğrenin, Savcılar ve devlet yetkilileri de öğrensin. Ülkü Ocaklarını öven bazı Askeri Yargıçlar da öğrensin:

– Demek ki teşkilat toplum hayatının her sektörüne uzanan bir "hiyerarşi" kurmalıdır... Demek ki, teşkilat diğer teşkilatların zaaf ve çelişkilerinden faydalanarak onu zayıflatmaya çalışmalıdır... Demek ki hiçbir şey teşkilata karşı ve teşkilatın dışında değildir... Demek ki her şey teşkilat içindedir... Ve demek ki, milliyetçi otorite bütün otoritelere karşıdır...

Anlaşılıyor ki, Ülkücü "teşkilat", toplum hayatının her kesimine uzayan bir "hiyerarşi" kuracaktır. Bunun somut örneği yukarıda sözünü ettiğimiz Dr. Necdet Güçlü olayında kullanılan tabanca sahipleri Yüzbaşı Fehmi Altınbilek ve Mustafa İlerisoy adlarındaki iki subaydır. Hiyerarşi, toplumun her kesiminde kurulmuş, bu arada, bazı subaylarla ilişki kurularak, Silahlı Kuvvetler de, bu hiyerarşiye katılmıştır. Bu eylemler Türk ceza yasasının hangi maddesine girmektedir 141 mi? 146 mı? 168 mi? 169 mu?

– Ve demek ki milliyetçi otorite bütün otoritelere karşıdır...

Bunun anlamı nedir? Ülkemizin namuslu hukukçularına sesleniyorum: Nedir bunun anlamı? Demokratik hukuk devletlerinde, tek otorite "devlet" tir. Devlet otoritesi, yasalar gereğince kullanılır. Bu otorite, güvenlik kuvvetlerince sağlanır. Ülkücü, her türlü "otoriteye" karşı olduğunu açıklarsa, anarşinin, kargaşanın yolu gösterilmiş olmuyor mu? Anarşi değil midir bunun adı?

Kitabın 57. sayfasını da okuyalım. Bu satırları da, Atatürk-

çülüğü dillerinden düşürmeyenler için aktanyorum. Bakınız Atatürk'ün "Yurtta sulh, cihanda sulh" ilkesi nasıl niteleniyor?

– Türk dış politikası, artık günün politik şartlarının bir gereği olarak söylenen "Yurtta sulh, cihanda sulh" prensibi gibi pısırık; miskinlik, korkaklık uyuşukluk telkin eden bir sloganın tesirinden kurtulmalı ve iddialanmıza uygun bir hedefe dönüştürülmelidir. Ve mesela denilmelidir ki: Dünyanın neresinde bir Türk varsa bizim tabii hudutlanmız oradan başlar...

Dünyadaki bütün Türklerin toparlanması ilk bakışta, kulağa hoş gelen, milliyetçi duyguları canlandıran bir düşüncedir. Gençler, işte böyle masallarla kandırılıyor. Örnek ortada: Kıbrıs'taki soydaşlarımıza yardım elini ancak solcu Ecevit uzatabildi. Cephe ortaklığı ise, Bulgaristan'da ellerinde pasaportlarla bekleyen 40 bin Türk'e henüz kapı açamıyor. Dünyanın bugünkü koşullarında, bütün dünyaya saldıracağımızı ilan edip, bunu bir de, TRT ekranlarına yansıtmanın, ülkemize ne gibi yararlar getirdiğini, önce Dışişleri Bakanlığından sormak gerekir.

Şu sözlere bakınız:

– Zaferin bedeli kandır...

Kitabın 64. sayfasında ise, Anayasa düzeninin değiştirilerek başbakanlık ve cumhurbaşkanlığının tek kişide toplanacağı yazılmaktadır. Kitapla birlikte Alpaslan Türkeş'in yaşam öyküsünü anlatan bir ek de verilmektedir. Başkanlık sistemi gelirse, devlet ve hükümet başkanlığına "Başbuğ Türkeş" getirilecektir.

– Tek Meclis, tek lider...

19 Mayıs törenlerinde, Cumhurbaşkanının önünde böyle gösteri yapılmıştır. Tek Meclis, tek lider, başbuğ Türkeş...

Kendi elleriyle öldürdükleri kimseleri bile "Ülkücü şehit" olarak ilan edenlerin bu el kitaplarını, devletin yetkililerine saygıyla sunuyorum...

(25 Mayıs 1976)

EŞKİYANIN KÖKÜ DIŞARIDADIR...

Sağcı saldırganlar önceki gün bir cinayet daha işlediler. İstanbul Teknik Üniversitesi'ni basan "Ülkücü komandolar", Erdoğan Yalçıngil adlı bir öğrenciyi kalbinden vurarak öldürmüşler, Şakir Katipoğlu ve Cihat Deliorman adlı öğrencileri de ağır yaralayarak kaçmışlardır. Ankara'da da, Ensar Bingöl adlı öğrenci, evinin önüne yazılan MHP sloganlarını silerken, üzerine oniki kurşun sıkılarak öldürülmüştür.

Burası, sokaklarında iç savaşın hüküm sürdüğü Lübnan değil, Anayasasında "Demokratik hukuk devleti" olduğu yazılan Türkiye Cumhuriyetidir...

Cephe ortaklarından güç alan Ülkücü saldırganlar, kapılarında silah kontrolü yapılan üniversitelerin içine, bellerinde silahlarla girip çıkmakta, adam öldürdükten sonra da ellerini kollarını sallaya sallaya olay yerinden uzaklaşmaktadırlar. Olay yerindeki polisin görevi nedir acaba? Belinde silahı olanları yakalamak mı, yoksa, Ülkücü saldırganları gözlerinin ucuyla izlemek mi? Kapısında nöbet tutulan bir yerde, cinayet nasıl işlenir ve sonra katiller nasıl kaçabilir?..

Bu cinayetler, ülke çapında, belirli bir programa uyularak işleniyor. Vurulanlar, öldürülenler, hep devrimci öğrenci liderleridir. Saldırganlar ise, adam öldürmek için özel olarak yetiştirilmiş profesyonel katillerdir.

Öldürülen öğrencilerin hepsi de ya başlarından, ya göğüslerinden, ya da karınlarından vuruluyorlar. Bu bir rastlantı değildir. Cinayetler, ülkede bir kargaşa ortamı yaratmak için görevlendirilmiş özel uzmanlarca işlenmektedir. Cinayetlerin arkasında "kontrgerilla" adlı yasa dışı örgütün görevlileri bulunmaktadır.

Bundan hiç şüpheniz olmasın... "Kontrgerilla" kökü ve kaynağı Amerika'da bulunan ve NATO ülkelerinde solcu örgütlenmeleri bastırmak için kurulan silahlı bir örgüttür. Bu silahlı örgüt, çalışma alanı olarak seçtiği ülkelerde adlarının başına "milliyetçi" sözcüğü eklenen sağcı saldırgan gençlik örgütleriyle işbirliği yapar.

İtalya'da ve Yunanistan'da bu işbirliğinin somut kanıtları ortaya çıkarılmıştır. İtalya'da, anarşi olaylarını perde arkasından

yöneten kişinin, İtalyan gizli güvenlik örgütü yöneticilerinden bir general olduğu kanıtlandı ve general tutuklandı. Yunanistan'da, 1967 darbesini düzenleyen Albay Papadopulus'un da, bir CIA görevlisi olduğu belgelerle ortaya çıktı.

Türkiye aynı çemberin içindedir. Ülkemizde olup biten olaylan, TRT Türkçesiyle sunulduğu gibi, "Karşıt görüşteki öğrencilerin çatışması" biçiminde görmek yanlıştır. Sağcı saldırganlar, yabancı yapısı silah kullanıyorlar. Bu silahlar, sağcı saldırganlann eline nasıl geçmektedir? Silah ve para nereden gelmektedir?

Bir ülkede, birbiri ardından cinayetler işlenir ve katiller yakalanmazsa, o zaman, "devlet içinde devlet" olduğu yolundaki şüpheler su yüzüne çıkar. Demek oluyor ki, polisin de yakalayamadığı, gücünün yetmediği bazı güç dengeleri bulunmaktadır. Kimdir bunlar?

Bu köşede çok yazıldı: Silahlı Kuvvetlerde görevli iki subay, silahlannı Ülkü Ocaklan Genel Başkanı ile MHP Gençlik Kollan Başkanına vermişlerdir. Bu silahlarla da cinayet işlenmiştir. Subaylann adı da, silahlann sicil numaralan da açıklandı. Hani nerdesiniz Milli Savunma Bakanı Bay Melen, İç İşleri Bakanı Bay Asiltürk ve Jandarma Genel Komutanı vekili Korgeneral Şahap Yardımoğlu? Neden dokunamıyorsunuz Yüzbaşı Fehmi Altınbilek'e ve Yüzbaşı Mustafa İlerisoy'a? Gücünüz mü yetmiyor yoksa?.. Emrinizi mi dinlenmiyorlar?

Unutmayın ki, bu hesap gün gelir sizlerden de sorulur.

Silahlı eşkiya çetesi, ülkede can güvenliğini ortadan kaldırmaktadır. Bundan da acısı, bu eşkiyanın cephe ortaklığından güç almasıdır. Bu eşkiyanın amacı, silahla, şiddetle, terörle, devlet güçleri, devrimci örgütler ve yurttaşlar üzerinde yılgınlık yaratmaktır. Saldınlar, bu amaçla, sistemli ve planlı biçimde yürütülmektedir. Yann silahlar, ilerici politikacılara, kamu görevlilerine ve yazarlara yönelirse hiç şaşırmayalım.

Sokak eşkiyası ile işbirliği yapan cephe ortaklığı bir yandan kendi varlık nedenini ortaya koyarken, öte yandan da, devleti nasıl ele geçirip, yönettiğini de itiraf etmektedir...

(31 Mayıs 1976)

KİM KORUYOR?

Bu köşeden çok yazıldı, hemen anımsayacaksınız. 1970 yılında, Hacettepe Üniversitesi bahçesinde Ülkü Ocakları Genel Başkanı İbrahim Doğan, Ülkücü arkadaşı Ali Güngör ile birlikte, Dr. Necdet Güçlü'yü tabanca kurşunuyla öldürmüştü. Yapılan yargılama sırasında, Dr. Güçlü'yü öldüren silahların, Türk Silahlı Kuvvetlerinde görevli iki subay adına kayıtlı olduklan görülmüştü. Ankara Birinci Ağır Ceza Mahkemesi 1974/456 sayılı kararında şu bölüme rastlanmıştı, okuyalım:

– Emanet 1970/814 sırasında kayıtlı sanık İbrahim Doğan'da zaptedilen 6815296 no'lu tabanca ve mermilerin teğmen Fehmi Altınbilek adındaki şahsa, 6815248 no'lu tabancanın teğmen Mustafa İlerisoy adındaki bir başka şahsa ait olduğu anlaşıldığından, bu iki tabancanın da sahiplerine geri verilmelerine...

Fehmi Altınbilek ve Mustafa İlerisoy, bu kanlı tabanca ve mermileri ceplerine koyduktan sonra, kıllanna bile dokunulmamış ve üstelik yüzbaşı rütbesine de yükseltilmişlerdir. Bu konu, İçişleri Bakanına sözlü soru olarak birkaç kez soruldu. Bakanın yanıtı aşağı yukan şöyleydi:

– Adı geçen hakkında 477 sayılı kanun muvacehesinde ve zaman aşımı sebebiyle disiplin cezası uygulanması mümkün olmamıştır.

Bu yanıtı alınca, hemen Askeri Ceza Yasasının 130. maddesini açıp okuyalım:

– Askeri hizmete mahsus bir şeyi makbul bir sebep olmaksızın kaybeden, kasten tahrip veya terkeden veya hususi menfaatlan için kullanan, bu şeyin kıymetine göre kısa hapis veya üç seneye kadar hapis beş seneye kadar ağır hapis ile cezalandınlır ve tahrip veya kaybedilen şey ödetilir.

Bir subayın silahını yitirmesi ve bu silahın da, bir cinayet aracı olarak kullanılması, bir disiplin suçu mudur ki, bakan disiplin cezasından ve bu cezanın zaman aşımına uğramasından söz etmektedir? Biz şunu saptamak istiyoruz: Tabancalannı, Ülkü Ocaklan örgütüne veren iki subay hakkında hiç bir ceza kovuşturması yapılmamış, bu subaylar birtakım kişilerce korunmuştur.

Bakan bu tutumla bizi doğrulamaktadır...

Devam edip, bir başka belgeye daha göz atalım. Silahı Ülkü Ocaklan Genel Başkanının cebinden çıkan yüzbaşı Fehmi Altınbilek, Tunceli'de görev yaptığı sırada, düzenlediği bir belgeye, hem alıcı hem de satıcı olarak imza koyduğu için hakkında bir kovuşturma açılmış, bu da örtbas edilmiştir.

Bunu da anlatalım:

Tunceli İl Jandarma Komutanlığına odun alınmış ve komutanlıkta görevli üsteğmen Fehmi Altınbilek'e teslim edilmiştir. Fehmi Altınbilek, kendi imzası dışında, Hasan Sanateş adına da imza atmıştır. Bu belge de elimizdedir.

Sayıştay denetçileri, Tunceli İl Jandarma Komutanlığının hesaplarını incelerken, bu belgeye rastlamışlar ve konuyu Sayıştay Başkanlığına bildirmişlerdir. Sayıştay Başkanlığı, 8 Ağustos 1973 gün ve 725899/1538 sayılı yazı ile durumu İçişleri Bakanlığına bildirmiştir.

Jandarma Genel Komutanlığı "20 aralık 1973 gün ve Loj: 5202-16-73 Lv. S. 1 Ks" sayılı yazı ile, olayda "suiistimal" olmadığını bildirmiş, cinayet dosyasından sonra, sahte belge olayı da kapatılmıştır.

Oysa, genel muhasebe yasasının 22'nci maddesine göre, devlet parasını harcamayı gerektirecek şekilde belge düzenleyenler ve alınmayan eşyayı teslim almış gibi görünenler hakkında ceza yasası hükümleri uygulanacağı belirtilmektedir.

Fehmi Altınbilek'e bu madde de uygulanmamıştır.

Askeri Ceza Yasasının 134'üncü maddesine göre, hizmete ilişkin işlemlerde gerçeğe aykırı belge düzenleyenler altı aydan üç yıla kadar uzanan hapis cezası ile cezalandırılmaktadır.

Fehmi Altınbilek'e bu yasa da işlememiştir...

Sayıştay Yasasının 65'inci maddesi gereğince de, denetleme sırasında ortaya çıkan bir suçun nasıl kovuşturulacağı açıklanmaktadır. Bu kural da, Fehmi Altınbilek'e uygulanmamıştır.

Ülkü Ocaklan Genel Başkanlarına silah ve mermi veren bu iki yüzbaşı, bir gizli örgütün üyeleri midir? Acaba bunun için mi, her suç örtbas edilmektedir?

12 Mart döneminde, tümgeneralinden, genç teğmenine kadar bir çok kişiyi "disiplinsizlik" nedeniyle emekliye ayıran, "kötü düşüncelidir" gerekçesiyle, birçok kişinin yedek subay

olma haklarını ellerinden alan bunca yetkili, bu işleri hiç suç saymaz mı?

Kim koruyor bunları, kim?!..

(14 Ocak 1977)

VUR, ÖLDÜR, YAŞATMA...

Önce iki el ateş ediyorlar. Ahmet Ağaoğlu, aldığı kurşun yarası ile yere yıkılıyor. Sonra, sürüne sürüne, yakında bulunan bir fotoğrafçı dükkanına sığınıyor. Katiller, yaralı gence üç kurşun daha sıkıyorlar. Ağaoğlu bu kurşun yaralanyla, hastaneye götürülürken yolda ölüyor.

Gazeteler böyle yazdı.

Nasıl bir duygudur bu?!.. Bir insan, hiç gözünü kırpmadan, bir başka insanı nasıl öldürebilir?!.. Nasıl bir kin yerleşmiş katillerin yüreğine?!.. Kim yetiştirmiş bunlar böyle?

– Vur, öldür, yaşatma!..

Hukuk devletinin Türkiye'si değildir bu. İç savaş yaşıyoruz. Vuran vurana, kıran kırana bir savaş bu. Büyük kentlerin sokaklan genç ölülerin kanlarıyla sulanıyor. Bu düzenin Başbakanı, parlamento kürsüsünden, gülerek, alay ederek meydan okuyor:

– Bütün sorumluluk bendedir, gelin yakama yapışın...

Biliyor şimdilik yakasına yapışılmayacağını, yakasına yapışılacağı günlerde Memduh Tağmaç'lann, Faik Türün'lerin, Memduh önlütürk'lerin imdadına yetişeceğini biliyor. Ve birbiri ardından dikilen kanlı mezar taşlanna bakıp, alay ediyor:

– Haydi yapışın yakama...

Bu ülkede bunca cinayet işlenirse, sorumlusu kimdir? Ve eğer kanlı cinayetlerin katilleri, o Başbakanın, toplantılanna çiçek gönderip kutladığı örgütün üyeleriyse, söyler misiniz, kimdir sorumlusu?

Katil diye yirmi yaşında genç yakalanıyor. Bu genç, nasıl bir siyasi kan davasının kör silahıdır ki, yaşamının en güzel yaşında gözünü kırpmadan bir yaşıtını kana buluyor? Çünkü yürekleri

kinle doldu... Öğretmişler, koşullandırmışlar, vicdanlarını köreltmişler:

– Vur, öldür, yaşatma!..

Gerçek sorumlular bu yirmi yaşındaki katiller değil, onlara bu silahları veren, yüreklerine bu kör kini dolduranlardır. Ülkemiz "sola ve komünizme karşı mücadele" diye diye işte bu koşullara sürüklendi. İnsan yüreği taşıyan ağlasın, yüzü kızaran utansın!.. Buyurun işte, Türkiye baştan aşağı kana bulanmıştır. Bu tabloyla övünen varsa, övünsün.

Gencecik çocuklar bunlar. On dokuz yaşında, yirmi yaşında, yirmi bir yaşında, babaları, dedeleri olacak yaşta insanların gözleri önünde öldürülüyorlar. Savcısı, yargıcı, politikacısı, yazarı, çizeri, profesörü, doçenti ve sokaktaki vatandaşı ile yaşıyoruz bunları bir bir. Elimizden de hiçbirşey gelmiyor. Bir kanlı serüven izler gibi, izliyoruz bunca olayı. Elimiz kolumuz bağlı sanki.

Gün gelecek, bütün bunların hesabı sorulacaktır. Gün gelecek, akıttıkları kan selinde boğulacaklardır. Göreceksiniz, bugün değilse, yarın, yarın değilse öbürgün.

Ama bu hesap sorulacaktır. Bir gün mutlaka sorulacaktır. Yarın, öbürgün, ama mutlaka sorulacaktır.

(23 Şubat 1977)

GENERALLERİN GECESİ

ESKİ YÖNTEMLER...

1933 yılının 26 Şubat gecesi, Alman Millet Meclisi'nin pencerelerinden ateş fışkırmaya başladı. Alevler bütün binayı sararken Alman hükümeti, üzerinde Alman Komünist Partisinin üyelik kartı bulunan Hollandalı Van Der Lübbe adlı bir komünistin yakalandığını bildirdi. Bir kaç gün sonra Bulgar Sosyalisti Dimitrov da tutuklandı. Hitler'in, binayı saran alevleri görür görmez, yanındakilere söylediği ilk söz:

– Bu bir tanrısal belirtidir. Şimdi artık sosyalistleri demir yumrukla yok etmemizi kimse engelleyemez... olmuştur. Hitler bu yangını, sosyal demokrat, sosyalist ve komünistleri ezmek için bir "sinyal ateşi" olarak kabul etmiştir.

Siyasal tarihte, "Reichstag yangını" olarak bilinen olay, Hitler faşizminin güçlenmesine yol açmıştır. Olaydan hemen sonra binlerce aydın, işçi ve öğrenci tutuklanarak cezaevlerine kapatılmıştır. Devlet radyosu:

– Komünistler Reichstag'ı yaktılar... Komünist bütün suçlarını itiraf etti... derken ülkedeki bütün devrimciler, yazarlar, öğrenciler, hukukçular, işçi liderleri, önceden hazırlanmış tutuklama listesiyle cezaevlerine taşınıyordu. Yapılan yargılamalar sonunda Hitler'in savcıları yangının bir örgütçe yapıldığını kanıtlayamadı. Bulgar Sosyalisti Dimitrov, beraat etti. Bu arada yangının Nazilerce çıkartıldığını kanıtlayacak bazı belirtiler de güçlendi.

"Reichstag yangını" SA kıtalarının şiddet eylemlerini artırdı. Hitler, bu olayı fırsat bilerek "halkın ve devletin korunması"nı öngören bir karamameyi yürürlüğe koymayı başardı. Bu kararnameyle, temel hak ve özgürlükler ortadan kaldırıldı, haber-

leşme özgürlüğü yok edildi ve hükümete evlerde arama izni verildi. Böylece, yangınla başlayan terör, hukuksal düzenlemelerle de pekiştirilmiş oldu.

Hitler, yangından hemen sonra, ele geçirilen belgelerin yayınlanacağını söylemişse de, bu belgeler hiç bir zaman yayınlanmadı:

– Komünistler ayaklanıyor. Bu gizli örgütlerin işidir. Komünistler, belgelerle yakalandı... gibi, suç gerekçeleri devlet radyolarında sık sık duyulmasına rağmen, hiç bir ciddi açıklama yapılmadı. Ancak, SA kıtalarının saldırıları şiddetlendi. tutuklanmalar sürüp gitti. Cumhurbaşkanı Hindenburg ise bütün bu olup bitenleri gözünün ucuyla izliyordu.

Buraya bir nokta koyarak, üç beş yıl önceki olaylara göz atalım.

12 Mart 1971'de, "muhtıra darbesi" sonucunda iktidardan ayrılan Demirel yerine:

– Anarşiyi önlemek... Reform yapmak... gerekçeleriyle Nihat Erim hükümeti kurulmaktaydı. "Kuvvetli ve inandırıcı" hükümet iktidara gelir gelmez, adam kaçırma, banka soyma eylemleri de arttı. 18 Mayıs 1971 günü İsrail Başkonsolosu Elrom kaçırılınca, Anayasa sistemimizde yeri olmayan "hükümet başkanlığı" bildirisiyle:

– Masum gençlerimizi söz ve yazı ile kışkırtanlar... başta olmak üzere bir çok kimsenin gözaltına alınmaları emredildi. 17 Mayısı 18 Mayısa bağlayan gece, ilerici öğretim üyeleri, yazarlar, öğrenciler, genç subaylar ve işçiler cezaevlerine kapatıldı. Aydınların evlerinden toplanan binlerce kitap yakıldı ve denize döküldü. Bundan sonra Anayasa değişiklikleri meclislerden geçirilerek temel hak ve özgürlükler kısıtlandı. Basın özgürlüğü temelinden yok edildi. Bundan sonra, özgürlükleri kısan, yargı güvenliğini sarsan birçok yasa kabul edildi.

Aynı günlerde bazı siyasal tutuklulara işkence yapan bir örgüt, cezaevleri üzerinde egemenliğini kurdu. "Kontrgerilla" adı verilen bu örgüt, bütün dünyanın gözü önünde, ülkenin aydınlarına işkence yaptı. Tümgenerallerden, ünlü yazarlara kadar birçok insan bu işkence evinde sorguya çekildi. Bu örgütün aldığı ifadelerle birçok insan, uçak kaçırmak, Marmara vapurunu batırmak, Kültür Sarayını yakmak gibi suç gerek-

çeleriyle cezaevlerine atıldı. Bu sanıklann her biri de, mahkemeler önünde beraat etti.

Bu arada, yönetimin kolu sıkıyönetim mahkemelerine uzandı. Sanıklar hakkında beraat karan veren mahkemeler toptan kaldınldı, tahliye karanna imza atan yargıçlar görevlerinden alındılar. Bu dönem kapanırken, sıkıyönetim komutanlan ya Adalet Partisi'ne girdiler, ya da özel teşebbüste yüksek ücretli koltuklara oturtuldular.

14 Ekim seçimleri, birçok hesabı altüst etti. İlerici bir parti halkın oylanyla iktidara gelince, oylannın donduğunu, yollannın tıkandığını anlayan sağın açık ve gizli örgütleri kendi aralannda bütünleşmeyi sağlamayı başardılar.

Şimdi, olağanüstü dönemin tadlannı damaklannda duyanlar, tehlikeli bazı yöntemler kullanmaya başlamışlardır. Son olaylan gereği gibi anlayabilmek için "kontrgerilla" gerçeğine ışık tutmak gerekmektedir. "Kontrgerilla" örgütü kimlerden oluşmaktadır? Bunlar hangi siyasal parti ve gençlik örgütleriyle işbirliği içindedirler? Bu sorulan kanıtlara dayanarak açıklamadan, son şiddet olaylannı da anlamaya olanak yoktur.

Siyasal gerçekleri gözönünde tutarsak iki noktayı vurgulamak gerekmektedir. Bunlardan birincisi, devrimcilik adına bireysel terörle yapılan eylemlerden kaçınmaktır. Kışkırtıcı ajanlann kol gezdiği bir ülkede, bu tür eylemlerin, siyasal iktidarlarca nasıl kullanıldığı geçmiş örneklerle bellidir İkinci sonuç ise siyasal iktidarlarla ilgilidir. Bazı olaylardan yararlanarak, ilericileri ezmek isteyenler eninde sonunda, kendi yarattıklan sellerde boğulmuşlardır. Faşizmin ilkel yöntemleriyle kim ayakta durmayı başarmıştır tarihte?!.. Hem bizim "alaturka faşizmin" yetenekleri elverişli midir bu işe?...

(17 Mayıs 1975)

PUSUDAKİLER...

İstanbul'da Kültür Sarayını ve Marmara vapurunu yakmak, Eminönü araba vapurunu batırmak suçlanyla yargılanan Tersa-

ne-İş Sendikası Başkanı Hilmi Taşdemir ve arkadaşlan hakkındaki beraat hükmü Askeri Yargıtayca da onaylanarak kesinleşti. Bu karann ışığı altında bazı siyasal gerçekleri yeni baştan değerlendirmek ve bundan, ileriye dönük sonuçlar çıkarmak gerekmektedir.

12 Mart Muhtırasından sonra başlayan "Devrimci Avı" döneminde bazı kişiler Kültür Sarayı ve Marmara vapurunu yakmak ve Eminönü araba vapurunu batırmak suçlanyla gözaltına alınmıştı. Sanıklann ilk sorgusunda suçlannı itiraf ettikleri sıkıyönetim komutanlığınca kamuoyuna bildirilmişti. Gerçekten de sanıklar "kontrgerilla" adlı gizli örgüt karargâhında yapılan sorgulannda:

– Kültür Sarayını, Marmara yolcu gemisini biz yaktık, Eminönü araba vapurunu da batıran bizleriz... yollu ifadeler vermişlerdi.

Yargılama devam ederken, Başbakanlık, "Beyaz Kitap-Türkiye Gerçekleri ve Terörizm" adlı bir kitap yayınlayarak, sanıklann suçlu olduğunu ilan etti. Şimdi kitabın 93'üncü sayfasını birlikte okuyalım:

– İstanbul'un Taksim semtinde inşa edilen Kültür Sarayı, kültür adına iftihar edilecek modern bir bina idi. Ancak Marksist-Leninist ihtilalciler bu binayı burjuvazinin hizmetinde bir eser olarak vasıflandırmış ve zaman zaman, fazla zararlı olmayan saldırılarda bulunmuşlardır. Nihayet 27 Kasım 1970 gecesi, önceden planlanmış bir sabotaj neticesi Kültür Sarayını yakmışlardır. Sabotajda bilfiil vazife alanlar aşın solcu bir sendikanın bazı üyeleri ile, Türkiye İşçi Partisinin bir üyesidir.

Kitapta, Marmara yolcu gemisi ile Eminönü araba vapurunun da Kültür Sarayını yakanlar tarafından yakıldığı ve batınldığı yazılmaktadır. "Beyaz Kitap" adıyla çıkan, ancak içindeki satırlarla kapkara bir faşizmin suç tutanağı olan bu kitap şimdi devlet arşivlerindedir. Beraat karan, bu kitabı, 12 Mart yöneticilerinin suratlanna bir tokat gibi çarpmıştır.

Bu beraat karan, sanıklann sorgulannı saptayan "kontrgerilla" örgütünün de mahkûmiyet hükmünü noktalamaktadır. Bu örgüt, komünizmle mücadele gerekçesi altında, bütün NATO ülkelerinde kurulan gizli örgütlerin ortak adıdır. Panama Kanalında, 1960 yılında Amerikan Milli Savunma Bakanlı-

ğına bağlı olarak kurulmuş olan "Antigerilla" okulunda, dünyanın dört bir bucağından gelen görevlilerle, başta işkence olmak üzere, her türlü yasa dışı yöntem öğretilmektedir. Bu eğitimle görgü ve bilgilerin artırarak yurtlarına dönenler, devletin önemli kuruluşlarında görev almaktadırlar.

Panama Kanalında Pentagon generallerine bağlı olarak çalışan askeri nitelikteki "Antigerilla Okulu" yanında merkezi Washington'da bulunan "Uluslararası Polis Akademisi" de, NATO ülkelerindeki sivil haber alma örgütlerine eğitilmiş uzman yetiştirmektedir. Bu her iki kuruluş da doğrudan doğruya CIA (Merkezi Haber Alma Örgütü)'ne bağlıdır.

Yunanistan'da 1967 yılında gerçekleştirilen faşist darbenin, Yunan İstihbarat Örgütü (KYP) tarafından düzenlendiği belgelerle kanıtlanmıştır. Darbe lideri Albay Papadopulos'un CIA ve KYP arasında görev yapan "irtibat subayı" oluşu da, tek başına birçok gerçeği anlatmaktadır. İtalyan Gizli Haber Alma Örgütü (SID) tarafından girişilen bazı eylemler de, geçtiğimiz yılın aralık ayında bütün belgeleriyle ortaya konmuştur.

Devrimci örgütlere kışkırtıcı ajanlar yerleştirmek, sabotajlar düzenlemek, basını elde tutarak kamuoyunu belirli amaçlar için hazırlamak, darbeyle birlikte, işkenceleri yönetmek, doğrudan doğruya, CIA tarafından yönetilen "kontrgerilla" örgütlerinin ortak yöntemleridir.

Panama kanalında 1960 yılında kurulmuş bulunan "Antigerilla Okulu", NATO ülkelerinde her türlü sol akımı ezmek için, faşist darbeci yetiştirmektedir. Olağanüstü dönemlerde girişilen amansız baskı yöntemlerini anlayabilmek için, Panama kanalındaki Antigerilla Okulu, Washington'daki Uluslararası Polis Akademisi ve Türkiye'de, devletin bazı önemli kuruluşlan içinde karargâh kuran "kontrgerilla" örgütü arasındaki ilişkiyi bilmek, olaylarla bu kuruluşlar arasındaki bağı yerli yerine yerleştirmek gerekmektedir.

12 Mart döneminde, perde arkasından devleti yöneten "kontrgerilla" örgütü kimlerden oluşmaktadır? Bunlar devletin hangi kuruluşu içinde görev yapmışlardır? Bu örgütte görev alanlar, yurt içi ve dışı eğitimlerini nerede tamamlamışlardır? Bu örgütle, sağcı terörist gençlik kuruluşlan arasında ne gibi ilişkiler vardır?

Bu sorulann cevaplannı araştırmak sadece, 12 Mart dönemini anlayabilmemiz için gerekli değildir. Şimdi önemli olan bu "kökü dışanda" örgütün, bundan sonra hangi "taktik" ve "strateji" ile yeni eylemler saptadığıdır. 12 Mart Muhtırasının gölgesinde, devleti ele geçiren bu örgüt şimdi hangi eylemlerin içinde ve hangi planlann başındadır?

Ülkeyi sürekli bir rejim bunalımı içinde göstermek, gençlik kunuluşlan arasında silahlı çatışmalar yaratmak, devrimci kuruluşlar içine kışkırtıcı ajanlar sokmak, sabotajlar düzenleyip düzmece davalar açtırmak ve demirbaş politikacılan birer masa gibi katlayıp bütün yasadışı eylemlerini "Beyaz Kitap" adıyla, devletin damgasıyla mühürlemek gücünü kendinde bulan bu örgüt, bundan sonra, kimbilir hangi siyasal olaylann içinden çıkacaktır?

"Kontrgerilla" cuntası Türkiye'de kapatılması hiç düşünülmeyen bir Amerikan üssüdür. Önümüzdeki günlerde, kanlı siyasal olaylar yaratılırsa, biliniz "kontrgerilla" eyleme geçmiştir. Sağcı gençlik örgütleri saldınlannı yoğunlaştınrsa, hiç şüpheniz olmasın, "kontrgerilla" emir vermiştir.

Bakalım gündemlerinde ne var?

(17 Haziran 1975)

KİM, KİMİ DOĞRULUYOR...

Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil'in 12 Mart olayı ile ilgili açıklamalan, bazı çevrelerde şaşkınlık yarattı. Nasıl yaratmasın ki! Demirel hükümetinin başsorumlulannndan biri, 12 Martın CIA tarafından yapıldığını söylemekte ve MİT'in, CIA, İran'ın Güvenlik Örgütü "SAVAK" ve İsrail Gizli Polis Örgütü "MOSSAD" ile bazı ilişkiler içinde olduğunu ileri sürmektedir... 12 Martın CIA tarafından düzenlendiği, Demirel'in Bakanlannndan Turhan Bilgin'in sahibi bulunduğu "Güneş" gazetesinde yazılmış, üstelik Orgeneral Faruk Gürler'in içinde bulunduğu bir "Brüksel" Cuntasından söz edilmişti.

12 Mart 1971 tarihinden sonra kurulan Sıkıyönetim Mah-

kemelerinde, birçok kimse, 12 Mart'ın CIA tarafından gerçekleştirildiğini söylemiştir. Mahkeme önünde söylenen bu sözler, çoğu kez tepkiyle karşılanmış ve bu sözlerin sahipleri, itilerek, kakılarak, dövülerek duruşma salonlarından dışarı atılmışlardır.

Çağlayangil, Süleyman Demirel'in yakın ve sadık dostlarından biridir. Turhan Bilgin, 12 Mart Muhtırasıyla düşürülen Demirel hükümetinin sözcüsüdür. Demirel'in bu iki bakanı da, 12 Martın CIA tarafından yapıldığını söylemekte ve yazmaktadırlar.

Buraya bir nokta koyalım.

Talât Turan, 1963 yılında, devrimci düşüncelerinden dolayı emekli edilmiş bir kurmay yarbaydır. 12 Mart Muhtırasından sonra, İstanbul'da karargâh kuran kontrgerilla işkencecileri, bir gece Talat Turan'ı esir aldılar. Talat Turan Erenköy işkence evinde, en ağır işkencelerden geçirildi. Kontrgerilla eşkiyası, Türkiye'deki bütün devrimci eylemleri, Talat Turan'ın sırtına yüklemek için her türlü işkence yöntemine başvurdu.

Basında "Bomba davası" olarak adlandırılan davada, Talat Turan ilginç açıklamalar yaptı. 4500 sayfayı aşan savunmasında, Türkiye'de CIA çalışmaları birer birer sergilendi. Talât Turan savunmasını yaparken, Faik Türün, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı olarak görev başında bulunuyordu.

Talât Turan 8 Haziran 1973 günü, 2 No'lu Sıkıyönetim Mahkemesinde CIA-MİT ilişkileri hakkında şunları söylemişti:

"Savunmamda açıkladığım gibi Türk-Amerikan ilişkileri 1947'den bu yana ikili anlaşmalarla, Atatürk'ün 'Tam bağımsızlık ilkesi'nden ödün verile verile bugünkü noktaya varmıştır.

Türk-Amerikan ilişkilerinde, senelerce verilen ödünlerin dün Johnson'un mektubu, bugün silah ambargosu olarak karşımıza çıkması senelerce sürdürülen dış politikamızın iflasını simgelemesine karşın, Türkiye'yi Amerikan emperyalizmine peşkeş çekenlerin, politikasını sürdürmek için adam satın alarak cepheleşenlerin ardında olan güç nedir? 22 Ekim seçimlerinden önce silah ambargosu neden kısmen kaldırılmıştır? Joseph Luns, Türkiye'nin seçimleri ile neden ilgilidir?

Bizi, bütün bu olayların ardında CIA parmağı aramağa iten haklı nedenler olduğunu 12 Mart sonrası uygulamalarının CIA

önerileri doğrultusunda olduğunu savunmamla kanıtlayarak, milliyetçi tutsaklarının gerçek niteliklerini gözler önüne sermiş bulunuyorum.

Bu bölümde CIA-MİT ilişkisi üzerinde yeniden durmak istiyorum. Çünkü bilindiği gibi MİT'in yasa dışı bir emri ile tutuklanmış bulunuyorum.

8 Eylül 1964 günü Genç Kemalistler Ordusu olayı nedeniyle Gn. Kr. Bşk.'lığı Askeri Mahkemesinde yargılanırken yaptığım savunmada;

MİT'in Silahlı Kuvvetler mensuplarını takip ettiğini ve bu yöndeki girişimlerinin her geçen gün artacağını ve MİT'in siyasal iktidarın aleti olmaması gerektiğini, MİT'in içinde görevini kötüye kullanan parazitlerden temizlenmesi gerektiğini belirttikten sonra, örgütün görevini kötüye kullandığını ve Anayasa'yı ihlâl ettiğini ve Genç Kemalistler Ordusu olaylarında tıpkı bugünkü gibi yasa dışı olarak sorguların MİT'te yapıldığını belirtmiştim.

O gün bu çıkışı yaparken elbette bildiğim gerçeklere dayanıyordum. Nitekim olaylar beni doğruladı.

Zamanın MİT Başkanı olan Fuat Doğu, Sunay ve Tağmaç'ın da tasvibi ile CIA ve SAVAK gibi gizli örgütlerle yakın ilişkiye geçmişti. Bu ilişkinin bir gün 12 Mart Muhtırası ile noktalanmasından daha doğal bir sonucu olamazdı. (Örneğin 21 Mayıs 1963 darbe günü Fuat Doğu İran'da ve SAVAK'ın misafiri bulunmaktadır.)

Olayların doğruladığı kanımızı, 9 sene sonra 2 No'lu Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde yeniden dile getirdim. Sunay ve Tağmaç'la şahsi bir ilişkim yoktur. Ancak bunlar özellikle 22 Şubattan sonra yönetimi ele geçirmişler, MİT'i ele geçirmişler. MİT'i de Amerikalılar ele geçirmiş ve bu şekilde idare edilmeğe başlanmıştır. Bu yüzden de memleket bu hale gelmiştir. Bu konuları savunmamda ayrıntılarıyla bildireceğim (D. Tu. Sh.16).

İki buçuk sene önce verilmiş bu sözümü yerine getirmiş olduğumu sanıyorum.

MİT'in Erenköy'deki işkence köşkünde kontrgerilla örgütü adına bana işkence yapanlar eğer bir iktidar kavgasının karşıt grupları olsa idi onları mazur görürdüm. Hepsinin Ame-

rikan emperyalizmine yerli işbirlikçi yetiştiren Washington Uluslararası Polis Akademisi'nde kontrgerilla ve CIA okullarında yetiştirilmiş olması ardındaki hiyaneti görmemezlikten gelemezdim."

Talat Turan'ın bu açıklamaları, İhsan Sabri Çağlayangil tarafından kelimesi kelimesine doğrulanmıştır. Bu açıklamalar, devrimcilere çektirilen acıların gerekçelerini de anlatmıyor mu?

Her halde, Kurmay Yarbay Talat Turan, şimdi İhsan Sabri Çağlayangil'e teşekkür etmektedir...

(26 Mart 1976)

ÖZAYDINLI KARARNAMESİ...

Vatan topraklarını kiraya veren cephe partileri, Silahlı Kuvvetler içinde de bazı oyunlara başvurmaktadır. Orgeneral İrfan Özaydınlı, hiçbir yasal gerekçe gösterilmeksizin, Hava Kuvvetleri Komutanlığına atanmamaktadır.

Neden?

Orgeneral Özaydınlı, 12 Mart döneminde, Eskişehir Sıkıyönetim Komutanlığında bulunmuştur. Özaydınlı'nın bölgesinde işkence yapılmadığı gibi, bazı sağcı eylemciler için dava açılmış, bir de, AP kongresine izin verilmemiştir. Özaydınlı'nın bir emri üzerine, Demirel'in, Eskişehir AP kongresine gövde gösterisi yaparak girmesi yasaklanmıştı.

Şimdi hem MSP'liler, hem de AP'liler, Özaydınlı'nın Hava Kuvvetleri Komutanlığına gelmesine karşı çıkmaktadır.

Orgeneral İrfan Özaydınlı'nın Hava Kuvvetleri Komutanlığına getirilmemesinde ne gibi yasal veya siyasal sakınca görülmektedir acaba?

Demirel, Feyzioğlu, Türkeş ve Erbakan hep birlikte, kuvvet komutanlıklarına, kendi siyasal görüşlerine yakın bulduklan orgeneralleri getirmek için, Silâhlı Kuvvetler içine politika sokmaktadırlar.

İşte "cuntacılık" budur...

Cunta, sadece ihtilal yapmak için kurulmaz. Siyasal partiler, Silâhlı Kuvvetler içinde, kendi görüşlerine yakın olanlara önemli görevler verebilmek için, ordu hiyerarşisini altüst ederek, bazı generalleri kayırmak, bazılarını da kenara itmek yoluyla da cuntacılık yapmış olurlar.

12 Mart dönemi, bu bakımdan Silahlı Kuvvetlerimize son derece zarar verici etkilerini beraberinde getirmişti. 12 Mart Muhtırasıyla Silahlı Kuvvetler içinde, bazı generaller ve albaylar arasında, gruplar, hizipler ve cuntalar oluşmuş ve siyasal partiler, organik bağlar kurduklan bazı sıkıyönetim komutanlanyla, solcu ve devrimci düşünceleri ezmeye çalışmışlardır.

Özaydınlı karamamesi, Ege sorunu dolayısıyla Yunan ordusunun Trakya sınınmızda yığınak yapıp beklediği günlerde, günlerce Demirel'in masasında bekletilmektedir.

Ordunun bütünlüğü böyle mi korunur? Ve böyle mi korundu şimdiye kadar?..

(30 Mart 1976)

GENERALLERİN GECESİ...

Başbakan Demirel AP Gençlik Örgütünde haktan, hukuktan, demokrasiden söz ederken, bazı generallerin avukatlıklannı da yapmaya kalkışmıştır. Bakınız ne diyor:

– Faik Türün'ü zalim, Ali Elverdi'yi faşist ilan ederseniz ülkenin hizmetlerini kime gördüreceksiniz?..

Demirel'in istediği generaller Türün'lerdir, Elverdi'lerdir. Bunlann dışında bir general, yasalara ve geleneklere uygun olarak, Hava Kuvvetleri Komutanlığına atanacak olursa Demirel:

– Ben yasa dinlemem... diyebilmektedir.

Demirel ve cephe ortaklan Silahlı Kuvvetler içinde bir oyun oynamaktadırlar. Bazı generaller hakkında sicil tutulmakta, buna göre:

– Bizdendir, bize karşıdır... gibi değerlendirmelerle, Silahlı Kuvvetlerin hiyerarşisi altüst edilmektedir.

12 Mart'ın İstanbul Sıkıyönetim Komutanı neredeydi?..

AP'de.

12 Mart'ın Sıkıyönetim Mahkemesi Başkanı neredediir? AP'de...

12 Mart'ın İzmir Sıkıyönetim Komutanı neredediir? O da AP'de...

12 Mart'ın Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanı neredediir? O da AP'de...

– Bizdendir, bize karşıdır...

Demirel ve cephe partilerinin tek ölçüsü budur.

Bir general Demirel'den yanaysa, ona karada ölüm yoktur artık. Ya milletvekili olacaktır ya da büyük bankaların yönetim kurullarına postu serecektir.

12 Mart'ın Genelkurmay Başkanı, ne yapıyor şimdi? Bir büyük bankada, ayda binlerce lira para alıyor; kendisine bir de yılda yüzbinlerce lira "temettü" veriliyor. Neyin karşılığıdır bu paralar, neyin, söyler misiniz? Hangi bankacılık bilgisinin? Türün ne yapıyor? Umumi Mağazalar Yönetim Kurulundan sırt üstü yatıp, para kazanıyor.

İşte hizmet dedikleri bu...

– Faik Türün'ü zalim, Ali Elverdi'yi faşist ilan ederseniz, ülkenin hizmetlerini kime gördüreceksiniz?

Bu memlekette hizmet görenler, sadece Faik Türün ve Ali Elverdi gibi generaller midir? Orgeneral İrfan Özaydınlı bu memlekete hizmet etmemiş midir? Neden omuzundaki dört yıldızla kuvvet komutanlığına hak kazanan orgeneralin karar-namesini imzalamıyorsunuz?!..

Demirel'in istediği generalleri görüyorsunuz: Ya işkence karargâhlan yöneticileri, ya da idam kararlarının kırık kalemleri...

12 Mart Muhtırası'nın radyolarda okunmasından sonra, bazı general ve albaylar, Demirel hükümetinin imzaladığı kara-mamelerle emekliye ayrıldılar. Tümgeneral Celil Gürkan, Tuğamiral Vedii Bilget, bu memlekete hiç hizmet etmemişler midir? Tümgeneral Gürkan, Orgeneral Türün'ün emriyle işkence evlerinde, işkenceci canavarlara teslim edildi. Neden?

Evet, bütün ölçü bu:

– Bizdendir, bize karşıdır...

Tümgeneral Celil Gürkan bize karşıdır. Yatının işkence

masasına. Faik Türün bizdendir. Paşaya bol ücretli bir iş bulun. Cemal Süer bizdendir. Alın partiye. Tağmaç bize hizmet etti. Verin bir yönetim kurulu üyeliği. Korgeneral Madanoğlu bize karşıdır. Atın içeri...

Şimdi aynı anlayış, Hava Kuvvetleri Komutanlığına ipotek koymuştur. Son zamanlara gelinceye kadar, Silahlı Kuvvetlerin atama karamamelerine hiçbir hükümet karışmazdı. Bu tutum, Silahlı Kuvvetlere duyulan saygının gereği sayılırdı. Cephe ortaklığı bu saygıyı da kaldırıp attı.

– Bizdendir, bize karşıdır...

Tek ölçüleri, tek endişeleri, tek düşünceleri budur artık.

– Faik Türün'ü zalim, Ali Elverdi'yi faşist ilan ederseniz, ülkenin hizmetlerini kime gördüreceksiniz?..

Bu ülkeye hizmet, işkence yapmanın ve ölüm cezası vermenin adı mıdır acaba?

Yok mudur bir başka hizmet çeşidi?..

(5 Nisan 1976)

ÖZAYDINLI OLAYI...

Bir ülkede rejim için en büyük tehlike iktidar eliyle Silâhlı Kuvvetler içine, günlük politika sokmaktır. Cephe partileri, özellikle 12 Mart Muhtırası'ndan sonra Silâhlı Kuvvetler içinde yandaş arayıp, siyasal ilişkiler kurma yolunda oldukça başan gösterdiler.

12 Mart 1971 tarihinden önce de, Kara Kuvvetleri Komutanlığına getirilen Orgeneral Faruk Gürler, devrin Milli Savunma Bakanı Ahmet Topaloğlu'nun yönettiği siyasal oyunlarla emeklilikten kurtulup, kuvvet komutanlığına getirilmişti. 12 Mart Muhtırası'yla başlayan olağanüstü dönemde, Demirel ile bazı sıkıyönetim komutanları arasında ilişkiler artınldı.

Bu dönemde, Demirel ile sıcak ilişki kurmayan iki Sıkıyönetim Komutanından biri, Orgeneral İrfan Özaydınlı'ydı. Öteki ise Koramiral Necmettin Sönmez. Sönmez emekli oldu. Özaydınlı ise ordudadır.

Özaydınlı'nın yasalara ve Türk Silâhlı Kuvvetleri'nin bu-

güne kadar sımsıkı sanldığı geleneklere göre, Hava Kuvvetleri Komutanı olması gerekmektedir. Fakat Demirel, bir türlü Özaydınlı'nın karamamesini imzalamamaktadır. Silahlı Kuvvetler içinden iyi koku alma yeteneğini geliştiren, Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Feyzioğlu bile, bu tutuma karşı çıkmaktadır.

Yakın tarihimiz, Silahlı Kuvvetler içinde yandaşlar, gruplar ve cuntalar kurmak isteyen politikacılann acı anılanyla doludur. İttihat Terakki döneminde, bazı "Paşalar" İttihat ve Terakki ile Hürriyet ve İtilaf firkalan arasında bölünmüştü. Osmanlı İmparatorluğu Balkan Savaşını, bu iki parti tarafından paylaşılan "Paşalan" ile karşıladı.

Sonucu hepimiz biliyoruz...

Bayar-Menderes döneminde de, bazı generaller ile iktidar çevreleri arasında hükümet-ordu hiyerarşisini aşan ilişkiler bulunmaktaydı. 27 Mayıs Devrimi'nden sonra, hem hükümet üyeleri hem de bu generaller, kendilerini Yassıada'da buldular.

27 Mayıs İhtilali'nden sonra, Silahlı Kuvvetler içindeki ihtilal yanlısı cuntalar. 22 Şubat, 21 Mayıs ihtilâl girişimleri sırasında tasfiye edildiler. 1960 sonrası, ihtilâl toplantılanna katılıp, protokollar imzalamış bazı general ve albaylar, kurtuluşu, Demirel ile işbirliği yapmakta buldular.

Ve kurtuldular da...

Bu arada, bir kurmay albay ve bir süvari binbaşı, Ankara Cezaevi'nin avlusunda ipe çekildi...

12 Mart Muhtırası'ndan sonra, Silâhlı Kuvvetler içinde, tümgeneralinden assubayına kadar birçok yurtsever subay, sudan gerekçelerle emekliye aynldı. Tümgeneraller, kurmay albaylar, işkence masalanna yatınldı; gencecik teğmenler, üsteğmenler, önce işkencecilere, sonra cezaevlerinden çıkınca sefaletin pençe-sine teslim edildiler.

– Yasa dışı görüşleri benimsemiştir...

Bu gerekçeyle, birçok subay birer birer emekliye aynldı. Silâhlı Kuvvetler, 12 Mart döneminde tam anlamıyla bir "darbe" yemiştir. Bu dönemde en çok zarar gören kurumlann başında, hiç şüphesiz, Silahlı Kuvvetler gelmektedir. Çünkü Silahlı Kuvvetler içine, Cumhuriyet tarihinde eşine rastlanmayacak ölçüde, günlük politika sokulmuştur. Demirel kendisinden

yana olan generallere, milletvekillikleri, yönetim kurulu üyelikleri dağıtarak, Silahlı Kuvvetlerin geleneklerini bozmak için elinden geleni yapmıştır.

Bu bir bakıma 27 Mayıs ihtilalinin, bir çeşit intikamıydı... Silahlı Kuvvetleri bölmek, parçalamak için de, yandaş bulmak, cuntalar yaratmak ve bazı generallere de emekli olunca çıkar sağlamak...

Silahlı Kuvvetler içinde, bu tür oyunlann oynanmasına yol açanlardan biri de eski Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay'dır. Sunay, Silahlı Kuvvetler içindeki cuntalarla hemen ilişki kurmuş ve çok yaygın bir tanımla, hemencecik, "devreye" girmiştir.

Şimdi Çankaya köşkünde, Silahlı Kuvvetleri, günlük politikanın kısır döngüsünden çıkarmak isteyen bir Cumhurbaşkanı bulunmaktadır. Sayın Korutürk'ün bu tutumu, demokratik yaşantımız için bir güvence sayılabilir.

Özaydınlı karamamesi, yukarıda kuş bakışı özetlediğimiz ilişkiler için bir kilometre taşıdır. Sayın Korutürk, Silahlı Kuvvetler içinde sahip bulunduğu bütün duyarlılığı ile Özaydınlı karamamesinin imzalanmasını sağlamalıdır. Bu yapılmazsa, Silahlı Kuvvetler içinde, iktidar partilerinden kaynaklanan cuntacılık akımlarının, Sayın Korutürk'ü de yendiği yolundaki izlenimler, ister istemez bütün yurttaşlann kafalannda yer edecektir. Çankaya'da oturan Cumhurbaşkanı'nın, Cevdet Sunay olmadığı, Özaydınlı karamamesi ile anlaşılacaktır.

Özaydınlı karamamesi, Demirel cuntalannın mı, yasaların ve ordu bütünlüğünün mü egemen olacağını kanıtlayacak bir "tumusol" kâğıdıdır.

(9 Nisan 1976)

ÖZAYDINLI VE CEPHECİLİK...

Orgeneral İrfan Özaydınlı ile ilgili karamame, en sonunda geri alındı. Silahlı Kuvvetler tarihinde belki de ilk kez, bir orgeneral siyasal nedenlerle Kuvvet Komutanlığı kapısından dön-

dürülmüştür. Bunun ağır sonuçlarını birlikte izleyeceğiz.

Bu olayın nedenlerini ararken isterseniz beş yıl gerilere gidelim.

Kadir Mısırlıoğlu adlı bir sağcı, İstanbul'da, Milli Türk Talebe Birliği salonunda sağcı gençler için yaptığı konuşmada, Atatürk için şu sözleri kullanmıştır:

– Siz gençsiniz, kitle saadetini düşünerek konuşuyorum. Siz emir ve komutayı elinize aldığınız gün, kuvveti sevk ve idare ettiğiniz gün... Dün İslama mugayir hareketlerin emrinde kullanılan Mehmetçik, sizin emrinizi ifa eder. Paşa olmasına rağmen, Mustafa Kemal Paşanın ölüsünü muhakeme edebilir aynı Mehmetçik, hiç şüpheniz olmasın...

Devir 12 Mart devridir. Devrin, asker-sivil yöneticileri, Atatürkçülük maskesiyle, devlet yönetmektedirler. Bu konuşma hakkında İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı bir kovuşturma açar. Askeri Savcılık, bu Atatürk düşmanının konuşmasında suç bulamayarak "kovuşturmaya yer olmadığı karan" verir.

O tarihte İstanbul Sıkıyönetim Komutanı kimdir? Orgeneral Faik Türün.

Kadir Mısırlıoğlu'nun bu konuşması çoğaltılarak bütün Anadoluda dağılır. Atatürk'e açıkça küfreden Mısırlıoğlu'nun konuşmalan Anadoluda kahvelerde ses bantlarından dinlenir.

– Mehmetçik Atatürk'ün ölüsünü yargılayacaktır...

Orgeneral Türün'ün Yönettiği İstanbul Sıkıyönetiminden kovuşturmaya yer olmadığı karan alan Kadir Mısırlıoğlu, elini kolunu sallayarak, Anadolu'yu adım adım dolaşmaya başlar. Bu konuşma Eskişehir Sıkıyönetim Komutanlığı'nın dikkatini çeker. Eskişehir Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı Kadir Mısırlıoğlu hakkında dava açar. O tarihte Eskişehir Sıkı Yönetim Komutanı kimdir? Korgeneral İrfan Özaydınlı...

Eskişehir Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi, Kadir Mısırlıoğlu'nu, 23 Mart 1973 gün ve 1973/2 esas, 1973/5 sayılı karan ile dört yıl hapis cezasına çarptırılır. Mahkeme üyeleri, Başkan Albay Vahdet Gürol, Duruşma Yargıcı Hakim Albay Cemil Ancan, üye Hakim Binbaşı Kerim Günay'dır.

Kadir Mısırlıoğlu'nun avukatı, Askeri Yargıtaya başvurur. Kimdir Kadir Mısırlıoğlu'nun avukatı? Sakarya Barosu avukat-

lanndan İsmail Müftüoğlu? Bugünkü Demirel hükümetinin Adalet Bakanı...

Karar, Askeri Yargıtay 3'üncü Dairesince incelenir. Üçüncü Daire, 22 Ağustos 1973 gün ve 1973/157 esas ve 1973/193 karar sayısı ile Kadir Mısırlıoğlu hakkında mahkûmiyet kararını onaylar. Mısırlıoğlu, son af yasasıyla cezaevinden çıkar.

Atatürk'ün ölüsünü bile yargılamak isteyen sağcı hakkında dava açmayan İstanbul Sıkıyönetiminin Komutanı Türün, Atatürkçülük adına solu ezmiş, işkence evleri kurmuş, sonunda da, AP listelerinden aday olmuş, bir de Umumi Mağazalar Yönetim Kuruluna oturtulmuştur.

Atatürkçülükleri de budur işte. Görün, anlayın.

Orgeneral Özaydınlı, Atatürk'ün ölüsüne bile dil uzatmaktan çekinmeyen Mısırlıoğlu'nu, Orgeneral Türün'ün koruyucu kanatlan altından çıkartıp, mahkeme önüne getirmiştir.

Belki, suçu da budur Özaydınlı'nın...

Özaydınlı karamamesi, Silahlı Kuvvetler içine iktidar eliyle sokulan günlük politikanın en somut ve en acı örneğidir. Demirel bu tutumu ile sadece Özaydınlı'nın yasal hakkını elinden almıyor, Silahlı Kuvvetlerin saygınlığını da yerle bir ediyor.

Korgeneral Cemal Madanoğlu'nu tutuklayan, Tümgeneral Celil Gürkan'ı işkence masasına yatırıp, Orgeneral Faik Türün, Koramiral Cemal Süer ve Tuğgeneral Ali Elverdi'ye ödüller dağıtan bu düzen, Orgeneral Özaydınlı'ya komutanlık kapılarını kapıyorsa, "Cephecilik" Demirel'in eliyle Silahlı Kuvvetler içine de yerleştirilmek isteniyor demektir.

Bu cephe, bir gün gelecek, bu uğursuz cepheyi kuranlann başlanna yıkılacaktır...

(24 Nisan 1976)

ÖÇ ALINIYOR...

Cephecilik anlayışı, bütün yurtta kanlı olaylara yol açarken, Silahlı Kuvvetlerde de, içinden çıkılmaz bunalımlar yarattı. Demirel, Cumhuriyet tarihinde görülmemiş biçimde, ellerini ge-

neral rütbeleri üzerinde dolaştırmaya başlamıştır.

Orgeneral İrfan Özaydınlı, yasaların kendisine verdiği hakkı kullanarak, Askeri Yüksek İdare Mahkemesine dava açmıştır. Son on-on beş yılın olaylarını gözünüzün önüne getirirseniz, kuvvet komutanı olabilmek için uçaklar uçurtmuş, Ankara'ya birlik komutanlarını toplamış orgeneralleri anımsarsınız. Özaydınlı, bu yollan kullanmamış, Anayasa ve demokratik yollarla hakkını aramayı yeğlemiştir.

Şimdi gelişmeleri hep birlikte izleyeceğiz...

Silahlı Kuvvetler içindeki son gelişmeler gerçekten üzücüdür. Silahlı Kuvvetlerimizin bütünlüğü, Cephe politikacılarının eliyle, ağır ve onarılmaz yaralar almıştır. Bu yarayı açan hançer, Demirel'in elinde bulunmaktadır.

27 Mayıs 1960 İhtilali gençlik tarafından başlatılmış ve Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından tamamlanmıştır. Son on altı yılın politikasına bakarsanız, gençlik ve ordu düşmanlığına tanık olursunuz. Demirel, Ordu'dan da, gençlikten de, 27 Mayıs İhtilalinin öcünü almaktadır...

Gençlikten öç alınmıştır. Gençlik, kendi içinde parçalara bölünmüş, gençliğin devrimci kesimi, devlet desteğinden güç alan sağcı saldırganların kurşunlarına hedef yapılmıştır. Birbirleri üzerine yığılan kanlı mezar taşları, Cephe politikasının eseridir.

12 Mart 1971 tarihinden sonra kurulan sıkıyönetim mahkemelerinde sadece devrimci gençler yargılanmış, sağcı gençlere, saldırgan örgütlere dokunulmadığı gibi, bazı askeri savcılar bunlarla işbirliği, yapmış mahkeme kararlarında, sağcı saldırganlar "Ülkücü gençler" denilerek övülmüştür.

Demirel ile bazı generaller arasındaki ilişkiler kuşku vericidir. Bazı generaller, emekli olur olmaz, bol ücretlerle büyük bankaların yönetim kurullarına getirilmektedir. 12 Mart'ın Genelkurmay Başkanı da, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı da, emekliliklerinde hemen yönetim kurulu üyeliklerine getirilmişlerdir. Bu orgeneraller, hem aylık , hem de yılda bir kârdan pay almaktadırlar. Ne hakla? Evet ne hakla?

Bu ilişkiler, birer birer ortaya çıkarılıp eleştirilince "Ordu bütünlüğü", "Silahlı Kuvvetlerin saygınlığı" gibi kavramlar ortaya atılmaktadır. İşin özüne inerseniz, ordu bütünlüğünü de, Silahlı

Kuvvetlerin saygınlığını da zedeleyen, bu orgenerallerin tutumlandır.

Türk Silahlı Kuvvetleri, Memduh Tağmaç, Faik Türün, Ali Elverdi, demek değildir. Üniformalarını çıkardıktan sonra, sessiz-sedasız köşelerine çekilen generaller, albaylar, kurmay subaylar, bu orduda görev yapmamışlar mıydı?.. Emekli olduktan sonra ellerinde filelerle, pazarlarda, bakkallarda dolaşan , albaylar, generaller, bu ordunun subayları değiller miydi?... Sadece Tağmaç sadece, Türün, sadece Elverdi midir ordunun generalleri?..

– Bizdendir, bize karşıdır...

Cepheden Silahlı Kuvvetlere bakış açısı budur. Kendilerine yakın bulduklan generalleri, emekli olur olmaz bankalann, umumi mağazalann yönetim kurullanna yerleştirip, açıkçası:

– Bizden yana olursanız, size bol ücretli işler var... demektedirler

Acı olan, tehlikeli olan budur işte...

27 Mayıs İhtilali'nin onurlu Komutanı Korgeneral Cemal Madanoğlu, General Ali Elverdi'nin başkanlığındaki mahkemece tutuklandı. Elverdi bugün AP Bursa Milletvekilidir. Tümgeneral Celil Gürkan, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Faik Türün'ün emriyle, ellerine, ayaklanna zincir bağlanarak, Erenköy işkence evine götürüldü. Faik Türün, bugün Umumi Mağazalar yönetim kurulu üyesi ve AP İstanbul Senatör adayı oldu...

Cephe anlayışı, Silahlı Kuvvetlerimizi gün geçtikçe yaralamaktadır. Orgeneral Alpkaya ile ilgili dava, bunun yarattığı sonuçlar, önce konup sonra kaldınlan Kara Kuvvetleri Komutan vekilliği, Hava ve Kara Kuvvetlerine yapılan atamalar, Silahlı Kuvvetlerde ister istemez bunalım yaratmıştır.

Bu bunalımın sorumlusu Başbakandır. Başbakan, 27 Mayıs İhtilali'nin öcünü almaktadır...

(16 Mayıs 1976)

ÖZAYDINLI VE DEMİREL...

Askeri Yüksek İdare Mahkemesi, Orgeneral Özaydınlı ile ilgili kararını verirken, Cephe ortaklığının Anayasa ve hukuk dışı tutumunu da mahkûm etmektedir. Öğrencilerimizi ve işçilerimizi birbirine kırdıran cephecilik, elini Silahlı Kuvvetler içine de sokunca, askeri yargının tokadını yemiştir.

Anayasa ve hukuk kuralları ortadadır. Bu karar, Başbakanlığa bildirilmesinden sonra, Korgeneral Cemal Engin'in, Kuvvet Komutanlığından ayrılması, yerine Orgeneral İrfan Özaydınlı'nın getirtilmesi gerekmektedir. Demirel'in önceki gün söylediği gibi, "meşruiyet içinde çare tükenmez" ama, bu "meşruiyet" nerede başlar, nerede biter? İşin özü de bu noktada düğümlenmektedir.

Anayasa sistemimize göre, yasama, yargı ve yürütme erklerinin görev ve yetki alanları çizilmiştir. Yürütme erki, yasama ya da yargı erkinin görev ve yetki sınırları içine girerse, anayasal düzen bozulmuş olur. Ceza Yasası bunu şu sözcüklerle tanımlamaktadır:

– Anayasayı tağyir, tebdil ve ilga...

Demirel hükümeti, Danıştay kararlarını çiğnemekle, yargı erkinin işlevini ortadan kaldırmıştı. Danıştay kararlarından sonra Askeri Yüksek İdare Mahkemesi kararı da uygulanmazsa, bu durumda, Türkiye'de demokratik hukuk devletinin varlığından söz etmek mümkün müdür?

Demirel yüksek mahkeme kararlarını çiğnemekle, "meşruiyet" sınırları dışına taşmakta, açıkça, "meşruiyet dışı" çareler bulmaktadır. Yüksek mahkeme kararına karşı yürütülen işlemler, "meşruiyet dışı", Anayasa dışı ve "hukuk dışı" nitelikler taşımaktadır.

Demokrat Parti on beş yıl önce, Yassıada'da Yüksek Adalet Divanı önünde hesap verirken, şu gerekçe ile mahkûm olmuştu:

– Yasama, yargı ve yürütme erkleri arasındaki ilişkileri bozmak. Yargı erkinin yetkisini elinden almak...

Demirel'in suçları şimdiden, Menderes'in suçlarının bin katını aşmıştır.

İki yıl önce, Kıbrıs çıkartması nedeniyle, Silahlı Kuvvetleri-

miz, Yunanistan'la bir savaşın eşiğine gelmiştir. Ege'de yapılacak petrol aramaları, Türkiye'yi yeniden bir savaşa sürükleyebilir. Böylesine koşullar yaşadığımız bir dönemde, Silahlı Kuvvetleri, kendi emir-komuta zinciri içinde rahat bırakmak gerekirken, Anayasa ve yasa dışı işlemlerle, Silahlı Kuvvetlerimizin hiyerarşisi zedelenmiş, cepheciliğin uğursuz eli, general rütbeleri üzerinde dolaşmaya başlamıştır.

Komşumuz Yunanistan, Kıbrıs'ta uğradığı yenilgiden sonra, Atina'daki albaylar yönetimini yıkmış, sorumlularını cezalandırmış, önce dünya kamuoyunda albaylar faşizminin olumsuz izlerini silmiş, sonra da Silahlı Kuvvetleri içinde bozulan hiyerarşiyi yeniden kurmuştur.

Biz ise bunun tam tersini yapıyoruz.

1974 temmuzunda Atina'da faşist albaylar vardı. Ankara'da ise özgürlükçü Ecevit Hükümeti... 1974 yılında, Lefkoşe'de, faşist Sampson darbesi yapılmıştır. Şimdi ise Makarios duruma hakim gözüküyor. Bugün Türkiye'de, ülkeyi baştan başa kana bulamış, gençlerin mezar taşlarını basamak yapmış bir partiler topluluğu var. Atina'da ise, sağcı da olsa, özgürlükçü bir iktidar bulunmaktadır. Dünya kamuoyu 1974'de Türkiye'den yanaydı, bugün ise Yunanistan'dan yanadır.

Bu koşullarda Silahlı Kuvvetlerin içine günlük politikanın kısır çekişmelerini sokmak, belki Cephe milliyetçiliğinin bir gereğidir ama, ülke bütünlüğü de, devlet bütünlüğü de, işte böyle zarar görür, böyle yıkılır.

Demirel, Özaydınlı ile ilgili kararı uygulamak zorundadır. Eğer bu karar uygulanmazsa, bu konu sadece parlamento kürsülerinde, sadece basın toplantılarında değil, gün olur Demirel'in başsanığı olduğu davalarda da konuşulur.

Sayın Cumhurbaşkanımızın olaya el koyarak, Özaydınlı hakkındaki kararın uygulanmasını sağlaması, sanırız bir Anayasal görev olmuştur.

(19 Temmuz 1976)

BEYAZ KİTAP VE KARA YALAN...

Geçenlerde, Cumhuriyetçi Güven Partili senatör Prof. Fethi Çelikbaş'ın, gazetelerde bir demeci yayımlandı. Çelikbaş, İstanbul Sıkıyönetim eski Komutanı anlı-şanlı Faik Türün ile bir rakı sofrasında resim çektirdikten sonra:

– "Türkiye Gerçekleri ve Terörizm" adlı kitap, bütün yurtta dağıtılmalıdır... dedi.

"Türkiye Gerçekleri ve Terörizm" kitabı, 1973 yılında Başbakanlığın emri ile Bakanlıklararası bir kurul tarafından hazırlanmış ve bazı resmi yetkililere dağıtılmıştır. Kitabın ikinci adı da ilginç:

"Beyaz Kitap"

Adı "beyaz kitap" olup içi, kapkara iftira ve yalanlarla dolu bu kitabın 93'üncü sayfasını açalım ve okuyalım:

– İhtilalci Marksist - Leninistler, şehir ve kır eşkiyası faaliyetlerine, tedhiş eylemlerine paralel olarak, çeşitli sabotajlara da teşebbüs etmiş ve bunlann bazılannı gerçekleştirmişlerdir...

1973 yılında Başbakanlık tarafından hazırlanıp, bugün de, demirbaş politikacı Profesör Çelikbaş tarafından bütün yurda dağıtılması istenen kitapta, Kültür Sarayı'nın Marksist-Leninistler tarafından yakıldığı, Marmara yolcu gemisi ile Eminönü araba vapurunun yine aynı kişilerce batınldığı yazılmaktadır.

Bunlann hepsi koskoca birer yalandır. Bu yalanlarla 12 Mart faşizmi bütün şiddetiyle sürdürülmüş ve bu arada Anayasa, "tağyir, tebdil ve ilga" edilmiştir. İftiralan okuyalım:

– İstanbul'un Taksim semtinde inşa edilen Kültür Sarayı, kültür adına iftihar edilecek bir modem bina idi. Ancak Marksist-Leninist ihtilalciler, bu binayı burjuvazinin hizmetinde bir eser olarak vasıflandırmış ve zaman zaman fazla zararlı olmayan saldınlarda bulunmuşlardır. Nihayet 27 Kasım 1970 gecesi, önceden planlanmış bir sabotaj neticesi Kültür Sarayını yakmışlardır. Sabotajda bilfiil görev alanlar, aşın solcu bir sendikanın bazı üyeleri ile, Türkiye İşçi Partisi'nin bir üyesidir. Sabotajı tertipleyenler ise muhtelif mesleklere mensup birkaç aşın solcu ihtilalcidir...

"Beyaz Kitap"daki kara yalanlara devam edelim. Marmara

Yolcu Gemisi'nin batırılması öyküsü de şöyle anlatılmaktadır:

– Bu sabotaj da, Kültür sarayına sabotaj yapanlar tarafından gerçekleştirilmiştir. Bakım için, Haliç tersanesine alınan geminin içkiye düşkün bir kamarotu, sabotajcıların başında bulunan iki kişi tarafından ele alınmış ve 50.000 lira vaadiyle kandırılmıştır. Bu kamarotun nöbetçi olduğu 4/5 Mart 1972 gecesi, gizlice gemiden alınıp dışarıya götürülüp içirilerek sarhoş hale getirilmiş ve ayrıca içkisine uyku hapı da atılmıştır... Kamarotu gemide bir kamaraya yatırdıktan sonra, temin ettikleri yağlı bez parçalarını tutuşturup gemiyi de yakmışlardır...

Başbakanlık tarafından hazırlanan "yalanname"nin bir başka sayfasını açarak, "Eminönü araba vapurunun batırılması" başlıklı bölümü okuyalım:

– Kültür Sarayını ve Marmara yolcu gemisini yakan sabotajcılar, bakım ve onarım için haziran 1975'de Haliç Tersanesinde havuza alınan Eminönü adlı araba vapurunu da olduğu yerde batırmışlardır. Havuz kapağı saatli bir bomba ile yerinden sökülerek, ani şekilde havuza su doldurulmasını ve böylece araba vapurunun da olduğu yerde batmasını sağlamışlardır...

"Beyaz Kitap"da bu iftiralar devlet adına birer birer sıralandıktan sonra:

– Bu üç sabotajın failleri yakalanmış ve Türk adaletine teslim edilmişlerdir... denilmektedir.

Burası önemli işte.

Sabotaj davalarına, İstanbul Sıkıyönetim Mahkemelerinde bakılmış ve bu suçla ilgili olarak gözaltına alınıp, tutuklanan bütün sanıklar beraat etmişlerdir. Yani, devletin resmi kurullarınca hazırlanan kitapda yeralan bütün iddiaların birer iftira olduğu, mahkeme kararıyla saptanmıştır.

Fakat susar mı Faik Türün? Susar mı, Çelikbaş?

Türün seçim kampanyalarında yaptığı konuşmalarda, sabotaj davasında beraat edenlerin suçsuz olduklarına inanmadığını söylemiş, Çelikbaş da, işkence evlerinde suç oluşturan bu "kontrgerilla paşası" ile iki kadeh attıktan sonra, "Beyaz Kitap"ın bütün yurda dağıtılmasını istemiştir.

Alın size devlet anlayışı. Devlet; işte böyle yönetmek istiyor, beyler, paşalar ve beyefendiler... Ve böyle yönettiler bir

zamanlarda...

Kitaba şöyle göz atınca, devlet adına sıralanan yalanlan birer birer görüyorsunuz: sol örgütün şeması ve eylemcilerin adlan yazılırken ömeğin 12 Mart'tan sonra hiçbir askeri savcı tarafından sorguya çekilmemiş olan (O.D.T.Ü.) Mimarlık Fakültesi son sınıf öğrencisi Koray Doğan'ın adını okuyorsunuz. Koray Doğan'ın gizli örgüt üyesi olduğu nasıl saptanmıştır peki?.. Koray Doğan'ın mahkemesi sokak ortasında kuruldu ve Ankara'da güpegündüz sırtından vurularak öldürüldü, kimse bunun hesabını sormadı.

Evet, kapandı bu dosya...

Kitapta, İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'u kaçınp öldürdüğü söylenen hava yüzbaşısı İlyas Aydın'ın adından nedense hiç söz edilmemektedir. İlyas Aydın üzerindeki kara nokta, bu kitapta da karşımıza çıkmaktadır.

Sıkıyönetim Mahkemesi tutanakları birer birer açıklanmalıdır artık. Bu tutanaklarda, yakın tarihimizin bir çok gerçeği gün ışığına çıkacak ve hem savcılar hem de sanıklar, yerli yerine oturacaklardır. Böylece Türkiye üzerine oynanan oyun da gözler önüne serilmiş olacaktır.

Sıkıyönetim tutanakları gibi, "12 Mart basını" da araştırılıp bir kitap olarak kamuoyuna sunulmalıdır. Olağanüstü dönemde, faşizmin yetkilileri önünde ya iş kapmak ya da aferin almak için el ovuşturup, bugün, özgürlük ve solculuk ticareti yapan onur cücelerini de, kalemlerinden tutup kamuoyu önüne getirmek gerekiyor.

"Beyaz Kitap" bir kara dönemin suç belgesidir. Kitabı bu köşeden, iftiracıların yüzlerine fırlatıyoruz!..

(28 Ekim 1975)

OYUNA GELMEMEK...

Sağcı vurucu güçlerin yarattığı kanlı olaylar herkesin gözleri önünde olup bitmektedir. Üç kişilik sandalyesiyle Başbakan Yardımcılığına sıçrayan Albay Türkeş, devletin bir kesimini ele geçirmenin rahatlığı içinde eyleme geçmiştir. Türkeş'in emir

ve komutasındaki saldırgan sağ, solu kanlı sokak çatışmalarına itmeye çalışmaktadır.

Sol, örgütlü olduğu ölçüde güçlüdür. Örgütü olmayan sol, kısa sürede kitlelerden kopar ve eninde sonunda "Küçük burjuva anarşizmi"ne dönüşür. Sokaklardaki silâhlı çatışma, son aşamada, en güçlü silâhlara sahip olan devletin son sözüyle biter. Bütün dünyada yaşanan gerçekler, bu iki ana ilkeyi kanıtlamıştır. "Devrimci pratik" bu ilkelerin canlı örnekleriyle doludur.

Yığınlardan kopmuş hiçbir eylem başarıya ulaşamaz. Kökünü ve gücünü emekçi sınıf ve tabakalarda aramayan her devrimci özlem, bir süre sonra kaynağından saparak, kendi amacına ve yöntemine zarar verir. İlerici akımların topluma yararlı olabilmesi, bu düşünce ve eylemlerin, devrimci partilerin çatıları altında toplanmalarına bağlıdır.

İlerici akımların, devrimci özle kitlelere ulaşabilmesi için, gücünü emekçi sınıflardan alan partilerin "teori" ve "pratik"te, somut amaçları belirlemeleri gerekmektedir. Uzun uzun anlatmaya gerek yok, bu da siyasal bilimin kuramsallaşmış ilkelerindendir.

Bunları anlatmamızın amacı, solcu gençler arasında son günlerde başlatılan yararsız ve verimsiz çatışmalardır.

Türkiye'de, devrimci "teori" ve "pratik", gündemin maddesine anayasal düzenin eksiksiz işlemesini getirip oturtmuştur. Şu anda, toplumun içinde yaşadığı bu aşamada bir devrimciye düşen görev, anayasal düzenin işlemesini sağlamaya çalışmaktır.

Bunun yerine nedense, "soyut" ideolojik tartışmalar seçilmektedir. Somut "pratik"te, hiçbir anlaşmaya varamayanların "soyut" tartışmalarda zaman öldürmeleri hem yararsızdır, hem de yararsız olduğu kadar verimsizdir.

Soyut öğretileri, kenarından köşesinden parçalara bölüp, bu parçalardan soyut ilkeler çıkarmak, karşı tarafın da işine gelmektedir. Sosyalist öğretinin bütünüyle, devrimci eylem arasındaki somut bağlar yeterince kurulmadığı için, yığınlardan kopuk, üniversite duvarlarıyla sınırlı bir devrimci heyecan, sağcı güçler tarafından ustalıkla kullanılmaktadır.

Devrimci, bal vermeyen arılar gibi, bir kovan içinde, birbi-

rini sokmaz. Bir kısır döngü içinde koşup durmaz, "sol gevezelik" ile zaman öldürmez. Gücünü solun başka kesimlerini ezmek için kullanmaz.

Bu aşamada devrimcinin görevi, kaynağını ve gücünü emekçi sınıflardan alan ilerici ve devrimci partileri desteklemektir. Ülkemizde biri, "demokratik sol" adıyla belirlenen sosyal demokrat nitelikteki CHP ile, beş tane sosyalist parti bulunmaktadır. Sendikalar ve ilerici örgütler de, baskı gruplan ola-rak çalışmaktadır.

Bize kalırsa, bütün bu örgütlerin ortak amacı ve eylemi, anayasal düzenin işlemesini sağlamak, olmalıdır. Başta can güvenliğinin sağlanması olmak üzere düşünce yasaklannın kaldırılması ve ülkemizde barışçı bir ortam kurulması için solun bütün örgütleri açık işbirliğine girişmelidir. Bunu yapmayıp, soyut tartışmalarla zaman öldürmenin adı ne devrimciliktir, ne sosyalistliktir, ne de ilericiliktir.

Önemli günler yaşıyoruz. Bölük pürçük sol, bu gibi günlerde, karşı tarafın oyununa gelebilir. Somut amaçlar yerine soyut ideolojik tartışmalarla sol, kendi özüne yabancılaştırılabilir. Sol bir kez kitlelerden soyutlanınca, kolaylıkla küçük burjuva anarşizminin bireyciliği su üstüne çıkar.

Solun alanı, fabrikalardır, tarlalardır. Solu üniversite duvarlan içine hapsetmek, devrimci akımlan sınırlamak ve soyutlamak demektir. Üniversite duvarlanna hapsedilen sol, sağın saldırgan güçlerince, bir köşeye sıkıştırılmakta ve bundan sonra da, silahlı çatışmalar ister istemez, olaylan çığırından çıkarmaktadır. Bunun acı örneklerini hep birlikte yaşamadık mı?

Devrimci olmanın insana kazandırdığı hünerlerden biri karşı tarafın oyununa gelmemektir. Dört başlı cephe ortaklığı, bugünlerde sıkıyönetim koşullan oluşturmak için elinden geleni yapmaktadır. Bu koşullarda sol kesim, içindeki yararsız ve verimsiz tartışmalarla cephe komutanlarının ekmeklerine yağ sürmemelidir.

Sol için sınav günleridir bugünler.

Dün bu köşede, Fethi Çelikbaş'ın bir açıklamasını okudunuz. Çelikbaş, 12 Mart döneminde, birçok yere parasız dağıtılan "Türkiye Gerçekleri ve Terörizm" adlı kitapta saptadığımız yalanlan, "tekzibe" kalkışarak, kamuoyunu yanıltmaya çalışmak-

tadır.

1. Basın yasasının 30'uncu maddesine göre, ceza kovuşturmasının başlaması ile hükmün kesinleşmesine kadar, mahkemelerin hüküm ve işlemleri hakkında, "mütalaa" yayınlamak yasaktır. Yasanın bu hükmü, Çelikbaş'ın savunduğu kitap aracılığı ile Başbakanlık eliyle çiğnenmiştir. Çelikbaş bu ilkel hukuk kurallarını bilmekten "aciz" görünmektedir.

2. "Türkiye Gerçekleri ve Terörizm" adlı kitap, birçok dava görülmekteyken yayınlanmıştır. Çelikbaş, Anayasanın 132'nci maddesindeki "Hiçbir erkân, makam, merci veya kişi, yargı yetkisinin kullanılmasında mahkemelere ve hakimlere emir ve talimat veremez, genelge gönderemez, tavsiye ve telkinde bulunamaz" hükmünü de görmezlikten gelerek bu kitabı savunmaya kalkışmaktadır. Bu da bir başka "acz" örneğidir.

3. Kültür Sarayı'nın yakılması, Marmara vapurunun batırılması gibi olaylar, adına "Beyaz Kitap" denilen bu "iftiranamede" yeralmaktadır. Sanıklar en aşağılık işkencelerden geçirildikten sonra, kendilerine yükletilmek istenen suçları kabul etmeye zorlanmışlardır. Yargılama sonunda sanıklar beraat etmiştir. İddialar da, beraat hükümleri de, beyaz kitap da ortadır. Bunları anlamamak için ille de kitapsız profesör mü olmak gerekmektedir?

4. Çelikbaş, henüz Demokrat Parti'nin Bakanı olarak, yabancılara peşkeş çekilen petrollerimizin hesabını vermemiştir. Üniversite çevrelerinde "kitapsız profesör" olarak bilinen bay Çelikbaş, bu kontrgerilla tutanaklarını, ne hakla ve ne yüzle savunmaktadır? Herhalde yakında kendisiyle mahkeme önünde tartışma olanağını bulacağız. Acı olan bu politika demirbaşının, aşındırdığı parti tabelalarını göğsüne asıp hala senatör olarak bir sandalye işgal etmesidir.

Çelikbaş bir de "baş ezmekten" söz ediyor. Bizim başımızı bir değil, bin Çelikbaş ezemez. Sen, yabancılara haraç-mezat satılan petrollerimizin hesabını ver. Haydi ordan kitapsız profesör sen de!..

(21 Ocak 1976)

ANLAŞILMAZ İŞLER...

Emin Alpkaya davası sonuçlandı. Genelkurmay Mahkemesi, Ferit Melen ile Genelkurmay Başkanı Orgeneral Semih Sancar haklannda kovuşturma açılmasını istedi. Kararda, Milli Savunma Bakanlığının, Lockheed firmasınca dağıtılan rüşveti araştırmak için kurdurduğu "İdari Araştırma ve Soruşturma Bürosu" Anayasa'ya ve yasalara aykın bulundu.

Karann gerekçesini okurken, aklım sıkıyönetim mahkemesi duruşmalanna takıldı. Genelkurmay Mahkemesi karannda imzası bulunan Hakim Albay Saadettin Üçüncüoğlu, 12 Mart sonrası kurulan Sıkıyönetim Mahkemelerinin ünlü yargıçlarındandı.

– Ülkücü gençler devletin emniyet kuvvetleri yanında komünistlere karşı savaşıyorlar...

Bu siyasal görüşü, mahkeme karanna geçiren yargıç Saadettin Üçüncüoğlu'dur. Orgeneral Semih Sancar, Ankara Sıkıyönetim Komutanıyken, Üçüncüoğlu da Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı adli müşavir yardımcısıydı. Sonra, 1 Numaralı Sıkıyönetim Mahmesi duruşma yargıçlığına getirildi.

– İşkence doğruyu söyletmeye yönelikse, meşrudur...

Üçüncüoğlu'nun bir karannda bu görüş de yer aldı. Verdiği dört idam karan Askeri Yargıtay'dan döndü. Üçüncüoğlu'nun ölüm cezasına çarptırdığı dört genç, Askeri Yargıtayca suçsuz görülerek, tahliyelerine karar verildi.

Üçüncüoğlu, Hacettepe Üniversitesinde polis-öğrenci çatışmasını Anayasa'yı ihlâl suçu olarak niteleyerek, sanıklan Türk Ceza Yasasa'nın 146. maddesi uyannca mahkum etti. Askeri Yargıtay karan esastan bozdu. Üçüncüoğlu, Prof. Uğur Alacakaptan ve arkadaşlannı 146. maddeden ağır hapis cezalanna çarptırdı. Askeri Yargıtay bu karan da esastan bozdu. Üçüncüoğlu, Uğur Celasun, Caner Gücal ve arkadaşlarını da, 146. maddeden cezalandırdı. Askeri Yargıtay bu karan da esastan bozdu.

Benim anımsayabildiklerim bunlar. Bilmiyorum, acaba, Üçüncüoğlu'nun, sıkıyönetim mahkemesinde imzaladığı mahkumiyet kararlarından, Askeri Yargıtayca onanmış olanı var mı?

Duruşmalarda, öğrenciler, işkence gördüklerini, cezaevinden alınıp, gözleri bağlanarak, bilmedikleri yerlere götürülüp işkence yapıldığını söylediklerinde, Üçüncüoğlu, Karadeniz şivesiyle:

– Benim bileceğim iş değil, istediğiniz yere şikayet edin... derdi.

Alpkaya ile ilgili karan okurken, aklıma bunlar takıldı ister istemez. Üçüncüoğlu, şimdi de, şu gerekçeyi kullanmaktadır:

– Yapılan yargılamalar sırasında dava konusu olayla ilişkili hususlarda herhangi bir suç işlendiği ihtimalinin ortaya çıkması halinde mahkemece yapılacak iş, durumu ilgili mercilere bildirmektir.

Acaba, sıkıyönetim mahkemesinde işkence olaylan, herhangi bir davayla ilgili görülüp, ilgili merciye bildirilmiş midir? Ben size söyleyeyim, bildirilmemiştir. Şimdilik ilginç olan mıkıyönetim yargıçlannın Sıkıyönetim Mahkemelerinde başka, Genelkurmay Mahkemesinde başka hukuk kurallannı savunmalandır.

Alpkaya karanyla ilgili ve Alpkaya'ya yönelik gerekçeler üzerinde durmuyoruz. Bizim vurgulamak, altını kalın çizgilerle çizmek istediğimiz konu, karann yaratacağı "idari" ve "siyasal" sonuçlardır.

Karara göre, Milli Savunma Bakanı ile Genelkurmay Başkanı haklannda soruşturma yapılması gerekecektir. Bu soruşturmayı kim başlatacaktır? Genelkurmay Mahkemesi Savcılığı.

Genelkurmay Savcılığı, Genelkurmay Başkanına bağlıdır. Genelkurmay Başkanı, kendisi hakkında soruşturma açılması için emir verecek midir? Yasaya göre, Genelkurmay Başkanı hakkındaki soruşturmayı, Genelkurmay Başkanının vekili olması dolayısıyla, Kara Kuvvetleri Komutanı başlatabilir.

Mahkeme karannın eleştirisine girmeden burada duralım...

Alpkaya görevinden istifa etmeseydi, 30 Ağustos 1976 günü, emekliye ayrılacaktı. Aynı gün, yerine Orgeneral İrfan Özaydınlı getirilmiş olacaktı. Alpkaya ile birlikte yargılanan Hava Kuvvetleri Kurmaybaşkanı Korgeneral İhsan Göksaran, emekliye ayrılmadı. Öyleyse kım istedi Alpkaya'nın emekliliğini? Alpkaya'yı emekli olmaya kım zorladı?

Ve Genelkurmay Mahkemesi kararından sonra, Genelkurmay Başkanı hakkında da soruşturma açılırsa, ne olacak bu işlerin sonu? Kim emekli olacak? Kim kimin yerine gelecek?

Nasıl korunacak ordu bütünlüğü?

(4 Mayıs 1976)

ATEŞLE OYNAMAK...

Demirel, seçimlerden önce, Türkiye'ye bir sıkıyönetim dönemi yaşatmak istiyor. Bu amaç, bütün kabalığı ve çıplaklığı ile gözler önüne serilmiştir. Demirel bir yandan Bakanlar Kuruluna sıkıyönetim önerileri götürürken, öte yandan da Demirelci basında, baştan aşağı suç dolu yazılarla, Silahlı Kuvvetler isyana teşvik edilmektedir.

Demirel'in sağ kolu, "Son Havadis" gazetesinde, Silahlı Kuvvetler'de önemli görevlerde bulunduktan sonra emekliye ayrılmış bir generalin kaleme aldığı yazılarda, açıkça, Silahlı Kuvvetlerin ihtilal yapması önerilmektedir. Şu satırlara bakın:

– Görülen durum, edilen yemin, Anayasa'ya, Türk Silahlı Kuvvetler İç Hizmet Kanunu ve Talimatı...

Nedir bunların anlamı?

Türk Silahlı Kuvvetleri İç Hizmetleri Yasasında, Silahlı Kuvvetlerin Cumhuriyeti "koruma ve kollama" zorunda olduğu yazılıdır. Bu hükümden, Silahlı Kuvvetlerin, kurulu Anayasa düzenini ortadan kaldırarak, bir askeri yönetim kurması anlamı çıkanlamaz. Bu yasanın Silahlı Kuvvetlere verdiği görev, kurulu "Anayasa düzeni"ni korumak ve kollamaktır.

Fakat, Son Havadis gazetesinin emekli general yazarı, öteden beri yazdığı yazılarla, Silahlı Kuvvetlerin, yönetimi ele almasını istemekte, bunu savunmakta ve önermektedir.

Kimdir bu general? İstanbul Sıkıyönetim Komutanı orgeneral Faik Türün müdür? Emekli korgeneral Fikret Köknar mıdır? Yoksa emekli olduktan sonra, İçişleri Bakanlığında Sivil Savunma Örgütünün başına getirilen, Seferberlik Tetkik Dairesi eski başkanı Tümgeneral Cihat Akyol mudur? Yoksa Erenköy sorgu evinde sık-sık görülen Tümgeneral Memduh Ünlütürk

müdür?

Kim olduğu hiç de önemli değildir. Önemli olan, Demirel'in sözcüsü ve gözcüsü yayın organında, sabah-akşam, orduyu isyana teşvik etmek için yazılan yazıların niteliğidir.

12 Mart'ın önde gelen generallerinin çoğu, birer ikişer, Demirel tarafından ödüllendirilmiş, kendilerine, bol şekerli kahve ısmarlanırcasına, bol ücretli yönetim kurulu üyelikleri dağıtılmıştır. Bundan sonra da, bu generallerin tutumu eleştirilince, solculann, "ordu düşmanı" olduklan yazılmış ve söylenmiştir.

Acaba Türk Silahlı Kuvvetleri, Demirel'den, bol ücretli yönetim kurulu üyelikleri alan üç-beş general demek midir? Edirne'den Ardahan'a kadar, sınır boylannda bekçilik eden, erinden rütbelisine kadar öz görevlerini yerine getiren, subay, astsubay ve erler, Silahlı Kuvvetlerin parçası değiller midir?..

Emekli olduktan sonra sessiz-sedasız köşelerine çekilen generaller, albaylar, bu ordunun şerefli üniformasını taşımamışlar mıydı? Ordu sadece, Memduh Tağmaç, Faik Türün, Ali Elverdi'nin kişiliğinde mi temsil edilmektedir? Ellerinde filelerle, çarşı-pazar dolaşan albaylar, astsubaylar, bu şerefin sahipleri değiller midir?

12 Mart, Demirel'in, bazı general rütbelerine, yönetim kurulu üyelikleri taktığı dönemin adıdır!..

Bu dönemde, Demirel ile işbirliği yapan üç-beş generalin rütbesiyle, ülkede uyanan bilinçli halk kesimlerini ezmek ve boğmak, kimsenin gücünde değildir. Türkiye ne Pinochet'nin Şilisi, ne Papadopulos'un Yunanistan'ı, ne de Şah'ın İran'ıdır!

Silahlı Kuvvetler, ulusun öz malıdır. Bir çoğumuzun yakını, arkadaşı, akrabası ve dostu Silahlı Kuvvetlerimizde görev yapmaktadır. Demirel'in ve yandaşlannın, hepimizin ortak malı olan Silahlı Kuvvetleri, bir korku aracı olarak kullanmaya hakkı yoktur. Silahlı Kuvvetler Demirel ailesinin bekçisi değildir!

– Sıkıyönetim ilan ederiz...

Etsinler!.. Tarihten ders almasını bilenler, giyotin karamamesi imzalayanlann aynı giyotinle başlannın kesildiğini de bilirler. Darağaçlan kurulur, amma, bu darağaçlannda kimler sallanır ; hiç belli olmaz...

Demirel ateşle oynuyor. 12 Mart'ta, işbirliği yaptığı üç-beş

generale güvenerek tehlikeli oyunlara giriyor. Ve bilmiyor ki, bir gün oynadığı ateşte kavrulup yok olacaktır!..

(7 Ekim 1976)

ZAVALLI MENDERES...

Adnan Menderes, 27 Mayıs 1960 günü Türkiye radyolarından Kurmay Albay Aparslan Türkeş'in sesiyle duyurulan ihtilâl sonunda asılarak idam edildi. Menderes ile birlikte, Dışişleri Bakanı Fatih Rüştü Zorlu ve Maliye Bakanı Hasan Polatkan da asıldı. Milli Birlik Komitesi, öteki ölüm cezalarını ömür boyu hapse çevirdi.

Demokrat Parti'nin varlığı, 27 Mayıs İhtilâli ile son bulmuştu. İhtilalden sonra Kurucu Meclis tarafından kabul edilen ve halkoyuna sunulan Anayasadan sonra genel seçimler yapıldı. Adalet Partisi, 27 Mayıs İhtilâli'nin Genelkurmay Başkanlığına getirdiği Orgeneral Ragıp Gümüşpala'nın liderliğinde kurularak seçimlere katıldı.

Gümüşpala'nın ölümünden sonra AP Genel Başkanlığına Süleyman Demirel getirildi. Demirel, eline geçen her fırsatta, AP'nin Demokrat Parti'nin devamı olduğunu söyledi, çoğunluk elde ettikleri gün Anayasayı değiştireceklerini açıkladı. Demirel'in kardeşlerine çıkar sağladığı yolundaki söylentiler, AP'nin bölünmesine yol açtı. Millet Meclisi eski Başkanı Ferruh Bozbeyli'nin liderliğinde kurulan Demokratik Parti, AP ile amansız bir savaşa girişti.

Her iki parti de Demokrat Partinin mirasını paylaşmak istiyordu.

Menderes'in kefeni, hem Demirel, hem de Bozbeyli için bir seçim bayrağı oldu. Yassıada hükümlülerinden bir bölümü perde arkasından Bozbeyli'nin DP'sini destekledi. Eski Cumhurbaşkanı Bayar, Bozbeyli ile seçim gezilerine çıktı.

Milliyetçi Cephe Hükümeti kurulurken, bu kez başta Bayar olmak üzere, hemen hemen bütün eski "demokratlar", Demirel'i destekledi. Demirel, 27 Mayıs ihtilâlinin spikeri Türkeş, 27

Mayıs "İnkılâp Hükümeti" Bakanı Turhan Feyzioğlu ile birlikte iktidara geldi.

Şimdi de paylaşılan Menderes'in mirasıdır!..

Menderes hangi gerekçe ile asılmıştı? "Anayasayı ihlâl" gerekçesiyle... Ne yapmıştı? "Tahkikat Komisyonu" adıyla yasa dışı bir kurula yargı yetkisi vermişti. Başka ne yapmıştı? Muhalefete karşı sert tedbirler almıştı. Bundan başka suçu neydi? Öğrenci ile polis karşı karşıya getirilmişti; her gün yoğunlaşan gençlik olaylarında, o zaman bir öğrenci ölmüştü, birkaçı da yaralanmıştı.

İhtilâl bu gerekçelere dayanıyordu.

Menderes, kardeşlerine ve yakınlarına çıkar sağlamış mıydı? Hayır! Yeğeni, hayali firmalar aracılığı ile mobilya satışından milyonlar kazanmış mıydı? Hayır! Danıştay kararlarını çiğnemiş miydi? Hayır! Başbakanlığı döneminde hergün bir öğrenci öldürülmüş müydü? Yine hayır!

Fakat Anayasayı ihlal gerekçesiyle darağacına yollanmıştı.

Menderes "sınıf diktatoryası" kurduğu için yargılanmamıştı. Türkiye'yi, Amerikan emperyalizminin açık pazarı yaptığı için de yargılanmamıştı. İkili anlaşmalar için de kendisinden ihtilâl hesap sormamıştı. Menderes, Anayasayı ihlâl suçuyla yargılanmış ve ölüm cezasına mahkûm edilmişti. Suçu da, özürü de, kasti de, eylemi de Anayasayı çiğnemekti.

Menderes asıldı gitti, sonra Demirel geldi, ne değişti?

Menderes, zengin bir çiftçiydi. Demirel ise, yoksul bir köylü... Demirel ailesi, çok kısa sürede, ülkemizin milyonerleri arasına katıldı. Hangi taşı kaldırsanız, altından, Demirel ailesinin milyonları çıkmaktadır. Nasıl zengin oldular böyle? Demirel Başbakan olmadan servetleri neydi, bugünkü servetleri ne kadar tutuyor? Kim zengin etti bu aileyi? Nasıl zengin etti? Bu soruların gün ışığına çıkması bile başlı başına sorun oldu.

Bütün bunları düşünürken Menderes'e acıyorum. Menderes'i idam sehpasına götüren suçlarla, Demirel'in yaptıklarını karşılaştırırsanız:

– Zavallı Menderes... dememek elden gelir mi?

Menderes İmralı'da bir darağacında can vermiştir ama, O'nun yerine Menderes'e "rahmet okutan" Demirel, Başbakanlık koltuğuna demir atmıştır. Hem de, Menderes'i dara-

gacına götüren ihtilalin kurmay albayıyla, politikacısıyla, gazetecisiyle kol kola girerek...

Bugün, Demirel'in Başbakanlığında, yolsuzluk dosyalarını ve kanlı mezar taşlarını gördükçe inanın Menderes'e acıyorum. Madem bu memlekette cinayetlerin de, yolsuzlukların da, Anayasanın da hesabı sorulmayacaktı, neden, söyler misiniz, neden Menderes'i ipe çektiniz?

Bir çiftlik ağasını asıp, bir çobanı ailesiyle milyoner yapmak için mi?..

(1 Mart 1976)

BİR İKİ SORU...

Geçen hafta, Adnan Menderes'in "düşmanlarıyla", Süleyman Demirel'in dostlarının aynı kişiler olduğunu belirten bir yazı yazmıştım. Bu yazıda emekli korgeneral Hayati Savaşçı'nın da adı geçmekteydi. Savaşçı, Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanlığı'ndan emekli olduktan sonra Adalet Partisi'ne kaydolmuş ve bu partiden Parlamentoya girmişti. Savaşçı, yazıyla ilgili olarak bir açıklama göndermiştir. Önce açıklamayı birlikte okuyalım :

– Cumhuriyet Gazetesi'nin 24 Ekim 1976 tarihli baskısında "Uğur Mumcu" imzası ile "Gözlem başlıklı" yazıda şahsım için "27 Mayısçı General Hayati Savaşçı" ifadesi kullanılmıştır.

Çeşitli ve yanlış yorumlara meydan vermemek için bu ifadeyi düzeltmek lüzumunu hissettim.

İhtilalin olduğu 27 Mayıs tarihinde kurmay albay rütbesi ile İstanbul'da Yüksek Komuta Akademisi'nde, Yüksek Komuta Kursunda öğrenci idim. Bu durumda hiçbir emri komuta makamında olmadığımdan emir ve komuta selahiyetim de yoktu. Keza, ne ihtilalden haberim vardı, ne de ihtilalciden. 27 Mayıs sabahı Beşiktaş'taki evimde uyandığım zaman bütün Türkiye gibi ben de ihtilali sokaktaki gürültülerden ve radyodan öğrendim. Bu sebeple ne 27 Mayısçıyım, ne 22 Şubatçı, ne de 21 Mayısçıyım.

22 Şubat ve 21 Mayıs askeri ayaklanmalarında ise Ispar-

ta'da 58. Tüm. Komutanı olarak tümenimle birlikte Demokratik idareye bağlı, hükümet kuvvetlerinin safında yer almış, ihtilalcilerin karşısında olmuşumdur.

İhtilalle iktidara gelmeyi hiç bir devrede tasvip etmemişimdir. İhtilallerin memlekete yaptığı zararlar benim bu inanışım ve davranışlarımı daima haklı çıkarmıştır.

Söz sırası gelmişken 12 Mart'taki pozisyonuma da temas etmeden geçmeyeceğim:

12 Mart 1971'de devrin Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanları imzasıyla "Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne ve hükümete" verilen muhtıra tarihinde Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanı "Faruk Gürler'in Kurmay Başkanı" olarak vazifedeydim. 30 Ağustos 1972 tarihinde orgeneralliğe terfi sırasında olduğum halde muhtırada imzası olan bu komutanlar, "kendi komutanım olan ölü Faruk Gürler dahil" başkalarını terfi ettirerek beni kadrosuzluktan emekliye sevkettiler. Bu olay da mı size benim demokratik hukuk devletine bağlı olan bir düzene inandığım hakkında bir şeyler anlatmıyor?

Bunları size savunma maksadı ile yazmıyorum. Sadece olayların benimle olan münasebetleri hakkında bir tesbit yapıyorum.

Adalet Partisi'ne girmekliğe gelince:

Türkiye'de bir Türk vatandaşı, dilediği partiye girmekte serbesttir. Bunda kınanacak bir taraf görmüyorum. Hele birçok seneler iktidarda kalarak memlekete büyük hizmetler vermiş olan, mücadele eden Adalet Partisi'ne girenler için...

Ayrıca bir ordu mensubu olarak, 1969-1972 tarihleri arasında üç senelik Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanlığı vazifemde iken, anarşistlerin ve aşırı solcuların başta orgeneallerimiz olmak üzere Silahlı Kuvvetler mensuplarına nasıl saldırdıklarını, Kızıldere köyünde kahraman Türk askerlerine nasıl ateş açtıklarını ve memleketi nasıl tedhiş havasına sürüklediklerini görmüş ve o günlerin ağır şartlarını bizzat yaşamışımdır.

İşte tesbit ettiğim şu yukardaki tablolardaki sebepler dolayısıyla Adalet Partisine girdim. Ve aynı davaya gönül verenlerle çalışmayı ve onların yanında olmayı seçtim.

Yazdığınız yazıda beni hiç tanımadığınızı öğrenmiş bulunuyorum. Kim olduğumu size tanıtmak fırsatını bana verdiğiniz

için teşekkür ederim. Saygılarımla"

27 Mayıs Devrimi, birgün içinde olup bitmiş bir olay değildir. İhtilal, Silahlı Kuvvetlere malolmuş ve Silahlı Kuvvetlerce yürütülmüştür. İhtilalden hemen sonra, devrik iktidarla ya-kınlık kuranlarla, Milli Birlik Komitesince Silahlı Kuvvetlerde kalması uygun görülmeyenler, ünlü "Eminsu" işlemiyle emekliye sevkedilmişlerdir.

Savaşçı bugün, 27 Mayısçı olmadığını kolaylıkla söyleyebilmektedir. Bu cesaretini 27 Mayıs günlerinde gösterebilir miydi? Kendisini bir vicdan muhasebesine çağırıyorum. Acaba, Bayar ve Menderes için o günlerde beslediği duygular bugünkülerin aynı mıdır? Değilse, bunun nedenlerini, hiç olmazsa kendi kendine açıklayabiliyor mu?

12 Mart Muhtırası verildiği dönemde, Savaşçı, Kara Kuvvetleri Kurmay Başkanıdır. Muhtıra, Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Faruk Gürler tarafından oluşturulmuş, Genelkurmay Başkanı ile, Hava ve Deniz Kuvvetleri Komutanlarının onayı alındıktan sonra Meclis Başkanlarıyla, Cumhurbaşkanına yollanmıştır. Bir kuvvetin Kurmay Başkanı, o kuvvetin komutanı ile birlikte hareket etmek zorundadır.

Savaşçı'nın buna bir itirazı var mıdır?

Var ya da yok, bilemem. Fakat isterseniz, bazı soruları birlikte soralım:

Savaşçı, siz, 10 Mart 1971 günü, korgeneral ve orgeneallerin toplandığı "Genişletilmiş Komuta Konseyi" toplantısında ne gibi bir konuşma yaptınız? Bu Konsey'de yaptığınız konuşmada, Demirel Hükümetinin devrilmesini önerdiniz mi, önermediniz mi? Evet bu toplantıda ne konuştunuz?

Savaşçı, siz, 10 Mart 1971 günü, saat 9'u 20 geçe, Kara Kuvvetleri Plan ve Prensipler Başkanı Tümgeneral Celil Gürkan'ın odasına gittiniz mi? Bu odada, Tümgeneral ve Daire Başkanı Tuğgeneralleri toplayarak, bir konuşma yapıp Demirel Hükümetinin devrilmesini istediniz mi?.. Bu konuşma üzerine, iki tümgeneral, sizin konuşmanıza itiraz ettiler mi? Bu iki Generalin konuşmalarına herhangi bir yanıt verdiniz mi? Bu sırada Orgeneral Faruk Gürler gelip, sizi çağırdı mı? Bundan sonra nereye gittiniz, kimlerle konuştunuz?

Bu soruların yanıtını bekler, devrim Anayasası ile kurulmuş

demokratik düzenimizin, gelmiş ve geçmiş, her türlü cuntanın saldırısından korunması dileği ile, saygılar sunarım...

(5 Kasım 1976)

BU DOSYA KAPANMAZ...

BOMBALAR PATLARKEN...

Yolsuzluk dosyalarının iplerinin çözüldüğü şu son günlerde, bazı yayın organlarıyla, MİT Müsteşar'ı emekli Orgeneral Hamza Görgüç ve Jandarma Genel Komutan vekili Korgeneral Şahap Yardımoğlu'nun oturduğu evlerin önünde bombalar patlamıştır. Ülkenin dört bir yanında öğrenci çatışmaları da sürüp durmaktadır.

Bazı çevreler, sıkıyönetim ilân ederek, yolsuzlukları unuttturmak ve yeniden solu ezmek hazırlıkları içindedir. Demirel, üniversitede sürüp giden olaylar nedeniyle, sıkıyönetim ilân etmeyi düşündüklerini açıklamıştır. Bu bombalar, hangi eller tarafından atılıyor, bunu bilemeyiz; fakat bileceğimiz bir konu var; o da, bu bombaların, gelecek bir sıkıyönetimin "havai fişekleri" olduğudur.

Bu hafta başında İtalya'da, İtalyan gizli istihbarat servisi başkanı General Gianadelio Maletti tutuklandı. General Maletti'nin İtalya'da bilinmeyen kişilerce atılan bomba olaylarından sorumlu olduğu söylenmektedir. 1971 yılında Milano kentinde, bombalar patlamış ve 16 kişi patlayan bu bombalar nedeniyle ölmüştü.

Bu olayların İtalya Gizli Haber Alma Servisi tarafından düzenlendiği ve bomba olaylarının gerçek sanığının da, bu servisin başkanı General Maletti tarafından yurt dışına kaçırıldığı anlaşıldı. General Maletti ve arkadaşları bugünlerde yargıç önünde eylemlerinin hesabını vermektedirler.

Türkiye'de de 12 Mart öncesi ve sonrası bomba olaylarının içyüzü anlaşılmış değildir. Bomba olayları nedeniyle sık sık adı geçen bir emekli ihtilâlci albayın, bugün sağcı örgütlerle,

sağcı yayın organlanyla düşüp kalktığını gördükçe 12 Mart öncesinin bazı olaylannı da anlamak kolaylaşmaktadır. Bazı olaylar, geçmişin karanlıklanna terkedilmekte, gerçekler ısrarla kamuoyunun önünden kaçınılmaktadır.

Örneğin, Türkiye'de devlet terörünün resmen başladığı 17 Mayıs 1971 günü, İsrail Başkonsolosunu kaçıran istihbaratçı Yüzbaşı İlyas Aydın neden yakalanmamıştır? İlyas Aydın hakkındaki dosya neden kapatılmıştır? İlyas Aydın olayı, karanlık olaylann sadece bir tanesidir...

Bir an için düşünelim: İlyas Aydın bir CIA Ajanı olamaz mı? Ya da MİT görevlisi olamaz mı? İlyas Aydın "kontrgerilla" adlı gizli örgütün hünerli bir elemanı olamaz mı? Neredeydi şimdi İlyas Aydın? Beş yıldır, ne ölüsüne, ne dirisine kimse rastlamadı, nedendir acaba?..

12 Mart öncesinin "kışkırtıcı ajanlan" bütün belgeleri ve kimlik kartlanyla kamuoyu önünde sergilendi. Bunlar, sadece, kışkırtıcı ajanlann bir bölümüdür. Kim bilir, bilmediğimiz ya da bilip de belgelerini henüz bulamadığımız nice kışkırtıcı ajan ortalıkta dolaşıp durmaktadır. Söyler misiniz, ihtilâl toplantılannda, Silahlı Kuvvetlerin, devrimci işçi örgütleriyle işbirliği yapmasını önerdikten sonra, bugün sağcı gazete patronlannın sofralannda çöplenen emekli albaylar, neyin nesi olurlar?

Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil de, Amerikan, İsrail ve İran gizli haber alma örgütleriyle içli dışlı olduğumuzu açıklamamış mıydı? Son beş altı yılın olaylannı, arka arkaya sıralarsanız, burada karşınıza gizli örgütler, devlet terörü, kışkırtıcı ajanlar çıkar. Sağcı örgütlerin bütün istedikleri, kapalı bir iktidar döneminde, egemenliklerini artırmaktır.

Dikkat gerektiren günler yaşıyoruz. Oyun yine eski oyundur. Demirel ve ortaklan, bir sıkıyönetim dönemi ile, yolsuzlukları unutturmak istiyor. Bombalar bunun işaretidir.

Türk solu, her türlü açık ya da kapalı kışkırtmalara karşı uyanık olmalıdır. Öyle zamanlar olur ki, eylemsizlik en akıllı eylem çeşidi sayılır...

(1 Nisan 1976)

HİÇ Mİ ÖNEMİ YOK?

Lockheed rüşvet olayı, Türkiye'de önce bir bomba gibi patladı, sonra da yavaş yavaş unutturulmak istendi. Lockheed uçak şirketine ilişkin yolsuzluk iddialarını araştırmak üzere kurulan komisyonun başkanı Yılmaz Alpaslan'dan öğreniyoruz ki, hükümet, ABD ile, belgelerin nasıl getirtileceğini belirleyen anlaşmayı bile yapmış değildir.

Önceki gün, komisyona bilgi vermek için çağırılan Başbakan Demirel, yerine Devlet Bakanı Seyfi Öztürk'ü yollamıştır. Komisyon Başkanı Yılmaz Alpaslan, Başbakan Demirel'den bilgi alacaklarını söyleyerek, Devlet Bakanı Seyfi Öztürk'ü konuşturmamıştır. Öztürk de masaya elini vurarak, bir acemi aktör tavrıyla:

– Türkiye Cumhuriyeti Başbakanını, buraya bir sanık gibi çağıramazsınız... demiştir. Gerçi, Demirel, gün gelecek, bütün suçlarından ötürü mahkemelere sanık olarak götürülecektir amma, komisyon, bu konuda, kendisinden sadece bilgi almak istemiş, Başbakan da bu çağrıya uymamıştır.

Başbakan Demirel'in yeğeni, Yahya Demirel'in, "hayali mobilya ihracatı" ile ilgili olarak kurulan soruşturma hazırlık komisyonu da henüz çalışmalarına başlamamıştır. Açıkçası, bu gibi konular, unutturulmak istenmektedir.

Lockheed rüşvetiyle ilgili söylentiler ortaya çıkınca, olayda adı geçen uçak firması temsilcisi, apar-topar Amerika'ya gidip gelmiş; kamuoyu, bu konuda bölük-börçük bilgiler elde edebilmiştir. Söylentilerin ve iddiaların belgelere bağlanabilmesi için hükümetin bir an önce, gerekli girişimleri tamamlayarak ABD'den, olayın belgelerini istemesi gerekmekteydi.

Demirel, bu görevi, bugüne kadar yerine getirmiş değildir.

Tartışma da bu noktada düğümlenmektedir. Olay ortaya çıkar çıkmaz, Demirel'in, öncelik ve ivedilikle ABD hükümetiyle gerekli anlaşmaları imzalayıp, belgeleri getirtmesi gerekmez miydi? Hiç şüphesiz gerekirdi, amma, nedense, bu iş biraz ağırdan alınmaktadır.

Bu iş ağırdan alındığı için, ister istemez bazı şüpheler doğmaktadır. Acaba Demirel, kimlerin rüşvet aldığını öğrenmiş

midir? Acaba, olayın belgelerle ortaya konması, bazı devlet yetkililerini sarsacak mıdır? Acaba Lockheed rüşvet olayı, bazı siyasal partilerle doğrudan doğruya ilgili midir?

Hükümetin, bu soruların yanıtlarını, bir an önce, kamuoyuna açıklaması gerekmektedir. Bu gibi konular, Devlet Bakanı Öztürk'ün hukuk bilgisiyle geçiştirilecek konulardan değildir. Demirel'in, bu konuyu, ortaya çıktığı günden beri adım adım izleyip, parlamentoya ve bu konuda kurulan komisyona bilgi vermesi gerekirken, ilgili anlaşmaları yapmaması, komisyona bilgi vermeye bile gelmemesi, insanı uzun uzun düşündürmektedir.

Rüşvet söylentilerinin ortaya atıldığı günlerde, Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Alpkaya, hemen görevinden ayrılarak, mahkeme önüne çıkmıştır. Silahlı Kuvvetler, olayı bu denli duyarlılıkla ele alırken, Başbakan'ın vurdumduymazlığı, gerçekten kuşku vericidir. Neden, Lockheed şirketiyle ilgili belgeler, ABD'den istenmemiştir?.. Bu konu açıklığa kavuşmadan, Demirel'in, sokağa çıkmaması gerekir.

Lockheed uçak şirketinin, bütün dünyada rüşvet dağıttığı belgelerle ortaya çıkmıştır. Bu ülkeler içinde, Türkiye'den başka, işi ağıra alan yoktur. Hemen hemen her ülke, konuyu, büyük bir ciddiyet ve ağırbaşlılıkla ele alıp, ABD'den gerekli bilgileri istemiştir.

Devlet Güvenlik Mahkemeleri kuruluş yasası, Ayasofya Müzesi'nin cami yapılmasına ilişkin karamame, Gaziantep'teki anarşistler gibi konular, devletin ve milletin bölünmezliği ile ilgilidir. Bunu anladık ama, şu rüşvet işinin hiç mi önemi yoktur?

Cephe çadırları, yabancı petrol şirketlerinin kuyularını gizlediği gibi, Lockheed rüşvetini de mi kapatacak yoksa?..

(19 Haziran 1976)

NEDEN SUSULUYOR?

Japonya'da, Lockheed yolsuzluğuna, eski Başbakan Tanaka'dan sonra, Ulaştırma eski Bakanının da adı karıştı. Önceki

gün, ajanslar Ulaştırma eski Bakanının tutuklandığını bildirdiler. Japonya, Lockheed yolsuzluğu ile sarsılırken, bizimkilerden hiç ses yok. Hani, basın da ipin ucunu bıraksa, bu iş unutulup gidecek.

Türkiye bir garip ülke oldu. Yolsuzluklar, cinayetler, son zamanlarda çok partili hayatımızın vazgeçilmez unsurlan yapıldı, kimsenin bu işlere aldırdığı yok. Toplum olarak cinayetlere de yolsuzluklara da alıştırıldık. Bunun için, kimse Lockheed yolsuzluğuna aldırmıyor bile.

İşin içyüzünü araştırırsanız, çok uluslu şirketlerin dünya ekonomisini yönettiği bir dünyada, bu gibi işlerde, rüşvet vermek değil, vermemek biraz şaşırtıcı olur. Milyonlann, milyarlann döndüğü uçak alım satımlannda bu işe karar verecek siyasal çevrelere kesenin ağzını açtınız mı, tamam... Öyleyse, neden rüşvet vermesinler? İşin mantığına da uygun rüşvet vermek üstelik. Bu doğal. Lockheed uçak şirketi, dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi, Türkiye'de de rüşvet dağıtmıştır. Bu da doğal. Bu noktadan sonra garip olan, bizim yetkili ve etkililerimizin takındıklan tavırdır. Lockheed işi öylesine ağırdan alındı ki, gören de bir veznedann, zimmetine bin lira geçirdiğini sanır.

Mobilya yolsuzluğu, Türkiye'de ticari ve siyasal çerçevelerin nasıl içiçe olduklannı, düzenin bunlar için nasıl çalıştığını ve bu düzenin girdisini çıktısını anlatmaya yetti. Lockheed yolsuzluğu da ortaya çıkarsa, kapitalizmin bir başka yönü, kökü dışarda ticari ve siyasal ilişkiler, bu ilişkileri sürdürenlerin adlanyla sanlanyla ortaya çıkacaktır.

Acaba kimler var? Acaba rüşvet nasıl verilmiş? Kim vermiş? Kime vermiş, ne kadar vermiş? İlk bakışta bu konular ilgi çekecektir. Bu, işin "polisiye" yanı-dır. Bununla birlikte, düzenin dayandığı temeller iyi belirecektir. Yıllarca, işçi sınıfına, köylülere, sosyalistlere, devrimci öğ-rencilere ve ilerici aydınlara kan kusturan düzen, bütün kirli çamaşırlanyla ortaya serilecektir.

Bunun için mi susuluyor acaba?

Türkiye'de uçak alım satımı ile kimler ilgilidir? Kimler, bazı uçak şirketlerinin temsilcisidir? Kimler, yabancı şirketlerden uçak alımıyla görevlidir? Uçak alım satımı ile ilgilenenlerin yakın çevreleri kimlerden oluşmaktadır? Uçak şirketinin temsilci-

si sağcı gazete patronlan bu işle ilgili mi? Uçak şirketlerinin temsilcileri peşinde koşan McCartist albaylar bu işe karışmış mı? Bazı büyükelçilerin adlan söz konusu mu? Bazı emekli generallerin adı geçiyor mu? Politikacılar ve bazı devlet adamlan rüşvet almış mı?

Rüşvetçiler kimler? Kim bunlar?!.. Rüşvet alanlann listesi kimde? Neden şimdiye kadar yasal kovuşturma açılmadı? Eğer, herhangi bir kovuşturma açılmışsa, bu neden açıklanmıyor? Kovuşturma açılamıyor ya da açılmı-yorsa gerekçe nedir?

Kamuoyu bunlan öğrenmek, anlamak ve bilmek ister...

1965 yılında tabii senatör Haydar Tunçkanat, Türkiye'de bir CIA ajanının yazmış olduğu raporu, Senato kürsüsünden açıklamıştı. Raporda imzası bulunan Amerika Birleşik Devletleri Ankara Elçiliğinde görevli Albay Dickson yurt dışına kaçınldıktan sonra, bu rapor da unutturuldu. Neden devlet, bütün yasal ve siyasal organlanyla bu konunun üzerine gidememişti?

Tunçkanat raporunu da hatırlatarak, Lockheed uçak şirketinden rüşvet alanlann listesini elinde tutan yetkiliye ya da yetkililere sesleniyoruz:

– Bu listenin açıklanması, yoksa, "milli birlik ve beraberlik ruhunu" mu zedeler, "devlet ve millet bütünlüğünü" mü yıkar?..

(24 Ağustos 1976)

İŞLER KARIŞIYOR...

Amerika Birleşik Devletleri Adalet Bakanlığı, acaba Lockheed Uçak Şirketi'nden rüşvet alanlann adlannı yolladı mı, yollamadı mı? Başbakan Demirel, böyle bir listenin yollanmadığını söylemiştir. Demirel'in bu açıklaması, yeni kuşkular doğurmuştur.

Lockheed Uçak Şirketi'nin, içinde Türkiye'nin de bulunduğu bazı ülkelere rüşvet dağıttığı, Amerikan Kongresi'nde açıklandı. Bu tarihten sonra, Hollanda, İtalya ve Japonya'da,

rüşvet alanlann adlan belirlendi. Fakat nedense, Türkiye'de rüşvet alanlar bir türlü açıklanmadı, bu gidişle, pek açıklanacağa da benzememektedir.

Manevi şahsiyetler rüşvet almaz. Bu rüşvet, Türkiye'de, yaşayan bazı kişilerce alınmıştır. Öyleyse, bu rüşvetçilerin adlan neden açıklanmıyor? Japonya'da, Hollanda'da, İtalya'da, Lockheed Şirketi'nden rüşvet alanlar belirleniyor da Türkiye'de aynı şirketten rüşvet alanlar neden açıklanmıyor?..

Uçak alım satımı, dünyanın en karlı işlerinden biridir. Büyük şirketler, uçak satmak istedikleri ülkelerde amansız savaşlara girmektedirler. Türkiye, bu savaşın alanlarından biridir. "Lockheed", "Boeing", "Douglas" ve "Mirage" uçak şirketleri, Türkiye'ye uçak satmak için, birbirleriyle ses hızını aşarak savaşmışlardır. Bu şirketlerin politikacılan vardır, bakanlan, milletvekilleri vardır, emekli albaylan ve generalleri vardır, gazete sahiplerinden temsilcileri vardır. Kolay değil, milyonlar dönüyor bu işte...

Lockheed Uçak Şirketi, geçen yıl, Douglas şirketince yapılan "Tristar" adlı uçak satımı için Türk Hava Yollan Yöne-tim Kuruluna başvurdu. Fakat bu başvurma yöntemi, biraz şaşırtıcıydı. Şirket, bütün yönetim kurulu üyelerine, "kişiye özel" mektuplarla başvurarak "Tristar" uçağının satın alınmasını istiyordu.

THY Yönetim Kurulu, iktidar partilerinin "güçleri oranında" temsil edildikleri bir "milli" kuruluştur. Yönetim Kurulu Başkanı Kemal Zeren'dir. Zeren AP'lidir. Nihat Kürşat, Kurulun öteki AP'li üyesidir. Mithat Perin üçüncü AP'li üyedir. Yönetim Kurulunda Milli Selamet Partisini Recai Kutan, Cumhuriyetçi Güven Partisini de Fehmi Alpaslan temsil etmektedir.

Bu "muhterem zevat"ın, Lockheed rüşveti ile ilgileri mi var? Hayır. Hiçbir ilgileri yok. Başka bir konu anlatacağım:

THY Yönetim Kurulunda bir gün kavga çıkar. Yönetim Kurulunun iki üyesi Mithat Perin ile Fehmi Alpaslan birbirlerine girerler. Alpaslan, Mithat Perin'e, "Sizin için Boeing temsilcisi diyorlar" der, Perin bu söze çok sinirlenir. Kavga, basına da yansır. Perin de Alpaslan'ı, "Douglas" firmasını savunmakla suçlar. Perin, kendi imzasını taşıyan açıklamasında, özel olarak Amerika'da Boeing ve Douglas kuruluşlannı gezdiğini açıklar.

Bu sırada DC-10 uçaklarının yaz programı gecikir. Uçakların "modifikasyon" denilen bakımı yapılacaktır. Bir türlü karar verilemez. Yönetim Kurulu üyeleri arasında bu yüzden sert tartışmalar çıkar.

İşte bugünlerde hemen hemen aynı aylarda, Lockheed Uçak Şirketi'ni "kişiye özel" yollar ve yöntemlerle yaptığı başvuru, yönetim kuruluna gelir. O günlerde THY denetçisi, Recep Balabaner'dir. Balabaner, Başbakan Demirel'e kişiye özel bir mektup yazarak "Yakında Lockheed skandalı ile karşılaşacaksınız" der. Der amma, hiçbir olumlu cevap alamaz.

Balabaner, yazdığı bu mektubu Lockheed rüşvet olayını araştıran Millet Meclisi Komisyonuna açıklar.

Olan Balabaner'e olur. THY denetçisi Balabaner'in görev süresi bitince yeni bir iş verilmez. Fincancı katırları ürkmüştür bir kez.

THY Yönetim Kurulu üyesi Fehmi Alpaslan, basına yaptığı açıklamada, Perin'in, 1966 yılından bu yana uçak alımlarıyla ilgili belgelerin fotokopisini çektiğini belirtmektedir. Acaba ne yapacaktır Perin bunları?

Şimdi buraya bir nokta koyup, temel soruna gelelim. Türkiye'de bütün uçak şirketlerinin alım satımları, parlamentoca ele alınmalıdır. Basında, bazı uçak şirketlerini öven yazılar neden yazılmıştır? Kim yazmış, kimler yazdırmıştır bu yazıları? Bu şirketler neden, evet neden bazı politikacıları, emekli generalleri, albayları ve gazete sahiplerini temsilci seçmektedir?

Lockheed ile birlikte, bütün bu konuların araştırılması gerekir. Gerekir ama, korkarız, bunları araştırırken şu "son bağımsız Müslüman Türk Devleti" yıkılıverir...

(27 Ağustos 1976)

İŞİN ÖZÜ UNUTULDU...

Ferit Melen, hepinizin bildiği gibi, Demirel hükümetinin anlı şanlı Milli Savunma Bakanıdır. Melen oturuşu, kalkışı, kelimelerin üstüne basa basa konuşuşu, takım elbisesi ve çatık

kaşlanyla tam bir "devlet adamı"dır. Devlet adamı olduğu içindir ki, çeyrek yüzyıldır, milletvekili, bakan ve başbakan olarak siyaset sahnelerinde dolaşıp durmaktadır.

Ferit Melen, 12 Mart Muhtırasının üstüne binip, Başbakanlık koltuğuna sıçradıktan sonra, 12 Mart Muhtırasının devirdiği Başbakan Demirel'in emrinde bakan olmayı içine sindirebilmiş sayılı devlet adamlarından biridir. Melen Türkiye'de "demirbaş devlet adamlığı" ününü kullana kullana, kırmızı plakalı arabalarda dolaşmaktadır.

"Bayram değil, seyran değil", neden durup dururken Melen'den söz ediyoruz?

Bir nedeni var elbette. Nedeni de şu: Lockheed rüşvet olayı... Lockheed rüşvet olayı patlak verdiği günden bu yana, Bay Melen, Milli Savunma Bakanı olarak ne yaptı, ne yapmadı? Bu konunun üzerine gitmek gerekiyor.

Lockheed rüşvet olayı, ülkemizde, Alpkaya olayı ile özdeş tutuldu. Alpkaya önce istifa etti. Sonra yargılandı. Yargılanmasında bazı gariplikler oldu: Askeri Savcı, iddianamesinde, Hava Kuvvetleri eski komutanı Alpkaya ile eski Kurmay Başkanı Korgeneral İhsan Göksaran haklarında mahkûmiyet isteğinde bulundu, sonra, suç kanıtlarında, suçun maddi ve manevi unsurlarında en küçük bir değişiklik olmamasına rağmen, yargılama sonunda "esas hakkındaki mütalaasını" verirken, sanıkların beraatını istedi.

Lockheed uçak şirketinin Türkiye'ye nasıl uçak sattığı, bu alım satım işleriyle kimlerin ilgilendiği bu arada unutulup gitti. Özetlersek, Lockheed rüşvet olayının özü unutuldu, bütün dikkatler, Lice depremi için yollanan barış çekinde yoğunlaştı.

O günlerde Ferit Melen, Milli Savunma Bakanı olarak bazı açıklamalarda bulundu. Bu açıklamalar, Lockheed olayı üzerine, tam anlamıyla bir suskunluk perdesi çekti. Melen'e göre, Lockheed olayının "ciddi dayanağı yoktu", "ortaya atılan iddia iğrençti", "memleketin itibarını kırıcıydı" Melen, Devlet adamlığının gerektirdiği ciddi açıklamadan sonra şunları söylemişti:

– Yapılan incelemeye göre Lockheed firmasından Silahlı Kuvvetler için herhangi bir silah alınmamıştır...

Açıklamanın tarihini verelim. 10 Şubat 1976...

Türk Silahlı Kuvvetleri, "F-104-S" savaş uçağını "Air-İtalia" firmasından almıştır. Air-İtalia firması, Lockheed firmasından aldığı "lisans" ile, İtalya'da savaş uçaklan yapmaktadır. Altay şirketi hem Lockheed, hem de Air-İtalia şirketinin Türkiye temsilcisidir. Melen, bir anda bütün bu ilişkileri yok saymış ve bir kelime oyunu ile olayı kapatmak için, Lockheed uçak şirketinden Silahlı Kuvvetlerin hiç uçak almadığını söylemiştir.

Gelişmeler, Melen'in demecini, çok acı biçimde yalanlamıştır.

Bu uçaklar nasıl alınmıştır? Bu uçaklann alınmasına kimler karar vermiştir? İlk anda araştınlması gereken konular bunlardır. Bu sorular, bugüne kadar, araştınlmış mıdır?

F-104-S uçağının alınması sırasında, Hava Kuvvetleri Komutanı Emin Alpkaya, Kurmay Başkanı Korgeneral İhsan Göksaran ve Lojistik Başkanı da Tümgeneral Ercüment Gökaydın'dır. Göksaran ve Gökaydın, İtalya'ya giderek bazı incelemelerde bulunmuşlardır. Bunlann raporlan şimdi nerededir? Neden açıklanmamaktadır?

Ve asıl önemlisi F-104-S uçağının bazı parçalannın hurda olduğu doğru mudur? Sanınız üzerinde durulması gereken konulardan biri de budur. Yeni alınan uçaklann bazı parçalannın hurda olması olağan işlerden midir, değil midir? Bu konuda da bazı raporlar vardır. Bunlar incelenmiş midir?

Bay Melen, lutfedip, bu konularla hiç ilgilenmiş midir?

Lockheed olayı, gerek Alpkaya'nın yargılanması, gerekse Melen'in açıklamalan ile, özünden saptınlmıştır. Bütün bunlar, bilinçli olarak mı yapılmaktadır? Bunlara şimdilik herhangi bir karşılık vermek olanaksızdır.

Ben, bu köşede, sadece şu sorulan sormak istiyorum: F-104-S alımı ile ilgili herhangi bir kovuşturma açılmış mıdır? Açılmamışsa neden? Açılmışsa, hurda parçalar sorununda sorumlu olan belirlenmiş midir? Sorular şimdilik bu kadar.

Hava Kuvvetleri Komutanı Ethem Ayan'a saygı ile sunulur...

(4 Eylül 1976)

LOCKHEED BELGELERİ...

Milli Savunma Bakanı Sayın Ferit Melen, Lockheed rüşvet olayı ile ilgili olarak bu köşede yayınlanan "işin özü unutuldu" başlıklı yazıya cevap göndererek, bazı açıklamalarda bulunmuştur.

"İşin özü unutuldu" başlıklı yazıda, gerek Alpkaya davasının, gerekse Melen'in, tutarsız açıklamalarıyla, Lockheed rüşvet olayının özünün unutturulduğuna değinmiş ve özellikle F-104-S uçaklarının bazı parçalarının hurda olup olmadığını sormuştuk. Aynı yazıda, Air İtalia uçak yapım şirketinden alınan F-104-S uçaklarının alımıyla ilgili herhangi bir soruşturma açılıp açılmadığını da sormuştuk.

Melen, son açıklamasıyla bu sorularımızı cevaplandırmıştır. Milli Savunma Bakanı cevabında, Genelkurmay Savcılığının konuyla ilgili olarak soruşturma yaptığını, bu arada uçak parçalarının hurda olup olmadığının da savcılıkça incelendiğini açıklamıştır. Melen'in gösterdiği duyarlık ve açıklık nedeniyle teşekkür ederiz.

Evet işte şimdi bazı belgelerin açıklanmasının tam zamanıdır:

Milli Savunma Bakanlığı, F-104-S uçaklarının satın alınmasına karar verir vermez, Lockheed ve Air İtalia şirketlerinin Türkiye temsilcisi Altay firması Başkanı Nezih Dural, 16 Ekim 1974 günü, Lockheed Şirketi Başkanı Carl Kotchian'a şu "Teleks Notu"nu çekmiştir:

– Tebrikler. Konu çözümlenmiştir. Air İtalia ve MSB arasında anlaşma bugün imzalanmıştır. Türkiye'deki Lockheed personelinin gayretlerine ve ikili projemizin birinci aşamasını sonuçlandırdığınız için sizin Altay Şirketine gösterdiğiniz desteğin önemine işaret etmek isterim. Lütfen takdir, saygı ve iyi dileklerimi kabul ediniz...

Lockheed Şirketi Başkanı Kotchian, aynı gün, Nezih Dural'a, şu teleks notuyla karşılık vermiştir:

– İmzalanmış bulunan sözleşme ile ilgili mesajınıza teşekkür ederim. İyi temennilerinizi takdirle karşılıyorum. Ancak, asıl kutlanılması gereken kişi sizsiniz. Israrlı çabalarınız, sonucun alınmasını sağlamıştır...

Bu yazışmadan şu sonuç çıkmaktadır: Türkiye'nin, uçaklan Air İtalia Yapım Şirketi'nden almasının bir önemi yoktur. Uçağın gerçek satıcısı Lockheed Şirketidir. Bu yazışma, bu gerçeği en kesin biçimde kanıtlamaktadır.

16 Ekim 1974 günü, Lockheed Şirketi yöneticilerinden Conley, Nezih Dural'a, şu mesajı yollamıştır:

– Muhteşem başarınızdan dolayı sizi kutlarım...

Yani, Air İtalia Uçak Yapım Şirketi'nden alındığı görülen uçaklann gerçek satıcısı Lockheed Şirketidir. Yapılan anlaşma, Lockheed tarafından "muhteşem" olarak nitelenmektedir.

Şimdi gelelim bu "muhteşem" anlaşmanın sonuçlarına:

F-104-S uçaklarının, alındıktan bir süre sonra yapılan incelemelerde, bazı parçalann "eski" ve "miadı dolmuş" olduğu saptanmıştır. Bu konudaki rapor 12 Şubat 1975 tarihini taşımaktadır.

Milli Savunma Bakanı Melen, dünkü açıklamasında, bakın ne diyor:

– Hurda malzeme kullanıldığı yolunda bakanlığa intikal etmiş bir şikâyet mevcut değildir...

F-104-S uçaklarının bazı parçalarının kullanılamaz nitelikte olduklarına ilişkin 12 Şubat 1975 günlü raporu, Hava Pilotu Kıdemli Binbaşı Üstün Yenel, Hava Pilotu Binbaşı Özışık, Pilot Başçavuş Mustafa Midyat, birlikte imzalamışlardır. 24 nisan 1975 tarihinde bakım kontrol subayı Binbaşı M. Ali Balyemez, Kıdemli Başçavuş Abdullah Bingöl, Hava Yer Kıdemli Binbaşı, Bakım Komutanı Taşkın Tuncalın ve Air İtalia Teknik Temsilcisi Vittorio Vallink'in birlikte imzaladıklan raporda da:

– Uçaklar birliğimize geldiğinde İtalyan formlannın kontrol neticesi yan ve yandan fazla ömürlerinin geçmiş olduğu görülmüştür... denilmektedir.

Melen'e, bakanlık yazışmalarını, biraz daha yakından izlemesini salık veririz.

Altay Şirketi, bu konuyla ilgili olarak 16 ocak 1975 günü Hava Kuvvetleri Komutanlığı Lojistik Başkanlığına bir yazı göndermiştir. Bu yazıda, uçak parçalarının bazılarının, kullanılmış olarak "monte edildiği" kabul edilmiştir.

Lockheed Uçak Şirketi F-104-S programı Direktörü Mr. Brubaker, Ankara'da bulunduğu günlerde, Altay Şirketi telek-

sinden, Torino'da Mr. Balley ve Roma'da Mr. Picthiford'a yolladığı mesajlarda aynen şu ifadelere rastlanmıştır:

– Bugüne kadar gelen pilon tanklan kullanılmış olup İtalya Hava Kuvvetlerinden (I.A.F.) ödünç alınmıştır...

Aynı teleks notunda, Nezih Dural'ın, Lockheed'e yolladığı mesajı da okuyalım:

– Sorun basit değildir. Bu sorun, tüm projelerle ilgili bir çok gelişmeyi doğurabilir. Gizli olarak aldığım bilgiye göre güven kaybedilmiştir. Air İtalia'ya yapılan para transferini durdurma niyetleri vardır. Bu durum olursa, opsiyon kolaylıkla kullanılamaz. Bu, esas projemizi etkiler.

Gördüğünüz gibi, küçük problemler dolayısıyla, üst kademeleri memnun etme yolunda harcadığım kişisel çabalarımın hiçbiri dikkate alınmayacaktır... Nub ile görüştükten sonra, gene bilgi vereceğim...

Ne demektir "Üst kademeleri memnun etme yolunda çaba harcamak"?

Lockheed ile Altay Şirketleri arasındaki yazışmalarda "yılan", "nub", "general K" ve "general G" gibi takma adlara rastlanmaktadır. Kim bunlar acaba? Kim? Kimler?..

Umarız ki, 12 Mart döneminde bir gecede, profesörleri, aydınları, devrimci öğrencileri gözaltına alıp tutuklatan Askeri Savcılar bu konuda da gereken ivedilikle Nezih Dural'ı sorguya çekip, yazışmalarda adı geçenleri mahkeme önüne çıkarırlar.

Bekliyoruz...

(11 Eylül 1976)

NE OLUYOR?!..

Lockheed rüşvet olayı ile ilgili belgeleri okuyorsunuz. Bu belgeler, şirketin, Türkiye'deki çalışma amacını ve yöntemini ortaya koymaktadır. Şirket, Türk Silahlı Kuvvetleri üzerinde "istihbarat" görevi yapmakta ve kuşku uyandırıcı çalışmalar sürdürmektedir. "General K." "Yılan" ve "Nub" gibi gizli bazı takma adlar ardındaki gerçek, Türkiye'deki Lockheed ağını ortaya

çıkaracaktır.

– Dr. Kansu'nun talep ettiği tüm data yanımda olacak. Ayrıca General G'nin kalkülatörü dışında iki kalkülatör daha ve general K için de modeller getiriyorum. Bunun dışında Dr. Belbez'e bir mektup ve yapılan hizmetler için ödemeyi getiriyorum...

Bu teleks notu, Lockheed şirketinden Altay şirketine yollanmıştır. Dr. Belbez ve Dr. Kansu... Kim bunlar? Bunları kendi olanaklarımızla araştırdık.

Acaba Dr. Belbez, Ankara Hukuk Fakültesi eski dekanlarından Prof. Dr. Hikmet Belbez midir? Dr. Kansu, uçak yapımlarıyla yakından ilgilenen uçak mühendisi Yavuz Kansu mudur? Gerek Belbez'i, gerekse Kansu'yu bütün çabalarımıza rağmen bulamadık.

Prof. Belbez, serbest avukatlık yapmaktadır. Hukuk Fakültesinden ayrılalı yıllar olmuştur. Türk-Amerikan Hukukçular derneği kurucu üyesidir.

Acaba Prof. Dr. Hikmet Belbez, Altay ya da Lockheed şirketlerinin avukatı ve hukuk müşaviri midir? Bunları kesinlikle saptamış değiliz.

Lockheed yazışmalarında adı geçen Dr. Kansu, şu anda Hava Kuvvetlerinde görevli sivil uçak mühendisi Yavuz kansu mudur? Bu konuda henüz yeterli bilgi edinmiş değiliz. İsterseniz burada, gerek Dr. Belbez'i gerekse Yavuz Kansu'yu, açıklamaya çağıralım. Bu belgelerde adı geçen Dr. Kansu, Hava Kuvvetlerinde görevli uçak mühendisi Yavuz Kansu mudur, değil midir? Aynı belgelerde sözü edilen Dr. Belbez, Ticaret Hukuku Profesörü Dr. Hikmet Belbez midir? Açıklama bekliyoruz.

Biz bu açıklamaları beklerken, sizlere, bir başka çalışmadan söz edelim:

Altan Öymen ile birlikte, Lockheed belgelerinde adı geçen General Gökaydın ile görüştük. Gökaydın, F-104 -S uçaklarının alındığı dönemlerde, Hava Kuvvetleri Lojistik Başkanlığında bulunmuştu. 1975 yılında Tümgeneral rütbesinden emekli olan Gökaydın Ankara'da serbest teknik müşavirlik yapmaktadır. Bu arada "Northrop" uçak şirketinin de teknik danışmalığını yürüten Gökaydın, uçak sanayi konusunda uz-

manlığı ile tanınıyor. Kendisine bazı sorular sorduk, General Gökaydın da bu sorularımızı cevaplandırdı.

Emekli Tümgeneral Gökaydın F-104-S uçaklarının, nasıl alındığını anlattı. Alınan uçakların bazı parçalarının zaman aşımına uğrayıp uğramadığını sorduk. Bu uçakların alınmasına kimlerin karar verdiğini araştırdık. Çıkan sonuç şu: Önce, Hava Kuvvetleri eski Kurmay Başkanı Korgeneral İhsan Göksaran, İtalya'ya giderek, bu konuda bazı girişimlerde bulunmuş. Sonra da, Tümgeneral Gökaydın Başkanlığında, Hava Kuvvetlerinden, subay ve astsubaylardan oluşan bir kurul, F-104 -S uçaklarını, fabrikada inceleyerek görüşlerini, Hava Kuvvetleri Komutanlığına bildirmiş.

F-104-S uçaklarının alındığı günlerde, Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Alpkaya, Kurmay Başkanı Korgeneral İhsan Göksaran ve Lojistik başkanı da, Tümgeneral Gökaydın'dır. Alpkaya, Göksaran ve Gökaydın'dan başka, bu konuda çalışmalarda bulunmuş olan çeşitli rütbelerde subaylarda vardır.

Lockheed rüşvet olayı, Genel Kurmay Savcılığınca incelenmektedir. Aynı konuda Ankara Savcılığı da soruşturma yapmaktadır. Hazırlık soruşturması gizli olduğu için, bu konuda herhangi bir açıklama da yapılmamıştır.

Alpkaya davasını yürüten askeri savcı Mehmet Turan, bu davada basın yasasına aykırı olarak, bazı açıklamalarda bulunmuştu. Sanırız ki, Lockheed olayının bugünkü görüntüsü, askeri savcıların bazı açıklamalar yapmalarını gerektirmektedir.

Mehmet Turan, Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan, Hüseyin İnan ile ilgili ölüm cezalarını imzalayıp, DEV-GENÇ davasını yürüten bir askeri yargıçtır.

Askeri savcı Mehmet Turan'ın o davalarda gösterdiği çabukluğu ve ivedi yöntemleri, bu davada da göstermesi gerekmez mi? Üstelik, bu davada, hiç kimsenin boynuna idam kemendi dolanmayacak.

Yine bekliyoruz...

(15 Eylül 1976)

TUTUKLAMA...

Tutuklama, ceza yargılaması hukukunda yer alan bir hukuksal önlemdir. Hukukçular tutuklamayı "zorunlu haksızlık" olarak nitelerler. Çünkü, evrensel hukuk kurallarından biri, "herkes mahkûm oluncaya kadar masum sayılır" ilkesini benimsemiştir. Bu ilke, yüzyıllardır, insanlık tarihinin ortak inancı olmuştur.

Siyasal suç ve siyasal suçluluk, belirli siyasal dönemlerin ortaya çıkardığı, yapay suçlardandır. Belirli bir dönemde suç sayılan eylemler devir değişince suç olmaktan çıkar. Bunun için tarihsel örnekler vermeye gerek yoktur. Elimizdeki en somut örnek grev hakkıdır.

Grev hakkı, hukuk dünyamıza 1961 Anayasası ile getirilmiştir. Bu tarihten önce, grevden söz etmek suç sayılırdı. Grevden söz eden, halkı suç işlemeye tahrik ve teşvikten, komünizm propagandasına kadar uzanan ceza yaptırımlarına çarptırılırdı. Tabii, önce tutuklanırlar, sonra da mahkûm olurlardı...

1961 Anayasasından sonra grev hakkı, işçi sınıfının temel haklarından sayıldı. Grev suç olmaktan çıkarıldı.

Tutuklama, siyasal suçlarda, başlı başına bir baskı aracıdır. Ceza yargılaması hukukunda, tutuklama yetkisi, yargıçlara bırakılmıştır. Yargıç, hangi suç işlenirse işlensin, sanığı tutuklamak zorunda değildir. Hukukumuzda "zorunlu tutuklama" diye bir kavram yoktur.

Fakat, yazarların, sendikacıların, devrimci öğrencilerin, hukuk profesörlerinin tutuklandıklarını sık sık görürüz. Üstelik tutuklamaya konu olan eylem hakkında karar verecek olan yargıç, çoğu kez, tutuklamaya karar veren yargıç da değildir.

Bir kimse hakkında, suç işlediğine ilişkin güçlü belirtiler varsa, bu kişi, kolluk kuvvetlerince yakalanarak Cumhuriyet savcısının önüne çıkartılır. Savcı, sanığın sorgusunu yaptıktan sonra, sanığın tutuklanıp tutuklanmayacağına bir karar verilmek üzere, dosyayı ceza yargıcına gönderir.

Ceza yargıcı bakacaktır: Sanığın suç işlediğine dair güçlü belirtiler var mı? Güçlü belirtiler varsa, suç ağır cezalık suçlardan mı? Ağır cezalık suçlardansa, sanığın, kaçma şüphesi ya da

kanıtlan değiştirme ve suç ortaklarını yalan beyana zorlama gibi olasılıklar söz konusu mu? Yine bakacaktır. Sanığın belli ikametgâhı var mı? Bu arada bir başka kural daha aranacaktır. Eğer suç "devlet ve hükümet nüfuzunu kıran suçlardan" ise yargıç tutuklama karan verebilecektir.

Verebilecektir, diyoruz, çünkü, bu koşul da olsa, yargıç, sanığı tutuklamak zorunda değildir. Ceza yargılaması hukuku tutuklama konusunda, yargıca geniş "takdir yetkisi" vermektedir.

Buraya kadar, konunun hukuksal özelliğini inceledik. Evet, işte sorun burada. Şimdi düşünelim Lockheed rüşvet olayı, aylardır kamuoyunu ilgilendirmektedir. Sızan haberlere göre, Ankara Savcılığı, Altay Kollektif Şirketi sahiplerinden Nezih Dural hakkında "Türk parasını koruma kanunu" gereğince kovuşturmaya geçmiş ve bu konuda bazı kişilerin ifadelerine baş vurulmuştur.

Nezih Dural eğer suç işlemişse, bu arada sık sık yurt dışına gidip geldiği için, suç kanıtlarını değiştirmek ya da suç ortaklarını yalan beyana zorlamak gibi olasılıklara sahip olmuştur.

Lockheed olayı hakkında, Ankara Savcılığı yanında, Genelkurmay Savcılığı da soruşturma yapmaktadır. Genelkurmay Savcıları 12 Mart döneminin değişmez görevlilerindendir. Nezih Dural hakkında bugüne kadar tutuklama isteminde bulunmayan Genelkurmay Savcıları ve bu savcıların saygıdeğer üstleri, komutanları ve amirleri, 12 Mart döneminde fakülte dekanlarını, hukuk profesörlerini, bilim adamlarını, ünlü generalleri, kurmay subayları, devrimci öğrencileri ve ilerici yazarları, bir gecede evlerini basıp, cezaevlerine doldurmuşlardı.

Prof. Mümtaz Soysal'a, Uğur Alacakaptan'a, Muammer Aksoy'a, Bahri Savcı'ya, Cahit Talas'a, Emil Galip Sandalcı'ya, Doğan Avcıoğluna, İlhami Soysal'a, Sungurbey'e, İlhan Selçuk'a, Oktay Kurtböke'ye, Çetin Altan'a, Altan Öymen'e, Sadun Aren'e, Behice Boran'a, Halit Çelenk'e,. General Madanoğlu'na, Celil Gürkan'a daha nice devrimciye ye-ten hukuk gücü, Nezih Dural'da, gücünü, etkinliğini ve ge-çerliğini mi yitiriyor?

Ne dersiniz Genelkurmay Savcıları! Lockheed olayının devlet güvenliği ile hiç mi ilgisi yoktur? Devrimcileri tutuklar-

ken koruduğunuz devlet güvenliği, iş adamlan için söz konusu olmuyor mu?!..

(29 Eylül 1976)

LOCKHEED UNUTULDU MU?

DGM konusunun gürültüsü içinde birçok siyasal ve güncel sorun unutulmaktadır. Türkiye'nin bozuk düzeninden, yapılması gerekli köklü değişimlerden, ve Ege sorunundan da söz etmiyoruz. Konumuz, yine Lockheed...

Lockheed rüşvet olayının bütün dünya kamuoyunu dalgalandırdığından bu yana aylar geçti. Japonya, Hollanda ve İtalya, suç belgeleriyle, sanıklan birer birer kulaklannndan tutarak kamuoyunun önüne getirdi.

Ya Türkiye?..

Lockheed olayına adı karışan ülkelerden sadece Türkiye, Lockheed sanıklannı ortaya çıkaramadı. Çıkaramadı belki de çıkarmadı...

Lockheed olayı, sanıldığı gibi, basit bir rüşvet olayı değildir. Lockheed uçak yapım şirketi, Türkiye'de uçak sanayiini kurma hazırlıklan içindedir. F-104 uçaklannın satılması, Lockheed şirketinin, Türkiye'de uçak sanayii kurmak için attığı sadece küçük bir adımdır.

Lockheed ile Altay şirketi arasındaki "şifreli" yazışmalarda sözü edilen "büyük proje", "asıl proje", Türkiye'deki uçak sanayiinin, Lockheed eliyle kurulma planlannın adıdır.

Konuya bu açıdan bakarsanız, Lockheed olayının, rüşvet alıp verenlerle sınırlı bir iş olmadığı anlaşılır.

Neden, askeri ve sivil savcılar, Altay şirketi sahibi Nezih Dural hakkında, bugüne dek bir kamu davası açmamışlardır? Neden Lockheed yazışmalannda adı geçen bazı emekli generaller, belgelerle ilgili herhangi bir açıklama yapmamışlardır? Neden Milli Savunma Bakanı Ferit Melen, birbirini tutmaz açıklamalarla kamuoyunu yanıltmıştır?

Bir şirket düşününüz ki, Silahlı Kuvvetlerin yüksek kademelerindeki görevlilerin adlannı bir yabancı şirkete bildirir, bir

şirket ki, uçak yapımı ile ilgili ulusal şirketlerde çalışanlar hakkında, "kökü dışanda" yabancı şirketlere raporlar yazar. Bir şirket ki, Hava Kuvvetleri Güçlendirme Vakfi'nın çalışmalarını yurt dışına bildirir.

Devletin milli istihbarat örgütü var mı? Var... Devletin Silahlı Kuvvetler istihbarat örgütü var mı? Var... Öyleyse, bu çalışmalar, bugüne kadar neden haber alınmaz? Neden gerekli önlemlere başvurulmaz?

Herhangi bir kamu görevlisi, şöyle sıradan bir memur, görevini savsaklarsa, hakkında hemen dava açılır. Fakat devletin güvenliği ile ilgili konularda yabancılarla işbirliği yaparak, Silahlı Kuvvetlerin iç yapısı hakkında bilgiler toplayan bu şirket hakkında, bugüne kadar en küçük bir "istihbarat" görevi yapılmadığı gibi, elde edilen belgelere rağmen, bugüne dek kamu davası açılmamıştır.

Neden? Neden acaba?

Başta Genelkurmay Savcıları olmak üzere, bütün hukukçulara soruyoruz: Herhangi bir kişi ya da örgüt, Türk Silahlı Kuvvetlerinin iç yapısı hakkında, yurt dışına bilgiler yollasa, belgeler verse, bu kişi ya da örgüt hakkında, ceza yasalarının hangi maddelerinden dava açılırdı?

Şimdi bütün bunlar unutuldu. Şu garip rastlantıya bakın ki, basında tam Lockheed belgeleri yayınlanmaya başlandığı günlerde, DGM konusu, Lockheed yolsuzluklarını bastırdı.

12 Mart Muhtırası, nasıl Demirel ailesinin, birbiri üzerine yığılan yolsuzluk dosyalarını unuttumuşsa; DGM konusu da Lockheed olayını unutturacağa benzemektedir. Şeytan diyor ki, acaba, bu Lockheed işine karışanlar, devletin güvenliğini korumakla yükümlü etkili ve yetkililer arasında mıdır, nedir?!..

(6 Ekim 1976)

LOCKHEED OLAYININ İLGİNÇ YÖNÜ

DP Genel Başkanı Ferruh Bozbeyli, önceki gün düzenlediği basın toplantısında, Lockheed olayının ilginç bir yönüne parmak basmıştır. Bozbeyli, Lockheed yolsuzluklarına karışan-

lann saptanması amacıyla ABD ile yapılan anlaşmanın, Türkiye'de bu konuda yapılacak parlamento denetimini ortadan kaldırdığını ileri sürmüştür.

Gerçekten de öyledir.

Anlaşmaya göre, Amerika Birleşik Devletleri'nce bu konuda Türkiye'ye gönderilen belge ve bilgiler, sadece adli makamlara verilecektir. Bundan çıkan sonuç, bu belge ve bilgilerin, parlamento dahil, hiçbir kişi ve kurula verilmeyeceğidir. Eğer bilgi ve belgeler, mahkemeler ve savcılıklar dışında kişi ve kurumlara verilirse, ABD anlaşmanın gereklerini yerine getirmeyebilecektir.

Anlaşma metni çok açıktır. Belge ve bilgiler ancak mahkeme kanalıyla incelenecektir. Ankara Savcılığı ve Genelkurmay Savcılığı, Lockheed yolsuzluklannı incelemeye başlamışlardır. Adalet Bakanı Müftüoğlu, Amerika'dan gelen belge ve bilgileri, gazetecilerin önünde Ankara Savcısına teslim etmiştir. Gazete haberlerine göre, Ankara Savcılığı bu belgeleri inceledikten sonra, dosyayı Genelkurmay Savcılığı göndermiştir.

Anlaşma metnine göre bu bilgi ve belgelerin açıklanması olanaksızdır. Çünkü, bilgi ve belgelerin alışverişinde gizlilik temel koşuldur. Ceza yargılaması hukukuna göre, hazırlık soruşturması da gizlidir. Bu konuda iki gizlilik üstüste gelmiştir. Bu nedenlerle, kamu davası açılmadan Genelkurmay Savcılığının bu konuda herhangi bir açıklama yapması, hem anlaşmaya, hem de yasaya aykın olacaktır.

Ankara Savcılığının, bir yazı ile dosyayı Genelkurmay Savcılığına göndermesi ne anlama gelmektedir?

Bunun hukukça anlamı, Ankara Savcılığının, olayı kendi görev alanı içinde görmediğidir. Yani, ya savcılık, herhangi bir sivil yurttaşın bu konuda suç işlemediği kanısındadır, ya da suçun tümüyle askeri nitelikte bir suç olduğu görüşündedir. İşte bu nedenlerle dosya, soruşturmanın tamamlanması için Genelkurmay Savcılığına gönderilmiştir.

Genelkurmay Savcılığı, Orgeneral Emin Alpkaya ile ilgili soruşturmayı yıldırım hızıyla tamamlamış ve bu arada, dava açılmadan önce, Askeri Savcı Mehmet Turan, basın yasasını çiğneyerek, dava hakkında bilgi de vermişti. Bu konuda aynı yasa dışı yöntem salık verilmez ama, konunun biran önce

aydınlanmasında, gerçekten sayısız "milli menfaat" vardır.

Demokratik Parti Genel Başkanı Bozbeyli, 23 Şubat 1976 günü, Millet Meclisi Başkanlığına bir önerge vererek Lockheed yolsuzluğunun araştırılmasın istediklerini, hü-kümetin ise, 8 temmuz 1976 günü ABD ile bir anlaşma imzalayarak, konuyu parlamento denetiminden kaçırdığını ileri sürmektedir. Bozbeyli, ABD ile imzalanan anlaşmanın, yasa gereği olarak iki ay içinde, parlamentoya getirilmesi gerektiğini belirterek:

– Hükümet Lockheed yolsuzluklarını örtmek ve Meclis denetiminden kaçmak için Amerika'yla anlaşmıştır... 244 sayılı kanunun açıklığına rağmen, anlaşma Meclis Başkanlığına sunulmamış ve Meclislere duyurulması önlenmiştir... demektedir.

Kamu kesimindeki yolsuzlukları ve Lockheed yolsuzluğunu araştırmakla görevli komisyonun Amerika Birleşik Devletlerine gidip orada araştırma yapması, bu anlaşma karşısında, hiçbir anlam taşımamaktadır. Eğer komisyon üyeleri, Amerika'ya giderse, orada kendilerine, sadece:

– Siz kim oluyorsunuz? türünden sorular sorulur ve komisyon üyelerine bu belgeleri taşıyan dosyaların kapağı bile gösterilmez.

Lockheed yolsuzluk davası, şu anda, Genelkurmay Savcısı Hakim Albay İlhan Şenel'in önündedir. Albay Şenel, ya bu konuda belli askeri ve sivil kişiler hakkında kamu davası açacak ya da, kovuşturmaya yer olmadığı karan ile dosyayı kapatacaktır.

Konunun biran önce açıklığa kavuşması gerekmiyor mu?..

(29 Aralık 1976)

İŞLER KIZIŞIYOR...

Millet Meclisindeki Lockheed tartışmalan bir gerçeği gün ışığı gibi ortaya çıkarmıştır. Adalet Bakanı İsmail Müftüoğlu, ABD ile imzalanan sözleşme gereğince, Lockheed ilgili belge ve bilgilerin, ancak "adli mercilere" verilebileceğini, bu neden-

le, önce kamu kesimindeki alımlan araştırmakla görevli Komisyona bilgi ve belge vermediğini, fakat Başbakan Demirel'in ısran üzerine, Komisyona bilgi ve belge vermek zorunda kaldığını açıklamıştır.

DP Genel Başkanı Ferruh Bozbeyli, hafta başında düzenlediği basın toplantısında, Amerika ile imzalanan sözleşmenin, Lockheed konusunun Parlamentoda araştırılıp, soruşturulmasını önlediğini bu belge ve bilgilerin, bu komisyona verilmesi halinde, ABD Adalet Bakanlığının, bu bilgi ve belgeleri Türkiye'ye yollamayacağını belirtmişti.

Adalet Bakanı Millet Meclisinde yaptığı konuşmada, Bozbeyli'nin bu gözlemini ve kuşkusunu doğrulamıştır. Müftüoğlu demek istiyor ki: "ABD ile imzaladığımız sözleşmeye göre, biz bu belgeleri ve bilgileri, ancak (Adli makamlara) verebiliriz. Eğer, biz bu gizliliğe uymazsak, ABD'nin bu bilgi ve belgeleri Türkiye'ye vermemek hakkı doğar." Adalet Bakanı bunlan anlattıktan sonra bu belge ve bilgilerin gönderilmesinde "tıkanıklık" olduğunu açıklamaktadır.

Yani ne olmuştur?

Olan açıkça şudur. Adalet Bakanı, Başbakan Demirel'in ısran üzerine, Parlamentoda kurulan Komisyona bilgi ve belge vermiştir. Savcılık ya da mahkeme dışında, herhangi bir resmi kuruluşa bilgi ve belge vermek sözleşmeye aykındır. Sözleşme hükümlerine göre, Savcılık ve mahkeme dışındaki resmi kuruluşlara belge ve bilgi verildiği için, ABD Türkiye'ye Lockheed yolsuzluğu ile ilgili belge ve bilgi göndermekten vazgeçmiştir.

Buna Demirel yolaçmıştır.

Bu bir sonuçtur. Bu sonucun bir tek nedeni vardır. O neden de, Demirel'in Adalet Bakanını, sözleşmeye aykın olarak, Komisyona bilgi ve belge vermeye zorlamasıdır.

Yani Demirel, açıkça, Lockheed yolsuzluğu ile Komisyona bilgi ve belge vermemiş olsa, konu sözleşme gereğince, sadece "adli merciler" içinde kalacak ve olay bu yolla sonuçlandırılmış olacaktı.

Sözleşme hiçbir yorum gerektirmeyecek kadar açıktır. Eğer Amerika'dan yollanan bu belge ve bilgiler, "adli merciler" dışındaki resmi yerlere bildirilirse, ABD, Lockheed yolsuzluğu konusundaki yardımını kesecektir. Buna rağmen Başbakan

Demirel, Adalet Bakanı Müftüoğlu sözleşmenin bu hükmünü çiğneyerek, belge bilgilerin gönderilmemesine yol açmışlardır.

Bu sonuç bilinerek mi yaratılmıştır? Yoksa, bazı rastlantılann sonucu mudur? Bunu bilemeyiz. Şu anda bilebildiğimiz, ortaya böyle bir sonucun çıkmış olmasıdır. Bunun has sorumlusu da Başbakandır.

Demirel, önceki gün, AP Millet Meclisi grubunda yaptığı konuşmada, bu konuda şunlan söylüyor:

– Amerika bu belgeleri, ancak gizliliğe riayet ve adli makamlar için dağıtma şartıyla vermiştir. "Aksi halde bu belgeleri vermem" diyor. Biz bu şartlan kabul etmeyerek belgesiz kalmaya mecburduk. Bunun başka izahı yoktur...

Bunun başka "izahı" vardır. Antlaşmanın böyle olduğunu çok iyi bilen Demirel, Adalet Bakanını, sözleşmeye aykın olarak Lockheed belgesini Meclisteki Komisyona vermeye zorlamış ve böylece ABD'nin Lockheed Şirketinden rüşvet alanlann adlannı Türkiye'ye bildirilmesine engel olmuştur.

Bu "izaha" ne buyrulur?

(1 Ocak 1977)

LOCKHEED OLAYI SAPTIRILIYOR...

Lockheed konusunda herkes birbirini suçlamaya başladı. Ortalık birden karıştı. AP Milletvekilleri uçak alımının Ecevit'in Başbakanlığı dönemine rastladığını ileri sürerek, soruşturma açılmasını istiyorlar. CHP Milletvekilleri ise, ikinci parti uçak alımının Demirel'in Başbakanlığı döneminde yapıldığını belirterek, Demirel hakkında soruşturma açılması gerektiğini ileri sürüyorlar.

İşte bu çatışma, işin özünü unutturmakta, sorunu, gerçek yörüngesinden saptırmaktadır.

Ortada, ABD ile imzaladığımız bir anlaşma vardır. Bu anlaşma uyannca, Lockheed olayı ile ilgili belge ve bilgiler, ABD Adalet Bakanlığınca Türkiye'ye yollanacaktır. Eğer Türk Hükümeti, bu belge ve bilgileri, mahkemeler dışında, resmi mer-

cilere verirse, Amerika bu bilgi ve belgeleri göndermeyecektir.

Kamu kesimindeki alımları incelemekle görevli Parlamento Komisyonu Lockheed olayına da el atmıştır. Anlaşmaya göre, bu Komisyonun, Lockheed olayını incelemeye yetkisi yoktur. Demirel, ABD ile bir sözleşme imzalayarak, önce Lockheed konusunda yapılması gereken Parlamento denetimini ortadan kaldırmıştır. Demirel diyor ki:

– Ne yapalım, Amerika ancak bu koşulla belge yolluyordu. Bu nedenle anlaşmayı imzaladık...

Ama Demirel Hükümetince ABD ile imzalanan sözleşme, yine Demirel'in emriyle bozulmuştur. Şöyle ki:

Komisyon, Adalet Bakanlığından Lockheed olayı ile ilgili belge ve bilgi istemiştir. Adalet Bakanı Müftüoğlu, ABD ile imzalanan anlaşma gereğince, bu belge ve bilgilerin ancak mahkemelere açıklanacağını belirterek, bilgi ve belge vermekten kaçınmıştır.

Başbakan Demirel, Adalet Bakanından, bu bilgi ve belgelerin Komisyona verilmesini istemiştir. Adalet Bakanı Müftüoğlu, yine bilgi ve belgeleri vermek istememiştir. Demirel, ikinci kez Adalet Bakanlığına bir yazı yazarak, bu bilgi ve belgelerin Komisyona verilmesinde diretmiştir. Müftüoğlu da bu emir üzerine, bilgi ve belgeleri Parlamento Komisyonuna vermiştir.

ABD Adalet Bakanlığı, sözleşme hükümlerini hatırlatarak, Türk Hükümetinin, sözleşmenin temel koşulu olan gizliliği bozduğunu bu nedenle belge ve bilgi veremeyeceğini bildirmiştir.

Amerika ile bir sözleşme yaparak, Lockheed konusunda Parlamento denetimini ortadan kaldıran kim? Demirel... Sözleşmede, Lockheed ile ilgili belge ve bilgilerin, ancak mahkemelere verileceğini kabul eden kim? Yine Demirel... Bu gizliliğe uyulmaması halinde, Amerikan Adalet Bakanlığının bilgi ve belge yollamayacağını öngören sözleşme maddesini imzalayan kim? Yine Demirel... Bu gizliliği bile bile, bilgi ve belgelerin, Parlamento Komisyonuna gönderilmesini isteyen kim? Evet, evet, yine Demirel...

Eğer Amerika Bileşik Devletleri Adalet Bakanlığı, Lockheed konusunda Türkiye'ye göndermek zorunda olduğu bilgi

ve belgeleri göndermiyorsa, buna doğrudan doğruya Demirel'in tutumu yol açmıştır.

Lockheed belgelerinin Adalet Bakanlığına ulaşması konusu bir başka sorundur. Bu konuda, Dışişleri Bakanlığı ile Adalet Bakanının açıklamalan birbirini tutmamaktadır. Adalet Bakanının açıklamasından, Amerika'dan yollanan belge ve bilgilerin bazılan eksiktir. Neden, neden acaba?

Bu nasıl devlet yönetimidir ki, böyle bir konuda ABD ile Parlamento'nun yetkilerini kısan anlaşmalar yapılır? Bu ne biçim yönetimdir ki, hükümetlerin imzaladığı sözleşmeler Hükümet Başkanlannın emriyle bozulur? Bu ne biçim yönetimdir ki, aynı konuda iki bakanın açıklamalan birbiriyle çelişir, hatta birbirini suçlar?

Lockheed dosyası şimdi Genelkurmay Savcısı Albay İlhan Şenel'in önündedir. Eğer Albay Şenel, elindeki belgelere göre, örneğin, belli kişiler hakkında kovuşturmaya yer olmadığı karan verirse, eksik belgelere göre karar oluşturacak demektir.

Bu konuda Parlamento denetimini de, yargı denetimini de kısıtlayan Başbakan Demirel'in tutumudur. Önce bu konu açıklığa kavuşmalıdır.

(3 Ocak 1977)

BU DOSYA KAPANMAZ...

Genelkurmay Başkanlığı Askeri Savcılığı, Lockheed yolsuzluğu ile ilgili olarak "kovuşturmaya yer olmadığı" karan vermiştir. Bu karar, uçak alımında, hiç bir askeri yetkilinin rüşvet almadığını saptamaktadır.

Lockheed rüşvet olayı Türkiye'de iki yargısal kanaldan yürütülmekteydi. Aynı konuda, hem Ankara savcılığı, hem de Genelkurmay savcılığı soruşturma sürdürüyordu. Ankara savcılığı, bir süre önce elindeki belgeleri, Genelkurmay savcılığına yollamış ve davadan elini çekmişti.

Bu arada, Lockheed şirketi Türkiye temsilcisi Nezih Dural, rüşvet olayı ile doğrudan ilgisi bulunmayan, "Türk parasını koruma yasası" gereğince tutuklanmış ve cezaevine yollanmıştır.

Genelkurmay savcısı Yargıç Albay İlhan Şenel'in Lockheed olayı ile ilgili "kovuşturmaya yer olmadığı" karan", olayda asker kişilerle ilgili bir kanıt bulunmadığı anlamına gelmektedir. Ortada sivil kişilerle ilgili bir karar yoktur.

Lockheed dosyası, bu kararla kapanmış sayılmaz.

Lockheed şirketinin Türkiye'de rüşvet dağıttığı, dünya kamuoyuna açıklanmıştır. Aynı biçimde, Hollanda, İtalya ve Japonya'da da rüşvet dağıtıldığı ileri sürülmüş, bu üç ülkede olayın sanıklan belirlenebilmiştir. Bir tek Türkiye'de, olay, bir türlü karanlıktan aydınlığa çıkanlamamıştır.

Bunun nedenlerini, niçinlerini araştırmak gerekmektedir.

Türkiye, ABD ile, Lockheed ve Douglas şirketlerinin dağıttığı rüşvet olaylannın soruşturulmasıyla ilgili olarak bir sözleşme imzalamıştır. Bu sözleşmeye göre, ABD, Türkiye'ye rüşvet olayı ile ilgili belge ve bilgi yollayacaktır.

Sözleşmede önemli bir koşul yer almaktadır: Eğer hükümet ABD tarafından yollanan belgeleri, "adli merciler" dışında, herhangi bir "resmi" kurul ya da yere gönderirse, sözleşme uygulanmayacak ve ABD belge akışını durduracaktır.

Evet, şimdi sorulanmızı soralım:

Soru bir: 244 sayılı yasaya göre, sözleşmenin, resmi gazetede yayımından sonraki ilk iki ay içinde parlamentoya getirilmesi gerekirken, neden, hangi gerekçeyle ve ne amaçla, sözleşme parlamentoya ancak imza tarihinden yedi ay sonra sunulmuştur? Evet neden?

Soru iki: Hükümet, ABD tarafından yollanan belgelerin, savcılıklar ve mahkeme dışındaki herhangi bir kurul ya da re-smi yere gönderilemeyeceğine ilişkin sözleşme imzalamışken, bu belgeleri, neden, hangi gerekçeyle ve ne amaçla, parlamento komisyonuna yollayarak, belge ve bilgi akımını durdurmuştur?...

Bu iki soru yanıtlanmadan, Lockheed dosyası kapatılamaz. Kovuşturmaya yer olmadığı karan ile, asker kişilerin rüşvet almadıklan saptanmıştır. Ya sivil kişiler?

Başbakan Demirel, Adalet Bakanlığına emir vererek, belge ve bilgilerin, parlamento araştırma komisyonuna yollanmasını sağlamış, böylece, kendi tutum ve davranışıyla, ABD tarafından yollanan Lockheed belgelerinin Türkiye'ye gönderilme-

sine engel olmuştur...

Öyleyse, gerek Ankara savcılığının, gerekse Genelkurmay savcılığının kararları, Lockheed olayı ile ilgili belge ve bilgilerin tümünün incelenmesi sonucunda verilmiş değildir. Arada, Demirelin tutumu nedeniyle, ABD tarafından gönderilmeyen belgeler vardır. Bilinmez, belki de, rüşvet alanların adları bu belgelerde yazılıdır! Kim bunun tersini söyleyebilir?

Lockheed olayı, bu yönüyle belki bitmiyor, yeniden başlıyor...

(11 Şubat 1977)

UNUTTURULAN MEZAR TAŞLARI

KANLI KALDIRIMLAR...

Tutucu partiler kalabalığı bir araya gelip, hükümet kurarken, gençlik kesimindeki şiddet eylemleri de yoğunlaşmaktadır. Parlamentoda üç sandalyeye sahip bir partinin, başbakan yardımcılığına tırmanıp, üstelik hükümet üyeliklerinin ikisini kapıvermesi, "parlamento aritmetiği" ile açıklanacak olaylardan değildir. Yıllarca, devletin güvenlik örgütlerinin gözleri önünde "komando kamplan" açarak, sağcı eylemciler yetiştirenler, şimdi başbakanlık koltuklanna kadar ulaşabilmişlerdir. Hükümet güvenoyu alırsa herhalde sağcı eylemcilerin yeni kanlı saldınlanna tanık olacağız.

Türkiye'de henüz, karanlık cinayetlerin hesabı sorulmuş değildir. Gencecik yaşlannda, birer ikişer öldürülen genç öğrencilerin ve işçilerin katilleri aramızda ellerini ve kollannı sallayarak dolaşmaktadırlar. Taylan Özgür, Nail Karaçam, İlker Mansuroğlu, Hıdır Altınay, Mehmet Cantekin, Battal Mehetoğlu, Mehmet Büyüksevinç, Necdet Güçlü, Niyazi Tekln, Mehmet Ali Aytaç, Dursun Erdoğan, Hüseyin Çapar, Şerif Aygün, Necmettin Giritlioğlu, Koray Doğan, Şahin Aydın, Hüseyin Örek, Kerim Yaman, Veli Yıldınm... Bunlar demokrasimizin tarihine terkedilmiş mezar taşlandır. Bu cinayetler işlenirken, devrin hükümetleri olaylan gözucuyla izlemiş ve gençlerin aralanna yerleştirdiği "kışkırtıcı ajanlar" aracılığıyla kargaşa ortamını bilerek ve isteyerek yaratmıştır. 12 Mart öncesinin kanlı kaldınmlanndan sorumsuz politikacılann ayak izleri silinmiş değildir.

Sağcı eylemciler, sıkıyönetim dönemlerinde de özellikle korundular ve kollandılar. Sağcılar, kendilerine "Ülkücü" adı

takan sağcı öğrencilerin tanıklığıyla ilerici aydın avına çıktılar, Mahkeme kararlarında sağcı eylemciler açıkça övüldü. Sizlere, Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinin 1972-89 esas sayılı dosyasından şu satırları aktaralım:

– Ülkücülerle aşırı solcuların çatışması ve çarpışmaları, ideolojik görüş farkından gelmektedir. Aşırı solcular düzeni değiştirmek için ihtilalin ön safhasını teşkil eden anarşik ortam yaratmak maksadıyla fiil ve eylem yapmakta ve hadise yaratmaktadır. Ülkücüler bunların karşısında, gayelerinin tahakkukuna mani olmaya çalışmaktadırlar. Vaki fiil ve eylemlere karşı çıkan emniyet kuvvetlerinin yanında bulunan, çarpışan yine Ülkücülerdir...

Bu karar Topçu Albay Remzi Siretli, Hakim Albay Sadettin Üçüncüoğlu ve Hakim Binbaşı Sıret Kurtcebe tarafından imzalanmıştır. Bu örnek, bu belge, düşündürücü değil midir?

Görülüyor ki 12 Mart Sıkıyönetimi karanlık cinayetlerin hesabını sormak yerine, "Ülkücü" adı takılan sağcı eylemcileri, mahkeme kararlarında bile övmeyi gerekli görmüştür. Daha da acısı; devrin Cumhurbaşkanı Sunay:

– Ülkücü gençler memleketi koruyor... gibi sözlerle, sağcı saldırganların sırtlarını sıvazlamıştır. Bütün bunlar, basit rastlantıların gelişigüzel halkaları değildir.

Gerçeği görelim.

Uluslararası faşizm, geri bıraktırılmış her ülkede bu tür saldırı yöntemlerini denemektedir. Bürokrasinin etkili kesimiyle yasa dışı ilişkiler kuran bir küçük azınlık, ülkede kargaşa ortamı yaratmaya, bundan sonra da bir faşist yönetimin kurulmasına çalışmaktadır. Bunun son örneklerini Şili'de ve Yunanistan'da gördük. Hükümetin bir kanadından da güç alan saldırganların, yarın, seçim güvenliğini ortadan kaldırmak için şiddet yöntemlerine başvurmayacağını söylemek mümkün müdür?

Unutulan şu:

Türkiye'de köprülerin altından çok sular akmıştır. Bozuk saatler bile, günde iki kez doğru göstermektedir. Gelişen toplum, özgürlüğe ve demokrasiye her gün biraz daha sahip çıkmaktadır. Özgürlüğün kilometre taşlarını geriye çevirmeye şimdiye dek, hiç kimsenin gücü yetmemiştir. Faşizmin alaturkası ise, bu oluşumu hiç değiştiremez.

Bugün demokrasimiz, ne katilleri bulunmamış fidan gibi delikanlıların kanlı kefenlerine sarılıp unutturulabilir, ne de milyonluk kredi yağmalarıyla satın alınabilir. Emekçi Türk halkı, örgüt desteği ve demokratik bilinciyle sağcı yönetimlerin bu kara dehlizini de geçecektir. Kimsenin şüphesi olmasın.

Arslanın sırtında hükmetmeye özenenler de bir gün bu arslana yem olurlar. Mussolini ayaklarından bir sokak fenerine asıldı. Hitler ise, bir sığınakta beynine kurşun sıkarak öldü.

Dileyelim ki, Tanrı Türkü korurken, bazılarını da böyle sonlardan saklasın. Titreyip, kendilerine gelinceye kadar...

(4 Nisan 1975)

SESLENİŞ...

Dağ gibi karayağız birer delikanlıydık. Babamız, sırtında yük taşıyarak getirirdi aşımızı, ekmeğimizi. Arabalar şıngıl şıngıl ışıklarıyla caddelerden geçerken, bizler bir mumun ışığında bitirdik kitaplarımızı. Kendimiz gibi yaşayan binlerce yoksulun yüreğini, yüreğimizde yaşayarak katıldık o büyük kavgaya. Ecelsiz öldürüldük. Dövüldük, vurulduk, asıldık.

Vurulduk ey halkım unutma bizi!..

Yoksulluğun bükemediği bileklerimize, çelik kelepçeler takıldı. İşkence hücrelerinde sabahladık kaç kez. İsteseydik, diplomalarımızı, mor binlikler getiren birer senet gibi kullanırdık. Mimardık, mühendistik, doktorduk, avukattık. Yazlık, kışlık katlarımız, arabamız olurdu. Yüreğimiz işçiyle birlikte attı, köylüyle birlikte attı. Yaşamımızın en güzel yıllarını, birer taze çiçek gibi verdik topluma. Bizleri yok etmek istediler hep.

Öldürüldük ey halkım unutma bizi!..

Fidan gibi genç kızlardık. Hayat, şakırdayan bir şelale gibi akardı gözbebeklerimizden. Yirmi yaşında, yirmi bir yaşında, yirmi iki yaşında, işkencecilerin acımasız ellerine terkedildik. Direndik küçücük yüreğimizle, direndik genç kızlık gururumuzla. Tükürülesi suratlarına karşı, bahar çiçekleri gibi, taptaze inançlarımızı fırlattık boş birer eldiven gibi. Utanmadılar in-

sanlıklarından, utanmadılar erkekliklerinden.

Hücrelere atıldık ey halkım unutma bizi!..

Ölümcül hastaydık. Bağırsaklarımız düğümlenmişti. Hipokrat yemini etmiş doktor kimlikli işkencecilerin elinde, öldürüldük acınmaksızın. Gelinliklerimizin ütüsü bozulmamıştı daha. Cezaevlerine kilitlenmiş kocalarımızın taptaze duygularına, birer mezartaşı gibi savrulduk. Vicdan sustu. Hukuk sustu. İnsanlık sustu.

Göz göre göre öldürüldük ey halkım, unutma bizi!..

Kanserdik. Ölüm hergün bir sinsi yılan gibi, dolaşıyordu derilerimize. Uydurma davalarla kapattılar hücrelere. Hastaydık. Yurt dışına gitseydik kurtulurduk belki. Birbuçuk yaşındaki kızlarımızı öksüz bırakmazdık. Önce kolumuzu, omuz başından keserek, yurtseverlik borcumuzun diyeti olarak fırlattık attık önlerine. Sonra da otuz iki yaşında, bırakıp gittik bu dünyayı ecelsiz.

Öldürüldük ey halkım, unutma bizi!..

Giresun'daki yoksul köylüler. Sizin için öldük. Ege'deki tütün işçileri, sizin için öldük. Doğu'daki topraksız köylüler, sizin için öldük. İstanbul'daki, Ankara'daki işçiler, sizin için öldük. Adana'da paramparça elleriyle, ak pamuk toplayan işçiler sizin için öldük.

Vurulduk, asıldık, öldürüldük ey halkım unutma bizi!..

Bağımsızlık, Mustafa Kemal'den armağandı bize. Emperyalizmin ahtapot kollarına teslim edilen ülkemizin bağımsızlığı için kan döktük sokaklara. Mezar taşlarımıza basa basa, devleti yönetenler, gizli emirlerle, başlarımızı ezmek, kanlarımızı emmek istediler. Amerikan üsleri kaldırılsın dedik, sokak ortasında sorgusuz-sualsiz vurdular.

Yirmi iki yaşlarındaydık öldürüldüğümüzde ey halkım, unutma bizi!..

Yabancı petrol şirketlerine karşı devletimizi savunduk: Komünist dediler. Ülkemiz bağımsız değil dedik; kelepçeyle geldiler üstümüze. Kurtuluş Savaşında, emperyalizme karşı dalgalandırdığımız bayrağımızı, daha da dik tutabilmekti bütün çabamız. Bir kez dinlemediler bizi.

Bir kez anlamak istemediler bizi...

Vurulduk ey halkım, unutma bizi!..

Henüz çocukluğumuzu bile yaşamamıştık. Bir kadın eline, değmemişti ellerimiz. Bir sevgiliden mektup bile almamıştık daha. Bir gece sabaha karşı, pranga vurulmuş ellerimiz ve ayaklanmızla çıkanıldık idam sehpalanna. Herkes tanıktır ki, korkmadık. İçimiz titremedi hiç. Mezar toprağı gibi taptaze, mezar taşı gibi dimdik, boynumuzu uzattık yağlı kementlere.

Asıldık ey halkım, unutma bizi!..

Bizi öldürenler, bizi asanlar, bizi sokak ortasında vuranlar, ağabeyimiz, babamız yaşlanndaydılar. Ya bu düzenin kirli çarklanna ortak olmuşlardı, ya da susmuşlardı, bütün olup bitenlere. Öfkelerini bir gün bile karşısındakilere bağırmamış insanlann gözleri önünde, öldürüldük. Hukuk adına, özgürlük adına, demokrasi adına, batı uygarlığı adına, bizleri bir şafak vakti ipe çektiler.

Korkmadan öldük ey halkım unutma bizi!..

Birgün mezarlanmızda güller açacak ey halkım, unutma bizi... Birgün sesimiz hepinizin kulaklannda yankılanacak ey halkım unutma bizi.

Özgürlüğe adanmış bir top çiçek gibiyiz şimdi, hep birlikteyiz ey halkım unutma bizi, unutma bizi, unutma bizi...

(25 Ağustos 1975)

UNUTTURULAN MEZAR TAŞLARI...

Dün, gazetelerin köşesine sıkışmış küçük bir haberde, Şavşat ilçesinde öğretmen Hasan Şimşek'in bir süre önce öldürüldüğü bildirilmekteydi. Öğretmen Hasan Şimşek, bilinmeyen kişilerce dövülmüş ve kaldınldığı hastanede ölmüştür.

Bu kaçıncı cinayettir?

Orta-Doğu Teknik Üniversitesi öğrencisi Taylan Özgür binlerce insanın gözleri önünde, İstanbul'da Beyazıt meydanında öldürüldü. Katilin adı gazetelerde yazılmasına rağmen, soruşturma dosyası hemen kapatılıverdi.

Nail Karaçam, Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi öğren-

cisiydi. Ankara Fen fakültesi önünde güpegündüz pusuya düşürülerek öldürüldü. Aynı günlerde Hukuk Fakültesi öğrencisi İlker Mansuroğlu da, kamından vurularak öldürüldü.

Bu cinayetlerin katilleri de bulunmadı.

İşçi yurttaşımız, Hıdır Altınay, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün altıncı katından atılarak öldürüldü. Olaya "intihar" denilerek soruşturma dosyası kapatıldı.

İstanbul'da Mehmet Cantekin ve Mehmet Büyüksevinç adlı öğrenciler sağcı saldırganlarca delik deşik edilerek öldürüldüler. Katillerin adları o günlerdeki gazetelerde yayınlandı. Bu dosyalar da bir süre sonra unutuldu.

Battal Mehetoğlu, bir gece sabaha karşı, "toplu namaz" kıldıktan sonra Devlet Mühendislik ve Mimarlık Fakültesi önüne gelen bir saldırgan grubun açtığı yaylım ateşiyle olay yerindeki polisin gözleri önünde öldürüldü.

İstanbul'da "Kanlı Pazar" adı verilen olayda, Mehmet Ali Aytaç ve Duran Erdoğan adlı yurttaşlarımız dövülerek ve bıçaklanarak öldürüldüler. O günlerde Mehmet Ali Aytaç'ı bıçaklayan toplum polisinin fotoğrafı gazetelerde yayınlandı. Bu da unutulmuş dosyalar arasına katıldı.

Niyazi Tekin adlı öğrenci İstanbul'da Balıkesir Yurdunu basan sağcı saldırganlarca vurularak öldürüldü. Fakat katili bulunmadı.

İzmir Yapı-İş Sendikası Başkanı Necmettin Giritoğlu, Aliağa Rafinerisinde, Rus mühendislerin Türk şoförü tarafından durup dururken öldürüldü. Olayın üzerindeki esrar perdesi ise bugüne kadar kaldırılamadı.

Şerif Aygün ve Hüseyin Çapkan adındaki işçi yurttaşlarımız yevmiyelerini almak için gittikleri fabrika kapılarında kurşunlanarak öldürüldüler. Bu cinayetlerin de hesabı sorulmadı.

Unutuldu bunlar hep...

12 Mart Muhtırasının üstüne bağdaş kurarak iktidara gelen politikacılar, kanlı cinayetleri unutturup, ülkede devrimci avına giriştiler. Sokak ortasında insanlar vuruldu. Dağ başında kurşuna dizilenler oldu. İdam sehbalan kuruldu. Cezaevlerine binlerce insan dolduruldu.

Aynı günlerde, Koray Doğan adındaki Orta-Doğu Teknik Üniversitesi son sınıf öğrencisi, Ankara'da sokak ortasında,

güpegündüz, sırtından kurşunlanarak öldürüldü. Hiç kimse bu karanlık cinayetin hesabını soramadı.

12 Mart hukuku, bütün bu cinayetlerin üzerine bir kanlı sünger çekerek, geçmişi unutturmak istedi.

14 Ekim 1973 seçimlerini izleyen günlerde arkası kesilen cinayetler, Ecevit hükümetinin, türlü siyasal oyunla "yumuşak inişe" zorlandığı günlerden sonra, yeniden başlatıldı.

İstanbul Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi öğrencisi Şahin Aydın, sağcı saldırganlarca bıçaklanarak öldürüldü. Tarih 19 aralık 1974.

Adana'da CHP mitingini izleyen Hüseyin Örek adlı bir işçi yurttaşımız da sağcı saldırganların sopa darbeleriyle can verdi. Tarih 22 aralık 1974.

23 Ocak 1975 günü, Vatan Mimarlık ve Mühendislik Akademisi öğrencisi Kerem Yaman, sağcı komandolarca pusuya düşürülerek öldürüldü.

27 Şubat 1975 günü Battal Öz adlı bir öğretmen, gözü dönmüş bir gerici tarafından, öğrencilerin gözü önünde, ders verdiği sınıfta vurularak öldürüldü. 3 Mart 1975'te Erdemli'de Murat Gökten adlı bir öğretmen de evinde bilinmeyen kişilerce öldürüldü.

28 Mart 1975 günü, Veli Yıldırım adlı bir Ankara Turizm Yüksek Okulu öğrencisi, sağcı saldırganların sopalanyla öldürüldü. 4 Haziran 1975 günü Adapazarı'nda Göl Gazinosu önünde öğretmen Hikmet Demir de karanlık cinayetlerin kurbanları arasına katıldı.

Herkesin gözleri önünde oluyor bütün bunlar. Öldürülenler devrimci öğrenciler, işçiler ve öğretmenlerdir. Öldürenler ise ırkçısı, turancısı, kafatasçısı, Ülkücüsü, komandocusu, ümmetçisi, gericisi, Abdulhamidcisiyle, gerici cephenin kanlı militanlandır.

Bir ülke ki, birbirleri ardından vurularak öldürülen gençlerin, öğretmenlerin ve işçilerin mezar taşları, geçmişin karanlıklarına gömülmek istenir... Bir ülke ki, milyonluk yolsuzluklar demagojinin tozbulutu içine gizlenir... Bir ülke ki işkence evleri, kontrgerilla örgütleri, kanlı katiller unutturulur Bir ülke ki, Büyük kentlerde "Komando kamplan", dağ başlarında "Nurcu kurslan" düzenlenir, kimseden ses çıkmaz. O ülkede, demok-

rasiden söz edilemez. Hukuk devleti var sayılamaz... Anayasa yürürlüktedir denilemez.

Unutturulmak istenen mezar taşları, sağcı politikacıların utanç belgeleri ve gizli saldırgan örgütlerin suç belgeleridir. Kanlı kaldırımlardan, devrimci gençlerin, öğretmenlerin ve işçilerin mezar taşlarına kadar uzanan yolda demokrasi kundakçıları kol gezmektedir.

(9 Temmuz 1975)

LAVAL ÖLDÜ MÜ?

Pierre Laval, siyasal yaşamına sosyalist olarak başlayıp, kişisel hırsı dolayısıyla, gerici ve işbirlikçi hükümetlerde görev aldıktan sonra, 1945 yılında kurşuna dizilen bir Fransız Başbakanıdır. Parlamentoya Sosyalist Parti milletvekili olarak girdikten bir süre sonra seçim olanağının kalmadığını anlayan Laval, siyasal görüşlerini değiştirdi ve böylece Bayındırlık, Çalışma ve Adalet Bakanlıkları yaptı. Bir ara Senatör de olan Laval, Dışişleri, İçişleri Bakanlıklarında bulundu.

Laval, 1935'te İtalyanlarla anlaşmalar imzalayarak Mussolini'ye ödünler verdi. İkinci Dünya Savaşı'nda kurulan işbirlikçi "Vichy Hükümet"inde, Mareşal Petain'in Dışişleri Bakanı olarak Hitler'le anlaştı. 1942 yılında Almanların isteğiyle Devlet Başkanı Mareşal Petain'in Başbakanı olarak görev yapan Laval, 1945'te kurşuna dizilerek öldürüldü.

Türkiye'de de son zamanlarda bazı siyasetçilerin, yazarların ve ilerici sayılan öğretim üyelerinin renk ve kişilik değiştirerek, egemen sınıfların hizmetinde yer aldıklarını görmekteyiz. Bunlar bazılarımız için şaşırtıcı olmaktadır.

Oysa sorunu temelinden almak gerekmektedir.

27 Mayıs Devriminden bu yana toplum hızlı bir uyanış içine girmiştir. Ulusal ve sınıfsal bilinçlenme aşaması toplumun her kesimini etkilemektedir. İşçiler, köylüler, dar gelirli memurlarla tüm emekçiler, kendilerinden yana düzenin kimlerle ve hangi yöntemlerle kurulacağını araştırmaya başlamışlardır.

Buna karşı:

– Milli bütünlük... Devletin bölünmezliği... İdeolojik maksat... gibi bir takım gerçeklerle demokratik düzenin işlemesi önlenmek istenmektedir.

12 Mart döneminden sonra da sınıfsal temellere göre herkes yerli yerini almaya başladı. Muhtıra bir çeşit "tumusol kâğıdı" gibiydi. Öyle ki herkesin rengi bu muhtıra ile ortaya çıkanıldı.

"Sosyalist Parti olduğumuzu ilân edelim" diyen siyasetçiler, ilerici aydınlann evlerinden kitap toplandığı bir kara yönetimin başına geçtiler. Atatürkçülük adına mangallarda kül bırakmayanlar, Cumhuriyet tarihinin bu en gerici döneminde, silahlann gölgesinde devlet yönetmeye kalktılar. Hukuk profesörlerini, milletvekillerini, ihtilâlcileri hep bu yönetimin merdivenlerinde gördük.

Bütün bu olup bitenleri, sadece kişisel nedenlerle açıklamak yanlış olur. Ulusal ve sınıfsal bilinçlenmenin sonucu olarak, herkes yerini belirliyor artık. Geçmiş dönemlerin sahte "ilerici-gerici" kavramlan, bundan sonra emekten ya da sermayeden yana olmak biçimiyle bilimsel temellere oturuyor.

"Aşın sağa ve aşın sola karşıyız" gerekçesiyle, yıllarca, tarafsızlık maskesiyle toplumu yönetmiş olan sermaye sınıfının siyasal örgütleri de kendi içlerinde bu oluşuma ayak uydurmaya çalışıyorlar.

Siyasal partiler, son beş yıldır büyük bir çalkantının içinde oluşumlannı tamamlamaktadır. Atatürkçülük, "Anti Emperyalist" bir kurtuluş savaşından sonra kurulan "Laik" devletin temel niteliklerini kapsamaktadır.

Abdülhamid gericiliğini devlet katına çıkartanlann kol gezdiği bir ortamda, Atatürkçülük maskesine sığınıp, devrim düşmanlığı yapmak mümkün müdür? Her köyde kuran kursu açmaya çalışanlann, 31 Mart'ın kanlı kaldırımlannı devlet bürokrasisi içine yerleştirenlerle kolkola gezmesi midir Atatürkçülük? Yoksa yabancı petrol şirketi bekçiliği mi?

– Aşın cereyan... Yıkıcı düşünce... Devletiyle milletiyle bölünmezlik... gibi yosun tutmuş suç gerekçelerinin toz-bulutu içinde, tüm toplumsal sorunlann konuşulması yasaklanmak istenmektedir. İşte böylece:

– Ben sermayeden yanayım... demeden insanları aldatmanın ve yönetmenin de yolunu bulmuşlardır.

12 Mart öncesi devrimciliğin ipoteğini alan ünlü generaller gördük. Hukuk devletine toz kondurmak istemeyen kamu hukuku profesörleri ve özgürlük savunucusu yazarlar gördük. 12 Mart "laboratuar"larında bütün bunların gerçek kişiliklerini ve düşüncelerini tanıdık.

Değişen belki sadece onlar değil. Bir toplum değişiyor. Toplum değiştikçe de, kurumlar ve kişiler yerli yerini alıyor. Özgürlüklerin kısıldığı bir toplumda, insanlar, bir maskeli balodaymış gibi, kimlerle beraber olduğunu bile bilmiyor. Işıklar açıldıkça, maskeler çıkıyor ve herkes gerçek yüzleriyle tanınıyor.

Olağanüstü dönemler yaşanmasa, insanların kişiliklerini de anlamaya pek olanak yoktur. 12 Mart dönemi belki bu bakımdan yararlı da olmuştur. Bu sınıfsal ve ulusal bilinçlenme aşamasında, bir zamanlar devrimcilikten söz edip, bugün gericiler, tutucular ve Anayasa düşmanları yanında saf tutanlara, Fransız Başbakanlarından Laval'in yaşam öyküsünü hatırlatsak, ne derler acaba?

27 Mayıs'ın kilometre taşından, 12 Mart yokuşuna kadar uzanan yolda hiç Laval'inkine benzeyen yaşam öykülerine tanık olmadık mı? Tanrı sonlarını benzetmesin...

(12 Temmuz 1975)

İKİ YABANCI...

Bugün sizlere, askerlik görevlerini yapmadıkları için yurttaşlık haklarını yitiren iki "yabancı"dan söz edeceğim. Bunlardan, birinin adı Reha Oğuz Türkkan, ötekinin Hakkı Keskin'dir. Türkkan sağcı, Keskin ise solcudur.

Reha Oğuz Türkkan 1920 yılında doğmuştur. Gençliğinde, "ırkçı, Turancı" görüşlerinden dolayı kovuşturmaya uğraşmış ve Alparslan Türkeş, Fethi Tevetoğlu, Sait Bilgiç, Nihal Atsız ile birlikte, 1944 yılında "gizli örgüt kurmak" ve "hükümeti de-

virmek" gibi gerekçelerle tutuklanmıştır. Bu yargılama nedeniyle, bir yıl cezaevinde kalan Türkkan, beraat eder etmez Amerika'ya giderek, orada yerleşmiştir. Bu arada askerlik görevini de yapmayan bu ünlü ırkçı Turancı, titreyip titreyip kendine dönmüşse de, vatan borcunu yerine getirmek için bir türlü Türkiye'ye dönmemiş ve nedenle yurttaşlıktan çıkarılmıştır.

Reha Oğuz Türkkan, Amerikan Pasaportlu bir Türk Milliyetçisidir ve eski "ülküdaşları" tarafından bugün Yaygın Yüksek Öğrenim Kurumu Genel Sekreterliğine getirilmiştir.

Hakkı Keskin, 1943 doğumludur. Almanya'da öğrenimini sürdürürken, "Almanya Türk Öğrenci Federasyonu" Başkanlığı yapmış ve devrimci düşüncelerinden dolayı, Milli Eğitim Bakanlığı tarafından öğrencilikle ilişkisi kesilmiştir. 1969 yılında öğrencilik hakkı elinden alınan Keskin'in, bundan sonra yüksek öğrenimini yanda kesip er olarak askere gitmesi istenmiştir. Hakkı Keskin öğrenimine devam etmiş ve Hür Berlin Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni başarıyla bitirerek, fakülte yöneticileri tarafından öğretim kadrosuna alınmıştır.

Cumhuriyet okurları çok iyi anımsayacaklardır: 1969 yılında, öğrenimini yanda kesip, er olarak askere çağrılan ve bir süre sonra da, askerlik görevini yapmadığı için yurttaşlıktan çıkarılan Hakkı Keskin'in öyküsü, Cumhuriyet Gazetesi'nde o tarihlerde uzun boylu yer almıştır.

Hakkı Keskin'in avukatları, 1969 yılında Danıştaya baş vurarak, yurttaşlığı kaybettirme işleminin iptalini istemişler, Danıştay Dava Daireleri Kurulu da bu isteği oy birliği ile kabul etmişti. Danıştayın bu kararı üzerine, Demirel başkanlığındaki Bakanlar Kurulu, 21.11.1970 tarihli Resmi Gazetede Hakkı Keskin için verilen yurttaşlığı kaybettirme kararını geri almıştı.

12 Mart 1971 tarihinden sonra, birtakım ilgililer, Hakkı Keskin ile yeniden uğraşmaya başladılar. Bu kez, ilgililer, doktora çalışmaları yapan Hakkı Keskin'in doktora çalışmalarını yarıda keserek, askerlik görevini yapmasını istediler. Devir öyle bir devirdi ki, üniversite mezunları "kötü hal ve düşünce" gerekçesiyle yedek subaylık haklarını yitiriyorlar ve kıtalara rütbesiz asker olarak yollanıyorlardı.

Hakkı Keskin, doktora çalışmalarının sürdüğünü ileri sürerek, bu çalışmalar bitmeden Türkiye'ye dönmeyeceğini bildir-

di. 1111 sayılı askerlik yasası yurt dışında doktora çalışması yapanlara, 32 yaşına kadar, askerliklerinin erteleneceğine olanak sağlayan hükümler de taşımaktaydı. Fakat kim dinler bunları?

Berlin Başkonsolosluğu, 25 Şubat 1972 tarihinde Hakkı Keskin'e pasaportunun yenilenmeyeceğini bildirir. Hakkı Keskin, öğrenimine devam ettiğini söyler, amma kimse dinlemez kendisini artık. Hakkı Keskin yurttaşlıktan atılacaktır. Karar verilmiştir bir kez.

26 Mayıs 1972 tarihli Bakanlar Kurulu toplantısında, Hakkı Keskin'in yurttaşlığı bir kez daha elinden alınır. "Erimsel - Melensel" dönem, ülkeyi bir cezaevine döndürürken, yurt dışında kurulu düzene karşı düşünceler taşıyanları da adım adım izlemekteydi. Anayasanın "lüks" sayıldığı günlerde, Hakkı Keskin'ine de Erimsel-Melensel hükümetlerin yurttaşlığı fazla görülüyordu.

Hakkı Keskin yılmadı...

Bakanlar Kurulu'nun bu kararına karşı yeniden Danıştay'a başvurdu. İşlemin haksızlığını, dayandığı siyasal amacı, yasalara ters düşen özelliklerini bir bir belirterek, hakkındaki kararın bozulmasını istedi. Dava, Danıştay Dava Daireleri Kurulu dosyaları arasındadır bugünlerde.

Hakkı Keskin, 24 Eylül 1974 günü, eğer bir suçu varsa Af Yasasından yararlanmak istediğini bildirdi. 31 Ekim 1974 tarihinde de, askerlik görevini yapmak için gerekli başvuruları tamamladı. Berlin Başkonsolosluğu, 12.11.1974 günü yazdığı bir yazıda, Hakkı Keskin'in, yurttaşlık hakkını yitirdiğini, bu nedenle yeniden yurttaşlığını kazanmadan, askerlik görevini yapamayacağını bildirdi.

İşte sizlere iki yabancının öyküsü...

Türkeş'in eylem arkadaşı Reha Oğuz Türkkan, Milliyetçi Cephe tarafından, Amerikan pasaportuyla Milli Eğitim Bakanlığı'nın döner koltuklarından birine oturtuluyor. Hakkı Keskin'in yurttaşlık bağı ise, işte bu gibi işlemlerle zorla elinden alınıyor.

Ve bütün bunlar, ancak, kırk yaşında askerlik görevine götürülmüş bir başbakanın ve onbeş yıl askerlik şubelerinden kaçan bir Maliye Bakanı'nın "icray-ı hükümet" ettikleri günlerde oluyor...

(6 Kasım 1975)

BİR BABANIN GÖZYAŞLARI...

1972 yılının Mart ayıydı. Takvimler 9 Mart gününü gösteriyordu. Esmer uzun boylu delikanlı, Ankara'da, Ayrancı semtinde Meneviş sokağında nişanlısının kapısını çaldı. Kapı açılır açılmaz, içeriden bir tabanca uzandı.

Delikanlı kaçmaya başladı...

Evden hızla fırlayan sivil giyinmiş bir kişi de, delikanlının peşinden fırladı. Delikanlı, Meneviş sokağını geçip, Yazanlar sokağına girdiğinde sırtına saplanan bir kurşunla sarsıldı, sonra, kanlar içinde yere düştü.

Kaçan delikanlının üç-dört metre arkasından ateş eden kişi bir güvenlik görevlisiydi. Vurulan delikanlı da, Orta-Doğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi son sınıf öğrencisiydi. Üniversiteyi bitirmesi için iki ayı daha vardı.

Delikanlı uzun süre, yıkıldığı yerde bekletildi. Bir süre sonra hastaneye kaldırıldığında, kan kaybından can vermişti. Doktorlann arayıp bulduklan dört şişe kan da yararsızdı artık. Vurulan öğrenci son nefesini vermişti.

Delikanlının adı, Koray Doğan'dı... Koray Doğan'ı tabanca kurşunuyla öldüren güvenlik görevlisinin adı da Mehmet Beyazıt'tı. Koray Doğan ve Mehmet Beyazıt, ilk kez karşı karşıya geliyorlardı. Ve Mehmet Beyazıt'ın kurşunu ile Koray Doğan yaşamının en güzel çağında kefenini kanla sulayarak ölüp gidiyordu.

Koray Doğan, 12 Martın ünlü "anarşist avı" sırasında öldürülmüştür. Koray Doğan'ın bazı gizli örgüt üyelerine ev bulduğu ihbar edilmişti. Bu nedenle, güvenlik görevlileri Koray Doğan'ın nişanlısının evinde "Karakol" kurmuşlardı.

Ankara Merkez Komutanlığı, Koray Doğan'ın vurularak öldürülmesinden birgün önce, babasının evini de basıp, bütün aileyi, evde göz altına almıştı.

Merkez Komutanı Tümgeneral Tevfik Türüng, sabaha karşı saat 4'de Koray Doğan'ın kapısını çaldığında, karşısına bir sınıf arkadaşı çıktı. Koray Doğan'ın babası, Dr. Ahmet Doğan, Tevfik Türüng ile Harp Okulunda aynı sıralarda okumuşlardı. Dr. Ahmet Doğan, sınıf arkadaşı Tevfik Türüng'e:

– Koray'ı anyorsanız yok evde. Bu saatte canımı mı ala-

caksın Tevfik?.. dediğinde, sınıf arkadaşı Türüng, sertçe:

– Oğlunu ya bu gece buluruz ya da kör kurşuna kurban gider... demişti.

Kör kurşunmuş demek, kör kurşun...

Merkez Komutanı evde arama yaptığı iç odalarda bir üsteğmen üniforması buldu. Bütün ekip, odaya doğru yöneldi. Odada uyuyan, Koray Doğan'ın kardeşi, Veteriner Üsteğmen Kutay Doğan'dı. Türüng, ekibiyle çıkıp gitti. Bu arada, Üsteğmen Kutay Doğan da Merkez Komutanlığı bodrumundaki hücrelerden birine götürülüyordu.

Dr. Ahmet Doğan, evden çıkıp, oğlunu arayacak ve güvenlik kuvvetlerine teslim edecekti. Fakat evde "Karakol" kurulmuştu. Kimsenin dışanya çıkmasına izin verilmiyordu. Dr. Ahmet Doğan, Tevfik Türüng'ün sesini anımsıyordu hep:

– Oğlunu ya bu gece buluruz ya da kör kurşuna kurban gider...

Dışan çıkmak istedi gün ışıyınca. Çıkarmadılar. Hiçbir yere telefon da ettirmediler. Dışan çıksa, oğlunu bulacaktı belki de... Saat 11'e doğru telefon çaldı. Telefonun başındaki sivil polis, Dr. Ahmet Doğan'a seslendi.

Koray Doğan, ağır yaralıydı ve Numune Hastanesinde ameliyat odasındaydı. Güvenlik görevlileri Dr. Ahmet Doğan'ın hastaneye gitmesine izin verdiler. Hastaneye gidildiğinde, Koray son nefesini vermek üzereydi. Doktorlar:

– Geç getirildi, kan kaybı çok... diyorlardı. Dr. Ahmet Doğan, artık hiçbir şey duymuyordu. Koridorda bağırdı, görevlilerin yüzlerine karşı. Kimse cevap vermedi.

Oğlu Koray Doğan öldürülmüştü. Öbür oğlu da Merkez Komutanlığındaydı. Tevfik Türüng'e telefon etti:

– Bir oğlumu yedin, bari öbür oğlumu ver...

Dr. Ahmet Doğan, oğlunu vuran polis görevlisinin cezalandırılması için Sıkıyönetim Komutanlığına başvurdu. Sıkıyönetim Savcılarından Hakim Üsteğmen Saim Aydın, Koray Doğan'ı öldüren polis memuru hakkında "Kovuşturmaya yer olmadığı" kararı verdi.

Oysa, olayın tanıkları vardı. Günün koşullan içinde, korkmayan ve gördüklerini söyleyenler, polis memuru Mehmet Beyazıt'ın Koray Doğan'ı üç-dört metre uzaklıktan, vurarak

öldürdüğünü, Koray Doğan'ın elinde tabanca bulunmadığını anlattılar.

Koray Doğan, İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'u, kaçırarak öldüren ve hakkında ajan olduğu konusunda kuvvetli şüpheler bulunan yüzbaşı İlyas Aydın'ı, Ankara'da, yakalayıp bir yere kapatmış, ve aynı gün, Koray Doğan, aranmaya başlanmıştır.

Bir babanın gözyaşlanyla aydınlanan bu gerçeği, baba yüreği ve vicdanı taşıyan tüm yetkililere saygıyla sunuyorum...

(8 Nisan 1976)

ÖLMEK HAKKI

Yaşamı yudum yudum içen insanlar vardır. Bir sevgi denizinde kulaç atmışlardır ömür boyu. Sevmişlerdir, sevilmişlerdir. Bu dünyadan çekip gittiklerinde, dostlanna, taze buketler gibi anılar, şelaleler gibi kahkahalar bırakmışlardır.

Önceki gün Bülent Nuri hocamızı da toprağa verdik.

Bir kahkaha deniziydi. Bir espri hazinesiydi. Bir duygu dehliziydi. Duygulanndan, esprilerinden, kahkahalannda, kulaklanmızda hoş birer yankı kaldı şimdi. Mezanna kürek kürek toprak atılırken, ders verişini, açık oturumlarda konuşuşunu, sınavlarda sorduğu soruları, özel söyleşilerimizi anımsıyordum tek tek... Ve bin dokuzyüz yetmişbirlerde, bir Mayıs gecesi, yıldınm bölge cezaevine getirilişini...

Gülerek girmişti cezaevi koğuşuna. Tanıdıklannı birer birer öpmüştü, esiriler yapmıştı. Kalkmış bir de cezaevi yüznumarasını temizlemek istemişti:

– Cezaevini anladık ama, yüznumara temiz olmalı...

Geceyansı üçe doğru evinin kapısını çalan Sıkıyönetim görevlileri, giyinip kendileriyle gelmesini istediklerinde:

– Yahu insan gecenin bu saatinde rahatsız edilir mi?... diye, söylene söylene arabaya binip Yıldınm Bölge Cezaevine gelmişti. Gözaltına alındığı günün akşamı devrin Başbakanı Nihat Erim ile berabermiş. Akşam başbakanla beraber, gece

de cezaevi... Kendi kendisiyle alay ediyor, bunlan anlatıyordu çevresine.

Nihat Erim çok yakın arkadaşıydı Bülent hocanın. Belki bu nedenle 12 Mart yönetimine pek karşı çıkmamıştı. Çok severdi Erim'i. Sonradan çok kınlmıştı Erim'e. Kızmıştı. Öfkelenmişti. Hukuk Fakültesi Sıkıyönetimce basılıp, kitaplar tek tek arandığında, dayanamayıp odasına gitmiş:

– Hocam, görüyorsunuz arkadaşınız Erim'i... diye başlayıp, bir sürü söz sıralamıştım arka arkaya. Üzgündü. Odası aranıyordu. Bana:

– Nihat hakkında hüküm verme hemen... dedi sadece. Sonralan hiç savunmadı arkadaşını bizlere karşı.

"Atatürkçülük", "hürriyet", "laiklik" dilinden düşürmediği, sanki, her gün besteleyip söylediği şarkılar gibiydi. Dilinde başka anlamlan vardı bu kavramlann. Renk katardı düşüncelere. "Hürriyet" derken, "ü"lerini uzatır, bu sözcüğe birbaşka ses verirdi. Bir öğrenci bir gün sordu:

– Neden hürriyete hürrüyet diyorsunuz?

Cevap:

– Hür olduğum için...

Hademeler en yakın dostlanydı. Hademelerden biri hastalanmasın, hemen arabasına alır, Hacettepe Hastanesi'ne götürür, orada iyice muayene ettirirdi kendiliğinden. Herkese, kannca kaderince yardım etmek isterdi.

– Benim, ben...

Telefonu açtığında böyle konuşurdu. Kendisine özgü, kalın, hoş, gür bir sesi vardı.

– Benim, ben...

Çağınrdı odasına. Giderdim. Fıkralar anlatırdı. Anılardan söz açardı. Sık sık. Herkesi de tanırdı. Bir gün Güney Amerikalı devrimci Che Guevara'nın fotoğrafını asmıştı odasına. Bir tutucu profesör:

Neden asıyorsun... diye sorunca, tutucu profesörü de güldürer şu cevabı vermişti:

– Yakışıklı adam onun için asıyorum. Ne kızıyorsun. Bir senin suratına bak, bir de onun...

Fakültedeki odası, Bülent Hoca'nın renkli kişiliğini yansıtırdı. Duvarlar, kitaplar, fotoğraflar ve espri yazılarla doluydu.

Öğrencileri severdi. Solcu olsun, sağcı olsun severdi hepsini. Bir boykotta, profesörler kapısı önünde nöbet tutan sağcı öğrencilere; başındaki kasketi sallayıp:

– Savulun Lenin geliyor... demiş ve bu esprisini arkadaşı Nihat Erim'in başbakanlığında, gözaltına alınmakla ödemişti.

Ne hoş adamdı, zeki, duygulu adamdı, bir değişik adamdı Bülent hoca...

Ölümünden önce "ölmek hakkı" diye bir de şiir yazmış. Yaşamak ve ölmek üzerine sıralanmış satırlar:

– Bir insan hakkıdır ölmek / elbet kapımızı çalacak bir gün / ve isteyecek isteyeceğini / değişmez kader olarak, hak olarak / sana vermek düşer isteneni / hak oyunudur bu / ama namuslu bir alış veriş istersen / vereceğin yaşama hakkı olduğuna göre / yaşanmaya değmiş bir hayatın olmalı / bir işe yaramışsan / koruyabilmişsen savunmasını / maskesini indirmişsen sömürücünün / sevebilmişsen bir gerçek sevgiliyi / ve hele sevmişse sevgili seni / ve yüreklerine girebilmişsen / bir zerrecik katabilmişsen / gelecek denizine / senden sonrakilerin mutluluğu için / o zaman kapını çalacak olana / sunulmaya değer bir hayatın var demektir / ve sen kapını ilk ve son kez çalanı / korkusuz karşılayabilirsin / o güne kadar hakkın olandan / senden sonrakilerin aynı haklan uğruna / sonsuz hakkı getirip verdiği için / sana yeni hak sağladığı için / vazgeçmek karşılığında sevinçle / henüz hiç tatmadığın / kullanmadığın / yaşama hakkını / verebilirsin / ölmek hakkını kazanabilirsin / ve hayatın kaderin olur...

Mezarının üstüne serpilen kürek kürek topraklara bakıyordum. Bir kürek toprak asistanından... bir kürek toprak doçentinden... bir kürek toprak öğrencisinden... bir kürek de kendisini hapsettiren arkadaşından... Bir kürek toprak, doyamadığı yaşamından... Bir kürek esprilerinden, bir kürek zekâsından ve anılarından... Bir kürek toprak da benden sevgili hocam, nur içinde yat...

Bu dünyadan şöyle esip geçtin Esen hoca...

– Savulun Bülent Nuri geliyor. Ölmek hakkını, ölmek hürriyetini kullanarak...

(1 Ocak 1976)

MEHMET PEKŞEN'İ TANIR MISINIZ?...

Mehmet Pekşen 12 Mart döneminde, Ankara'da Siyasi Polis'te çalışmış bir polis memurudur. Bu polis memuru, şu anda Ankara'nın bir ilçesi olan Çubuk'ta Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından verilen mahkûmiyet cezasını çekmektedir.

Mehmet Pekşen'in suçu neydi?

Pekşen, Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından emniyet kuvvetlerine hakaret ettiği gerekçesiyle, iki buçuk yıl hapis cezasına çarptınlmıştır. Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcılığı, eski polis memuru Mehmet Pekşen'in, devrimci kuruluşlann bir yürüyüşünde, polise hakaret ettiğini ileri sürerek, tutuklanmasını ve cezalandınlmasını istemişti.

Mehmet Pekşen önce tutuklandı sonra da mahkûm oldu.

Mehmet Pekşen, Ankara Emniyetinde polis memuru olarak çalışırken, işkencelere tanık olmuş ve bazı emniyet görevlilerinin bu tutumuna dayanamayarak istifa etmişti. Pekşen istifa ettikten sonra, tanık olduğu işkenceleri "Ben bir işkenceciydim" başlığı altında yayınladı. Bu yazı dizisinde, yapılan işkenceler bütün aynntılanyla anlatılmaktaydı.

Mehmet Pekşen, "Ben bir işkenceciydim" adlı yazı dizisi yayınlanmadan önce bizlerle gelip konuştu. İşkencecilerin adlannı verdi, onlann fotoğraflannı getirdi:

– İşte bunlar... dedi. İşkencelerin nasıl yapıldığını, kimler tarafından yönetildiğini bir bir anlattı. Bizler de kendisine:

– Bunlar yayınlanır amma, seni de içeri atarlar... demiştik. Bize verdiği yanıt ilginçti:

– Atsınlar ağabey. Ben yaştakilere nasıl işkence yapıldığını gördüm. Benim payıma ne ceza düşecekse, razıyım... diyordu.

Mehmet Pekşen'i yazdığı yazılardan ötürü tutuklamadılar. Bir yürüyüşte "Emniyet kuvvetlerinin manevi şahsiyetine" hakaret ettiği ileri sürüldü. İhbarcılar da, eski arkadaşlan, yani, polislerdi.

Mehmet Pekşen, bu tanık ifadelerine dayanılarak, mahkûm edildi. Cezası Yargıtay'dan da geçti.

Mehmet Pekşen şimdi Çubuk cezaevinde özgürlüğüne

kavuşacağı günleri beklemektedir. Maraş'ın Andırın İlçesindeki yoksul anası, oğluna para gönderebiliyor mu? Dostları, arkadaşları ziyaretine geliyor mu? Cebinde harçlığı var mı? Ne yiyor, ne içiyor?

Bunları bilmiyoruz...

12 Mart döneminde birçok kamu görevlisi, işkencelere, yasa dışı işlemlere, zulüme tanık oldu. Bir çoğu sustu ya da susturuldu. 12 Mart döneminde bakanlık koltuğuna sıçramış sözde Atatürkçüler, mangalda kül bırakmayan bürokratlar, yapılanlar karşısında, bütün olup bitenleri, birer Buda heykeli sessizliği içinde izlediler.

Mehmet Pekşen'in hiçbir güvencesi yoktu. Arabası, katı, emekli maaşı, hiçbiri, hiçbiri yoktu. İşkencelerden utandı, bütün tehlikelerine rağmen eline kalemi alıp, gördüklerini yazdı. Sadece gördüklerini yazmakla yetinmedi, devrimci eylemlere, devrimci yürüyüşlere katılmak istedi:

– Yüreğim yanıyor abi, nasıl zulüm ediyorlar, nasıl?...

Mehmet Pekşen'in yazdıklarının tek satın yalanlanmadı. Pekşen, bazı görevlilerin, işkencelerden dolayı "Gıcırtı" adı altında para aldıklarını yazdı... Amerikan Büyükelçiliğinden bazı paketler yollandığını yazdı... İşkence yapan polis müdürlerini tanıttı... Genç kızlara sarkıntılık yapan görevlileri açıkladı.

Hiçbiri yalanlanmadı bunların...

Devir CHP-MSP dönemiydi. İş aradı devlet kapılarında, bulamadı, iş vermediler Mehmet Pekşen'e. Kimse iş vermedi. Herkes kapısını kapadı.

Ve sonunda mahkûm oldu Mehmet Pekşen...

Mehmet Pekşen'i tanıyor musunuz, emniyet görevlileri? Mehmet Pekşen'e hiç rastlamış mıydınız, MİT yetkilileri? Mehmet Pekşen'i tanır mıydınız, CHP'liler, AP'liler, CGP'liler? Tanır mıydınız Mehmet Pekşen'i?

Erim, Arar, Koçaş, Karaosmanoğlu, Tağmaç, tanır mıydınız Mehmet Pekşen'i? Devrimciler tanır mıydınız Mehmet Pekşen'i?

Ve siz tanır mısınız Mehmet Pekşen'i?

(6 Nisan 1976)

BİR TOZLU DOSYA ...

Yakın geçmişimizde, toplumu dalgalandıran bazı siyasi davalara tanık olunmuştur. Bu davalar, davacı ile davalıyı aşıp, topluma malolmuşlardır. Bu davalardan biri Hasan Ali Yücel - Kenan Öner davasıdır.

Hasan Ali Yücel, bir süre Milli Eğitim Bakanlığı yapmış ilerici bir politikacıydı. Bindokuz yüz kırkların bütün gericileri, vargüçleriyle Hasan Ali Yücel'e saldırmışlardır. Hasan Ali Yücel-Kenan Öner davası, ilerici-gerici kavgasının yansıdığı bir sahne olmuştur.

Dava şöyle başlamıştır:

Mareşal Fevzi Çakmak, Türkiye'de komünist örgütlenmeleri eleştirirken şu şekilde konuşmuştur:

– Ben daha işin başında iken, eski bir Milli Eğitim Bakanını, bu faaliyeti destekleyen harekâtından dolayı, hükümeti resmen ikaz ettim. Kulak asan olmadı...

Bu demeç, 7 Şubat 1947 tarihli gazetelerde yayınlanmıştır. Hasan Ali Yücel, o sırada, Milli Eğitim Bakanlığından ayrılmıştır. CHP İzmir milletvekilidir. Yücel, ertesi günkü Ulus gazetesinde yayınlanan açık mektubunda, Çakmak'tan bu Milli Eğitim Bakanının kendisi olup olmadığını açıklamasını ister. Çakmak, susar. Yücel, bir açık mektup daha yazarak, sorusunu yineler...

Yanıt Çakmak'tan değil, Kenan Öner adlı bir tutucu avukattan gelir. Öner "Yeni Sabah" gazetesinde yayınlanan yazısında, komünistleri destekleyen Milli Eğitim Bakanının Hasan Ali Yücel olduğunu ayrıca Yücel'in, 1944 yılında tutuklanan Turancılara baskı yaptırdığını, Bakanlığı "komünist yatağı" haline getirdiğini ileri sürer.

Yücel, Kenan Öner'i mahkemeye verir. Dava, Ankara 3'üncü Asliye Ceza Mahkemesinde başlar. Yargıç, Saffet Unan, Savcı ise, Abdullah Pulat Gözübüyük'tür. Yücel'in avukatlığını Profesör Bülent Nuri Esen yapmaktadır. Dosya Ankara 3'ncü Asliye Ceza Mahkemesinde 947/243 sayı ile kayıtlıdır. Yargıç Saffet Unan, 1944 Turancılık olayına karışanların ifadelerine başvurmayı kararlaştırır. Turancılık sanıklarından, Yücel'in, kendilerine baskı yapıp yapmadığını sordurur.

Bütün Turancı sanıklar dinlenir. Nihal Atsız, Orhan Şaik

Gökyay, Osman Yüksel Serdengeçti, Sait Bilgiç, Halûk Karamağralı, Hikmet Tanyu, Zeki Sofuoğlu ve Alparslan Türkeş gibi, 1944 yılında çoğu, "Hükümeti devirmek" suçuyla tutuklanan Turancılar, birer birer ifade vererek, Yücel'i suçlarlar.

Alparslan Türkeş, o sırada, Bandırma'da görev yapmaktadır. Rütbesi yüzbaşıdır. Türkeş, Bandırma Asliye Ceza Yargıçlığında ifade verir. Yargıç Fevzi Balır, Savcı da, bugün Anayasa Mahkemesi Başkanı olan sayın Kâni Vrana'dır. Türkeş, Yücel hakkında görüşünü şöyle özetler:

– Hasan Ali Yücel'in komünistleri himaye ettiği ve bil netice komünist olduğu kanaatindeyim...

Öteki Turancı sanıklann ifadeleri, İstanbul 7. Asliye Mahkemesi'nde alınır. Bu mahkemenin yargıcı İsmail Hakkı Ketenoğlu'dur. Ketenoğlu, bir süre Anayasa Mahkemesi Başkanlığı yaptıktan sonra, AP Ankara milletvekili olarak Parlamentoya girmiştir.

Evet, davanın savcısı, Abdullah Pulat Gözübüyük'tür. Gözübüyük'ü hemen anımsayacaksınız, Gözübüyük, Devlet Güvenlik Mahkemeleri kararlanna bakan 9. Ceza Dairesi Başkanlığı yaptıktan sonra Yargıtay, 8. Ceza Dairesi Başkanlığına getirilen, 27 Mayıs İhtilalinin Adalet Bakanıdır. Gözübüyük, Türkeş'e yolladığı bayram tebriğinde şu ifadeleri kullanmıştır:

– Tarihi, kalbi dostluk, aynı ülkü ve aynı Türkçülük üstün duygulan ile...

Abdullah Pulat Gözübüyük, Hasan Ali Yücel, Kenan Öner davasında, Kenan Öner'in mahkûmiyetini isterken, içinde Türkeş'in de bulunduğu, Turancı tanıklann, tanıklıklarına önem verilmemesi gerektiğini, çünkü bu ifadelerin "samimilik, tarafsızlık ve doğruluk" gibi niteliklere sahip olmadığını ve "mesnetsiz kuru bir iddia" olduğunu belirttikten sonra, Türkeş'in paylaştığı Turancı görüşleri 18/10/1947 günlü "esas hakkındaki mütalaası"nın 33. sayfasında şu sözcüklerle tanımlamaktadır:

– Milli sınırlar dışı milliyetçiliğin, Nazizmden mülhem kan ırkçılığının, yurdun hayatı olan iç ve dış güvenliğe karşı gösterdiği tehlike ve zarar...

Biz de şimdi, gerek Türkeş'i, gerek Gözübüyük'ü, bu "tarihi, kalbi dostluk aynı ülkü ve üstün Türkçülük duygulan" nedeniyle, yürekten kutlanz...

(30 Ekim 1976)

"KAUÇUK MERMİ"

İspanyol Komünist Partisi lideri Santiago Carillo'nun tutuklanması nedeniyle, Madrit sokaklarında yapılan gösteri, İspanyol güvenlik kuvvetlerince bastırılmış... Polis göstericilere önce "gözyaşartıcı bomba" kullanmış, ondan sonra "kauçuk mermi" atmış, göstericiler de böylece dağıtılmış.

Burası faşist İspanya'dır...

Türkiye'de hemen her gün, toplum olayları sürüp gitmekte ve bu olaylarda, gerek polis, gerekse öğrencilerden yaralananlar ve ölenler olmaktadır. Bu olaylarda polis silah kullanmakta, göstericilere ateş açmaktadır.

Burası da hukuk devletinin varolduğu söylenen Türkiye'dir...

Artık, kana, kurşuna, silaha alıştık: Hergün sağcı ve solcu gençler birbirlerini vurmaktadır. Üniversite ve yurtlar savaş alanları olmuştur. Sırtını siyasal güçlere dayamış "milis kuvvetleri" gece gündüz demeden sokak ortalarında adam vurmaktadır.

Taylan Özgür'den bu yana, gerek sağcı, gerekse solcu öğrencileri vurup öldürenlerden kaçta kaçı yakalanmıştır? Taylan Özgür'ü öldürdüğü ileri sürülen polis memurunun adı-sanı gazetelerde yayınlandı; İçişleri Bakanlığı bu polis memuru hakkında bir kovuşturma açtı mı? Hayır... O günden bu yana şiddet şiddeti besledi ve toplum olarak bugünkü koşullara sürüklendik...

Polis, siyasal partilerin değil, devletin polisidir. Devletin polisini, partinin polisi, iktidarın polisi yapmak önce, güvenlik kuvvetlerini yıpratır...

Bütün bunların yanında son günlerde, bazı polis yurttaşlarımızın tabanca kurşunlarıyla yaralanması ve bazılarının ölmesi, son derece acı ve üzücüdür. "Şiddet, şiddeti besler", gerçekten de öyledir. Şiddetin egemen olduğu toplumlarda, yasalar bir yana atılır, öç alma ve kin, bir "siyasal kan davası" gibi, herkesi sarar.

"Bireysel terör", gerçek sosyalistlerin karşı çıktığı ve kınadığı yöntemlerden biridir. Devlet polisini ya da herhangi bir kamu görevlisini vurmak, öldürmek sosyalizmle de, devrimci-

likle de, ilericilikle de bağdaşmaz. Bu "sol maceracılık" önce, bu serüvenlere özenenlere, sonra da sosyalizme ve toplumdaki tüm ilerici kesime zarar verir.

Fakat bir de bunun karşıtı var... O da "devlet terörü"dür. Bir kısım devlet kuvvetlerini, siyasal amaçlar için kullanmak, devlet olanaklarını kullanarak ya da siyasal iktidara sırtını dayayarak yapılan saldırılar da, anayasal düzenin temeline yönelmiş faşist yöntemlerdir.

Yirminci yüzyılın üçüncü çeyreğinde yaşıyoruz. İspanya'da bile, şu faşist İspanya'da bile, polis göstericilere gerçek mermi değil, ancak "kauçuk mermi" atıyor. Yunanistan'da, şu üç-beş yıl önce faşist albayların yönettiği Yunanistan'da, işkenceciler birer birer hesap veriyor.

Ya Türkiye?

Türkiye'de işkenceyle adam öldürülüyorlar da, kimsenin kılının kıpırdadığı yok... Geçenlerde gazetelerde bir renkli fotoğraf üstünde şöyle bir yazı okuduk:

– İki polisi biz vurduk...

Öğrencilerin yüzleri mosmor, belli ki, zorla konuşturulmuşlar. Gözleri mosmor olmuş iki gencin fotoğraflarının altında da, bir yazı. O da şöyle:

– Polislerin bulduğu kuvvetli deliller karşısında suçlarını itiraf etmekten başka çare bulamadılar...

Her neyse... İspanyol Komünist Partisi liderinin tutuklanması nedeniyle çıkan gösterilerde, faşist İspanyol polisinin göstericiler için kullandığı "kauçuk mermiler"i, İçişleri Bakanımıza armağan ederiz...

(25 Aralık 1976)

BÖYLE Mİ ANILIR?!..

Her ulus, devlet kurucularını saygıyla anar. Devlet kurucularının doğum ve ölüm günlerinde törenler düzenlenir, kitaplar yayınlanır, konuşmalar yapılır.

25 aralık günü, Cumhuriyetimizin kurucularından İsmet

İnönü'nün üçüncü ölüm yıldönümüydü. O gece televizyonda, İsmet İnönü'nün yaşamını konu alan bir yayın yapılır diye, boş yere bekledik durduk...

İsmet Paşa, Atatürk ile birlikte, Türk Kurtuluş Savaşını yönetmiş, bu savaştan sonra yine Atatürk ile birlikte, Cumhuriyetimizi kurmuştur. Yarım yüzyılı henüz aşmış Cumhuriyet tarihimizde, oniki yıl Cumhurbaşkanlığı, üç ayrı zamanda olmak üzere, onsekiz yıl Başbakanlık yapmış bir devlet adamı, ölümünün üçüncü yılında, haber programı içinde, bir iki dakikaya sığdırılıvermiştir.

Ayıp değil midir?

İsmet İnönü hakkında, hepimizin ayrı ayrı düşünceleri olabilir. Siyasal tutumunu, görüşlerini beğenmeyebiliriz. Haklı ya da haksız İsmet İnönü'yü eleştirebilir ve hatta suçlayabiliriz de... Bırakınız Cumhurbaşkanlığını, bırakınız Başbakanlığını, İnönü en azından Türk Kurtuluş Savaşının "Muzaffer Ordular Komutanı" olarak, yakın tarihimizde ancak saygıyla anılacak bir yere sahiptir.

Böyle bir devlet adamının ölüm yıldönümünde, TRT, anısına, hiç olmazsa, bir hafif müzik sanatçımıza ayırdığı zamanı ayırabilseydi... Ama ayırmadı, böyle bir yayını çok gördü belki de...

Sanır mısınız ki bu ilgisizlik bir rastlantıdır? Sanır mısınız ki, örneğin Mareşal Fevzi Çakmak'a, Mehmet Akif'e ayrılan zaman, İsmet Paşa'ya bir unutkanlık sonucu esirgenmiştir?

Hayır... Hayır... Değil, hiç değil...

Kurtuluş Savaşımızın "Antiemperyalist" ve "ilerici" niteliği adım adım unutturulmak isteniyor. TRT'de Mareşal Çakmak ve Mehmet Akif gibi, tutucu yanları ağır basanlara yer ayrılmaktadır. Gerek Çakmak, gerek Akif, hakkettikleri saygıyla anılmalıdır. Ama iş, Mustafa Kemal ile birlikte, Kurtuluş Savaşımızın ilerici önderlerine gelince birdenbire çatallaşmaktadır. İsmet Paşa'nın yaşamını anlatsalar, örneğin 31 Mart olayından, gericilikten, emperyalizmden, laiklikten söz etme zorunda kalacaklar, isterler mi bunları?

Onun için haber programı içine sıkıştır gitsin koskoca İsmet Paşa'yı... Kim soracak hesabını?

İsmet İnönü, Atatürk'le, düşünce ve eylem alanlarında en

çok beraber olmuş, siyasal alanda devrimlerin yürütülmesini üzerine almıştır. Bana öyle gelir ki, Atatürk 1938 yılında ölmeseydi, sonraları, İsmet Paşa'nın karşılaştığı bütün saldırılar Atatürk'e de yönelecekti. Çünkü düşünce ve eylem alanında, Atatürk ile İsmet İnönü'yü ayırmak çok güçtü. Atatürk'e doğrudan doğruya sataşmayanlar, İsmet İnönü'ye saldırmayı uygun bulmuşlardı.

Bilmem, yanlış mı düşünüyorum?

Kurtuluş Savaşını birlikte yapanlar, bir yol ayrımında, birbirleriyle çatışmışlar ve ayrı ayrı yollara yönelmişlerdir. Mareşal Fevzi Çakmak'tan, Kazım Karabekir'e, Adnan Adıvar'dan, Rauf Orbay'a, Kazım Özalp'tan, Fahrettin Altay'a, Celal Bayar'dan, Ali Fuat Cebesoy'a kadar, Atatürk'ün yakın silah ve çalışma arkadaşlarını sıralayınız... Hiçbiri Atatürk'e, İsmet Paşa kadar yakın olmamıştır.

Atatürk'ün, savaş alanlarından "Siz orada yalnız düşmanı değil, milletin makûs talihini de yendiniz" diyerek selamladığı, savaşın Garp Cephesi Komutanı İsmet Paşa'sı, barışın Lozan kahramanı İsmet Paşa'sı, Atatürk'ün Başbakanı, İsmet Paşa, ikinci Cumhurbaşkanı İsmet İnönü ve Atatürk'ün en yakın silah arkadaşı Miralay İsmet ölüm yıldönümlerinde böyle anılacaksa, yarın Abdülhamid'e, Sultan Vahidettin'e, Damat Ferit'e, program aynlırsa hiç şaşmayın.

(28 Aralık 1976)

VİCDAN LEKELERİ...

"Abdi Gonel... Burçin Öztürk... Mehmet Toprak... Ahmet Kırbulak... Ahmet Deveci... Yusuf Vehbi Yılmaz... İbrahim Kocakarın... Ekrem Söğüt... Ayhan Alkan... Zühtü Pehlivanlı... İsmet Yücel... Alpaslan Gümüş... Yaşar Özcivelek... Münir Çetinkaya... İsmail Tığlı... Muharrem Çivikıran... Cezmi Yılmaz... Halit Pelitözü... Kazım Göktaş... Cengiz Pas... Kenan Dayıoğlu... Hasan Kadıoğlu... Şükrü Bulut... Yunus Ceylan... Nuray Erenler... Atilla Özkan... Mus-

tafa Şenpınar... Zeki Yılmaz... Mehmet Şenses... Bekir Altındağ... Hasan Basri Temizel... İlker Akman... Yusuf Ziya Güneş... Özer Elmas... Metin Ankan... Semih Erbek... Mümtaz Akaya... Yılmaz Keskindemir... Hüseyin Güzel... Mehmet Ömer... Ata Yıldınm... Orhan Aydın... Sami Ovalıoğlu... Hakan Yurdakuler... Burhan Barin... Esari Oran... Fatih Koyuncu... Fatma Karataş... Mehmet Dağbaşı... Ali Fuat Okan... Timur Demir... Mehmet Kocadağ... Sitemkâr Başboğa... Mahmut Göncü... İbrahim Türkeş... Mustafa Ertaş... Fahir Doğan... Feyzi Aslansoy... Erdoğan Yalçıngil... Ensar Bingöl... Mehmet Aylacı... Ömer Çevik... İlhan Emre... Yemlihan Söylemez... Mehmet Ali Özpolat... Muammer Arslan... Mehmet Kudal... Ramazan Sevindik... Refik Safa... Ömür Keban... İrfan Ala... Güler Çetin... Muharrem Çetinbay... Necdet Salih... Ali Yıldınm... Ali Naci Çobanoğlu... Ahmet Lale... Hüseyin Kara... Sanver Burak... Mehmet Ayaz... Mehmet Alış... Nail Korkmaz... Mehmet Emin Ece... Orhan Seçilmiş... İsmail Tuncel... Yusuf Tanık... Yakup Kese... Emnun Yumuşaklı... Faruk Sevinç... Kazım Dişçioğlu... Halil Yavuz... Ali Gümüş... Enver Ulgun... Şinasi Küçükusta... Gafur Tanyıldız... Zülfikar Uralçin... Rıza Akdemir... Recep Sirvan... İsmail Gökhan Edge... Tufan Kılıçel... Murat Ülgen... Aydın Güler... Mustafa Halis Tazebay... Aynur Sertbudak... Şefik Özdemir... Gıyasettin Karahan... Tamer Benan... Cengiz En... Aytekin Taşçı... Necip Boğaoğlu... Sinan Savaş... Ahmet Söken... Yazar Çatalbaş... Hüseyin Koç... Yüksel Eriş..."

Ad ve soyadlannı okuduğunuz bu 117 kişi cephe iktidannın güven oyu aldığı 1 nisan 1975 tarihinden 28 Ocak 1977 gününe kadar çeşitli siyasal nedenlerle öldürülen yurttaşlanmızın listesidir.

Bir iç savaş mı yaşıyoruz?... Hayır... Ama görün, anlayın: Anayasasında "Hukuk Devletidir" yazılı Türkiye Cumhuriyetinde, iki yıl içinde bu kadar insan öldürüldü. Bir bu kadan da, yaralandı, sakat kaldı. Ne için peki?

Anayasa düzeni yürürlükte mi? Evet öyle olacak, yürürlükte... Hukuk devleti miyiz? Evet, öyle, Anayasada böyle yazıyor... İçişleri Bakanımız var mı? Var... Parlamentonun karşı-

sındaki İçişleri Bakanlığı binasında oturuyor... Siyasal partilerimiz yok mu? Olmaz olur mu, hepsi parlamentoda... Yasalar işlemiyor mu? Savcılar yok mu?. Var, onlar da var...

Neden öldürülüyor bunca insan, neden?

Birbirleri ardından vurulup öldürülenlerin analan, babalan, kardeşleri ne yapsınlar? Kime başvursunlar? Savcılara mı? İçişleri Bakanına mı? Başbakana mı? Cumhurbaşkanına mı? Kime, nereye?

Bu yüzonyedi kanlı kefen, bu yüzonyedi bahtsız mezar taşı, bu yüzonyedi kara tabut, cephe partilerinin yüzlerinden hiç silinmeyecek kara vicdan lekeleri...

(24 Ocak 1977)

ÖRNEK ALIRLAR MI?

Tanzanya, bir Afrika ülkesidir. Bu ülkenin İçişleri Bakanı, Bakanlığına bağlı güvenlik kuvvetlerinin işkence yaptığını kabullenerek, görevinden istifa etmiştir. Bakan, görevinden ayrılırken, işkence olaylannı, dolayısıyla bütün sorumluluğu üzerine aldığını da açıklamıştır.

Bu haber, bizim politikacılan etkiler mi sanırsınız? Hiç şüphesiz hayır, neden etkilesin? Ülkemizde yıllardan beri sürdürülen işkence sanki bir bakıma ceza yargılaması hukukunun bir yöntemi olmuştur. Gelmiş geçmiş İçişleri Bakanlan, işkence yapıldığını bile bile Bakanlık koltuğunda oturmayı, çok partili yaşamın gereği saymışlardır.

12 Mart döneminde işkencelerin en korkunçlan, en bayağılan yapıldı. İstanbul'da, Erenköy'de bir köşkte karargâh kuran işkenceciler, asker, sivil bütün devrimcilere, en aşağılık işkence yöntemlerini uyguladılar. İşçiler, sendikacılar, genç kızlar, delikanlı öğrenciler, kurmay subaylar, avukatlar ve emekli generaller bu işkencecilerin ellerinden geçti.

Ankara'da, Mehmet Pekşen adında bir polis memuru, tanık olduğu bütün işkenceleri ayrıntılarıyla anlattı. Sonra bu yiğit polisin başına gelmedik iş kalmadı. Devlet Güvenlik Mah-

kemesi, Mehmet Pekşen'i, bir gösteride hükümetin manevi şahsiyetine hakaret ettiği gerekçesiyle, iki buçuk yıla mahkûm etti.

Türkiye'de işkence olayları, tıpkı siyasal cinayetler gibi, çok partili yaşamımızın vazgeçilmez parçası oldu. Kimsenin işkenceye ve işkenceciye aldırdığı bile yok artık...

Oysa işkencelerin nerelerde yapıldığı da biliniyor, işkencecilerin kimliği de...

Komşumuz Yunanistan, albaylar yönetimi devrildikten sonra, bütün cuntacılarla, bu cuntacılardan emir alan işkencecileri birer birer yargıladı. Türkiye'de ise, bu işkenceciler bol ücretli yönetim kurullarına atandı. Çoğu bir üst göreve getirildi.

Nasıl bir toplum olduk böyle? Siyasal cinayet sanıkları ellerini kollarını sallayarak dolaşır, işkenceciler devlet koltuklarına çöreklenir... Nasıl bir toplumuz ki, bu cinayetleri ve işkenceleri içimize sindirip, yaşayıp duruyoruz?...

Peki, insanlık, bunca toplumsal kavgadan sonra, bu aşamaya nasıl ulaştı? İnsan hakları bildirgeleri neden yayınlandı bugüne kadar? Bunlardan hiçbiri, ülkemizin gümrük duvarını aşıp, bilinçlere, yüreklere ve vicdanlara ulaşmadı mı acaba? Hangi yüzyılda, hangi krallıkta, hangi derebeylikte yaşıyoruz?

Her gün bir cinayet işleniyor. Büyük kentlerin öğrenci yurtları eşkıya yatağına dönmüştür. Yurtların birer silah deposu olduğunu, sizin kadar, benim kadar, şu cephe iktidarının İçişleri Bakanı da bilmez mi? Bilir... Bilir amma, gücü yetmez... Ses çıkaramaz bu olup bitenlere...

Tanzanya İçişleri Bakanı ülkesindeki yaygın işkence söylentilerini kabullenip, istifa edecek yürekliliği göstermiştir. Ya bizimkiler? Ya bizimkiler ne düşünürler acaba?...

Ne dersiniz? Bizimkileri, Afrika uygarlığından yararlanmaları amacıyla, "bilgi ve görgülerini arttırmak" için, oralara mı gönderelim?...

(26 Ocak 1977)

CHP GÖREV YAPMALI...

Olaylar artık iyice çığırından çıkmıştır. Silâhlı bir çete, başkent sokaklarında saldırılar düzenlemekte, genç insanlar birbirleri ardından hunharca öldürülmektedir. Bütün olup bitenlere karşı başta İçişleri Bakanı olmak üzere, devletin tüm yetkilileri hiçbir şey olmamış gibi sus-pus olup oturmaktadır.

Bu silâhlı saldırılar, yarın gazetecilere ve ilerici politikacılara da yöneltilecektir. Cinayet işleme özgürlüğünün milliyetçilik sayıldığı bir dönem yaşıyoruz. Vuran vuruyor, ölen ölüyor. Milyonluk yolsuzluklara, birader ve yeğen soygunlarına alıştırılan toplum, şimdi de kanlı mezar taşlarına alıştırılmaktadır. Saldırılar ve cinayetler bile artık yadırganmıyor, görüyorsunuz.

İstanbul'da Şişli'de yaylım ateşiyle öldürülen iki gençten sonra, Ankara'da bir devrimci öğrenci on yerinden kurşunlanarak öldürüldü. Son olarak, Orta-Doğu Teknik Üniversitesi öğrencileri, başkentin göbeğinde, Genelkurmay Başkanlığı binası önünde, silahlı saldırıya uğradılar, altı öğrenci tabanca kurşunuyla yaralandı.

Ne olacak bu işlerin sonu?

Saldırıya uğrayan insanlar, bir süre sonra, devletin olmadığını görerek, kendi savunmalarını kendileri mi yapacaklar? Bu kez, öğrenciler ve veliler de birer tabanca alıp, öyle mi gezecekler? Toplum bu silahlı saldırılarla nereye sürüklenmektedir?

Bu gibi saldırıların önlenmesini başımıza çöreklenip oturan şu dört cephe ortaklığından beklemek mümkün değildir. Bu gibi olaylar sadece cephe ortaklarının suç kanıtlarını çoğaltmaktadır. Demirel'in, Melen'in, Türkeş'in ve Feyzioğlu'nun içinde bulunduğu bir siyasal iktidardan barış ve özgürlük istemek, gerçeklere gözlerimizi sımsıkı kapamak demektir.

Öyleyse, görev, CHP'ye düşmektedir...

Toplumumuzun hiçbir sorunu, can güvenliği kadar önemli değildir.

Sokakları, genç insanların kanlarıyla sulanan bir ülkede, iktidar ölçüsünde olmasa bile muhalefet de sorumludur. Muhalefet, birkaç bildiri yayınlamak ve bir iki komisyon kurmaktan öteye, ciddi girişimlerde bulunmamıştır, ne yazık ki. Nedendir bilinmez?

CHP, bu gibi işleri biraz ağırdan almaktadır. Oysa, Millet Meclisinde 190 sandalyeli CHP, bu gibi koşullarda cephe ikti-

dannı, hallaç, pamuğu gibi atacak güce sahiptir. Şimdi sormak isterim, kaç CHP milletvekili ya da senatöründe öldürülen gençlerle ilgili dosya bulunmaktadır? Evet, kaçında acaba?

CHP milletvekilleri ve senatörleri kürsülere çıkıp dökülen kanlann hesabını sormalıdır. Silâhlı çeteleri kimler kurmuş kimler desteklemiş, 12 Mart öncesi ve sonrası eylemlerinde kimler nasıl öldürülmüş? Devletin bazı istihbarat örgütleriyle bu vurucu güçler arasında herhangi bir ilişki kurulmuş mu? "Kontr-gerilla" adı verilen işkence örgütünün yöneticileri bugün nerelerde kimlerle, çalışmaktadır?

Soruluyor mu bu sorular? Hayır...

Bugünkü silâhlı saldınlann amacını anlayabilmek için, "Kontr-gerilla" gerçeğini ortaya çıkartmak gerekmektedir. Sağın saldırgan güçleri "Kontr-gerilla" örgütünün sivil uzantılandır. Hangi uygar devlette, bir örgüt sokak ortasında takır takır adam vurur da hakkında bir kovuşturma açılmaz?... Devletin bir kesimi, solu ezmek, boğmak için örgütlenmiş ve silâhlı eşkiyayı sokak ortalanna salıvermiştir.

Aynı çevrelerin Sıkıyönetim istemeleri de bu yüzdendir...

12 Mart Sıkıyönetiminde "Kontr-gerilla" çeteleri etkin görevler üstlenmişlerdir. Aynı dönemde Ülkü Ocakları adlı sağcı örgütün bazı Sıkıyönetim savcı ve yargıçlanyla yaptıklan işbirliği mahkeme tutanaklanna kadar yansımıştır. Cephe iktidan yoluyla da, sağın vurucu güçleri devleti ele geçirmenin sarhoşluğu içindedir.

CHP bunlarla savaşabilecek midir?...

Sokak ortasında adam vurulur, silahlı çeteler yol keser ve İçişleri Bakanı koltuğunda rahat rahat oturabilir... Özür dilerim ama, bu biraz da muhalefetin sorumluluğudur. Demirel iki ay süreyle Meclis Başkanlannı seçtirmeyerek Parlamentoyu çalıştırmadı. Artık Parlamento açık. Şunu öğrenmek istiyoruz. Meclis gündeminin ilk maddesine kanlı saldınlar getirilebilecek ve saldınlann hesabı sorulabilecek midir?

CHP, üzerindeki ölü toprağını silkmeli ve cephe sorumlulanndan kanlı mezar taşlannın hesabını sormalıdır.

Ve bu hesap yeni suçlar işlenmeden sorulmalıdır. CHP nerdesin? Nerdesin CHP?...

(7 Ocak 1976)

VATAN KURTARAN VALİ

CANLI YAYIN...

TRT Genel Müdürü değişti amma, gerek kurum içinde, gerekse yayınlarda henüz istedikleri değişiklikleri pek yapamadılar. Sağcı yayın organlannda, bu konuda yakınıp duran satırlar uçuşmaktadır.

Hatırlarsınız, bir zamanlar haber bültenlerinden önce gösterilen dünya haritasının Kuzey Amerika bölümü Lenin'e benzetilmişti. "Milliyetçi" Yalçıntaş geldiği günden beri, Lenin'e benzeyen Kuzey Amerika finl finl dönmekte ve böylece "milli birlik ve beraberliğimiz" tehlikeye düşmektedir.

Bununla da kalınsa iyi...

Radyo ve televizyonda çalınan şarkı ve türkülerle de, Anayasa "tağyir, tebdil, ve ilga" edilmekte, "Sosyal bir sınıfın öteki sosyal sınıflar üzerinde tahakkümü" kurulmakta, halk "suç işlemeye tahrik ve teşvik" edilmektedir.

Bir bir ele alalım...

Radyolanmızda ve televizyonda sıksık Kars türküsü çalınmaktadır. Bu türkü:

– Soldan sağa, sağdan sola, salla bayrağı düşman üstüne...diye bitmektedir. Bilindiği gibi, devletimizin resmi doktrini, "aşın sağa" ve "aşın sola" karşı olmayı gerektirir. Yani, devletini ve milletini sevenler "aşın ortacı" olmak zorundadırlar. Türküde, bir satırda iki kez "sol" sözcüğü geçmektedir. Bir savaş türküsü olduğuna göre soldan sağa bayrak sallamak ne anlama gelmektedir? Ya sağdan sola sallanan bayrağın ne anlamı vardır?

Her halde bir anlamı vardır. Vardır ki, Ankara Sıkıyönetim 1 nolu Mahkemesi 23 aralık 1972 gün ve 1972-126 sayılı

karann 59.sayfasında, bu türkünün suç olduğu açıkça yazılmıştır.

Bu türkü gibi, bazı uzun saçlı erkek sanatçıların, hoplayazıplaya okudukları:

– Kızılcıklar oldu mu?... türküsü de, açıkça komünizm propagandası yapmak demektir. Çünkü bilindiği gibi, "kızıl", komünistler için kullanılan bir renk çeşitidir. Erbakan da bu konuyla yakından ilgilenmiş ve beğenmedikleri düşüncelere:

– Renksiz ...demiştir. Kızıl seçmen yaşını geçmiş olan büyük komünist, "kızılcık" ise o henüz komünist olmamış ancak büyüğünce komünist olacak, küçük komünist demektir. İkide bir de hiç anlamı yokken:

Kızılcıklar oldu mu?...diye sormak, "fesat yuvalarında" toplanmış sadece "Marksist-Leninist" olmakla yetinmeyen, üstelik "Maocu" olmak küstahlığını gösteren ana okulu, ilkokul ve ortaokullardaki komünistler iyi yetiştiriliyor mu?...anlamına gelmektedir. Bu türküye bir de:

– Yanınlar bizim... şarkısını ekleyin. İkisini bir arada dinlerseniz:

– Kızılcıklar oldu mu? / Yanınlar bizimdir...satın ortaya çıkar ki, bu "Komünist manifestosu"ndan da daha etkili bir çağrı demektir.

Devam ediyoruz...

Türk müziğinin unutulmaz sanatçısı Üstad Münir Nurettin Selçuk:

– Ben giderim sağıma, o çeker beni sola... demektedir. Buradaki anlam çok açıktır. Şarkıdaki "ben" anlaşıldığı gibi "millet" demektir. Millet sağına doğru gitmek istemekte, ancak "o" milleti sola çekmektedir. Adapazarı seçimi bunu göstermedi mi?

"O" kimdir?...

"O" Ecevit'tir. Milleti sola çekmektedir.

Görüldüğü gibi, "sol" sözcüğünün yerleştirildiği her şarkıda, her türküde, sinsice propaganda yapılmakta ve gizli örgütlere işaret çakılmaktadır. Şu da mı rastlantıdır?

Bakın şu sözlere:

– O yana dönder beni, bu yana dönder beni / Sağ yanımda yare var, sol yanıma dönder beni...

Burada da açıkça, "Sosyal bir sınıfın öteki sosyal sınıflar

üzerinde tahakkümünü kurmak" amacıyla propaganda yapılmakta ve hiç çekinilmeden:

– Sol yanıma dönder beni...denilmektedir.

Sol ne demektir? Sol Marksizm demektir. Millet düşmanlığı demektir. Namusuyla kazanan yurttaşa düşman olmaktır. Başbakanın yakınlarının yurt dışına mobilya sattığı ve milyonlarca lira kazandığı yolunda dedikodu yapıp hür demokratik rejimi yıkmak demektir. Leninizm demektir. Maoculuk demektir. Materyalist olmaktır. Vatanı ve milleti "Tasarruf Bonosuyla" satmak demektir. Yıllarca cezaevlerinde yatıp, bu fakir milletin hakkını yemek demektir.

Radyo ve televizyonda bunun gibi, "milli birlik ve beraberlik ruhuna" aykırı, "ülkemiz ve devletimizle bölünmezlik" ilkesini zedeleyici, "milli ahlakı" bozucu, "devletin dış güvenliğini sarsıcı" şarkı ve türküler çalınıp söylenmektedir.

– Kalenin dibinde taş ben olayım / Gelene geçene yoldaş olayım... ne demektir allahaşkına?

"Yoldaş" kimlere denir? Marksist, Leninist, anarşist, materyalist, Troçkist, Stalinist olan insanlar topluluğundaki kızıl anarşistler birbirine "Yoldaş" derler.

Şuna bakın:

– Gelene geçene yoldaş olayım...

Bu açıkça, herkes komünist olsun demektir.

TRT yasasının 9'uncu maddesi uyarınca Genel Müdür:

– Milli güvenliğin, kamu düzeninin veya devletin dış güvenliğinin gerekli kıldığı hallerde... görevinden alınmaktadır.

Bu şarkı ve türküleri çaldıran TRT Genel Müdürünün görev başında bulunması, ecdadımızın kemiklerini sızlatmıyor mu? Şimdi Yalçıntaş'a bir şarkıyla soralım:

– Gitmek mi zor, kalmak mı zor?...

(16 Temmuz 1975)

KÖKÜ DIŞARIDA CEREYAN...

Başbakan Süleyman Demirel, yarın Bulgaristan Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkanı Todor Jivkov ile Edime'de

buluşarak, Türkiye ile Bulgaristan arasındaki elektrik sisteminin açılış töreninde bulunacaktır. Dışişleri Bakanlığı yaptığı açıklamada:

– 20 temmuz 1975 günü Türkiye ile Bulgaristan Halk Cumhuriyeti arasındaki yeni elektrik sisteminin bağlanması için yapılacak tören... diye başlayan bir duyuru ile konuyu basına yansıtmıştır.

Yani açıkçası ve Türkçesiyle, komşumuz Bulgaristan'dan "kökü dışarda cereyan" almaktayız. Elektrik enerjisini yeterince üretemediğimizden, başka ülkelerden "cereyan" almaya kalkışıyoruz. Yani ülkemizdeki Amerikan üslerini bu "kökü dışarıda cereyan" ile mi aydınlatacağız acaba?

"Kökü dışarıda cereyan" diye tam buna denir işte. Bu türlü çeşitli "cereyan" arasında iyice üşüttük ki, hem komünistlerden cereyan alıp, hem de kapitalist Amerika'nın bir türlü kapatamadığımız üsleri için, süre üzerine süre tanıyoruz.

Geçen haftalarda da, Sovyet Rusya yöneticileriyle imzalanan bir anlaşmayla, komünizmle mücadele amacıyla kurulduğu söylenen "Milliyetçi Cephe" iktidarı, milyonlarca "ruble" yardım kredisi sağlamıştır.

Bu kredinin de "kökü dışarıda"dır...

Aynı günlerde, Amerikan ve Rus astronotları, uzayda buluşarak kenetlenmektedir. Uzayda buluşan Amerikan ve Rus astronotları, bu mutlu anlaşma ve birleşmeyi votka içerek kutlamayı düşünmüşlerdir.

Bu işleme bir türlü akıl ermemektedir.

Türkiye, Sovyet Rusya saldırısına karşı kurulmuş bulunan NATO'nun üyesidir. Ülkenin yönetimi:

– Sola ve komünizme karşı birleştik...diyen biri birinden komünizm düşmanı görünen, maşallahlık, dört liderin kurduğu bir koalisyonla yönetilmektedir. Bu dört dörtlük iktidar, ülkelerinde komünizmi kurmayı amaçlamış ülkelerin yöneticileriyle ballı börekli anlaşmalar yapmakta, sonra içeriye dönüp:

– Uluslararası komünizm... Kökü dışarıda cereyan... Aşırı akım... gibi soyut gerçeklerle, "Devlet ve millet bütünlüğünü koruduğunu, kasıla kasıla, ona buna saldıra saldıra, kanıtlamaya çalışmaktadır.

İnsaf, insaf...

Madem komünizmle mücadele ediyorsunuz, öyleyse neden devletlerinin temelinde "Marksist - Leninist" ilkeler yaratan aşırı solcu ülkelerden yardım dileniyorsunuz?

Adı solcuya çıkmış bir yazar, Allah saklasın sosyalist ülkelere gidip, gördüklerini Türkiye'de yayınlamaya kalksa:

– Vay komünizmi övüyorsun?... diye, ünlü 142'nci maddenin tokmağı ile kapısı çalınır.

Rusya'dan kredi, Bulgarlar'dan elektrik alınırsa, bu "kökü dışanda" ilişki olmaz mı?

Düşünün ki, bugün Milliyetçi Cephenin derme-çatma çadırlannda bağdaş kurmuş bulunan bu sağcı partiler yıllarca:

– Komünizm tehlikesi...diye diye milletin ensesinde boza pişirmişlerdir.

Konu işçi haklan ise, gelsin ceza yasaları...

Sonra komünizm tehlikesi, uluslararası komünizm, kökü dışanda cereyanlar, bunlann hepsi bir anda unutulur ve:

– Gelsin paralar... denir.

Belki gözünüzden kaçmıştır, bu arada Türk Merkez Bankası, Maliye Bakanlığının yaptığı son anlaşmayla da Çin Halk Cumhuriyeti Merkez Bankasıyla ticari ilişkilerde bulunacaktır.

Görüyorsunuz: Marksist-Leninistlerle kredi anlaşmalan, elektrik enerjisi alımı, Mao'cularla ticari ilişki sürüp durmaktadır. Bundan sonra da gözlerini dışandan içeriye çevirip:

– Komünizm tehlikesi aldı yürüdü...Kızıllar örgütleniyor... Tarihi düşmanımız Rusya...diye insanlar, sabah akşam kelepçeyle kovalanır.

Kökü dışanda olan, paradır, sermayedir, kredidir, ticari ilişkidir, petrol şirketleridir, yabancı firmalardır, Mobil'dir, Shell'dir, British Petrol'dür, Morrison şirketidir.

Tek cümleyle özetleyelim isterseniz: Kökü dışanda olan kapitalizmdir...

NATO'su, CENTO'su, CIA'sı, "Kontr-gerilla"sı, da işte bu "kökü dışanda" kapitalizmin, karakollan ve bekçi kulübeleridir.

Şimdi, sosyalist ülkelerden de yardım dilenilmeye başlanılmıştır. Marksistin'den, Leninistin'den, Mao'cusundan yardım alınıyor.

Neler oluyor baksanıza...

İçeride, komünizmle mücadele için cephe açanlar, dışanda, komünistlerden yardım alıp, ülke yönetmeye kalkışıyorlar.

Komünizmle mücadele için mi? Marksizmin kökünü kazımak için mi?...Leninistleri kesmek için mi? Mao'culan asmak için mi? Niçin bunlar niçin? Uzayda kenetlenip, votka içen Rus ve Amerikan astronotlarına eğlence gerek yoksa bunun için mı?.

Ülkemizin meydanlarını, caddelerini ve evlerini aydınlatmak için, "kökü dışanda cereyan" alanlar, biraz vicdanlarını ve kafalarını aydınlatsalar, iyi olmaz mı?.

Bakarsınız, bir gün, bu "kökü dışanda cereyan" çarpar bunlan...

(19 Temmuz 1975)

TAVERNA BARIŞ HAREKATI...

Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil, geçtiğimiz hafta, "Tahidromos" adlı bir Yunan dergisine demeç vererek, tarihe, coğrafyaya ve edebiyata ışık tutmuştur. Çağlayangil, Bakanlık odasında, Yunanlı gazateci Lianise'ye:

– Koskoca bir mazinin ve tarihin altında iki halk topluluğuyuz. Yıllarca yanyana yaşadık, birlikte pastırma yedik, salep içtik. Birbirimizin dilini anlıyoruz...dedikten sonra, Türk-Yunan dostluğunu yeni temeller üzerine oturtan şu açıklamayı yapmıştır:

– Antalya'da valilik yaptığım sıralarda, günün birinde bir mektup aldım. Bir tüccar, Yunanistan'da bir tekstil dokuma fabrikası olan Yannis Pehlivanadis isimli bir zat, bana yazdığı bir mektubunda, Antalya'ya gelmek için müsaade istemekteydi. Çünkü onlar, Yunanistan'da kiraladıkları bir gemiyle doğdukları yerleri ziyaret etmek istiyorlardı.

Çağlayangil, Hükümete başvurarak, Yunanlıların Türkiye'ye gelip, Doğdukları yerleri gezmelerini sağlar, bu insancıl girişimleri yapan, Çağlayangil'i de Yunanlılar Atina'ya çağırırlar. Öykünün bu bölümünü, yine "Tahidromos" dergisinden okuyalım. Çağlayangil şöyle anlatıyor:

Daha sonra beni Atina'ya davet ettiler. İstanbul'dan 1951 yılında araba ile hareket ettim ve geceyi Selanik'te geçirdim. Unutulmaz anılarım vardır...

Çağlayangil, 1951 yılında yaptığı gezide Selanik'te bir gece kaldıktan sonra Atina'ya geçer. Yine Çağlayangil'i dinleyelim.

– Sonra bir hafta da Atina'da kaldım. Hayatımın en güzel hatıralarındandır.

Çağlayangil, hiç şüphesiz, çok partili düzenin renkli politikacılarından biridir. Bakınız Atina'da geçirdiği günleri Yunan basınına nasıl aktarıyor:

– Tavernalar, sevimli insanları ve beni dansa davet eden 17 yaşında genç bir kızı hatırlıyorum.

Çağlayangil 46, Yunanlı kız ise 17'sinin baharını yaşıyor o günlerde. "Unutulmayan hatıralara" devam edelim:

– Ben tek kelime Elence bilmiyordum. Kız ise ne Türkçe, ne İngilizce ne de Fransızca biliyordu. Birden bire bana,"Pamo na figuma" (gel gidelim) demez mi?

– Ben şaşırdım. "Ne demek istiyordu ki," babası bana baktıktan sonra, şöyle dedi: "Kızım seni kaçırmak istiyor; araban var mı? Araban varsa, al götür ben de kurtulayım..."

İhsan Sabri Çağlayangil, Kıbrıs Barış Harekâtının birinci yıldönümünde başından geçen bu tarihi olayı anlattıktan sonra, devlet adamı kararlılığı ve ciddiyeti içinde:

– Bu söylediklerimle, yaşayış tarzımızın ne kadar benzediğini ve tarih ile coğrafyamızda birbirimizle yaşamaya mahkûm edildiğimizi belirtmek istiyorum... demektedir.

Çağlayangil eşi bulunmaz bir devlet adamı olduğu ve özellikle dünya diplomasi tarihine büyük katkılarda bulunduğu için bütün konuşmalarının birer birer incelenmesi gerekmektedir.

Çağlayangil'e göre tavernada dans eden 17 yaşındaki bir kızın, dans ettiği yabancıyı evine çağırması ve kızın babasının da bu işi kolaylaştırması, Yunanlılara olduğu kadar Türk geleneklerine de uygun düşmektedir. Çağlayangil, kendisini dansa davet eden kızı ve babasını anlattıktan sonra:

– Bu söylediklerimle yaşayış tarzımızın ne kadar benzediğini belirtmek istiyorum... demektedir.

Acaba bir gece kulübünde 17 yaşındaki bir Türk kızının, 46 yaşındaki Yunanlı Valiyle dans ettikten sonra, onu evine

çağırması, Türk babanın da, "araban varsa kızımı al götür" demesi, biz Türklerin yaşayış "tarzına" uymakta mıdır?

Sanmıyoruz...

Yalnız yanıldığımız bir nokta olabilir. Milliyetçi Cephe ikide birde:

– Manevi değerler... örf ve adet... milli ahlak... gibi sözler ile ne kadar geleneklere düşkün olduklarını anlatmak isterler. Çağlayangil'in anlatmak istediği acaba, Milliyetçi Cephe'nin "manevi kalkınma" ilkeleri ile "milli ahlak" anlayışı olmasın

Tabii ki, bilemiyoruz...

Çağlayangil bu konuşmasıyla, "dünya halklarının kardeşliği" kavramına Atina'daki "tavernalar"dan ışık tutmakta, Türk-Yunan dostluğunu hiç kimsenin ele alamadığı ilişkiler çerçevesine oturtmakta, kıta sahanlığı, Ege'de petrol arama sorunu ve Kıbrıs Barış Harekâtı gibi konuları, 17 yaşındaki Atinalı bir genç kızın unutulmaz anılarıyla, bir çırpıda çözüvermektedir.

Çağlayangil gibi bir Dışişleri Bakanını bulmak gerçekten çok güçtür. Bilgi derseniz var, görgü derseniz, derya gibidir. Ünü Atina tavernalarına kadar uzanmış ve Türk-Yunan dostluğuna damgasını vurmuştur.

Barış görüşmeleri, Atina tavernalarında yapılsaydı, siz görürdünüz Milliyetçi Cephenin zaferini...

Kıbrıs'ı baştan başa alır, bununla da yetinmez bir gece ansızın Çağlayangil'i dansa davet eden 17 yaşındaki Atinalı kızın evine bile giderdik.

Şimdi, Ecevit'in gençliğinde yazdığı "Yunanlı Kardeşim" adlı şiiri, "temcit pilavı" gibi, ısıtıp ısıtıp süren sağcı yazarlar ve bu şiiri seçim meydanlarına atanlar, Çağlayangil'in "Taverna Barış Harekâtı" hakkında bilmem ne düşünürler?

(21 Temmuz 1975)

VE HATTA MAOİST"

İstanbul Sıkıyönetim eski komutanı anlı-şanlı Türün Paşa, en sonunda baklayı ağzından çıkardı. Şu söylediklerine bakın allahaşkına:

– Bizim 12 Mart döneminde uyguladığımız politika halkın desteğini kazanma politikası olmuştur. Yaptıklarımızı halka dayanarak yaptık. Bunda da Mao'dan esinlendim...

"Kontr-gerilla paşası" işi iyice azıtmış görüyorsunuz, Mao'dan esinlenmiş ve böylece eyleme geçmiş:

– Mao'nun "balığı değil, suyu kazanın" düşüncesiyle hareket ettim. Balığı, yani anarşisti tek yakalamaktansa, suyu yani anarşistin ortamını içinde yaşanmaz hale getirmeyi düşündüm ve uyguladım.

Paşaya gel paşaya...

Paşa hazretleri balığa ve suya düşkün olduğu için Marmara yolcu gemisinin bazı Maocular tarafından batırıldığını ileri sürerek, işçileri ve öğrencileri işkence masalarından geçirtmiş ve uydurma suçlar yaratarak, insanların hayatını zindan etmeye çalışmıştır. Bu olayın bütün sanıklan beraat edince de:

– Ben bunlann suçsuz olduklanna inanmıyorum... diyecek kadar da işin ucunu kaçınvermişti.

Kontr-gerillacı, özel teşebbüsçü, milliyetçi, mukaddesatçı ve hatta Maocu paşamız, bu aklıyla bin yıl yaşasa, bizim gibi yazar-çizer takımına eğlence de çıkacak demektir. Kendisini bir yerde görürsek:

Bu aklın hepsi sizin mi? diye sormamız gerekir. Fakat bizler, Gazeteciler Sendikası gibi Türün'e ısmarlanacak acı kahveye sahip olmadığımızdan bu tür sorular sorma zevkinden de hiç yararlanamayacağız, herhalde.

Türün paşanın bumundan kıl aldırmadığı günlerde, ikide bir:

– Marksist, Leninist ve hatta Maoistler... diye başlayan bildirilerini anımsayanlar, bugün İstanbul sokaklannda "devletin manevi şahsiyeti" gibi dolaşmaya özenen bu Mao yöntemleri uygulayıcısı paşanın, Mao'dan örnek aldığını okuyunca:

– Adamın aklından zoru mu var? diye düşünmesinler hiç. Türün geçenlerde de:

– CHP adaylığı için bana niye teklifte bulunmazlar bilmem... deyivermemiş miydi?

Türün'e bakın Türün'e...

Ve hatta Maoist olmuş, da kimsenin haberi olmamış.

İşkence yaparken Mao'dan esinlenmiş de, acaba Umumî

Mağazalan Yönetim Kuruluna girerken Lin Piayo'ya mı özenmiş bu kontrgerilla paşası?

Yann, öbürgün, bir de aniden:

– Fırtına I harekatını yönetirken, Kuzey Vietnamlı general Giap gibi davrandım diyebilir.

Bizler için tam hazine bu Türün...

Senatoya girip bir de kürsüye çıksa, siz o zaman seyredin eğlenceyi. Hani bir de anılarını yazarsa, Türk edebiyatı da, Harp tarihi de unutulmaz belgeler kazanır birdenbire.

Bakarsınız yann Lenin'i taklit ettiğini, Marks'ı uyguladığı, Engels'in "Aile ve Mülkiyetin Kökeni"ne ilişkin görüşlerini öteden beri savunduğunu, Castro ile eylem birliği içinde olduğunu, Che Guevara ile aynı görüşleri paylaştığını, General Gonçalves ile aynı kanıda olduğunu açıklayıverir.

12 Mart operasyonlan sırasında aranıp aranıp da bulunamayan Mao'cu gizli örgütün "büyük şefi Türün" paşa olmasın sakın?

Türk kamuoyu ilk kez Mao'dan esinlendiğini açıklayan bir paşaya tanık olmaktadır.

Hayırdır inşallah...

İstanbul'da sokaklarda, caddelerde ve duvarlarda Türün için yazılanlan okuyunca:

– Adama bu kadar da işkence yapılmaz... diye kendi kendime acıdım paşaya.

Son olaylar Türün hazretlerinin sinirlerini iyice bozmuş olacak, ilerlemiş yaşında belki hepimizi kalbimizden vuracak bir hastalığa yakalanabilir bu gidişle... Paşanın dinlenmeye ihtiyacı var. Yoksa Mao'dan esinlendiğini açıkladığı gibi, yann Marksçı, Leninci olduğunu da ağızından kaçınverir.

Yok mu koskoca İstanbul'da bir tam teşekküllü hastane?.

(1 Ekim 1975)

ASKER OLDUM PİYADE

Değerli işadamlanmızdan Yahya Kemal Demirel, henüz askerlik görevini yerine getirmemiştir. Nedenini hiç sormayın:

Muhterem babası Hacı Ali Demirel'in, binbir emek ve zahmetle kurduğu Özel Yükseliş Koleji, "Ankara Mühendislik ve Mimarlık Yüksek Okulu" adıyla devlet denetimine geçince, bu değerli işadamımız, son sınıfta iki kez kalmış ve üzüntüsünden dolayı kendisini "mobilya ticaretine" kaptırmıştır.

Şimdi kendisinin mobilya dosyasından sonra askerlik dosyasını da şöyle bir kanştıralım, bakalım neler çıkacak?...

Isparta Askerlik Şubesi Başkanı Albay H. İbrahim Tanrıbilir, 21 nisan 1975 tarihinde, Çankaya Askerlik Şubesine yolladığı "3'üncü ksm: 0917-1727-75-1450-a-75" sayılı yazısıyla, Yahya Demirel'in, 1975 yılı kasım ayının sonuna kadar askerlikle ilişkili olmadığını belirtecek bir yazı istediğini bildirerek:

– Dilekçe sahibinin... 15 Ekim 1975 tarihine kadar yurt dışına çıkmasında sakınca olmadığına dair belge verilmesini arzederim... demiştir. Yazışmalar gelip gitmiş, sonunda, Yahya Demirel'in askerliğine karar alındıktan sonra yurt dışına çıkabileceği belirtilmiştir. Isparta Askerlik Şubesi Başkanı, 5 Ağustos 1975 günü, "3 ks 0917-75 (1950/a/75) 5481 sayılı yazısıyla, konuyu bütün ayrıntılarıyla, Çankaya Askerlik Şubesine bildirmiş ve askerlikle ilgili gerekli işlemlerini yaptırmayan Yahya Demirel'in "yoklama kaçağı" olduğunu açıkladıktan sonra:

– Yoklama kaçağına askerliğine karar alınmadan belge verilmiş ise, adresinden celp edilerek, yoklamasının yaptırılıp alınacak kararın ivedi gönderilmesini arzederim... diyerek, gerekli işlemlerin yapılmasını istemiştir.

Çankaya Askerlik Şubesi Başkanı Albay Hamdi Acunsal, 8 Ağustos 1975 günü, "3 ksm, 0917-1-75-(ybc)" sayılı yazısıyla, Yahya Demirel'e hiç bir belge verilmediğini Isparta Askerlik Şubesine şöyle duyurmuştur:

– Aşağıda kimliği yazılı yoklama kaçağı adresinde bulunmadığından... tahkikat evrakı... şubenize gönderilmemiştir. Adı geçene yurt dışına çıkmasında askerlik bakımından sakınca olmadığına dair belge şubemizce verilmediğini bilgilerinize arz ederim...

Ankara Emniyet Müdürlüğü, Başbakan Süleyman Demirel'in bu sevgili yeğenini her nedense başkentte bir türlü bulamamıştır. 30 temmuz 1975 günü, Çankaya Askerlik Şubesi, Yahya Demirel'in adresinde bulunmadığını, Isparta Askerlik

Şubesine bildirmiştir. Libya'ya gönderilen mobilyalar gibi, Yahya Demirel'in de izine bir türlü rastlanamamıştır.

İşte tam bu sırada, yani mobilya ihracatı ile ilgili haberler gazetelerde yayınlanınca, Yahya Demirel de hemen ortaya çıkıverir ve 3 Eylül 1975 günü mobilya ihracatı konusunda ilginç açıklamalar yapar.

Şimdi seyredin eğlenceyi...

Polisin bir türlü adresinde bulamadığı Yahya Demirel, mobilya ihracatı dolayısıyla ortaya çıkınca, Isparta Askerlik Şubesi Başkan Vekili Yüzbaşı Ömer Akça, 4 Eylül 1975 gün ve "3'ncü ksm 0917-75-1950-a-75-6545" sayılı yazısıyla:

– Yoklama kaçağı Yahya Demirel, Ankara'nın ortalık yerinde basın toplantısı yapıyor, sizler adresinde bulamıyorsunuz. Yükümlü askerlikten kaçıyor... deyince, işlerin ciddi olduğu anlaşılmış ve Başbakanın sevgili yeğeni askerliğine karar alınmak üzere Gülhane Tıp Akademisine gönderilmiştir.

Gülhane Tıp Akademisinin bazı doktorları, Çankaya Askerlik Şubesinin 17.9.1975 günlü yazısı ile hastaneye gelen Yahya Kemal Demirel'de, ansızın çarpıntı olduğunu saptamışlar ve kendisine "24 gün yatak istirahati" vermişlerdir. Gülhane Tıp Akademisi ve Eğitim Hastanesi Kurumu, Kardiyoloji bölümünde 25 Eylül 1975 gün ve "8033-156-75-18232" sayı ile kayıtlı olan istirahat yazısı, Akademi komutanı Tabip General Prof. Haydar Dinçer tarafından imzalanmıştır. Okuyalım:

– Yükümlü er Yahya Kemal Demirel, 9.9.1975 gün ileri tetkikleri ve hakkında kat'i kararlar verilmek üzere kardiyoloji kliniğine müracaat etmiştir. Yapılan muayenesinde kendisinde "Süprevetriküler paraksizmal taşikardi" tesbit edilerek, sonunda muayene ve kat'i işlem yapılmak üzere 24 gün kat'i yatak istirahati verilmiştir. Raporun bitimi sonunda kendisinin hastanemize sevk edilmesi uygundur. Bilgilerinize rica ederim...

Şimdi hepiniz hatırlayacaksınız... Yahya Demirel, 10 Eylül 1975 günü, "Swissair" uçağı ile, Cenevre'ye gidip "Intercontinental" Oteline yerleşivermişti. Peki, hangi askerlik şubesinden belge alarak yurt dışına gitmiş? Çankaya Askerlik Şubesinden mi, yoksa Isparta'dan mı?.

Hiçbirinden tabii...

Yahya Demirel'in, 24 günlük "kat'i yatak istirahati" 19 Ekim

1975 günü bitmiştir. Bu günde, Yahya Demirel'in Gülhane Tıp Akademisine yeniden başvurması gerekirken bul bulabilirsen mobilya kralını... Atı alan Üsküdar'ı çoktan geçmiştir. Çankaya Askerlik Şubesi 3 kasım 1975 günü "0416-1-75 (ybc)-49" sayılı yazısıyla, Çankaya Kaymakamlığına:

– Haydi gelsin askere... süresi bitti. Bulun adresini şubemize teslim edin... diyorsa da Yahya Demirel'i adresinde bulmak ne mümkün?...

Biz mobilyalanını bulamayız, askerlik şubeleri de kendisini.

Değerli amcası da kırk yaşının bahannda, o da ancak ihtilal zoruyla askere gönderilmiştir. Yeğen de anlaşılan amcasının izindedir şimdi.

Asker oldum piyade, mobilyalar ziyade...

(20 Kasım 1975)

BİR TUTUKLUYA ÖĞÜTLER...

Tann düşmanımızın başına vermesin. Tutuklanmak hiç de hoş iş değildir. Adamı yakalarlar, üstünü başını ararlar, bileklerine kelepçe takarlar, sonra da, kırk elli kişinin yattığı bir koğuşa sokarlar. Değerli iş adamlanmızdan Yahya Demirel yakalanırsa cezaevine girecektir.

TRT'ye sorarsanız, Karadeniz Ereğlisi Sulh Ceza Yargıçlığınca tutuklananlar arasında Yahya Demirel'in adı yoktur. TRT'nin haber yetkilileri, ellerindeki haber metinlerini hasır altı ederek, Başbakan Demirel'e yaranmanın yanşını yapmaktadırlar.

Yapsınlar bakalım...

Tutuklanma karan Ceza Mahkemeleri Usulü yasasına göre alınmaktadır. Bir kimse, hakkında suç işlediğini kanıtlayacak kuvvetli belirtiler varsa, tutukluluk karan verilebilmektedir. Kaçma şüphesini uyandıracak "vakalar" varsa, sanık suç izlerini yok etmeye veya suç ortaklannı yalan beyana ya da tanıklan, tanıklıktan çekinmeye veya yalan söylemeye yöneltiyorsa, sanık tutuklanabilmektedir. Suç "Devlet ve Hükümet nüfuzunu kıran" suç türlerinden ise, sanık hakkında tutuklanma karan ve-

rilebilmektedir.

Sanık hakkında soruşturma açılmasına yol açan suç, ağır cezalık suçlardan ise ya da sanığın ikâmetgah adresi bulunamıyor ise sanık kaçacak sayılmakta ve tutuklanmaktadır. Sanık "serseri veya şüpheli takımı"ndan ise, yine, kaçma olasılığı gözönünde tutularak hakkında tutuklanma kararı verilmektedir.

Cezaevlerimizde halen ortaçağ yaşantısı hüküm sürmektedir. Gerçi Yahya Demirel, Siyasal Bilgiler Fakültesi Dekanı ve Anayasa Hukuku Profesörü olmadığı için, cezaevinde tokatlanmayacaktır; Hukuk Fakültesi Dekanı ve Ceza Hukuku Profesörü olmadığı için de eline kazma kürek verilip, buz da kırdırılmayacaktır. Kara Kuvvetleri Plan ve Prensipler Başkanlığı yapmış bir tümgeneral olmadığı nedeniyledir ki, ellerine ayaklarına zincir bağlanıp işkence evlerine götürülmeyecektir.

Ne de olsa, bir hukuk profesöründen bir Başbakanımız yok başımızda...

Yahya Demirel'in evine girilip kitaplığındaki kitaplar birer birer toplanarak, Abdulbaki Tuğ adlı savcı tarafından yakılmayacaktır. Evi gece yarılan basılıp, annesi, babası, silâh zoruyla tehdit edilip, didik didik aranmayacaktır. Fakat yine de tutukluluk can sıkıcı olaydır.

Cezaevine girince hemen bir acemi berber gelerek saçlarınızı keser. Üstünüz başınız aranır ve bir koğuşun ortasına bırakılıverirsiniz. Cezaevinin kuralları vardır. Bunlara harfi harfine uymak gerekir.

Önce "volta atmak" nedir, bunu öğreneceksiniz...

Ağır mahkûmların önünde "volta" atılmaz. Yani onların önünde, bir aşağı bir yukarı yürünmez. Buna "volta kesmek" denir ki, cezaevindeki en ağır suç budur. Yahya Demirel'in volta kesmekten kaçınması gerekir.

Koğuşta bir "ağa" bulunur. Buna "koğuş ağası" denir. Cezaevlerini, Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğünden çok, bu koğuş ağaları yönetmektedir. Yahya Demirel'in bunlarla çok iyi geçinmesi gerekmektedir.

Yeni gelen tutuklular, "ibrikçilik" görevi yaparlar. İbrikçi genellikle, koğuş ağalarına ibrikle su döker. Ortalığın temizliğiyle uğraşanlara da "meydancı" denilmektedir. Yahya Demirel, ya

"ibrikçi" ya da "meydancı" olabilir. Her ikisinde de, ciddiyet aranmaktadır.

Tutukluluk, gerçekten güç bir iştir. Kızmayacaksınız, morali-nizi bozmayacaksınız, sizi cezaevine sokanlara içerlemeyeceksiniz, amcanıza dayınıza içerlemeyeceksiniz, üç yıl, beş yıl, on yıl on beş yıl böyle yaşayacaksınız.

Görüşme günlerinde, yakınlannız sizi görmeye gelir. On dakika içinde bütün yakınlannızla görüşeceksiniz. Bende şimdiden merak başladı: Acaba Yahya Demirel'i amcası Başbakan Süleyman Demirel, cezaevinde ziyaret edecek midir?

Duruşmalara kelepçe takılarak götürülürsünüz. Arasıra tartaklanırsınız, bir iki küfür de yersiniz ama, bunlara hiç aldırmayacaksınız. Yahya Demirel'in de bundan böyle, her Türk vatandaşına yapılan hakaretlere alışması uygun olur. Arasıra:

– Yüksek mahkeme karan çiğnemekten korkmayan amcam, bir Sulh Ceza Yargıcının tutuklama karannı geri aldıramaz mı?... diye düşünüp, siyasetle uğraşması, sağlığına da zararlıdır.

Yahya Demirel "şahsî" veya "nakdi" kefalet karşılığı tahliyesini isteyebilir. Şahsi kefalet için, amcasını kefil gösterebilir. Mahkeme Süleyman Demirel'in sözüne güvenebilirse, yeğen Demirel'i tahliye edebilir. "Nakdi kefalet" ise, çok yüklü olmalıdır. Bir çırpıda, yirmi milyon kazanan bir iş adamı, yüz milyon lira kefaletle salıverilir ancak.

Bu kefaletten "vergi iadesi" ödenmeyeceği için, Demirellerin zaran büyük olacaktır...

Dedik ya... tutukluluk kötü şeydir, Tann düşmanımızın başına vermesin. Yakında bir Af Yasası çıkar da, Yahya Demirel, "Anarşist", "Komünist" ve "Devlet düşmanlan" ile birlikte affedilir.

Nasıl olsa "kader kurbanı"dır kendileri...

(3 Mart 1976)

PARA... PARA... PARA...

İnsanların, üzerinde en çok konuştukları konulardan biri, paradır. Para için alın teri dökülür, para için cinayet işlenir, para için hırsızlık yapılır, banka soyulur, arsa alınır, arsa satılır, sahte belge düzenlenir, mobilya alınır, mobilya satılır, bunlar hep para içindir.

Evlenirsiniz para gereklidir. Boşanacaksınız, yine paraya ihtiyacınız vardır. Çünkü parayla avukat tutacaksınızdır. Çalıştığınız yerden az para alıyorsunuzdur. Evsahibi çok para istiyordur. Ne iş yaparsanız yapın, parayla başlamakta, parayla bitmektedir. Kefaletle tahliye için de para gereklidir.

– Paranın açmadığı delik yoktur...

Türkçemize yerleşmiş böyle atasözleri vardır. Bir işiniz çıkmaza mı girdi? Açarsınız kesenin ağzını, dökersiniz parayı, işiniz kolaylaşır. Bazı devlet memurlarına parayla iş yaptınyorsanız, buna "rüşvet" denir. Osmanlı İmparatorluğunda rüşvet çok yaygınmış... Koskoca Sadrazamlar ve Padişahlar da rüşvet yermiş.

Neyse, çok partili düzene geçtik de, rüşvet alan da veren de ortadan kalktı...

Devletten sahte belgelerle para çeken bir çeteyi düşünün: Bu iş patlak verirse , ne yapar bu çete? Yüz milyon, ikiyüz milyon para almışsa, bunun yansını, bu işleri örtbas etmek için kullanır. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenir mi hiç?

Su sesi, kadın sesi, para sesi...

Müziğe, kadına ve paraya düşkün olan atalarımız, kadın, su ve para sesinden çok hoşlanırlarmış.

Su ve para arasında böyle benzetmeler de yapılır. Havadan para kazanan su gibi harcar, ne var bunda? Eloğlu gider kumar masalarında, milyonları verir de, bana mısın demez...

Başbakan Demirel'in pek sevgili yeğenleri değerli iş adamlarımızdan Hacı Ali Demirel'in "mahdumu" Yahya Demirel hem paraya hem de edebiyata çok düşkündür. Geçenlerde, Yahya Kemal Demirel'in "para" üzerine yazdığı bir şiirini okuduk... Şiir, Ankara Yükseliş Mühendislik ve Mimarlık Özel Yüksek Okulu Öğrenci Birliği Yayın Organının, 1969 yıllığının 41'inci sayfasında çıkmış... Geliniz hep birlikte Yahya Demi-

rel'in paraya edebi değer katan şiirini birlikte okuyalım:

PARA

Hayatımda sen varsın hâlâ
O mesut günlerimizi
Unutma hatırla
İsmin nağme olacak
Dudaklarımda heran
Bazı günler acısı unutulmayacak
Tek teselli yerimiz
Kaybolan o aşkımız
Kalbim hala kanıyor
Heran kapım çalınıp
Seni dönecek sanıyor
Sönükleşen gözlerim
Hâlâ seni arıyor
Donuklaşan dudaklarım
Şimdi o nerede diyor
Bilmem şimdi nerdesin
Hangi çelik kasadasın
Belki dönülmeyecek bir yerdesin
Hıçkırıklar durmaz ki
Sen gelmeyince bana
Herkes seni arıyor yana yana
Napolyon ne kadar haklıymış
1969'da yine para, para, para.

Yahya Demirel, edebi konulardaki yeteneğini, hiç şüphesiz, amcasından almıştır. Amcasının edebi değeri, bir devlet kuruluşu olan, Basın Yayın Genel Müdürlüğünce kabul edilmiş ki, Başbakanın demeçleri, 265 sayılı yasanın 29. maddesine göre, "turist celbi" gerekçesiyle yayınlanmaktadır.

– Dervişin fikri neyse, zikri de odur...

Böyle bir atasözümüz de var. Görüyorsunuz, Yahya Demirel, şiiri bile, "para" konusunda yazıyor. Şu dizelerdeki edebi güce bakın:

– Bilmem şimdi nerdesin.

Hangi çelik kasadasın...

Yahya Demirel, parayı sevgili yerine koyup, simgesel bir şiir yazmış, dizeler, şairin iç dünyasını yansıtıyor:

– İsmin nağme olacak

Dudaklarımda her an...

Yahya Demirel, burada paraya "Freudyen" bir yaklaşım getirmiş:

– Donuklaşan dudaklarım

Şimdi o nerede diyor...

Yahya Demirel'i edebiyata yaptığı bu unutulmaz katkı dolayısıyla kutlar, bu şiirin yabancı dillere çevrilerek, "vergi iadesi" konusu yapılmasını içtenlikle öneririm...

(27 Haziran 1976)

AYVAZ'A ÖVGÜ

Eğitim Enstitülerinin iptal edilen sınavları Milli Eğitim Bakanlığı'nda "otorite çatışmasına" yol açtı. Bakan Ali Naili Erdem ile Öğretmen Okulları Genel Müdürü Ayvaz Gökdemir, Bakanlık içinde amansız bir savaşa girişmişler.

Ankara'da yayılan dedikodulara göre, Genel Müdür Ayvaz Gökdemir, Bakana iyice isyan bayrağı açmış, Bakanlık koridorlarında basbas bağırıyormuş:

– Ben Bakan-makan dinlemem...

Ali Naili Erdem haliyle tavrıyla sert bir bakandır... Hiç öyle Genel Müdürlere papuç bırakır mı? Bir gün Ayvaz Gökdemir'i, kulağından tuttuğu gibi Bakanlıktan alacaktır...

– Heeyyyttt, açılın, bana Ali Naili derler...

Fakat dedikodular başka türlü... Diyorlar ki, ülkücü komandolar Ali Naili Erdem'in yolunu kesip dövecekler. Ali Naili de bundan korktuğu için, yeniden sınav yapıp, aynı öğrencileri yeniden Enstitülere alacakmış... Bilmem ne derece doğru?.

Efendim, Türkeş'in de son günlerde hiç gücü kalmadı, diyorlar. Koskoca Başbuğun bulunduğu hükümet, ülkücü ko-

mandolan perişan ediyor, Başbuğ sesini bile çıkaramıyor... Artık etkisi de kalmamış, gücü de... Eski günlerde olsa, alır Ali Naili'yi karşısına:

– Sen misin benim komandolanma sataşan... deyip, şöyle bir gürlerdi amma, artık sesi kısılmış, gücü bitmiş, tükenmiş...

Şimdi ortada bir tek "Ayvaz" var. Ayvaz Gökdemir, komandoların davasını tek başına yürütüyor.

– Ben Bakanlık emri dinlemem...

Aferin Ayvaz'a...

"Ayvaz" Türkçede, "büyük konaklarda mutfak ve yemek hizmetlerinde kullanılan uşak" anlamında kullanılmaktadır. Fakat Ayvaz Gökdemir öyle mi? Türkeş'in, koskoca Başbuğ'un yapamadıklarını yapıyor:

– Ben bakan dinlemem...

Bilindiği gibi Ayvaz, Köroğlu öykülerinde adı geçen, güzelliği ve yiğitliği ile ün salan genç bir çocukmuş. Gökdemir'in yaşı-başı hakkında bir bildiğimiz yok, amma, bu Ayvaz Gökdemir, Köroğlu öykülerinde adı geçen Ayvaz kadar yiğit, yiğit olmasına... Ne diyor bakın:

– Bakan dediğiniz de kim?...

Yiğitlik buna denir işte... Yasaymış, emirmiş, kuralmış, bakanmış, adam hiç bunlara önem vermiyor. Bakanlıkta basbas bağırıyor:

– Kimmiş benim tosunlarıma kıyan?...

Ülkücü komandolar, bunca yıl Başbuğ Türkeş'e güvenmişler amma, Türkeş'i, bul, bulabilirsen koyduğun yerde... Ali Naili'den mi, Demirel'den mi, işte birilerinden korkuyor Türkeş...

Ayvaz Gökdemir öyle mi?. Başbakan, Bakan, AP, bunların hepsi vız geliyor adama...

"Meydan Larousse", kibar konaklarında mutfak hizmetlerinde kullanılan Vanlı erkek ve kürt uşaklarına "Ayvaz" dendiğini yazmaktadır. Ünlü Ansiklopedi'de, Ayvaz hakkında şu bilgi verilmektedir:

" Birinci Dünya Savaşından sonra mutfak ve benzeri hizmetlerde Ayvaz kullanılması geleneği kaldırıldı. Resmi dairelerde de Ayvaz adı verilen hademeler kullanılırdı. Son zamanlara

kadar Hariciye Nezareti'nde, görev halı temizlemek olan Ayvaz'lar kullanılmıştır..."

Öğretmen Okullan Genel Müdürü Ayvaz Gökdemir, bu kavramlan kökünden değiştirmiştir. Bundan sonra Ayvaz'ın sözlük anlamı şöyle olacaktır:

– Ülkücü komandolar uğruna, yasalara ve bakan emirlerine kafa tutan genel müdür...

Şaka bir yana, sağın en tutarlı adamlannndan biri bu Ayvaz Gökdemir'dir. Adam hem Türkeş'in yapamadığını yapıyor, hem de koskoca bakanı hiçe sayıyor. Gerçi dilimize yerleşen bir deyime göre:

– Ayvaz kasap, hep bir hesap...

Yani, ortada değişen hiçbir şey yok... yok amma, ülkücülükte, Ayvaz, hem Türkeş'i, hem, Ali Naili Erdem'i geride bıraktı.

Son bağımsız Müslüman Türk Devletini korumak için, bütün milliyetçilerin, komünizme karşı, Ayvaz'ın çevresinde kenetlenmelerini önerir, Ali Naili Erdem'e sonsuz "sabır", Ayvaz'a sınırlı "kahır", Türkeş'e de ,"geçmiş olsun" dileklerimi iletirim...

(17 Kasım 1976)

FİRAR...

Ortaokul Yurttaşlık Bilgisi kitaplannda, vergi vermenin ve askerlik yapmanın, yurttaşlık görevlerinden olduğu belirtilir. Yahya Demirel, geçen yıl, zarar ettiğini ileri sürerek, vergi ödememiştir... Geçen yıl vergi ödemeyen Yahya Demirel, bu yıl da bağlı bulunduğu askerî birlikten "firar" ederek, yurttaşlık görevlerinden kaçmıştır.

Yahya Demirel, uzun süre askere alınamamış, hayalî mobilya ticareti yaparken, Ankara Emniyet örgütünce, bir türlü işyerinde ve evinde bulunamamıştır. Aynı günlerde öğrenilmiştir ki, Gülhane Askerî Tıp Akademisi'nde, adlannın başında "Prof. Dr. Albay" etiketi bulunanlar tarafından, kalbinin hızlı attığı saptanan Yahya Demirel, "Taşikardi" teşhisiyle, askere

gidiş tarihini ertelemişti.

Askerî Ceza Yasası'nın 63. maddesi, yoklama kaçağı bakaya ve saklı olanlarla, firar suçu işleyenlerle ilgili çeşitli yaptırımlar öngörmektedir. Madde şöyle başlıyor:

– Kabul edilebilecek bir özrü olmadan barışta bakayalarla yoklama kaçağı ve saklılardan yaşıtlarının veya birlikte arkadaşlarının ilk kafilesi yollanmış bulunanlara...

Yasa'nın bu maddesi, askerlik görevine gelmeden kaçanlarla ilgilidir. Bu nedenle maddenin Maliye Bakanı Doç. Dr. Yılmaz Ergenekon, Başbakan Süleyman Demirel ve de yeğeni ile bir ilişkisi yoktur. Çünkü Başbakan Demirel, yoklama kaçağı olmadan da kırk yaşına kadar askerlik görevini yerine getirmemiş amma, yasaları hiç bir şekilde çiğnememiştir.

Doç. Dr. Yılmaz Ergenekon, 31 yaşının sonunda, askere gitmesi gerekirken, bu değerli devlet adamımız, yine, Başbakan Demirel gibi, herhangi bir yasa hükmü çiğnemeden, kırk beş yaşının bahanını da aşmış, sonunda, Hacı Ali Demirel'e, Devlet Planlama Teşvik ve Uygulama Dairesi Başkanıyken usulsüz krediler verdiği günlerde, Kasımpaşa Deniz Hastanesi'nden aldığı "çürük" raporu ile askerlik görevinden sıyrılmasını bilmiştir.

Maliye Bakanı, tıp bilimi açısından "sağlam" değildir...

Askerî Ceza Yasası'nın bu maddesi, çok demokratik özellikler taşımaktadır. Ne diyor madde?.. "Kabul edilecek bir özrü olmadan" yani, askerlik görevini yerine getirmeyen bir kimse, örneğin, komünizmle kanının son damlasına kadar savaşıyorsa, iş ve sermaye çevrelerine, kredi dağıtıyorsa, yurt dışına mobilya satıp, memleketimize döviz getiriyorsa, bu gibi durumlarda, sanıkların "kabul edilebilir özürleri" var demektir.

Yahya Demirel'in durumu, bu maddeyle hiç ilgili değildir...

Aynı Yasa'nın 66. maddesinde, altı günden fazla firar edenlerin hapis cezasına çarptırılacağı belirtilmektedir. Maddeyi okuyalım:

– Aşağıda yazılı askerî şahıslar altı aydan üç seneye kadar hapsolunur ve yeniden asker edilir:

a) Kıtasından veya vazifesinin ispatı vücud etmeye mecbur ettiği mahalden izinsiz olarak altı günden fazla uzaklaşanlar,

b) İzin müddesini mazeretsiz altı gün geçirenler...

66. maddeye göre, Yahya Demirel, eğer ordu malı bir eşyayı yanında götürmüşse, görev yaparken kaçmışsa bu suçu, birkaç defa işlemişse ceza bir yıldan az olmayacaktır.

Ceza da oldukça ağır. Altı aydan, üç yıla... Dile kolay, gerçi toplu kaçakçılık suçu kadar ağır değil amma, yine de, insanın ömrünü törpüler... Üstelik bu suçu savunmak, toplu kaçakçılık suçunu savunmak kadar kolay değildir. Daha da acısı. AP'den milletvekili adayı olmuş mühendislerin, bu davada bilirkişi olmalan da mümkün değildir.

Kolay değil, asker kaçakçılığı bu... Lockheed rüşvetine de benzemez, hemen ortaya çıkıverir...

Şimdi Millî Savunma Bakanı Ferit Melen bir basın toplantısı düzenleyerek, Yahya Demirel'in askerlik görevinden asla kaçmadığını açıklamalı ve koalisyonu oluşturan milliyetçi partiler, bu tür haber yayınlannın Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nde yargılanmalan için ortaya yasa önerisi hazırlamalıdır. Ne de olsa bu bir "Milli Dava"dır. Millî birlik ve beraberliğe en çok ihtiyaç duyduğumuz şu günlerde, bu konuda da birlik içinde olmalıyız.

Bu arada, Yahya Demirel de kendi birliğinde olmalıdır.

(4 Eylül 1976)

VATAN KURTARAN VALİ...

Cephe partilerinin liderleri yetmezmiş gibi, başımıza bir de Ankara Valisi Durmuş Yalçın çıktı. Durmuş Yalçın'ın, işi gücü, demek kapatmak, örgütlerin kapısına kilit asmak, bir de televizyon ekranlanna çıkıp:

– Bu demekler "illegal" hale dönüşmüşlerdir... türünden açıklamalar yapmaktır.

"İllegal" sözcüğü, 12 Mart döneminde yaygınlık kazandı. "Yasadışı" demeye dilleri alışmayan devlet yetkilileri, açıklamalanna ağırlık vermek için bu yabancı sözcüğü seçmekte ve

üzerine basa basa:

– İllegal demekler... demektedirler. Ne yapalım, böyle sözcükler kullana kullana, gün gelecek, Marksist terminolojiye de alışacaklar. Toplum olaylan herkesi eğitiyor. Vali Yalçın, bu eğitimden en çok pay alanlardan biri. Baksanıza:

– Maocular... Leninciler... Sol fraksiyon... gibi kavramlar valinin dilinden düşmüyor. Gerçi bu yaştan sonra güçtür amma, azmin elinden hiçbirşey kurtulmaz.

Acaba, bir insanın Maocu olduğu nasıl anlaşılır? Maocular sarkık bıyık bırakıp, yeşil parka giyenler midir? Yoksa favorileri uzun olup, insana ters ters bakanlar mı? Kadife pantolonlular Leninist, deri yelekliler "Menşevik", gocuklular "Bolşevik" midir?

Vali nasıl ayırt ediyor bunları?

Anlaşılan valinin bu konuda, oldukça gelişmiş yetenekleri var. Bir bakışta kimin Maocu, kimin Leninci, kimin "illegal" olduğunu, kimlerin yasalara uygun bulunduğunu kestiriveriyor.

Bravo doğrusu...

Eskiden, bir adamın "illegal" bir örgüte üye olup olmadığını anlayabilmek için işkence yapılırdı. Orgeneral Faik Türün, Tümgeneral Memduh Ünlütürk, "illegal" örgütleri ortaya çıkarmak için bir zamanlar ne ter dökmüşlerdi bir bilseniz? Valinin bu konularda maşallahı var. Baksanıza bir bakışta anlıyor:

– Bu dernek illegaldir...

Gerçi, hukuk devletlerinde, savcılar dışında hiçbir kamu görevlisi, herhangi bir kimseye suç yükleyemez amma, bu vali, başka validir. Savcının da görevini yapar, yargıcın da... Yetenekli adam çünkü...

Valinin elinden gelmeyen bir iş varsa, o da "asayiş" görevi... Ankara'da, Tandoğan alanında yapılan toplantıda çatışmalar olmuşsa, bir grup, bir başka gruba saldırmış demektir. Bu gruplardan biri, Adalet Bakanlığı müsteşarı değil ki, kendi kendisini dövsün, kendi kendisini yaralasın? Bir saldırgan olacak, bir de saldırılan... Valinin görevi, toplantıyı bu saldırganlardan korumak.

Fakat valinin işi başından aşkın. Ne yapsın, topluluğa bakıp, bakıp, "illegal" örgütlerle, Leninistleri ve Maoistleri seçip ayırıyor.

– Şu parkalı Maocudur... Şu gözlüklü Leninisttir...

Ankara, valiler için çok uğurlu ve hayırlı bir yerdir. Ankara valilerinden Şerif Tüten, kontenjan senatörü oldu. Ondan sonraki vali, Ömer Naci Bozkurt Adalet Partisi kanalıyla, kapağı senatoya attı. Şimdi sıra Durmuş Yalçın'da...

Oldu da bitti maşallah, mebus olur inşallah...

(12 Eylül 1977)

SAĞA BEŞ, SOLA ONBEŞ YIL

SAĞA BEŞ, SOLA ONBEŞ YIL...

Çiçeği burnunda Adalet Bakanı, güvenoyu alır almaz, henüz ayağının tozuyla geldiği bir toplantıda, göreve yeni başlayan Cumhuriyet Savcı Yardımcılarına:

– 163'ncü maddeyle 6187 sayılı kanunu uygularken dikkatli olun... demiştir. Türk Ceza Yasasının 163. maddesi, "Laikliğe" aykırı olarak, devletin içtimai veya iktisadi veya siyasi veya hukuki temel nizamlarını, kısmen de olsa dini esas ve inançlara uydurmak amacıyla örgüt kuran ve propaganda yapanları cezalandırmaktadır. Örgüt kurmanın cezası iki yıldan yedi yıla, propaganda yapmanın cezası ise bir yıldan beş yıla kadar hapistir. 6187 sayılı yasa da siyasal çıkar elde etmek amacıyla din sömürücülüğü yapanları cezalandırmaktadır. Bu yasada öngörülen ceza da, bir yıldan beş yıla kadardır. İşte Adalet Bakanı bu yasaların uygulanmasında dikkatli olunmasını istemektedir.

Türk Ceza Yasasının ünlü 141 ve 142. maddelerinde "Sosyal bir sınıfın öteki sosyal sınıflar üzerinde tahakküm kurmasını" amaçlayan örgütlenme ve propaganda yasaklanmaktadır. Maddelere göre, bu amaçla örgüt kurmanın cezası sekiz yıldan başlamakta, onbeş yıla kadar uzanmaktadır. Ayrıca bu türdeki örgütü yönetenlere ölüm cezası da, verilebilmektedir. 141. maddeye göre, propaganda yapmanın cezası da, beş yıldan başlamakta, on yılda bitmektedir.

Bugün parlamento aritmetiğini bir yana bırakıp, "ceza aritmetiğine" başvurursak şu sonuca ulaşırız: Sağcı örgüt kurmanın cezası iki yıldan yedi yıla kadar hapistir. Solcu örgüt kurarsanız, bu ceza sekiz yıldan başlamakta onbeşyıldan idam

cezasına kadar uzamaktadır. Sağcılık propagandası yaparsanız, bir yıldan beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılırsınız. Propaganda amacı solcu siyasal görüşlerle ilgiliyse cezanız beş yıldan başlar on yıla kadar çıkar. Yani sağcı inanç ve görüşlere dayanılarak yapılan propaganda için verilecek en çok ceza tutarı, solcu inanç ve görüşlere dayanılarak yapılan propaganda için verilecek en düşük cezaya eşittir. Solcunun cezası beş yıldan başlamakta, sağcının cezası ise en çok beş yıl olabilmektedir.

Şimdi istediğiniz kadar:

– Anayasa, siyasi düşünce, felsefi inanç, din ve mezhep ayrımı gözetmemiştir... deyiniz. Gerçekler gün ışığındadır. Açıkça siyasal düşünce ayrımı gözetilerek, solcu inançlar, sağcı görüşlerle oranlanmayacak ölçüde ağır yaptırımlarla cezalandırılmaktadır. Yıllarca, kendi siyasal egemenliklerini sürdürmekte amacıyla:

Aşırı sağa ve aşırı sola karşıyız... türünden söylevler veren ve "aşırı ortacı" görünen politikacıların hangi yalanın plaklarını döndürdükleri de yadsınmaz biçimde ortaya çıkmıştır. Bir hukuk düzeninde:

– Sen sağcısın, sana en çok beş yıl, sen solcusun cezan beş yıldan başlar denilmişse, en azından, sağa ve sola, aynı ölçüde karşı olunmadığı, aritmetik biçimde kanıtlanmış demektir.

Yasa açısından görünen çelişki budur.

Toplumsal gerçeklere eğilirseniz, sağın Türkiye'de, gelmiş geçmiş siyasal iktidarlarca korunduğunu ve kollandığını görürsünüz. 1960 öncesinde siyasal iktidarlar, Said-i Nursi'nin sakalını sıvazlayarak elini öperek oy toplamayı uygun görmüştür. 1961 sonrası Adalet Partisi de, dinsel sağın oy depolarına dayanarak iktidara tırmandı. Bugün Milli Selâmet Partisinin yönetici kadrosunu oluşturan politikacılar, Adalet Partisinin yüksek bürokratları ve "takunyalı" biraderleriydi. Demirel ailesine, Devlet Planlama Örgütünden "ulufe" dağıtıldığı dönemlerde, planlamanın birçok dairesi bu biraderlerin yönetimindeydi. 12 Mart'ın sözde Atatürkçü yönetimi de, sağcılar için açtırdığı bir iki göstermelik dava dışında, "aşırı sağ" dediği hiçbir örgüte ve kişiye dokunmamıştır. Öyle ki Anayasa Mahkemesince kapa-

tılan Türkiye İşçi Partisi yöneticileri Sıkıyönetimce ağır cezalara çarptınlırken, yine Anayasa Mahkemesince kapatılan "Milli Nizam Partisi" yöneticileri, başta, bugünkü hükümetin başbakan yardımcısı Necmettin Erbakan olmak üzere, ellerini kollannı sallayarak dolaşmakta ve bugünlere hazırlanmak için tesbih çekmekteydi.

Abdülhamid gericiliğinden, 31 Mart saldırganlığına, Said-i Nursi örgütçülüğünden, kanlı pazar eylemciliğine kadar, bütün gerici akımlar, bugün yabancı sermaye milliyetçiliği, Hitler özlemciliği ve politika canbazlığıyla, sermaye sınıfının çıkarlannı korumak için birleşmiş ve kendi çelişkilerinin dikenli telleriyle bütünleşmeye çalışmışlardır.

Adalet Bakanının Cumhuriyet Savcılanna söylemek istediği söz ve vermek istediği yön bizler için yabancı değildir. Tutucu iktidarlann, yıllarca sanldıklan din silahına, bu kez de başvurulmaktadır. Eski hamamlarda, eski taslar kullanılmaktadır.

Ancak, unutulan bir gerçek var:

Savcılar, "Cumhuriyet" savcısı olarak adlandınlır. Hiçbir kamu görevlisinin adının başında "Cumhuriyet" sözcüğü bulunmaz. Cumhuriyet Savcılan, başta çağımızın vazgeçilmez koşulu düşünce özgürlüğü olmak üzere, Cumhuriyetimizin temelini oluşturan Atatürk ilkelerini korumak amacıyla, görev yapmaktadırlar. Demirel hükümetinin Adalet Bakanı, 163. madde için istediği açıklığı, 141 ve 142. maddeler için de isteyebilir mi? Adalet Bakanı, eğer sola sıkı sıkı kapatmak istedikleri özgürlük kapılannı sağcı düşünce ve örgütlere alabildiğine açmak istiyorsa, kendilerine Atatürk'ün devrimci Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt'un:

Demokrasinin nasibi irticaın elinde oyuncak olmak değildir... sözünü hatırlatınz.

(22 Nisan 1975)

TESBİH VE TETİK...

Başbakan Demirel, Anayasa Mahkemesince biçim yönünden iptal edilen Devlet Güvenlik Mahkemeleri Kuruluş Yasa-

sının yeniden çıkanlacağını söylerken, bazı "hukuksal inciler" dizmekten de geri kalmamaktadır.

– Silah çekenle tesbih çeken bir olur mu?.

Bu cümle, son günlerde çok kullanılıyor. Bunun Türkçesi şu: Sağcı ile solcu bir tutulur mu? Öyleyse ne yapalım? Devlet Güvenlik Mahkemesi Kuruluş Yasasını yeniden çıkaralım; sağcı düşünce ve örgütlenmeyi yasaklayan ceza yasasının 163. maddesini, bu mahkemelerin görev alanı dışında tutalım. Cümle ne kadar da güzel, tıpkı Yahya Kemal'in şiirleri gibi:

– Silah çekenle tesbih çeken bir olur mu?.

Olmaz, olmaz, hiç şüphesiz olmaz...

Neden olmaz? Şunun için olmaz: Silah çekmek, Türk Ceza Yasasının çeşitli maddeleri ile yasaklanmıştır. Yasa bu açıdan, silah çeken sağcı ile silah çeken solcuyu ayırdetmemiştir. Devrimci genç silah çektiği zaman hangi maddeden yargılanırsa, sağcı eylemci de aynı maddeden yargılanır. Bu açıdan "tesbih" ile "silah" arasında, hukukça bir ilişki kurmanın olanağı yoktur.

Amaçlan şu: "Laiklik ilkesine aykın düşünce ve eylemleri yasaklayan Türk Ceza yasasının 163. maddesiyle, solcu düşünce ve örgütlenmeyi yasaklayan aynı yasanın 141 ve 142. maddeleri bir tutulamaz. Çünkü solcu, rejim düşmanıdır. Devletin temeline dinamit koymaktadır. Sağcı ise, rejimi koruyordur, Allahına bağlıdır. Öyleyse, 163. madde değiştirilmeli bu arada Devlet Güvenlik Mahkemelerinin görev alanı dışına çıkanlmalıdır" Düşüncelerinin kısa özeti bu...

Türk Ceza Yasasının 142. maddesi, solcu düşüncelerin "sınıf tahakkümü" kurma amacıyla açıklanmasını suç saymakta ve beş yıldan on yıla kadar uzanan hapis cezası öngörmektedir. 163. maddesi ise, devletin hukuksal ve siyasal temel düzenini, dinsel kurallara göre değiştirmek için propaganda yapanı, bir yıldan beş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırmaktadır. Yani düzenini değiştirmek isteyen solcu ise, cezası beş yıldan başlamaktadır, sağcı ise verilebilecek en ağır ceza beş yıldır. Açıkçası solcu düşünce için öngörülen cezanın "tavanına" eşittir.

– Silah çekenle tesbih çeken bir olur mu?

Bırakınız, tesbih çeken, silah çekeni, yasa apaçık ortada duruyor. Sağcı sanık korunuyor, solcu sanıklara ise en ağır cezalar veriliyor. Eşitsizlik sadece uygulamada değil, yasanın köke-

ninde yer almış...

– DGM kanunu yeniden çıkanlacak, komünizmin karşısında bütün Türk milliyetçilerinin yer aldığı bir daha görülecektir...

Demirel böyle konuşuyor...

Komünizmi, mahkemelerin kuruluş yasalan değil, ceza yasalan yasaklar. Devlet Güvenlik Mahkemeleri olmadan da, komünizmin propagandası yasaktı. Ceza yasasının 141 ve 142'nci maddeleri, komünizmi yasaklamaktadır. Yasa bölücülükle ilgili ağır yaptınmlar da öngörmektedir. Bu maddelerin, çağdaş hukuk anlayışına, demokratik hukuk devleti ve anayasa aykınlıklan bir başka tartışma konusudur. Şimdilik önemli olan, Devlet Güvenlik Mahkemesi olmadan da, bu gibi suçlann kovuşturulacağını anlamaktır.

Konuya bu yaklaşımla bakarsak, bu mahkemelerin kuruluşu ile komünizmin yasaklanması arasında bir ilgi olmadığı anlaşılır. Demirel neden, devletin ağır ceza mahkemelerine güvenmiyor? Komünizmi yasaklayan ceza maddeleri ortadayken, niçin olağan mahkemeleri bir yana itip, olağanüstü mahkemeler kurmaya çalışıyor?

Şimdilik iki amacı var. Bu amaçlardan biri seçim propagandasına dönük... DGM yasası üzerine çıkan tartışmalarda, kendisinin komünizme ne kadar karşı olduğunu, muhalefetin de, komünizmi koruduğunu kanıtlama olanağı bulacak. İkinci amaç da şu: Siyasal suçlan, olağanüstü mahkemelerde yargılatmak... Sağcı düşünce ve örgütlenme suçlannı da, bu mahkemelerin görevi dışında tutarsa, hem dinsel sağın oylannı toplayacak hem de, devleti solcu düşünceye karşı örgütlendirmiş ve antidemokratik silahlarla donatmış olacak. Şimdilik olağan mahkemelerden kaçıp, olağanüstü mahkemelere sığınarak bu amacın gerçekleşeceğini sanmaktadır.

Demirel yeniden iktidara gelirse ne olacak? Kendisine sorarsanız komünizmi önleyecek... Bize sorarsanız, ailesi biraz daha zenginleşecek, teşvik tedbiri, vergi iadesi yoluyla, milyonlanna milyonlar katacak.

Demirel, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin neden çıkanlması gerektiğini anlatırken bakın ne diyor:

– Biz koltuk sandalye peşinde değiliz...

Doğrudur Ailecek koltuk sandalye peşinde değil, suntamobilya peşindedirler. Bu mahkemelerin kürsülerini de, yeğen beyin fabrikalarına ısmarlasak iyi olmaz mı?...

(30 Ağustos 1976)

"NİZAM-I ALEM İÇİN"...

Siyasal yaşantımız, bazı genel kavramların egemenliği altındadır. Bu kavramların ipoteğini kaldırmadan, bilimsel düşünce yöntemlerini kullanma olanağı da bulunamaz.

– Aşırı sağa ve aşırı sola karşıyız... gerekçesi, bu kavramların en beylik olanlarındandır. Aşırılık nedir? Hangi noktadan sonra aşırılık başlamaktadır? Düşüncelerin, aşırıları olduğuna göre, bunların bir geometrik merkezi var mıdır? Bu soyut kavramları, kurulu düzenin burçlarına birer bayrak gibi çektikten sonra:

– Şanlı tarih... Aziz millet... Devlet ve milletiyle bölünmezlik gibi genel, soyut ve belirsiz kavramlara dayanılarak bir çeşit dokunulmazlık zırhı yaratılmaktadır. Ünlü Fatih kararnamesinde:

– Her kimseye evladımdan saltanat müyesser ola, kanndaşlarını nizam-i âlem için katletmek münasibdir... denilmekteydi. Padişahlara kardeşlerini öldürmek yetkisi veren karamamede, bu cinayetler için "Nizam-ı âlem" gerekçesi kabul olunmaktaydı.

"Nizam-ı Âlem"in, çok partili düzenlerde karşılığı "Kamu düzeni" kavramıdır. Türkiye'de politikacıların sık sık kullandıkları:

– Devleti ve milletiyle bölünmezlik... Kamu düzeni... Milli güvenlik gibi kavramlar aynı devlet anlayışının izlerini taşımaktadır. Osmanlı padişahlarının "Nizam-ı alem" gerekçesi yerine bugün "Milli güvenlik", "Kamu düzeni" gibi kavramlar kullanılmaktadır.

Yıllardır Türkiye'yi yönetenler kendilerince bir "resmi" devlet görüşü saptamışlardır. Bu görüş, özgürlüklerle değil, yasaklarla oluşturulmuştur. Bu düşünce duvarından bir adım sağa,

bir adım sola adım atılırsa, "Nizam-ı alem" bütün şiddetiyle düşünen insanların beyinlerine balyoz gibi iner. Bazı bürokratlar ve politikacılar için, sosyal olaylar birer "zabıta vakası"dır. Üç-beş yazar, beş-on öğrenci ve işçi cezaevine kapatılırsa, "milli bütünlük" sağlanmış olur. Toplum içindeki düşünce akımlarının, düzenin temelindeki adaletsizlikten kaynaklandığını ve güçlendiğini bir türlü görmek istemezler.

Egemen sınıflar yıllardır bu soyut kavramların maskesini kullanmaktadırlar. Emekçi sınıfları düşünce yasaklarının tel örgüleriyle yaşattıktan sonra:

– Hür demokrasi... diye söylevler verirler. Ülkeyi bir orta çağ düzeni içinde tutup, bundan sonra:

– Batı demokrasileri... diye başlayan yorumlar yaparlar. Yabancı şirketlere ancak sömürgelerde tanınacak ayrıcalıkları verdikten sonra:

– Milliyetçiyiz diye cepheler kurarlar. Bunlar şimdi de, Atatürkçülük kavramını yozlaştırmaya çalışmaktadır: Mustafa Kemal döneminde yaşamış olsalardı, kafalarındaki bu gerici düşüncelerle ancak "İstiklal Mahkemesi"ne çıkacak bu politikacı kalabalığı:

– Gün, bugündür... deyip, milliyetçilik ve Atatürkçülük kavramlarının üzerinde oturmaktadır. Kim milliyetçi? 31 Martın kanlı kaldırımlarını sırtlarında taşıyanlar mı? Kim Atatürkçü? Yabancı sermaye şirketlerinin ücretli temsilcileri mi? Kim Cumhuriyetçi? Her köyde Kur'an kursu açıp, Abdülhamid övgüleri yapanlar mı? Kim demokrasici? Hitler özentileri mi? Parti kongrelerinde:

– Rehberimiz kuran, hedefimiz turan... Tek Meclis, tek lider diye karşılananlar mı... Ve bütün bunların eylemlerine destek olan, alkış tutan ve ses çıkartmaktan korkanlar mı? Evet, evet, kim Atatürkçü? Kim? Söyler misiniz kim?

Ülkenin bağımsızlığını mı istiyor? Komünisttir deyip atın cezaevine, emekçi sınıfların hakkını mı savunuyor? Bozguncudur deyip, kesin sesini, özgürlük mü istiyor, Anayasa'dan yana mı yoksa devrim mi istiyor? Vurun boynunu.

"Nizam-ı alem" böyle istiyor...

Söylenmesin, susulsun. Düşünülmesin, korkulsun.

Bugün Türkiye'yi yönetenler, Atatürk'ün ölümünde genç-

lik yaşında olanlardır. Bırakalım şimdi, sosyal bir sınıfın öteki sosyal sınıflar üzerindeki egemenliğini, bugün, bir kuşak açıkça bir başka kuşaktan bitmez tükenmez bir siyasal kinin öcünü alıyor. Ülkenin, bağımsızlıktan, özgürlükten, emekten yana olan genç kuşaklan bugün kendilerinden önceki kuşakların acımasız ellerindedir.

Düşman askeri gibi sokak ortalarında vurulanlar... Bunlar bizim gençlerimizdir. Gencecik yaşlarında idam sehpalarına çekilenler... Bunlar bizim gençlerimizdir. Cezaevi hücrelerine kitlediklerimiz... Bunlar bizim gençlerimizdir. Devlet kapılarından kovulan, iş verilmeyenler... Bunlar bizim gençlerimizdir.

Kendi evlatlarını, kendi çocuklarını, "nizam-ı alem" için boğmaya, onların kanlarını içmeye susamış olanlar, hangi cumhuriyetin hoyrat mirasçılan olduklarını hiç düşündüler mi?

Atatürk'ün hangi ilkesini bir bayrak yarışı gibi genç kuşaklara sapasağlam verebildiler? Ülkemizin bağımsızlığını mı koruduar? Kırkbin karanlık köyü ışıklarla mı donattılar? İnançlan uğruna yiğitçe mi dövüştüler? Yenilmezliğin, ulusallığın simgesi mi oldular? Atatürk milliyetçiliğinin hangi mirasına sahip çıktılar?

Ülkeyi yönetmiş ve yönetmekte olan ve "nizam-ı alem" adına bir kuşağı ezmek isteyenlere soruyoruz:

– Sizler, Atatürk'ün mirasını harcamış bir kuşağın sorumlulan ve suçlulan değil misiniz? Ne ektiniz ki, ne biçmek istiyorsunuz?...

(21 Mayıs 1975)

SAYIN MUHBİR BAŞBAKAN...

Başbakan Demirel, işi gücü bırakmış, bazı yayın organlarını ihbar etmeye başlamıştır. Böylece "sayın muhbir vatandaş" kavramından sonra "sayın muhbir başbakan" kavramı da siyasal edebiyatımıza girmiş bulunmaktadır. Demirel, 16 temmuz 1975 gün ve 2662 sayılı yazı ile Adalet Bakanlığına başvurarak, bazı yayın organlan hakkında kovuşturma açılmasını istemiştir. Adalet Bakanlığı Ceza İşleri Genel Müdürlüğüne 25.7.1975

gün ve 4289 sayı ile kayıtlanan Başbakanlık yazısı üzerine arka arkaya davalar açılmıştır. Demirel ihbar yazısında aynen şu sözleri kullanmaktadır:

– Ankara ve İstanbul'da yayınlanan bir kısım mevkutenin bir kere incelenmesi sonucunda tanzim edilen cetvel ilişikte gönderilmiştir. Aynı şekilde tetkiki ile gereğini ifasını ve sonucundan bilgi verilmesini rica ederim...

Ceza yargılanmasını düzenleyen yasalarda, kimlerin, hangi kamu görevlilerinin, hangi koşullarda kovuşturma açacaklan birer birer belirtilmiştir. Anayasa sistemine göre, devlet organlan, yasama, yürütme ve yargı olmak üzere üç ana bölümde toplanır. Mahkemelere emir ve talimat göndermek tavsiye ve telkinde bulunmak anayasa ile yasaklanmıştır. Danıştay kararlannı Başbakanlığın çöp tenekesine atan Demirel, bu kez, bu anayasa kuralını da görmezlikten gelerek, savcı ve yargıçlan baskı altında tutmaya yeltenmektedir.

İşte "devlet benim" anlayışının bir acı ömeği daha...

Basın davalannı izlemek üzere, basın savcılıklan kurulmuştur. Bu savcılar, her gün bütün gazete ve dergileri okur, yasaya aykın bir yayın görürlerse, kamu davası açarlar. Bazı özel durumlarda, dava açabilmek için, Adalet Bakanlığından izin isterler. Başbakanlann, Adalet Bakanlanna dava açmak için ihbar yazılan göndermelerine ilk kez tanık olunmaktadır. Başbakan bu tutumla açıkça:

– Ey Cumhuriyet Savcılan, hangi yazar hakkında hangi davayı açacağınızı da ben kararlaştırınm... demek istemektedir.

"Adliyenin manevi şahsiyeti" bundan daha ağır bir yara almamıştır.

Dava mı açacaksınız? Siz anlamazsınız, Demirel'den emir bekleyeceksiniz. Kimler hakkında mı dava açacaksınız? Siz bilmezsiniz, Demirel bilir... Hangi yazarlar suç işliyor? Siz Cumhuriyet Savcısısınız, ne yetkiniz var, bunlann karannı da Demirel verir. Hangi maddelerden dava açacaksınız? Bunu da Demirel kararlaştırır. 141, 142, 159, 163, 311, 312... Bu ceza maddelerini de Başbakan seçer.

Demirel, Adalet Bakanlığına yazdığı yazıda, haklannda dava açılacak yayın organlanyla, ceza maddelerini sıraladıktan sonra:

– Sonucundan bilgi verilmesini rica ederim... demektedir.

Bu ne anlama gelmektedir? Diyelim ki, Cumhuriyet Savcılarından biri, Başbakanın bu yasa dışı emrini dinlemedi ve dava açmadı... Ne olacak? Adalet Bakanı, Başbakanlığa, gizli "zata mahsus" kayıtlı yazı ile:

– Efendim, şu Cumhuriyet Savcısı dava açmadı... derse o savcının suyu kaynadı demektir.

Haydi sürgüne...

Başbakanın yazısı "gizli ve zata mahsus" kayıtlıdır. Yani bu yazı, Başbakan ile Adalet Bakanı arasındadır. Yazıyı, Başbakan ve Adalet Bakanından başkası bilmeyecek, öğrenmeyecektir. Bu gizli ihbar yazılarıyla, davalar açılacak, iddianameler birbirini kovalayacak ve Demirel de ayağını, altına aldığı Yüce Mahkeme kararlarını çiğneyerek, hukuk devleti ve demokrasi kahramanlığı yapacaktır.

Ben, Demirel'in bu ihbar yazısını okuduktan sonra merak ediyorum. Acaba, birbirleri ardından vurulup öldürülen gençler için de böyle yazılar yazılıyor mu?... Ülkü Ocaklı katiller hakkında da böyle gizli emirler, gizli ihbar yazıları imzalanıyor mu?

Demirel'in işi gücü, üç-beş yazarla uğraşmak, bunları cezaevlerine attırmak ve seslerini kesmektir. 12 Mart döneminde, bütün devrimci yazarların, uydurma suçlarla cezaevlerine atılmaları da rastlantı değildir. Kontr-gerilla eşkiyası ile İlhan Selçuk'a, Doğan Avcıoğlu'na, İlhami Soysal'a işkenceler yaptıran Sıkıyönetim Komutanı, sonradan, Demirel'in partisinden aday olmadı mı? Çetin Altan'ı bir gece gözaltına alıp cezaevine kitleyen aynı Demirelci komutanın emri değil midir?

Demirel'in, son ihbar yazısı hem basın özgürlüğüne, hem de yargı organına karşı işlenmiş en büyük saygısızlıktır. Bunun hesabını, renkli balolar düzenleyen Gazeteciler Cemiyetleri sorar mı onu bilmem. Benim suçlanan gazeteciler adına Adalet Bakanına soracağım bir tek soru vardır:

– Demirel'in ihbar yazısı üzerine kaç yazara, kaç yayın organına dava açılmıştır şimdiye kadar?.

Birgün gelecek Demirel, Türk yargıçları önünde hesap verecektir. Biz devrimci yazarlar, şimdiden Demirel'in suç gerekçelerini hazırlıyoruz her yazımızda...

(21 Şubat 1976)

"SİYASİ EMNİYET" ADINA...

Çağdaş Hukukçular Derneği Başkanı Halit Çelenk bugünlerde, İçişleri Bakanlığına gidip gelmektedir. Çelenk, Libya'da düzenlenen uluslararası bir toplantıya çağırılmış, bu nedenle pasaport çıkarmak için İçişleri Bakanlığına başvurmuştur. Çelenk'e bugüne kadar pasaport verilmemiştir.

Ünlü Yazar Aziz Nesin'in pasaport öykülerini hepiniz bilirsiniz. İçişleri Bakanlığı yıllarca Aziz Nesin'e pasaport vermemiştir. Ve Aziz Nesin, yıllarca, kendisine verilen ödülleri almak için yurt dışına çıkamamıştır.

Fakir Baykurt da, aynı işlemlerle karşılaşmıştır. İçişleri Bakanlığı bu ünlü romancı ve eğitimciye pasaport vermemekte direnmiştir. Türk folklorünün büyük ustası Ruhi Su da, hakkındaki gizli fişler nedeniyle, yurt dışına bırakılmamaktadır. Arkadaşımız Yalçın Küçük de yurt dışına çıkabilmek için pasaport alamamıştır.

Aynı "mevzuat" gereğince, yaşı seksene varan Zekeriya Sertel Türkiye'ye sokulmamaktadır...

Neden, neden bütün bunlar?...

Açıyorsunuz pasaport yasasını... Yasanın içinde bir madde var... diyor ki "memleketten ayrılmalarına siyasi emniyet bakımından mahzur bulunduğu İçişleri Bakanlığı tarafından tespit edilenler yurt dışına çıkamaz"

Emniyet Genel Müdürlüğü, bazı yurttaşlar hakkında dosya tutmaktadır. Buna "fiş" denir. Genel Müdürlükte, bazı solcuların adları bir listede toplanmıştır. Bu solculardan biri pasaport almak için başvurduğunda hemen bu listeye bakılmaktadır. Sonra da:

– Efendim, siz birkaç gün sonra gelin...

Birkaç gün sonra gidildiğinde, dosyanın İçişleri Bakanlığı tarafından alındığını ve incelendiğini öğrenirsiniz:

– Efendim, biz karışamayız, yukarısı böyle istiyor...

İçişleri Bakanı, bir kimse hakkında, yurt dışına çıkmasında "siyasi emniyet bakımından bir mahzur bulunduğunu" nasıl saptayacaktır? Çağıracaktır ilgili memurları, o kimse hakkında düzenlenen dosyayı okuyacak, ya da hiç okumadan:

Vermeyin pasaportu... diye emir verecektir. Bundan

sonra ancak Danıştay'a başvuracaksınız. Danıştay yürütmeyi durdurma kararı verirse ve bakanlık bu kararı uygularsa, ancak bütün bunlardan sonra, yurt dışına çıkabileceksiniz. Pasaport yasasına göre, devlete vergi borcu bulunanların da yurt dışına çıkmamaları gerekmektedir. Mığırdıç Şellefyan adlı bir "azınlık kompradoru", devleti dolandırıp, elini kolunu sallayarak yurt dışına çıkmış, kimse de sesini çıkaramamıştır.

Mehmet Şevki Eygi adındaki bir Said-i Nursi gericisi, hakkındaki mahkûmiyet kararını cebine koyup Suudi Arabistan'a gitmiş, buna da kimse karışmamıştır.

Pasaport yasasına göre, askerlikle ilişkili olanlar yurt dışına çıkamazlar. Bu kural, hiçbir zaman Başbakan'ın yeğeni Yahya Demirel'e uygulanmamıştır. Yahya Demirel istediği zaman pasaport almış, yurt dışına gidip gelmiştir. Neredeydi o zaman İçişleri Bakanı Asiltürk?.

Ünü yurt dışına taşmış yazarlara pasaport vermeyeceksin, fakat vergi kaçakçıları, asker kaçakları istedikleri gün pasaport alıp yurt dışına gidip gelecekler. Fakir Baykurt, Ruhi Su, Yalçın Küçük, Halit Çelenk istedi mi, gerekçe hazır:

– Yurt dışına çıkmasında sakınca var...

Şu "istatistik bilgi" çok yararlı olur: Cephe iktidarı döneminde, milyonlarca lira "teşvik tedbiri" verilen politikacılarla, pasaport verilmeyen solcuların adlarını tek tek açıklasak, "siyasi emniyet" adına, kimlerin emniyetinin savunulduğu, aritmetik kesinlikle ortaya çıkmaz mı?.

Babanızın çiftliğine giriş çıkış izni mi veriyorsunuz?...

(7 Temmuz 1976)

KALEM...

Genelkurmay Başkanı Sancar ve Sayın Cumhurbaşkanı Korutürk, arka arkaya yaptıkları açıklama ve konuşmalarıyla basını, şimdiye kadar görülmemiş biçimde eleştirdiler. Sancar, basında çıkan yazıların "sakıncalı sonuçlar" doğuracağını belirtti. Sayın Korutürk ise şöyle konuştu.

– Kafalan belirli inançlarla şartlanmış, şu veya bu nedenle kalemleri kayıtsız şartsız bir yöne bağlanmış ve bu yapı ve düşünce ile ölümü göze almış kimselerin kanunlanmız ve adaletimiz peşlerindedir...

Sancar'ın açıklaması gerçekten bazı "sakıncalı sonuçlar" doğurabilir. Çünkü, Hava Kuvvetleri eski komutanı emekli Orgeneral Emin Alpkaya ile ilgili dava henüz bitmemiştir. Hava Orgeneral İrfan Özaydınlı'nın, Askeri Yüksek İdare Mahkemesine açtığı dava bugünden başlayacaktır. Bunlardan başka, Silahlı Kuvvetlerde, orgeneral sayısını artıran yasa önerisi, 30 Ağustos 1976 tarihinden önce, parlamentoda görüşülecektir.

Genelkurmay Başkanı Sancar'ın kuvvet komutanlarının onayını aldıktan sonra yaptığı açıklama, Alpkaya, Özaydınlı davalanyla, orgeneral sayısını artıran yasayı etkileyici niteliktedir.

Silahlı Kuvvetlerimizin üst rütbelerinde ortaya çıkan bunalımın tek sorumlusu Başbakan Süleyman Demirel'dir. Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk kez, bir orgeneral, dört yıldızı ve kişiliği ile hak kazandığı kuvvet komutanlığına getirilmemiştir. Bunun yorum ve eleştirileri, kamuoyuna yansıyacak ve basın bu acı ve üzücü olayı, gereği gibi değerlendirecektir.

Bunda yadırganacak ne var?...

Eğer, bu gibi yorumlar yapılırken, suç işleniyorsa mahkemeler açıktır. Savcılar, suç konusu yayınlar hakkında dava açma yetkilerine sahiptirler...

Genelkurmay Mahkemesince, emekli Orgeneral Emin Alpkaya hakkında verilen beraat kararında, Milli Savunma Bakanı ve Genel Kurmay Başkanına yönelik ağır suçlamalar yer almıştır. Mahkeme kararına göre, Genel Kurmay Savcılığının, gerek Milli Savunma Bakanı Melen, gerekse, Genelkurmay Başkanı Sancar hakkında kovuşturma açması gerekmektedir.

Sancar'ın açıklaması bu açıdan da, bazı "sakıncalı sonuçlar" yaratmaktadır. Genelkurmay Savcılığı, mahkeme kararı gereğince bir soruşturma açmazsa, bunun sorumluluğu, hemen Genelkurmay Başkanına yükletilecektir.

Sanıyoruz ki, burada "nedenler" ve "sonuçlar" birbirine karıştırılmaktadır.

Bu olayların nedeni, Cephe ortaklığının, Silahlı Kuvvetler üzerindeki tutumunda yatmaktadır. Sakıncalı, tehlikeli ve yasa

dışı olan tutum budur. Basın, sonuçlar üzerinde durmuş, bu tutumun yaratacağı siyasal sonuçlan açık seçik ortaya koymuştur.

Genelkurmay Başkanı Sancar'ın açıklamasıyla, Sayın Korutürk'ün konuşmasını ard arda koyarsanız, basında çıkan açıklama ve yorumlardan hoşnut olunmadığı ortaya çıkmaktadır. Sayın Korutürk:

– Şu veya bu nedenle kalemleri kayıtsız şartsız bir yöne bağlanmış kimseler... derken, acaba, kimleri suçlamaktadır?

Can güvenliklerini ortaya koyarak yolsuzluklan açıklayan, katil çetelerinin suç kanıtlannı, kışkırtıcı ajanlann kimlik kartlannı kamuoyuna sergileyenler mi, yoksa, Atatürk'ün ölüsünü bile yargılamak için yazılar yazıp, Cumhuriyet Bakanlannın elinden ödül alanlan mı? Kurtuluş Savaşımızı, 27 Mayıs devrimini, Anayasayı savunanlan mı, yoksa, her gün Kurtuluş Savaşımıza, Atatürk'e, Anayasamıza küfreden, yüksek mahkeme karalanna saldıranlar mı?

Korutürk kimleri suçladı acaba?...

Her türlü baskıya ve korkuya karşı, dimdik duranlan mı, yoksa, her devirde, güçlüden yana olmayı hüner sayan, dün sövdüklerinin bugün övgülerini yapanlar mı? Yeraltı ve yerüstü servetlerimizi savunanlan mı, yoksa, petrollerimizi ve madenlerimizi, yabancılara satanlann kalemlerini mi?

Bir kalem susar, yerini bir başkası alır. Bu kalemler tükenmez. Ne, kelepçeler, ne demir kapılar, ne iddianameler ve ne de beş yıldan yirmi yıla uzanan hapis cezalan, bu kalemleri korkutamadı, bundan sonra da korkutamaz.

Kalemler vardır... Sömürünün, vurgunun zırhıdır... Kalemler vardır... Özgürlüğün ve barışın silahıdır... Kalemler vardır, gençlerin idam kementlerinde kınlır atılırlar... Kalemler vardır... Resmi belgelere durmadan imza atar ve kalemler vardır, yılmadan, usanmadan, eğilmeden, bükülmeden yazar...

(21 Mayıs 1976)

HOŞGÖRÜ...

Cumhurbaşkanı Sayın Fahri Korutürk, 19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı dolayısıyla yayınlanan demecinde:

– İçinde yaşadığımız önemli iç ve dış gelişmeler karşısında karşılıklı sevgi ve hoşgörüye şu anda her her zamankinden daha çok ihtiyacımız vardır... demektedir. Sayın Korutürk haklıdır.

Hoşgörü ancak çağdaş insanların ulaşabileceği uygarca davranış türüdür. Türkiye'de sağın bütün alaturka sözcüleri, toplumda halktan ve barıştan yana bütün girişimleri yıllardır durmadan:

"Komünistlere ölüm" kabadayılığı ile bastırmak ve susturmak istemişlerdir. Demokrasinin gerektirdiği özgür tartışma düzeni, taşlı sopalı ve silâhlı saldırganlarca ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır.

Bunları görmezlikten gelmek mümkün müdür?.

Sağcılık bugün Türkiye'de Cumhuriyet tarihinde eşine rastlanmayacak biçimde güçlenmiş ve iktidara tırmanabilmiştir. Atatürk'ün döneminde, ancak İstiklal Mahkemesi sandalyesine yakışacak bazı başlar, devlet koltuklarına bağdaş kurmuşlardır. Abdülhamid gericiliği, devlet bürokrasisini her gün bir zehirli sarmaşık gibi sarmaktadır. Bazı çevreler, bu olgu karşısında da:

– Aşırı sağa ve aşırı sola karşıyız gibi soyut gerekçelerin avuntularıyla kendi suçlarına ya da suskunluklarına özür aramaktadırlar.

Bugün, başbakanlık koltuğunda Anayasa Mahkemesince kapatılan bir partinin eski genel başkanı oturmaktadır. 12 Martın Atatürkçülüğü dillerinden hiç düşürmeyen komutanları ve politikacıları Anayasa Mahkemesince kapatılan Türkiye İşçi Partisi yöneticilerini, beşer onar, onbeşer yıllık cezalarla hücrelere kilitlerken, aynı mahkemenin kapattığı Milli Nizam Partisinin Genel Başkanı Necmettin Erbakan İsviçre göllerine baka baka tesbih çekmekteydi.

Hoşgörü adına mı?

Ülkemizde hoşgörü, sadece sağcılık için geçerli olmuştur: Aynı Anayasa Mahkemesinin kapattığı sağcı partinin yöneticileri 12 Mart döneminde özgürce dolaşıp parti kurmuşlar,

ancak solcu parti yöneticileri en ağır cezalara çarptırılmışlardır.

Devrimci gençlik örgütleri "gizli örgüt" gerekçesiyle kapatılmış, henüz delikanlılıklarına doymamış gençlerin boyunlarında idam kementleri dolaştırılmış, adam öldüren, baskınlar düzenleyen sağcı gençlik örgütlerinin ise sırtları sıvazlanmıştır.

Büyük kentlerin kaldırımlarında her biri ardından alçakça vurulup öldürülen devrimci gençlerin hiçbirinin katili bulunmamış, ölen sağcı gençse, kovuşturmalar, mahkemeler sürüp durmuştur.

Hoşgörü gereği midir bugün bunlar?...

Türkiye'de yıllardır, Batı uygarlığını, Batı demokrasilerine ulaşma çabasından sözedilip durulmaktadır. Hiçbir Batı ülkesinde görülmemiş çağ dışı yasaklar, demokrasi ve hukuk devleti adına sürdürülmektedir. Bir kitap çevirdiği için on yıllık ceza mahkûmiyetine çarptırılan insanların yaşadığı bir ülkede hoşgörü acaba ne anlama gelmektedir?.

Hangi çağdaş duygunun adıdır hoşgörü?

Gizli örgüt şatolarında işkenceci sadistlerin acımasız ellerine terkedilen kurmay subaylara, ünlü yazarlara, fidan gibi delikanlılara mı sorsak? Yoksa, yaz kış demeden bir ilçeden öbürüne sürülen geceyarıları kapıları kurşunlanan öğretmenlerden mi öğrensek? Açlığa mahkûm ettiğimiz gizli raporlarla hiçbir işe almadığımız genç insanlara mı anlatsak hoşgörüyü?

Nedir bu hoşgörü?...

Ölüm cezaları mı? Hücreler mi, kelepçeler mi, cezaevleri mi? Komando kampları mı, Kur'an kursları mı, gizli fişler mi, kontr-gerilla mı? Nedir ne?

Sağa özgürlük, sola ceza yasaları hoşgörünün uygarca ölçüleri olabilir mi? Düşünce yasaklarının en ilkel biçimde sürdürüldüğü bir ortamda, hoşgörü kime güvence sağlayabilir?

Türkiye'de solun yaşama ve güçlenme koşulu, Anayasal düzenin eksiksiz işlemesine bağlıdır. Bu nedenle emekçi sınıflardan yana olanlar, demokrasinin yaşamasını, ancak böylece herkese söz ve örgütlenme özgürlüğü tanımak isterler. Hoşgörüsüz olan, egemen çevrelerin kendilerine "milliyetçi-mukaddesatçı-ırkçı-turancı" gibi etiketler takan ilkel sağın, yeteneksiz ve saldırgan örgütleridir.

İsmet Paşa'nın tanımıyla "havada yem arayan kuşu ko-

münistlikle suçlamaya hazır mürteci dikta heveslilerinin" kol gezdiği, Abdülhamit gericiliğinin devlet katına sıçradığı bir dönemde, hoşgörülü olmak ne anlama gelmektedir acaba?

– Devletin bütünlüğü... Komünizm tehlikesi... Aşın akımlar... gibi yosun tutmuş gerekçelerle, özgürlükleri boğmak isteyenlere hangi hoşgörünün uygar ilkeleri benimsetilebilir?

Sayın Korutürk hiç şüphesiz, bütün iyiniyeti ve yurtseverliği ile, siyasal partilerin ve kişilerin hoşgörülü davranmasını istemektedir.

Abdülhamid'te hoşgörü var mıydı ki, mirasçılarında olsun? Hitler, hangi hoşgörüyü taşıyordu ki, özentilerinde bulunsun? Mc Carty, hangi hoşgörünün bayraktarlığını yapmaktaydı ki, alaturka Mc Carty'ler, bunun sözcülüğünü yapsın?

Hoşgörü, uygarlık ve çağdaşlık ölçüsüdür. Alaturka sağ, hangi çağın uygarlığını yaşamaktadır acaba?

(30 Mayıs 1975)

OLAYLAR VE KORUTÜRK...

Ceza yasalarında, "görevi ihmal" olarak adlandırılan bir suç çeşidi vardır. Buna göre, bir kamu görevlisi, kendisine yasalarca verilen görevi savsaklar ve yerine getirmezse, cezalandırılır. Bu suçta, kamu görevlisinin suç işleme amacı temel alınmaz, sonuç önemlidir. Sonuçta, görev yerine getirilmemiş, bundan da bir zarar doğmuşsa, kamu görevlisi cezalandırılır.

Gelişen ve oluşan toplumsal olayları, yalnızca hukuksal gerekçelerle ölçüp biçmek, hiç şüphesiz yeterli değildir. Çünkü, yaşadığımız olaylar, hukukun biçimsel kurallarını çoktan aşmıştır. "Görevi ihmal" suçuna değinmemiz, bir çağrışım yapma amacıyladır.

Türkiye'de bunca cinayet işleniyor. Devletin görevi, yurttaşlarına can güvenliği sağlamaktır. Eğer devlet bunu sağlamıyorsa, kuruluş ve varlık nedenlerinden biri ortadan kalkmış demektir. İşte, "devletin temeline dinamit koymak" böyle olur. İşte böyle, ülkeyi baştan başa kana bulamakla ve kana bula-

yanlan gözucuyla izlemekle...

Şiddet olaylannın temelinde, hükümet partilerinin "cephe" anlayışı yatmaktadır. Cephe, "sola ve komünizme karşı olmak" gerekçesiyle kurulmuştur. Cephe'nin ülke çapında ektiği tohumlar yeşermiş ve kanlı çiçeklerini vermiştir.

Bu durumda ne yapmalıdır?

Bir hükümet, ülkedeki kanlı olaylan önleyemiyorsa, en azından, bu görevi yerine getiremiyor demektir. Ya bilerek yerine getirmiyor, ya da, bunu önlemeye gücü yetmiyordur. İki olasılık da, devletin temellerine yönelmiş büyük tehlikeleri yansıtmaktadır.

Bu cinayetlerin, bir hükümet partisinin kolu kanadı altında işlendiği kanıtlanırsa, bu suçun altından kalkmak, pek kolay değildir. Bütün iyi niyetimiz ve saflığımızla varsayalım ki, hükümetin bu olayları önlemeye gücü yetmemektedir.

O zaman, hükümetin kendiliğinden çekilmesi gerekmez mi?

Hükümet istifa etmez. Çünkü, hükümeti oluşturan partiler arasında birden bire yıkılmayacak bir takım siyasal bağlar vardır. Fakat, bu hükümet istifaya zorlanamaz mı?

Sanırız burada Sayın Cumhurbaşkanımıza, çok önemli bir tarihsel görev düşmektedir. Hükümeti çekilmeye zorlayacak tek güç, Sayın Cumhurbaşkanının elindedir. Demirel, bir çoğu, yargı organlarınca iptal edilen bazı karamameleri, Cumhurbaşkanına sunmaktadır. Cumhurbaşkanı, bu karamameleri imzalamayarak, hükümeti, çekilmeye zorlayabilir. Sayın Cumhurbaşkanı, bir çok kez, yetkilerinin azlığından yakınmıştır. Sanırız, bu konu, bir "yetki sorunu" değildir. Sorun, yetkinin, kullanılıp, kullanılmamasıdır.

Bir ülkede cinayetler işlenir, hergün bir yurttaşımız öldürülürse, herkese, bu olayları önlemek için görevler düşer. Suskunluk, cinayet çetelerinin cesaretini artırmaktadır. Sayın Cumhurbaşkanı Korutürk, bu konuya ağırlığını koyarsa, ülkemiz bu kanlı serüvenden kurtulacak yolu bulacaktır.

Hiç unutmayalım ki, Anayasa sistemimize göre, Cumhurbaşkanı, yürütme organının başıdır. Böylesine yüce bir devlet katından, kanlı olayları önlemesini beklemek, bizlerin ortak yurttaşlık görevidir.

(30 Ocak 1977)

KORUTÜRK'ÜN YETKİLERİ...

Ülkemiz baştan aşağı kana bulanmaktadır. Büyük kentlerin sokaklan, kanlı çetelerin saldın alanlan olmuş, yurttaşlann can güvenliği ortadan kaldınlmıştır. Yann bir başkası daha öldürülebilir, öbürgün, büyük kentlerin sokaklannda birer "infaz mangası" gibi dolaşan cinayet çeteleri, kâldınmlan yeniden kana bulayabilir.

Böylesine bir ortamda, kim hukuk devletinden, demokrasiden, can güvenliğinden söz edebilir? Kim, ülkenin geleceğine umutla bakabilir? Hangi devlet yöneticisi, güvenilir ve inanılır sözler söyleyebilir?

Devlet bir avuç eşkiyaya teslim edilmiştir...

Bu koşullarda, devlet yöneticisi olmak en azından ayıptır... Nasıl bir devlet yönetimidir böyle? Açıkça iç savaş yaşıyoruz. Bunun için ayrıca "savaş ilanı" gerekmiyor. Bu bir iç savaştır. Öleniyle, kalanıyla, tüfeği ile, mermisiyle, tam iç savaştır bu... Nasıl olacaktır başka türlüsü?

Buna karşı cephe partilerinden çare mi bekleyeceğiz? Hayır... Onlar, bugünkü olayların sorumlusudurlar... Onlar, bugünkü olayların kaynağı ve sanığıdırlar. Çare, bugünkü hükümetin değişmesi, değiştirilmesi ve düşürülmesindedir.

Hükümet partileri kendi aralannda bir çatışmaya girişmezlerse, bu hükümeti düşürecek tek güç, tek yetki, sayın Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'te bulunmaktadır.

Anayasamıza göre, "yürütme görevi", Cumhurbaşkanı ve Bakanlar Kurulunca, birlikte yerine getirilir. Cumhurbaşkanı "gerekli görürse" Bakanlar Kuruluna başkanlık edebilir.

Cumhurbaşkanı, Bakanlar Kurulunun eylem ve işlemlerinden sorumlu değildir. Değildir amma, bu gidişten, bu kanlı olaylardan, hiç olmazsa, bir yurttaş olarak kaygı ve acı duymaktadır. Bu bir "vicdani" sorumluluktur. Bu sorumluluk, ceza sorumluluğundan, çok daha ağır, çok daha derin, çok daha anlamlı bir sorumluluktur...

Yürütme organının başı olan Cumhurbaşkanı, Anayasaya göre, barışta, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin başkomutanıdır. Yine Cumhurbaşkanı, Milli Güvenlik Kurulu başkanıdır.

Yürütme organının, Silahlı Kuvvetlerin ve Milli Güvenlik

Kurulunun başı olan sayın Cumhurbaşkanı, bu gidişi durduramaz mı?

Milli Güvenlik Kurulu, ulusal güvenlik ile ilgili konularda, hükümete gerekli "tavsiyelerde" bulunmaktadır. Sayın Cumhurbaşkanı bu kurulun başıdır.

Bakanlar Kurulu, Milli Güvenlik Kurulunca yapılan "tavsiyelere" göre, ulusal güvenlik için gerekli önlemleri alacaktır. Sayın Cumhurbaşkanı, gerekli görürse, Bakanlar Kuruluna başkanlık da etmektedir. Bakanlar Kurulu, yürütme erkini, Cumhurbaşkanı ile paylaşmaktadır. Cumhurbaşkanı Silahlı Kuvvetlerin de başı sayılmaktadır.

Bu gidişi, bunca yetkiyle donatılmış sayın Cumhurbaşkanı önleyemezse, kimse önleyemez. İsterseniz, bu koşullarda, sayın Cumhurbaşkanının yeminini birlikte okuyalım:

– Cumhurbaşkanı sıfatıyla, Türk devletinin bağımsızlığına, vatanın ve milletin bütünlüğüne yönelecek her tehlikeye karşı koyacağıma, milletin kayıtsız, şartsız egemenliğini ve anayasayı savunacağıma, insan haklarına dayanan demokrasi ve hukuk devleti ilkelerinden ve tarafsızlıktan ayrılmayacağıma, Türkiye Cumhuriyetinin şan ve şerefini koruyup yüceltmek ve üzerime aldığım görevi yerine getirmek için bütün gücümle ve varlığımla çalışacağıma namusum üzerine söz veririm...

Yaşadığımız olaylar, bu yemini hiç hatırlatmaz mı?...

(31 Ocak 1977)

AÇIK ARTIRMA...

Geçen hafta Millet Meclisi'nde bir yasa değişikliği, bütün partilerin "milli birlik ve beraberlik ruhu içinde" kabul edilerek Cumhuriyet Senatosu'na yollandı. Bu yasa değişikliği, 193 sayılı Gelir Vergisi Yasası'nın 13'üncü maddesiyle ilgiliydi. Yapılan değişikliğe göre, çiftçiler, bundan sonra kazançlarının 90 bin lirasını vergi dışı tutacaklardır. Bu bağışıklık, balıkçılar için de yılda 120 bin lira olacaktır.

AP Milletvekili Kasım Önadım ve arkadaşlarınca verilen

önergede, çiftçi ve balıkçıların bir kısım kazançlarının vergi dışı tutulması istenmekteydi. Önergede, 1964 yılında, çiftçilerin 30 bin, balıkçıların da, 30 bin lira kazançlarını vergi dışında tutabildikleri kaydedilmekteydi. Önadım, çiftçilerin yılda 90 bin, balıkçıların ise 120 bin liralarını vergi dışı tutabilmelerini isteyen önergeyi Millet Meclisi Başkanlığına vermişti.

Bütçe ve Plan Komisyonu, Kasım Önadım tarafından saptanan bu rakamları çok bularak, çiftçilerin yılda 60 bin, balıkçıların ise, yılda 75 bin liralarını vergi dışı tutmaları görüşünü benimsemişti. Konunun Millet Meclisi'nde görüşülmesi sırasında, CHP milletvekillerinden bazıları, çiftçilerin vergi dışı tutacakları kazançlarının daha da yükseltilmesi için çaba harcamışlardır. AP'li Enver Akova konuyla ilgili görüşlerini açıklarken :

– AP kendi felsefesine, kendi programına, bunu hem seçimlerde, hem programında, hem Yüce Meclis'te söylemektedir. Yapılan teklifte bunu teyit etmektedir... demiştir.

AP'nin "felsefesine" bu kadar uygun bir yasa değişikliği ile çiftçilerin kazançlarından bir kısmının vergi dışı tutulması CHP milletvekillerince nasıl benimsenebilmektedir?

Cumhuriyetçi Güven Partisi sözcüsü Talat Oğuz, çiftçilerde yılda 90 bin, balıkçılarda 120 bin lira vergi dışı tutulması yolundaki önergeyi benimsememiş, bu rakamları çok bularak, çiftçilerin yılda 60 bin, balıkçıların ise 90 bin lirayı vergi dışı tutabilmelerini istemiştir.

Gelelim CHP'lilere...

CHP milletvekilleri Meclis Başkanlığı'na bir önerge vererek, vergi dışı tutulması gereken kazançlarının çiftçilerde 90 bin, balıkçılarda 120 bin lira olmasını istemiştir. Önerge sahibi CHP milletvekillerini açıklayalım:

Neccar Türkcan, Veli Bakırlı, Kaya Bengisu, Süleyman Şimşek, Alev Coşkun, Kemal Önder, Tufan Doğan Avşargil, Mustafa Ok, Abdülkerim Zilan, Hayrettin Uysal, Hasan Çetinkaya...

Bazı CHP milletvekilleri bu rakamları da yeterli görmeyip, vergi dışı bırakılacak kazancın çiftçi için 100 bin, balıkçı için 125 bine çıkarılmasını istemiştir. Bu milletvekillerini de açıklayalım:

Fahri Özçelik, Mahir Yılman, Ömer Kahraman, İsmet Bü-

yükyaylacı, Hasan Sever...

Bu rakamlar da yeterli görülmemiş ve açık artırma başlamıştır:

- 100...
- 120...
- 150...

Vergi dışı tutulacak kazancın çiftçide 120 bin, balıkçıda 150 bin olmasını isteyen CHP milletvekilleri de şunlardır:

Osman Çıtınk, Necati Cebe, Ekrem Sadi Erdem, Kadir Özpak, Fuat Uysal...

Oylama sonunda çiftçilerin yılda 90 bin, balıkçıların ise 120 bin lira kazançları vergi dışı tutulmuştur. Ve bu oylamada CHP milletvekilleri, AP'den de, CGP'den de daha istekli biçimde, çiftçilerin kazançlarından az vergi alınmasını sağlamışlardır.

Tanım kazançlarından hemen hemen hiç denecek derecede vergi alınmaktadır. Bu yasa değişikliği ile, şimdiye kadar alınan vergi oranına düşürüldüğü gibi, toprak sahiplerine vergileri kaçırmak için yeni olanaklar sağlamıştır. Toprağı oğullarına, kızlarına dağıt, herbir için yılda 90 bin lirayı vergi dışı tut, bu da sosyal adalet olsun ve "ezilenin, sömürülenin, topraksız köylünün partisiyiz" diyen CHP, çiftçilerin kazançlarını, AP milletvekillerinden de, CGP milletvekillerinden de fazla korusunlar... CHP'nin "ak günler müjdesi" böyle mi başlıyor?

Devlet her ay işçilerin, memurların kazançlarından milyonlarca lirayı vergi diye alırken, siyasal partilerimiz toprak sahiplerine böylesine "bahşişler" verecekse, söyleyin CHP'liler. Sizi kim seçip gönderdi oraya? Kim? kimler?...

(7 Şubat 1976)

TAHAKKÜM...

Hukuk bir kez yayından çıktı mı, artık bundan sonra kolay kolay yerine oturmuyor. Yıllar yılı, yasalar, tek yanlı uygulanmış, bu ters uygulama, 12 Mart hukuku ile pekiştirilmiştir. Hukuk, özüne ve yürürlükteki biçimsel kurallara bile ya-

bancılaşmış, egemen sınıfların baskı ve terör aracı olmuştur.

"Baskı" ve "terör" denilince akla hemen, şu ünlü 141 ve 142. maddeler geliyor. Son günlerin olaylarını şöyle bir gözünüzün önünden geçirin. DGM konusunda, işçiler eyleme geçerse, "komünistlik"; işverenler, DGM'lerini savunursa, "devletin bütünlüğü".

Yaza yaza kalemimiz aşındı. Bilirsiniz, bu 141 ve 142. maddeler, "bir sosyal sınıfın, öteki sosyal sınıf üzerindeki" baskısını, yani, yasanın diliyle tanımlarsak, "tahakkümünü" yasaklamaktadır. İşçi sınıfı, bugün iktidarda değildir. İktidarda olmadığına göre, devlet olan haklarını kullanarak, "tahakküm" kurması eylemsel olarak söz konusu olamaz.

"Tahakküm", bir maddi olgudur. "Sınıf tahakkümü", tahakküm kuracak sınıfın, elinde, kuvvet bulunmasını gerektirir. Elinde, emredici irade bulunmayan, tankı, topu, tüfeği olmayan bir sınıfın, "tahakküm" kurması, olanak dışıdır.

"Tahakküm", bir başka sınıfın üzerinde kurulacaktır. Somutlaştırırsak, işçi sınıfı, burjuva sınıfı üzerinde tahakküm kuracaktır. Biraz daha somutlaştıralım, ad ve adres verelim: Ömeğin, Devrimci İşçi sınıfı adına İşverenler Konfederasyonu'nun temsilcisi olduğu sınıfı, "tahakküm altında tutacaktır.

Nasıl?...

Türkiye'de, bir ihtilal olacak, işçi sınıfı, bu ihtilal ile iktidara gelecek; bütün partiler kapatılacak, bir tek sınıf partisi olacak; bütün işverenler, gerici, politikacılar idam edilecek, cezaevlerine doldurulacak, bütün fabrikalara, işyerlerine, büyük topraklara el konulacaktır. "Tahakküm" dediğin böyle kurulur...

Devrimci işçiler, böylesine bir iktidarın sahibi midirler? Hiç şüphesiz hayır... Fabrikalar, işyerleri, büyük topraklar kimin elinde? Özel kişilerin... Emredici iradenin sahibi kim? Hükümet... Hükümet kimin elinde? Dört sağcı partinin yönetiminde. Bağımsız mahkemeler var mı? Var... Çeşitli görüşte partiler var mı? Var... Parlamentoda komünist ya da sosyalist parti var mı? İşte, bunlar yok...

Peki, nasıl "tahakküm" öyle?...

Emredici iradesi yok... Hükümeti yok... Partisi yok, tankı yok, tüfeği yok. Peki nasıl "tahakküm" kuruluyor? Mobilyanın "hayalisi" olur amma, tahakkümün "hayalisi" olmaz. "Tahak-

küm" cebre, kuvvete, zora dayanan bir olgudur.

İşin özeti şu: Varolan, oluşturulan, bir "tahakküm" adına korkulan, geleceği, kurulacağı varsayılan bir "tahakküm" sayılmaktadır.

12 Mart bir baskı yönetiminin adıdır. Bu dönemde, bütün ilerici kesim susturulmuş, grevler yasaklanmıştır. Bu dönemin ekonomik verileri, işadamlannın çok kazandığını belirlemektedir. Bu dönem, Anayasanın, silah yoluyla değiştiği dönemdir. Açıkçası, bu dönemde sınıf tahakkümü kurulmuştur. Kuranlar kim? Sürdürenler kim?... Bunlar da bellidir.

İşçiler DGM'ye karşı, büyük çiftçiler DGM'den yana neden? İşverenler DGM'nin çıkması için eyleme geçtiler niye? Niçin işçilerin direnişi suç da, örneğin benzin bayilerinin direnişi suç değil? Niçin toprak sahiplerinin topraksız köylüler, işverenlerin, emeklerinden başka güçleri olmayan işçiler üzerinde "tahakküm kurması" söz konusu edilmez de, hep, yoksul köylülerin ve işçilerin "sınıf tahakkümü" kurduğu kabullenilir? Hukuk bu mudur, hukukçuluk böyle mi yapılır?...

Sınıf gerçeğini, hukukun "mihenk taşına" vurmayan hukukçu, egemen sınıflann paslı bir silahıdır. Paslı ve kirli bir silah...

(1 Ekim 1976)

GÜLMEYE DEĞMEZ Mİ?...

Cephe Hükümetinin Anayasa ve yasa dışı tutumu, basında hukuksal tartışmalara yol açmaktadır. Bilim adamlan ve yazarlar, örneğin, Danıştayca verilen yürütmeyi durdurma kararlannın hukuksal niteliğini açıklayan yazılar yayınlamaktadırlar.

Hukukda kökleşmiş kavramlar vardır. Hiçbir ciddi hukukçu, bu kavramlan değiştirmek için çaba harcamaz. Çünkü, hukuk bilimi, bu kavramlan belirleyip, saptamıştır. Gerek mahkemeler, gerek bilimsel değerlendirmeler, bu konulan, hukuk dünyamıza iyice yerleştirmiştir.

"Yürütmeyi durdurma" kararlan, bu tür kavramlardan biridir...

Danıştay, bir idari işlem hakkında yürütmeyi durdurma karan verdikten sonra, artık, idarece yürütülen işlem, bütün hukuksal sonuçlanyla, hukuk ve uygulama alanında kalkmış demektir.

Önceki gün, Tercüman gazetesinde, Ankara Hukuk Fakültesi İdare Hukuku Öğretim Üyesi Doç. Dr. Mukbil Özyörük'ün, Dalokay ile ilgili yürütmeyi durdurma karan konusundaki yorumlannı okurken bunlan düşündüm...

Özyörük, bir bilim adamıdır. Uzunca süren doçentlik aşamasında sanınm, 20 yılı aşmıştır, idare hukukunun birçok sorunu ile ilgilenmiş ve bu arada yürütmeyi durdurma kararlan konusunda görüşlerini de, gerek ders notlannda gerekse, konuşmalannda belirtmiş bulunmaktadır.

Özyörük, bugün bir başka Özyörük olmuştur. 1961'de, AP Gençlik Kollan Başkanlığı, 1969'da, CHP Parti Meclisi üyeliği, 1971'de Sıkıyönetimde, Anayasayı ihlâl sanığı olduktan sonra, bugün Tercüman gazetesinde "Ahmet Muhtar" adının arkasına gizlenip siyasal yazılar yazmakta, arada, adıyla sanıyla, Cephe Hükümetinin tutumunu destekleyen hukuksal nitelikte demeçler vermektedir.

Doç. Dr. Mukbil Özyörük'ün, İdare Hukuku Dersleri başlıklı yapıtının 1972-73 baskısında "Yürütmenin Durdurulması" başlıklı 232'nci sayfasında bazı bölümler okuyalım:

– Yürütmeyi durdurma karariannın gereğinin yerine getirilememesi, her durumda "ağır hizmet kusuru" teşkil eder ve idarenin hukuki sorumluluğuna yol açar. Karan yerine getirmemek, herhangi bir kamu görevlisinin idareye atıf ve izafesi mümkün bulunmayan şahsi tutum ve davranışından doğmuşsa, onun şahsi kusuru yüzünden Hukuk Mahkemesinde kendisinden tazminat talep edilebileceği gibi, idarenin tazminata mahkûm olduğu hallerde de, mütefarik kusuru nisbetinde kamu görevlisine rücu gerekir...

Bu açıklamaya göre, örneğin Asiltürk'ün, "ağır hizmet kusuru" nedeniyle, Danıştay karannı yerine getirmediği için, tazminata mahkûm olması gerekmektedir. Asiltürk'ün sadece hukuksal sorumluluğu mu var? Ya ceza sorumluluğu?

Devam edelim, devam edelim ki, bilim adamlan, yürütmeyi durdurma kararlannı nasıl nitelemişler birlikte öğrenelim:

– Yürütmeyi durdurma, bir ihtilafın esası-hakkında mütrehaz bir yargısal tasarruf değildir. Ancak bir tedbir niteliğinde, fakat mahkeme kararıdır. Bu itibarla Anayasanın 132. maddesinin 3. fıkrasındaki hüküm, yürütmeyi durdurma kararlarını da kapsar. "Yasama ve yürütme organları ile idare, mahkeme kararlarına uymak zorundadır, bu organlar ve idare, mahkeme kararlarını hiçbir surette değiştiremez ve bunların yerine getirilmesini geciktiremez..."

Buradan da anlaşılıyor ki, Asiltürk, Danıştay kararlarını, geciktirmek ve uygulanmasını önlemek için kamu kudreti kullanmaya kalkarken, bir Anayasa suçu işlemektedir.

Bazı bilgisiz kişilerin, hukukla uzaktan yakından ilgili olmayan bazı kamu görevlilerinin, yürütmeyi durdurma kararları hakkındaki saçma sapan görüşlerini, Doç. Özyörük, ders notlarında, öğrencilerine şöyle anlatıyor:

– Bu karara verilen "Yürütmenin durdurulması" isminde kullanılan "yürütme" kelimesinin lügat anlamına bakarak "yürümüyor ki dursun" demek, eğer bilgisizlikten ileri gelmiyorsa, düpedüz bir mügalâtadan ibarettir ve herhalde, hukuku pozitif bir ilim değil, bir takım mantık ve kelime oyunları topluluğu sananların fikri olabilir...

Bu satırlardan da, gerek Demirel, gerekse Asiltürk'ün, tutumlarını, nasıl nitelemek gerektiğini öğrenmiş bulunuyoruz...

Özyörük, aynı ders notlarının 1969 yılı basımının, 114'üncü sayfasında, Danıştay kararlarını uygulamak için tazminat ödeyip, bu yükümlülükten kurtulmak isteyenleri, "Hukuk bilgi ve kültüründen zerrece nasibini almamış kişiler" olarak anlatmış ve, 1966 yılında da Türk Hukuk Kurumunca düzenlenen "Danıştay kararları ve yürütmenin durdurulması" konulu bilimsel toplantıda şu görüşleri savunmuştur:

– Danıştayın yürütmeyi durdurma kararlarını kolayca ve titizlikle verip vermemesinin de önemi ancak nazari olabilir... Danıştayı bu hususta eli açık bulabiliriz, bu davranışları tenkid de edebiliriz... Fakat bu bize, hiç kimseye, yüksek mahkemece sadır olmuş bir tehiri icra kararını katlayıp, sümenin altına koyma yetkisi bahşetmez. Bunu yaparsak 132'nci maddeyi çiğnemiş ve Anayasayı ihlal etmiş oluruz...

Özyörük, bunları anlatırken, karşı görüşte olanları nasıl ni-

teliyor, bir de onu görelim:

– Hal böyle iken, "Yürütmenin durdurulması karan, bir ara karandır, uyulmasa da olur" yolundaki bir iddia, gülmeğe bile değmez...

İşte size Cephenin, Danıştay kararlan konusunda takındığı tavn bir cephecinin kaleminden sunmuş bulunuyoruz...

Gülmeye değmez mi?...

(9 Ekim 1976)

EMPERYALİZMİ KÖTÜLEMEK...

Yahya Demirel ile ilgili "Hayali mobilya davası" önümüzdeki günlerde, Ankara 4'üncü Ağır Ceza Mahkemesinde başlayacaktır. Ankara'da dört tane Ağır Ceza Mahkemesi vardır. Yahya Demirel'in davası bu dört Ağır Ceza Mahkemesinden, yeni kurulan 4'üncü Ağır Ceza Mahkemesine düşmüştür.

4'üncü Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Lütfi Erdemir'dir. Erdemir, Ankara'da uzun süre, Toplu Basın Asliye Ceza Mahkemesi Başkanlığı yapmıştır. Bugün sizlere Lütfi Erdemir'in bir karanndan söz edeceğiz.

12 Mart döneminden önce, Ankara Radyosunda "Köy Saati" adıyla bir program yayınlanır, bu programda, toplumsal konular, köylü diliyle ele alınırdı. Bu programlann birinde, boraks madeninden söz edilerek, madenlerin devletleştirilmesi istenmişti.

Bu program, bazı devlet yetkililerinin dikkatini çekti. Boraks madenleri, yabancı şirketlerce işlenmekteydi, Anayasamız yeraltı zenginliklerinin devlet tekelinde olmasını istiyordu ama, nedense, Devlet Radyosundan, bu konulara değinilmesi suç sayılmaktaydı.

Program yapımcısı Abdullah Yılmaz ve iki TRT görevlisi, boraks madenlerinden söz eden yayın dolayısıyla, mahkemeye verildiler. Yılmaz ve arkadaşlannı, o zamanki 4'üncü Asliye Ceza Mahkemesi Yargıcı Lütfi Erdemir, yargıladı ve mahkûm etti. Gerekçeyi okuyalım:

"Boraks programı, açıkça servet düşmanlığı edebiyatı yapmaktadır. Bu edebiyat gerçekleri yansıtma amacının ötesinde sınıfları birbirine düşman etme, Amerikan aleyhtarlığı ve emperyalizmi kötüleme sonucu olarak belli akımlara hizmet sakıncası doğurmaktadır..."

Lütfi Erdemir, Türk Amerikan Hukukçular Derneği üyesidir. Bir yargıcın bu tür örgütlere kaydolmaması gerekir. Türk-Amerikan Hukukçular Derneği üyesi bir yargıç, herhangi bir kararında bir sanığı "Amerikan aleyhtandır" diyerek mahkûm ederse, bu sakınca büsbütün ortaya çıkmıyor mu?

– Amerikan aleyhtarlığı ve emperyalizmi kötüleme sonucu.

"Amerika" Türkiye için sadece bir ülkenin adı değildir. Amerika, Türkiye'de belirli ilişkileri, belirli duygulan ve siyasal düşünceleri yansıtan bir kavramdır. Bu nedenle, bir yurdun bu gibi örgütlerin ve bu gibi ilişkilerin dışında kalması gerekir.

Neyse, devam edelim...

Türk-Amerikan Hukukçular Derneği üyesi Yargıç Lütfi Erdemir'in, "Amerikan aleyhtandır" gerekçesiyle mahkûm ettiği boraks programı, Yargıtay 4. Ceza Dairesince de incelenir. Yargıtay 4. Ceza Dairesi, boraks programında suç bulunmadığı gerekçesiyle Erdemir'in kararını bozar.

Dosya yeniden Lütfi Erdemir'e gelir. Davaya, duruşma aşamasında katılan Savcı İbrahim Çetin Yetkin, sanıkların beraatını ister ama, Erdemir, kararında ve gerekçelerinde ısrarlıdır. Erdemir ikinci kez Abdullah Yılmaz ve arkadaşlarını mahkûm eder. Bu gerekçeyi de okuyalım.

"– Dosya arasında bulunan her iki yazı incelendiği takdirde, tamamen kastı mahsusla kaleme alındığı, fukaralığın istismarının yapıldığı, emperyalizmin kötülenmesi için gayret sarfedildiği, Amerikan düşmanlığının her vesile ile ele alındığı..."

Türk-Amerikan Hukukçular Derneği üyesi Yargıç Lütfi Erdemir'in, "Emperyalizmi kötü göstermiştir" gerekçesiyle suçladığı sanıklar, yeniden Yargıtay'a gitmişlerdir. Yargıtay Ceza Genel Kurulu, sanıkların beraatlerine karar vermiş ve dosya da artık böyle kapanmıştır.

– Emperyalizmin kötülenmesi için gayret sarfedildiği...

Emperyalizme karşı verilen savaş sonunda kurulan Türkiye

Cumhuriyetinde, bir kimse, "Emperyalizmin kötülenmesi için gayret sarfetmiştir" gerekçesiyle suçlanıyorsa, artık burada susmak gerekir.

Biz de susuyor ve 4. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı olarak Başbakan Süleyman Demirel'in yeğeni Yahya Demirel'i yargılayacak olan Lütfi Erdemir'in yeni kararlarını bekliyoruz...

(26 Ekim 1976)

BİLDİRİ İLE OLMAZ...

Birkaç gün önce, Milli Savunma Bakanlığı Genel Sekreterliği bir açıklama yaparak, Sıkıyönetim Mahkemelerinde görev yapan askeri savcı ve yargıçlarını, "feragat" ve "fedakârlıkla" çalıştıklarını belirtmiştir. Bildiride aynca:

– Bazı yayın organlarında bilhassa son günlerde yazılan yazılarda Sıkıyönetim Askeri Mahkemelerinde görev ifa eden askeri savcı ve hakimlerin tarafsızlığından şüpheye düşürücü isim zikretmeden imalar yapılmaya çalışılmaktadır... denilmektedir.

Bu konuyu bazı somut örneklerle incelemek gerekmektedir. Sıkıyönetim Mahkemelerinde görev yapan bazı askeri yargıçlar, neden görevlerinden alınmışlardı? Bir mahkeme neden toptan ortadan kaldırılmıştı? Bu sorularla birlikte, tarafsız olduklan söylenen bazı askeri yargıçlarn kararlarından da örnekler vermek, sanırız konuyu bir ölçüde aydınlatacaktır.

Ankara Sıkıyönetim 1 No'lu Mahkemesi'nin 1972/89 esas, 1972/126 karar sayılı gerekçeli hükmün 19 ve 87'nci sayfalarına gözatalım. "Tarafsız hakimlerin" Ülkü Ocaklı komandolar hakkındaki görüşleri, aynen şöyledir:

– Ülkücülerle aşın solculann çatışma ve çarpışmalan ideolojik görüş farkından ileri gelmektedir. Aşın solcular mevcut düzeni değiştirmek için ihtilalin ön safhasını teşkil eden anarşik ortam yaratmak maksadıyla fiil ve eylem yapmakta hadise yaratmaktadırlar. Ülkücüler bunlann karşısında gayelerinin tahakkukuna mani olmaya çalışmaktadır. Yurt sathında taraftar top-

lamak, anarşik ortam yaratmak için vaki fiil ve eylemlere karşı çıkan, emniyet yanında bulunan, çatışan, çarpışan yeni Ülkücülerdir...

Bu gerekçelerle, Alpaslan Türkeş'in, "Ülkücü gençler devletin güvenlik kuvvetlerine yardım ediyorlar" sözü arasındaki benzerlik ortadadır. Ülkü Ocaklı sağcı saldırganlan, mahkeme kararlannda bile övebilen yargıçlann tarafsız olduklan söylenebilir mi? Bu yargıçlann adlannı da açıklayalım: Topçu Pilot Albay Remzi Siretli, Hakim Yarbay Saadettin Üçüncüoğlu, Hakim Binbaşı Siret Kurtcebe. Aynı Sıkıyönetim mahkemesi, 1974/1 esas, 1974/2 sayılı gerekçeli hükmünde işkence konusu için şunlan yazabilmektedir. Karann 34'üncü sayfasını okuyalım:

– Şu halde iddia edildiği gibi, işkence yapılmış ise, gerçeğe aykın bilgi edilmemiş, gerçeğe uygun bilgi edilmiştir...

Bu gerekçe açıkça, işkence yoluyla elde edilen sanık ifadelerine hukuksal geçerlik kazandırmaktadır.

Tarafsızlık bu mudur? "feragat" ve "fedakârlık" göstererek çalışmak böyle mi olur?

Sizler bunlann cevabını ararken, Sıkıyönetim Komutanlıklan ve Milli Savunma Bakanlığı'nca görevlerinden alınan bazı askeri yargıçlardan örnekler verelim:

Hakim Yarbay Galip Savaşkan ve Hakim Binbaşı Hikmet Hacımirzaoğlu, İstanbul'da 1'inci Ordu Mahkemesinde görev yaparken, 83 sanıklı deniz subaylan davasında tutuklama istemlerini kabul etmediği için görevlerinden alınmışlardır. Galip Savaşkan Lüleburgaz'a, Hikmet Hacımirzaoğlu da, güney illerine yollanmıştır. 83 sanıklı davada beraat hükmü veren ve genç subaylan ihbar eden Kubilay Kılıç hakkında kovuşturma açılmasını isteyen Hâkim Albay Remzi Şirin ve Hakim Yarbay Refik Karaağ görevlerinden alınmış ve görev yaptıklan mahkeme toptan kaldırılmıştır.

Milli Savunma Bakanı Ferit Melen, bu askeri yargıçlann meslek onurlannı 12 Mart günlerinde korumuş mudur ki, bugün de aynı duygu ve düşünce ile böylesine bildirilerle askeri yargıçlan savunmaya çalışmaktadır? Görevlerinden alınan, mahkemeleri ortadan kaldırılan askeri yargıçlar, "Feragat" ve "Fedakârlık" içinde çalışmamışlar mıydı?.

Evet, bunlar askeri yargıç değil miydi!?

Ankara 2 No'lu Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde TÖS Genel Başkanı Fakir Baykurt ve arkadaşlarını ilk duruşmada tahliye eden Hakim Albay Doğan Tolen ve hakim albay İsmet Onur, neden bu tahliye kararlarından sonra, Sıkıyönetim Mahkemelerindeki görevlerinden alınmıştır? Yoksa bu askeri yargıçlar da, gerekli "Feragat" ve "Fedakârlıkla" çalışmamışlar mıdır? Rastlantıya bakın ki, bu iki askeri yargıç görevlerinden alındıktan sonra, Fakir Baykurt ve arkadaşları tank albay Celâl Altın ve hakim yüzbaşı Celalettin Perek'in imzalarıyla mahkûm olmuşlardır. Duruşma yargıcı hakim yarbay Zeki Engin, bu karara karşı çıkmıştır. Karar sonradan askeri Yargıtay'ca da bozulmuştur.

Bu da mı rastlantı?

Türkiye İşçi Partisi yöneticilerinin tutuklanma istemine karşı çıkan hakim yarbay Besim Doğuşlu, neden, bu kararından bir kaç ay sonra görevinden alınmıştır? Yazar Emin Galip Sandalcı hakkında beraat karan veren hakim yarbay Necati Akagündüz'ün bu karardan hemen sonra görevden alınması da mı rastlantıdır? Hakim yarbay Erdoğdu Demiray ve Hakim binbaşı Ergun Argon neden Sıkıyönetim Mahkemesindeki görevlerinden alınmıştır? Diyarbakır Sıkıyönetim Savcısı hakim albay Hayrettin Uğraşsız, hangi tutuklama kararına karşı çıktıktan sonra, görevinden alınmıştır?.

Profesör Uğur Alacakaptan ve arkadaşlarının davasında, mahkûmiyet karan nasıl alınmıştır bilir misiniz? Karar duruşmasında üye değiştirerek... Mahkeme Başkanı Topçu Albay Azmi Işıklar, karar duruşmasından hemen önce değiştirilerek, mahkeme başkanlığına topçu albay Remzi Siretli getirilmiş ve mahkûmiyet karan, hava hakim binbaşı Fersat Oltulu'nun muhalefetiyle alınmıştır. Fersat Oltulu'nun bu karardan bir süre sonra Sıkıyönetim Mahkemesindeki görevine son verilmiştir. İzmir Sıkıyönetim Mahkemesi Başkanı Fahrettin Burkay da bazı sanıkların tahliyesine karar verdikten sonra görevinden alınmıştır. Ankara Sıkıyönetim Mahkemesinde görevli deniz hakim binbaşı Turgut Akınalp de alınanlar arasındadır.

Milli Savunma Bakanı Ferit Melen, 12 Mart hükümetlerinin Başbakanlığını ve Milli Savunma Bakanlığını yapmıştır. Resmi

ağızlara göre, 12 Mart Muhtırası, Demirel'in başında bulunduğu hükümeti, Cumhuriyetin geleceğini ağır bir tehlike içine düşürdüğü için devirmiştir. Ferit Melen bu muhtırayla kurulan hükümetin Başbakanlığını yaptıktan sonra, bugün de Demirel hükümetinin Milli Savunma Bakanlığında bulunmayı nasıl yorumlamaktadır, bunu bilemeyiz. Fakat şu soruların cevabını bekleriz: "Feragat ve fedakârlık"la çalıştıklarını söylediğiniz yargıçlar, sadece Ülkü Ocaklarını mahkeme kararlarında övenler midir? Toplattığı kitapları yakan Abdülbaki Tuğ gibi Savcılar mıdır? Remzi Şirin, Refik Karaağ, Doğan Tölen, İsmet Onur, Fersat Oltulu, Galip Savaşkan, Hikmet Hacımirzaoğlu, Zeki Eğin, Erdoğdu Demiray, Ergun Argon, Hayrettin Uğrasız, Fahrettin Burkay, Azmi Işıklar neden görevlerinden alınmışlardı?" Evet bunların cevabını vermek gerekiyor. Bunca askeri yargıç neden görevlerinden alınmıştı, neden?...

Askeri yargıçların meslek onurları ve kişilikleri böyle bildirilerle korunmaz. Onları, kürsülerinde vicdanlarıyla başbaşa bırakmamak için, görevlerinden almak, askeri yargıçlara karşı yapılmış en büyük saygısızlık değil midir?

(31 Ocak 1976)

KARAKOL VE AYNA...

Cephe karargâhı, polis örgütünü doğrudan doğruya bazı siyasal partilerin emir ve denetimine sokmanın hazırlığı içindedir. 1 Haziran 1975 günü Resmi Gazetede yayınlanan bir yönetmelik değişikliğine göre, askerlik görevini yapmamış kimseler de polis olabilecektir. Böylece, parti militanları polis görevlisi olarak da, iktidarın emrine verilerek:

– Ülkücü gençler emniyet kuvvetlerinin yardımcısıdır... sözüyle başlayan siyasal tırmanma, devletin kolluk kuvvetlerini de saracaktır. Solculuk gerekçesiyle görevlerinden alınan toplum polisleri yanında, derslerde yurt sorunlarıyla ilgili görüş bildirdiği için okullarından çıkarılan polis enstitüsü öğrencilerine de rastlanmaktadır.

7 Haziran 1975 günkü Resmi Gazetede İçişleri Bakan-

lığının yayınladığı "Polis Kolejine Giriş Yönetmeliği" ise, son zamanlarda olup bitenlere tuz-biber ekti. Yönetmeliğin 7'nci maddesinde, "Adayların sağlık nitelikleriyle ilgili koşullar" başlığı altında:

– Peltek, kekeme, kel ve cildinin siyah (zenci) olmaması ve yüzde çiçek bozuğu, yüz ve bedende bıçak v.s. yara izi ve diğer işaretler bulunmaması... biçiminde bir bent yer almaktadır.

Yani, yönetmeliğe göre "zenci" olanlar, siyah derililer, polis olamayacaktır. Yüzünde örneğin, "Şark Çıbanı" adı verilen yara izi bulunanlar, çiçek bozuğu olanlar da bu mesleğe giremeyeceklerdir. Bu açıkça:

– Senin ırkın ayn, bu nedenle polis olamazsın... demektir. Zencilere yaşam hakkı tanımayan gerici ve ırkçı siyasal düşünce, en açık ve seçik biçimde Polis Enstitüsü Yönetmeliğinde yer almaktadır. Unutmayalım; burası Amerika değil, Türkiye'dir ve Anayasasında, "herkes, din, ırk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din ve mezhep ayrımı gözetmeksizin kanun önünde eşittir" hükmü yazılıdır. Buna rağmen:

– Sen zencisin, ayn ırktansın polis olamazsın... Sen, Antep'de, Urfa'da, Mardin'de, Diyarbakır'da doğduğun için, yüzünde "Halep Çıbanı" var, seni polis yapmayız... denilmektedir.

Ya kimi polis yapmak istiyorlar?

Irkçısı, Turancısı, Süleymancısı, Nakşibendisi, Mukaddesatçısı, Kafatasçısı, Ülkücüsü, Başbuğcusuyla, devletin emniyet kuvvetlerine yardım ettikleri açıklanan sağcı "militan gençleri...

Yine unutmayalım sakın, yirminci yüzyılın ikinci yarısında yaşıyoruz ve İçişleri Bakanı bir yönetmelik yayınlayarak:

– Zenciler polis olamaz... Yüzünde çıban olanları da polis yapmayız... diyebiliyor.

Irkçılık ve bölücülük değildir de, söyler misiniz nedir bunun adı?

Bu işin siyasal yanı. Bu sorunun bir de mizahi yönü var: Yönetmeliğin 8'inci maddesinde de:

Fizıki yapı bakımından aşın şişman veya şişmanlamaya elverişli bulunanlar aday olamazlar... denilmektedir.

"Aşın şişman olmak" anlaşılır bir kavramdır. Ancak "...veya şişmanlamaya elverişli bulunmak" ne demektir? Bunu anlamaya her halde olanak yoktur.

"Aşın şişman" bazı devlet büyüklerimiz gibi dengesizce, gelişmiş vücut yapısına sahip olmak demektir. Fazla şişmanlık, insanlann sağlığına da zararlıdır. Şişman bir insanın, devletin önemli görevlerinde bulunmaması gerekmektedir. İşte bu nedenle aşın şişman olduğu, ilk bakışta anlaşılan bir kimsenin polis olması sakıncalı görülmektedir.

Bir de, "kel" olmak, polislik mesleğine girmek için engel sayılmaktadır. Yönetmelik bu konuda da açık bir hüküm getirmiştir. Şimdiye kadar, hiç kimse kelliğin tanımında birleşememiştir. Ancak, saçlan başının önemli bir bölümünde açık bırakacak biçimde dökülmüş olanlara da, günlük dilde "kel" diyebiliriz. Soruna bu açıdan bakarsak, yürürlükteki yasalara göre, genel müdür, milletvekili, senatör, televizyon spikeri ve hatta Başbakan olmak hakkına sahip bulunan kel yurttaşlanmızın, polislik mesleğine alınmamalan açıkça keller arasındaki eşitliğe de aykındır.

Her ne kadar, haklannın yenildiği kanısında olanlar:

– Benim başım kel mi? diye sorarlarsa da, kelliği polisliğe engel sayan yönetmeliğin bununla bir ilgisi yoktur. Bu meslekte hem şışmanlayıp, hem de saçlan dökülen polis, komiser ve emniyet amirlerinin durumu ne olacaktır? Bunun için de bir yönetmeliğin hazırlanması ve şişmanlık ve kelliğin yasa güvencesi altına alınması gerekmektedir, herhalde.

Evet, şaka bir yana...

Siyasal amaçlar, bu kez karakol aynalannda bütün çirkinlikleriyle belirmeye başlamıştır... Cepheciler bir yandan, karakollara kendi yandaşlannı doldurmak isterken, öte yandan da, yurttaşlar arasında ırk aynmı güden yönetmeliklerle hangi çağın gerisinde kaldıklannı apaçık ortaya koymaktadırlar.

"Camiye, kışlaya, okula siyaset sokmayalım" diyenler, işlerine geldiği zaman Cephe çadırlannı karakol bahçelerine kurmaktan hiç çekinmemektedirler.

Devlet yönetmek, "hırsız-polis" oyununa benzemez. Tarihe bakınız: Devletin polisini bazı siyasal partilenn amaçlan için kullanmak isteyenler, başlannı er geç kayalara çarpmışlardır.

Hem de karakolda doğru söyleyip, mahkemede şaşmaya bile olanak bulamadan...

(14 Nisan 1975)

POLİSE SAYGISIZLIK BUDUR...

Cephe partilerinin, güvenlik kuvvetlerini, siyasal amaçlarla kullanmak istediği ötedenberi ileri sürülmekte ve bu konuda somut örnekler de verilmektedir. Cephe ortaklığı, hükümete adımını atar atmaz, bazı yönetmelik değişikliklenyle, askerliklerini yapmamış gençleri polis kadrolanna almak istemiştir. Bu konuda ilk tepkiyi polis örgütleri göstermiş, yapılan yönetmelik değişikliği, Danıştay kapısından dönmüştür. Böylece, sağcı saldırganlara polis üniforması giydirme yolundaki hesaplan, "Umut Sokağı"ndaki Danıştay'ca altüst edilmiştir.

Demirel Hükümeti, polisler üzerinde, cumhuriyet tarihinin en ağır baskılannı denemiş, birçok Emniyet görevlisini yaz-kış demeden uzak illere ve ilçelere sürmüştür. Polis Kolej ve Enstitülerinde, ilerici gazeteleri okumaktan başka suçlan olmayan öğrenciler, çeşitli şekillerde cezalandınlmıştır. Üç beş hafta önce, jandarma yüzbaşısı Hanefi Erkan, Bornova'da sağcı saldırganlan suç kanıtlanyla birlikte yakalayınca, Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcılığı koltuğunu işgal eden Bay Türkeş, bu güvenlik görevlisinin komünist olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmişti.

Şimdi de bazı polis memurlanna ikramiye dağıtılıyor...

Emniyet Genel Müdürlüğünce bazı polislere dağıtılan ikramiye, cephe partilerinin polis üzerinde oynadıklan oyunlan gözler önüne sermektedir. Elimizdeki belgelerden, anlaşıldığına göre, toplum olaylannda görev yapan bazı polislere, bir maaştan altı maaşa kadar ikramiye verilmektedir. Emniyet Genel Müdürlüğünün, "İntihap Encümeni" 3.12.1975 gün ve 375 sayılı yazısıyla, 11 Ekim 1975 günü, CHP tarafından düzenlenen açık hava toplantısından sonra meydana gelen olaylarda görev yapan 25 Emniyet görevlisine birer maaş ikramiye verilmiştir. Ayrıca Emniyet Genel Müdürlüğü, Atama ve

İşlemler Müdürlüğünün 29.8.1975 gün ve 7676 sayılı yazısı ile bir Emniyet amiri ve bir başkomiser ile beş polis memuru birer maaş ikramiye almışlardır. Aynı Şube Müdürlüğünün 6.8.1975 gün ve 6824 sayılı yazısı ile, Hukuk ve Siyasal Bilgiler Fakülteleri önünde meydana gelen çatışmalar sırasında, bir iş günü, işine gidemeyecek derecede yaralanan bir Polis memuruna da, bir maaş ikramiye ödenmiştir. Atama ve İşlemler Müdürlüğünün 13.10.1975 gün ve 7037 sayılı yazısı ile bir polis memuruna altı maaş, aynı şubenin, 23.10.1975 gün ve 9294 sayılı yazısıyla da, bir başka polis memuruna iki maaş ikramiye ödenmesi kararlaştırılmıştır.

Cephe'nin anlayışını görüyorsunuz: Ya uzak illere sürüleceksiniz ya da parayla ödüllendirileceksiniz... Ya cepheden yana olacaksınız ya da sürüm sürüm sürüneceksiniz... Cephe saldırganlarını yakalarsanız cezalandırılacaksınız, solcu yakalarsanız ikramiye alacaksınız...

Polis, her ülkede, her dönemde gerekli olan bir güvenlik örgütüdür. Bu örgütte görev yapan yurttaşlarımız çoğunlukla yoksul aile kökenlidir. Polis yurttaşlarımızın yaşam koşullarını değiştirmek, onlara emeklerinin karşılığını ödemek, devletin başlıca görevlerindendir. Bunun için de köklü çözümler getirmek gerekmektedir. Cephe anlayışının umurunda mı bu?

Görev yapan polisi sürer, bazılarına ikramiye verir, bir de kendi adamlarını yakalayanı "aşırı solcu" ilân eder, çıkar işin içinden... Peki ama, polis içinde, güvenlik kuvvetleri içinde böylesine siyasal ayırım gözetilirse, yurdumuzun en uzak köşelerinde, binbir türlü yoklukla savaşarak görev yapan öteki polislere neyin tazminatını ödeyeceksiniz?.

Büyük kentlerdeki toplum olayları, baştan aşağı siyasal niteliktedir. Bu olaylarda, birçok insan yaralanmakta ve ölmektedir. Bu olayların içine bir de para sokarsanız, neye varır bunun sonu? Her toplum olayından sonra, beş on polis memuruna, ikişer üçer maaş ikramiye dağıtırsanız, en çok cop sallayanın, en çok adam dövenin, en çabuk silâhına sarılanın ödüllendirilmesine yol açmaz mı bu? Bu tutum toplum olaylarında şiddeti körüklemez mi?

Siyasal olaylarda görev yapan yirmibeş-otuz polis memuruna birer ikişer maaş vermek, polise saygı değil, tersine, polisi

siyasal amaçlarla kullanmak isteyen tutumun en acı örneklerinden biridir. Siyasal nitelikteki emniyet hizmetlerine bu yolla parayı sokmak, polise karşı saygısızlığın en kaba görüntüsüdür. Umarız ki, bu tutuma ilk kez, polis örgütleri karşı çıkacaktır.

Yarın aranan sanıkların başlarına tıpkı kovboy filmlerindeki gibi, ikramiye konursa, hiç şaşırmayalım... Burası Türkiye'dir ve cephe çadırlarının altında anarşinin devlet katında bağdaş kurduğu günleri yaşıyoruz.

Devlet işte bu hale getirildi en sonunda...

(12 Şubat 1976)

BÖYLE YETİŞİYORLAR...

Güvenlik Kuvvetleri ne nitelikte bir eğitimden geçer? Milli İstihbarat Teşkilatı'nda meslek içi eğitimi, hangi öğretim üyeleri tarafından yürütülür? Buralarda siyasal ve sosyal konularda hangi düşünceler okutulur? Bunları bilmeye olanak yoktur.

Polis Koleji'nde ve Polis Enstitüsü'nde belirli, siyasal konular okutulur. Güvenlik kuvvetlerinin tarafsızlığı, bu okullardan başlar. Öğrenciler nasıl eğitiliyor? Siyasal konularda, belirli değer yargılarını aşılamaya yönelik çabalar söz konusu mu?

Bunlar çok önemli konulardır...

Polis yetiştiren eğitim merkezlerinde, örneğin grev hakkı konusunda, Anayasa ve çağ dışı düşünceler okutulursa, ne olur? Polis, bir grev olayı ile karşılaşınca, grev hakkı konusunda kendisine benimsetilen değer yargılarıyla harekete geçer.

Bu eğitimlerde, Anayasa'dan komünistlerin yararlandığı anlatılırsa, polis memuru, Anayasal düzene düşman olmaz mı? Bu soruları uzatmadan konumuza girelim:

Emniyet örgütüne alınan polis memurları adaylık süreleri içinde, Ankara'da "Polis Eğitim Merkezi"nde altı aylık bir eğitimden geçerler. Bu eğitimi tamamlayan polis adayları, polis memuru olarak atanırlar.

Polis Eğitim Merkezi'nde "haber alma-propaganda ve yıkıcı akımlar" adlı ders notunda çok ilginç bölümler bulunmaktadır.

Yahya Soy, Mümtaz Baykal, Taner Arda ve Suat Akın adlarında iki Emniyet Amiri ve iki Başkomiser tarafından hazırlanan ders notlarında, "Devlet güvenliğine karşı tehditler nelerdir?" başlığı altında, grevlerin, devlet güvenliğine karşı "kökü içerde tehditlerden" sayıldığı belirtilmektedir.

Oysa, grev Anayasa'da yeralan bir haktır. Anayasa'da yer alan bir hakkın, devlet güvenliğine aykın bir eylem çeşidi olarak gösterilmesi grev hakkının bu olumsuz yargılarla anlatılması en azından, Anayasa'ya karşı tarafsız olunmadığını ortaya koymaz mı?

Ders notlarında, komünizm ve sosyalizm konularında, bilgi verilirken, komünizm sözcüğünün tanımı bile doğru dürüst yapılmamakta, ancak, sol akımlar hakkında, belirli adlar sıralanarak, yasa dışı suçlamalar yeralmaktadır. Şu bölümü birlikte okuyalım:

– Komünistlerin kendi ağızlarından itiraf ettikleri gibi 1961 Anayasası aşırı sola geniş ve serbest çalışma fırsatı vermiştir. Geçmişteki olaylar incelendiği zaman, 1966 yılından itibaren Türkiye'yi komünist bir ülke haline getirebilmek için her fırsatın ve imkânın kullanıldığı açıkça görülmektedir. 1960 sonrası süratle gelişen olaylar Türkiye'nin içinde bulunduğu durumdan ziyade komünistlerin tarihi emelleriyle ilgilidir...

Ders notlarında "12 Mart öncesinde aşırı sol gruplar, gaye, strateji ve taktikler" başlığında, sol akımlar incelenmekte ve ilerici yazarların, sendikacıların ve aydınların adları verilmektedir. Bu adlardan bazılarını aktaralım: Behice Boran, Mehmet Ali Aybar, Sadun Aren, Kemal Türkler, Doğan Avcıoğlu, İlhan Selçuk, Uğur Mumcu, Yaşar Kemal, Samim Kocagöz, Mihri Belli, İlhami Soysal, Muzaffer Erdost, Doğu Perinçek, Vahap Erdoğdu.

Sol akımlar hakkında, ad soyadı ve adresi bildirilerek verilen bu bilgiler dışında, ülkemizdeki sağcı görüş ve eylemler hakkında, her nedense, bu tür bilgilere yer ayrılmamıştır. Hani devletimiz, "resmi" görüşlere göre, "aşırı sağa" ve "aşırı sola" karşıydı?

Bu ders notları, polis memurlarının hangi düşüncelerle koşullandırılarak yetiştirildiklerini ve kendilerine hangi değer yargılarının benimsetildiğini ortaya koymaktadır. Şimdi kendimize

soralım:

– Polis neden tarafsız olmuyor?...

(17 Şubat 1977)

DIŞ TÜRKLER MASALI...

Geçen hafta Sofya'da, Türk ve Bulgar yetkilileri, Türkiye ve Bulgaristan'da yaşamakta olan, parçalanmış aileler sorununu ele aldılar. Uzun görüşmelerden sonra, bu konunun kesin çözüme bağlanması, önümüzdeki yılın mart ve nisan aylarına bırakıldı. Oysa, bu konu 1968 yılında anlaşmaya bağlanmıştır. Aradan geçen yedi yıl içinde, Türk Hükümetleri, Bulgaristan Hükümetinin pasaport verdiği kırkbin Türkü, bir türlü yurda çağırıp, kendilerine iş ve yerleşme olanağı sağlayamadı. Anlaşılan, "vuslat", yine başka bahara kaldı.

Sofya görüşmeleri sağcı hükümetlerin, dış Türkler sorununu ne ölçüde ciddiye aldıklarını açık seçik ortaya koymaktadır. Bilindiği gibi, sağcı partiler, oldum olası, dış Türklerin, yurda getirilmesi düşüncesini politikalarının temel dayanaklarından biri olarak ileriye sürüp durmaktadırlar. Milliyetçi - toplumcu görüş adıyla Albay Türkeş'e ideoloji hazırlayanlar, bu konuyu Ülkücü gençler için bir bayrak yapmışlardır.

"Hira dağı kadar müslüman, Tanrı dağı kadar Türküz... Rehberimiz Kur'an, hedefimiz Turan..." gibi sloganlar, milliyetçi toplumcu gençlerin kafalarına ve yüreklerine yerleştirilmektedir.

Bu "ırkçı" düşüncedir...

Bütün Türklerin bir araya toplanması nasıl mümkün olabilir? Ya, Türklerin yaşadığı, Sovyet, Rusya, İran, Irak, Bulgaristan, Yugoslavya, Romanya ve Yunanistan'a karşı savaş açarak, buralardaki Türklerin yaşadıkları toprakları ele geçirmek, ya da yabancı ülkelerde yaşayan Türkleri yurdumuza çağırmak...

Hangisi kolay acaba?

Kıbrıs sorunu ortadadır. Burnumuzun dibindeki adada olup bitenlere yıllarca seyirci kaldıktan sonra, ancak Ecevit'in Başbakanlığında Kıbrıslı soydaşlara yardım eli uzatılmıştır. Ya-

şadığımız koşullarda, başka ülkelere savaş açarak, orada bulunan Türkleri kurtarmak, olsa olsa, bir masal olarak küçük çocuklan avutabilir. Bunu ciddi bir parti ya da devlet politikası yapmak, benimsemek mümkün değildir.

Öyleyse nedir bütün bunların anlamı?

Dış Türkler masalı, yıllarca sağcı partilerce, işlenmiştir. Bu konu, bozuk düzeni değiştirmek isteyenlere karşı bir "milliyetçilik" silahı gibi kullanıp, durulmuştur. Sözde, bütün Türkleri kurtarmak isteyenler milliyetçi, bu görüşe karşı çıkanlar da, su katılmamış komünisttir.

Masal böyle anlatılmıştır hep...

Turancı düşünce, bütün Türklerin bir bayrak altında toplanmalarını öngörür. Bu düşünce, dışa dönük bir eylem biçiminde değil, içe dönük bir baskı aracı olarak kullanılmıştır. Irkçı ve turancı düşünce, görünüşü, gelişimi, özü ve sözüyle, egemen sınıfların, bozuk düzeni korumak için burçlara çektikleri bozkurt işaretli bir bayrak olmuştur hep. Bu düşüncelerle beyinleri yıkanan yoksul aile çocukları emekten yana düzen kurmak isteyen arkadaşlarının üzerlerine, silahla saldırtılmışlardı.

Örnekleri günümüzde yaşıyoruz hep birlikte...

İşte dış Türkler, Bulgaristan'da pasaportlarıyla bekliyor... Hem de yedi yıldır, neden almıyorsunuz? Türkeş sağcı hükümetin Başbakan Yardımcısıdır. 1944 yılından beri, ırkçı ve turancı düşünceyi savunmaktadır. Fakat Edirne kapılarına dayanmış Bulgaristan'lı Türkleri, bir türlü sınır kapılarından içeri sokamamaktadır. Çünkü iş alanı bulamamışlar. Çünkü yerleşme bölgesi seçememişler.

Çünkü... Çünkü... Çünkü...

Böyle uzar gider çünküler. Çünkünün büyüğü şudur: Irkçılık Turancılık, egemen sınıfların, emekçi sınıf ve tabakalar arasında oluşacak ulusal ve sınıfsal bilinci yok etmek için ortaya atılmış, koskoca bir yalandır.

Kurtuluş Savaşı, Türk milliyetçiliğinin de temelini atmıştır. Bu milliyetçiliğin temelinde, anti emperyalist bir kavganın ulusal heyecanı ve bilinci yatmaktadır. Bu milliyetçilik, ulusal sınırlar içinde yaşayan herkesin, ırk, din, dil, sınıf ve düşünce ayrımı gözetmeksizin, insan onuruna yaraşır bir yaşam düze-

yine kavuşturulmasını gerektirir.

Ellerindeki pasaportlarla yedi yıldır sınır kapılarında bekleşen dış Türklere, sınır kapılarını açamayanların milliyetçiliği ne dış Türklerin ne de Türk yurttaşlarının dostu değildir.

Tanrı Türkü korusun amma, öncelikle özü ve sözü birbirine uymayan politikacılardan. Şu sahte milliyetçilerden... Şu titreyip titreyip bir türlü kendilerine dönemeyenlerden...

(11 Aralık 1975)

ANAYASAYA AYKIRIDIR...

Milletvekili ve senatörlerin ödenek ve yolluklarında yapılan artış tepkiyle karşılandı. Bu konuda tepkiler oluşup, yorumlar yapılırken, bir önemli nokta gözden kaçmaktadır. Bu nokta, Millet Meclisinin bu konuda bir karar almaya yetkili olup olmamasıdır.

Millet Meclisi Hesapları İnceleme Komisyonu, bir rapor hazırlayarak, ödenek ve yolluklar belirleyen 1 sayılı yasanın yanlış uygulandığı sonucuna varmış; bu rapor, Millet Meclisinden, rüzgâr gibi geçirilmiştir.

Bu yolla, gerek Millet Meclisi Hesaplama Komisyonu, gerekse Millet Meclisi, 1 sayılı yasayı yorumlayarak yasanın uygulanış biçimini saptamışlardır...

1961 Anayasası, Millet Meclisine yasaları yorumlama yetkisi vermemiştir. 1924 Anayasasının 26'ncı maddesinde, Millet Meclisi yetkileri arasında sayılan, yasaların yorumlanma yetkisi, 1961 Anayasasında yer almamıştır. Anayasanın herhangi bir hükmü ya da bir yasanın belirli maddesi, Millet Meclisinde, şöyle böyle uygulanacaktır, diye yorumlanamaz.

Kaynağını Anayasadan almayan devlet yetkilerinin kullanılmayacağı yine Anayasada yazılıdır

Milletvekili ve senatörlerin ödenek ve yolluklarını saptayan 1 sayılı yasa, 22 Ocak 1962 tarihini taşımaktadır. Yasa, o tarihte, ödeneklerin saptanmasında şu sırın getiriyordu.

– TBM Meclisi üyelerinin ödeneklerinin tutarı, devlet me-

murlan kanunu ile tesbit olunan en yüksek gösterge tutandır...

1 sayılı yasa, 4 Haziran 1975 günü, CGP Kastamonu Milletvekili Hasan Tosyalı'nın önerisiyle şu biçimde değiştirilmiştir:

– TBMM üyelerinin ödeneklerinin saptanmasına dair Anayasanın 82'nci maddesindeki miktar, devlet memurlan yasası ile gösterilen en yüksek gösterge ile bu yasaya göre çıkartılan karamameler gereği yapılan ödeme ve diğer yasalarla aylıklara eklenen ödemeler tutandır...

Böylece, yasanın kapsamı değiştirilmiş ve devlet memurlannın, yan ödeme, iş riski ve teminindeki güçlük zammı gibi ödeme yollannın da, milletvekili ve senatör ödenek ve yolluklanna yansıtılması sağlanmıştı.

Bu uygulamaya göre, örneğin, Genelkurmay Başkanı ya da Anayasa Mahkemesi Başkanının eline geçen para, ayda elli bin lirayı bulursa, ödenek ve yolluklar da buna göre artacaktır.

Hesaplan İnceleme Komisyonu, 1901 sayılı yasaya göre, üniversite rektörlerine ödenen aylığı temel almış, ödenek ve yolluklarda aynı ölçüde artış sağlanması gerektiği sonucuna vararak, 1 sayılı yasanın uygulanış biçimini yorumlamış, Millet Meclisi de, Anayasada öngörülmeyen yorum yetkisini kullanarak, bu raporu kabul etmiştir.

Millet Meclisi'nin böyle bir yetkisi yoktur. Millet Meclisi bu konuda yasayı yorumlayamaz, ancak, aynı konuda bir yeni yasa çıkarabilir. Bu nedenle, bu "yorum karanna" dayanarak yapılan ödemeler, yasa dışıdır, Anayasa dışıdır.

Millet Meclisi Başkanlığı, ödenek ve yolluklan eksik ödüyorsa ve eksik ödemişse, bunun yolu, başkanlığın bu "idari işlemi" hakkında Danıştay'a dava açmaktır. Bunun yerine, Millet Meclisine tanınmayan yorum niteliğinde kararlarla, bu paralar ödenirse, sorumluluk Millet Meclisi Başkanının omuzlanndadır.

Eğer, en kısa sürede, bu adaletsizlik önlenmezse, parlamentonun saygınlığı ağır yara alacağı gibi, gündelikleri bin lira olan milletvekili ve senatörlerin de, varlık nedenleri tartışma konusu olur...

(10 Ocak 1977)

BORÇLU ÇIKARLAR...

Milletvekili ve senatörlerin ödenek ve yolluklarını düzenleyen Anayasa maddesi, 12 Mart döneminde değişikliğe uğrayarak, bugünkü biçimine sokulmuştur. 12 Mart rejimi, "reform yapmak" gerekçesiyle geldi. Bu rejimin yaptığı tek reform, milletvekili ve senatörlerin ödenek ve yolluklarını artırmakla gerçekleşmiş oldu.

Bakın nasıl:

Anayasanın, ödenek ve yolluklarla ilgili 92'nci maddesi değişmeden önce, ödeneğin, "birinci derecede devlet memurunun aylığını" geçemeyeceğini, yolluğun ise, "ödeneğin yarısını" aşamayacağını belirtmekteydi. Madde şöyle son bulmaktaydı:

"TBMM üyelerinin aylık ve ödeneklerine, her ne surette olursa olsun yapılacak zam ve ilaveler, ancak bu zam ve ilaveleri takibeden milletvekili genel seçimlerinden sonra uygulanır..."

Anayasa, açıkça, milletvekilleri ve senatörlerin, kendi ödenek ve yolluklarını artırmalarını önlemekteydi. 12 Mart'ın tozu dumanı içinde, bu madde bir çırpıda değiştirildi ve milletvekili ve senatörlerin kendi ödeneklerini artırmalarını önleyen Anayasal engel ortadan kaldırıldı.

O günlerde bu girişimi eleştirecek olanların hemen hemen tümü, cezaevlerindeydi. Bu konuda basında tek yazı çıkmadı, bir tek demeç yayımlanmadı, siyasal partiler de, bu ortamda, "milli birlik ve beraberlik ruhu içinde" ödeneklerini artıran olanaklan ele geçiriverdiler.

Anayasa'nın, ödenek ve yolluklarla ilgili değişik 82'nci maddesini birlikte okuyalım;

– TBMM üyelerinin ödenek ve yolluklan kanunla düzenlenir. Ödeneğin aylık tutan, en yüksek devlet memurunun almakta olduğu miktan, yolluk da ödeneğin yarısını aşamaz.

Ödenek ve yolluklann en çok üç aylığı önceden ödenebilir... Görüldüğü gibi, ödenek ve yolluklarda yapılacak artışın, bu artış kararını alanlara değil, gelecek genel seçimlerle oluşacak parlamento üyelerine uygulanmasını sağlayan Anayasal kural, birdenbire, 12 Mart balyozununun gölgesinde yokedili-

vermiştir.

Anayasa maddesi, ödenek ve yolluklann, yasaca düzenleneceğini öngörmektedir. Anayasanın sözünü ettiği yasa, 22 Ocak 1962 tarihli 1 sayılı yasadır. 1 sayılı yasa, 4 Haziran 1975 günü ve 1905 sayılı yasa ile değiştirilmiştir. Madde şöyle başlamaktadır:

"TBMM üyelerinin ödeneklerinin saptanmasına dair Anayasanın 82'nci maddesindeki miktar, Devlet Memurlan Yasası ile gösterilen en yüksek gösterge ile bu yasaya göre çıkartılan karamameler gereği yapılan ödeme ve diğer yasalarla aylıklara eklenen ödemeler tutandır..."

Yasa maddesinde, "Devlet Memurlan Yasası" söz konusu edilmektedir. Maddelerde, "Türk Silahlı Kuvvetleri Personel Yasası" ya da "Üniversite Personel Yasası" anılmış bile değildir. 1 sayılı yasada, Danıştay, Sayıştay ve Askeri Yüksek İdare Mahkemesi Üyelerinin aylıklannı artıran 1903 sayılı yasadan da söz edilmemektedir.

1 sayılı yasaya göre, ödenek ve yolluklar, "Devlet Memurlan Yasası" temel alınarak hesaplanmaktadır. Oysa ödenek ve yolluklar, geçen yıllarda yargıçlann aldıklan aylık temel alınarak hesaplanmıştır. Geçen hafta Anayasaya aykın yorum niteliğindeki kararla yapılan yeni artış, maddede sözü geçmeyen Üniversite Personel Yasasına göre Rektörün eline geçen para ölçü alınarak hesaplanıp, saptanmıştır.

1 sayılı yasa değişmeden, Devlet Memurlan Yasası bir yana itilip Üniversiteler Yasasına göre artış sağlanamaz. Yasalar, özleri ve sözleriyle yorumlanıp, uygulanırlar. 1 sayılı yasanın, "sözünde" yer almayan Üniversite Personel Yasasına göre artış sağlamak, yasaya aykındır.

Eğer, ödenek ve yolluklann, belirli ve tutarlı kurallara dayanarak saptanması isteniyorsa, bunun yolu, 1 sayılı yasanın değiştirilmesinden geçer.

"Milli birlik ve beraberlik ruhu içinde" aylıklannı yirmi beş bin liraya çıkartan Milletvekillerimiz kusura bakmasınlar, bugüne kadar aldıklan onaltı bin küsur lira parayı da fazladan almaktadırlar. Çünkü bugüne kadar ellerine geçen para, yargıçlann aldıklan aylıklar hesaplanarak, saptanmıştır. 1 sayılı yasaya göre, ancak ve ancak, Devlet Memurlan Yasasına göre hesap

yapılabilir.

Alacaklan yoktur, borçlan vardır...

(12 Ocak 1977)

SIRTTAKİ HANÇER...

Türk demokrasisi tarihinin en güç günlerini yaşamaktadır. Sağ partiler elele verip, ülkede, örtülü faşizmin temelini atarken, sol kesim, kendi içindeki çatışmalara ağırlık vermektedir. Sağdaki bütünlük, soldaki bölünmeden de güç almaktadır.

Solun gündeminde, öncelikle demokratik hak ve özgürlüklerin sağlanması yer almalıdır. Cephe ortaklığına karşı verilecek bir savaş yerine, içe dönük kavgalarla zaman öldürmek, sağ cephenin ekmeğine yağ sürmektedir.

Ne acıdır ki, yolsuzluk dosyalannın birbiri üzerine yığıldığı, her gün kanlı mezar taşlannın çoğaldığı bir ortamda, bazı solculanmız, dışa dönük kavgayı, saptınp, solu kendi içinde bir savaşa sokmaya çalışmaktadırlar.

Cephe ortaklığının, devrimci gençlik üzerine sürdürdüğü kanlı devlet terörizmi, son günlerde, işçi kesimi üzerine kaydınlmıştır. Bunu zamanında değerlendiren Türkiye Devrimci İşçi Sendikalan Konfederasyonu (DİSK) kitle eylemlerine başvurmuştur.

Şimdi kavganın en duyarlı noktasındayız...

CHP, DİSK ile açık işbirliğine girişmiştir. Bu güçbiriiği, demokrasimiz için büyük bir aşamadır. İlerici kişi, örgüt ve kuruluşlann, faşizme karşı dayanışmaya girmeleri, devrimciliklerinin, solculuklannın ve yurtseverliklerinin gereğidir.

Sokak ortasında adam vurulduğu bir ortamda, bir solcunun, bir devrimcinin, bir sosyalistin görevi, kanlı katil çetelerine karşı savaşmak mıdır, yoksa, bir "terminoloji şehveti" içinde bütün gücünü, kendi dışındaki solu, dedikodularla, düş dünyasında oluşturduğu değer yargılanyla karalamak mıdır?

"Sanat için sanat" görüşüne saplanmış Osmanlı edebiyatçılan gibi, solculuk için "solculuk" yapan ilericilerimiz, çoğu

kez kişisel dedikodularla, devrimci kavgayı amacından saptırmaktadırlar. Ve yine üzülerek ifade edelim ki, solun kendi içindeki eleştirisi, zaman zaman, ihbar ve jurnal kokmaktadır:

– Cuntacı... revizyonist...Mao'cu... TKP... tepeden inmeci...

Biz bu köşeden ihbar kokan CHP Gençlik Kolları raporunu en amansız biçimde eleştirdik. Eğer bazı dergileri okursanız, buralardaki ihbarları gördükten sonra, CHP Gençlik Kolları raporunu "masum" bulursunuz. Öylesine amansız ve yersiz bir kavgaya girilmiştir. İşte nedeni belli değil, amacı ise hiç belli değil...

"Maccartizm" sadece, Feyzioğlu ve Türkeş tarafından yapılmıyor. Maccartizmin başka türleri, bilimsellik ve sosyalistlik perdeleri ardında bir "Karagöz-Hacivat" oyunu gibi sergileniyor:

– Sadece ben bilirim... bende başkası faşizme hizmet ediyor... o cuntacıdır... bu revizyonisttir... şu Mao'cudur...

Cuntacılık, Türk Ceza Yasasının 146 ve 171. maddelerinde yer alan suçlardandır. Kendine sosyalist etiketi yapıştıranlar, bazı insanları cuntacılıkla suçlarken bu savlarının gerekçe ve kanıtlarını da ortaya koymak zorundadırlar. Yoksa, bunlar bilimsel eleştiriler değil savcılıklara yollanan ihbar dilekçelerinden farklı belgeler olmaz.

– Tepeden inmeci... küçük burjuva radikali...

Dışa dönük savaş yerine bu gibi konuların tartışılması isteniyor... Bırakalım cephe ortaklığını, bu gibi konularla zaman öldürelim... İşçi sınıfına yapılan baskıları ele almayıp, "solculuk için solculuk" yapalım... Kişisel dedikodularla çevremizi küçültelim, arkadaşlarımızı karalayalım... İstenen bu mudur?

Türkiye dar bir boğazdan geçiyor. Bu güç günlerde, devrimci güç-birliğini sağlamak hepimizin görevidir. Bazı solcularımız önce şunu iyi bilmeliler: İhbarcılık ve jurnalcılık, diyalektik materyalizmin öngörmediği yöntemlerdendir.

Cephe ortaklığı ile savaşanları sırtlarından hançerleyenler neyin sözcülüğünü yapıyorlar acaba?.

(14 Temmuz 1976)

ADINI KOYALIM...

Devrimcilik, sorumluluk ister. Eylem ve düşüncelerinde sorumluluk duymayan devrimci, emekçi sınıf ve tabakalarda kök salamaz. Eninde sonunda, bir "küçük burjuva anarşisti" olarak, emekçi yığınlardan soyutlanır.

Yaşadığımız olaylar, bu gözlemi, birçok kez kanıtlamıştır. Halktan soyutlanmış eylem türleri, hiçbir zaman, "ilerici" bir nitelik kazanmaz. Tersine, bu eylem ve düşünceler, amaçlanna yabancılaşır ve birer karşı devrim aracına dönüşür.

"Bireysel terör", sosyalizmin yabancı olduğu bir eylem çeşididir. Bu yöntemler, hiç bir zaman, sosyalistlik adına savunulamaz. Bu gibi koşullarda şiddet şiddeti besler ve sonunda, en etkili silahlara sahip olanlar son sözü söyler.

Devrimci, attığı adımın ilerisini ve gerisini bilmek, anlamak ve hesap etmek zorundadır. Kiminle beraber, kime karşı olduğunu belirleyemeyenler, devrim adına, küçük burjuva anarşizmi bataklığına saplanırlar. Örnekleri çok: Gördük, görüyoruz.

Ülkede can güvenliğinin kalmadığı, temel hak ve özgürlüklerin yok edildiği ortamda, bütün ilericilerin en somut görevi, bu cephe partilerini iktidardan indirmek değil midir? Eylemlerin, "taktik" ve "stratejilerin", bu amaca yönelik olarak ortaya konması gerekmez mi?

Bu görev, bu amaç, bu denli, açık ve seçikken, "sol fraksiyon" olarak adlandınlan çeşitli sol odaklar, kendi aralannda yıkıcı, yıpratıcı bir tartışmayı ön plana almışlardır.

Bir sosyalist dergiye bakıyorsunuz, bunca kanlı olayı unutup, aylardır CHP, DİSK ve ilerici yazarlarla uğraşır... bir başkasının TİP ve DİSK'ten başka düşmanı yoktur. Biri "sol McCartizm" öfkesi içinde, kendi "fraksiyonu" dışındaki, sol düşünce ve odaklan, savcılara ihbar edici yayınlar yapar... Öteki, Sosyalist Partiyle uğraşır... Bir başkası, DİSK, TİP ve Sosyalist Partiyi "oportünist" olarak damgalayıp, kendisinden başka devrimci bırakmaz.

Devrimci bilinci, devrimci sorumluluğu bu mu olmalıdır?

Sol, kendi içinde, eleştiri ve özeleştiri aşamasından geçmiş değildir. Çünkü, işçi sınıfından kaynaklanan, emekçi kitlelerden

destek alan güçlü bir sosyalist partiden yoksunuz. Bu eleştiri ve özeleştiriyi yapacak ve toplumun ilerici kesimlerine ışık tutacak olan sosyalist partilerdir.

Partisiz ve örgütsüz sosyalizm, kavram kargaşasıyla yozlaşmakta, küçük burjuva bireyciliği ile yıpranmakta ve böylece halktan soyutlanmaktadır.

Ankara'da yaşanan olaylar, bu örgütsüzlüğün, bu disiplinsizliğin acı sonuçlarından biridir.

Yaşadığımız ortamda, solun kendi içinde bu denli kavgalara girmesi ve kanlı olaylara yol açması, birkaç soyut sözle geçiştirilemez. Bu olay ve bu olaya yol açan kısır düşünce ve eylemlerin sosyalizme, katkı değil, "ihanet" olduğunu, elimiz yettiği, dilimiz döndüğü kadar anlatmalıyız...

(7 Şubat 1977)

TARİH KİTABI...

Türkiye Cumhuriyeti ne zaman kurulmuştur? Ve Cumhuriyet dönemi ne zaman başlamıştır? Bu soruyu okuyunca şaşıracak belki de kızacaksınız. Türkiye Cumhuriyeti 29 Ekim 1923 tarihinde kurulmuştur ve Cumhuriyet dönemi de bu tarihte başlamıştır. Bunun sorulmasına ne gerek vardır, diye düşüneceksiniz. Nedeni şu, anlatayım:

AP Konya eski milletvekili Yılmaz Öztuna, lise son sınıflar için bir tarih kitabı yazmıştır. Bu kitap, Milli Eğitim Bakanlığı Talim Terbiye Kurulunca lise son sınıflarda tarih kitabı olarak okutulmaktadır. Kitabın 310. sayfasından şu satırlara göz atalım:

Saltanatın düşmesi ile Türkiye tarihinin ikinci devresi kapanır ve içinde bulunduğumuz üçüncü devre, Cumhuriyet devri başlar...

Yazar, aynı sayfanın bir başka satırında, "Bu arada 29 Ekim 1923'te, yeni rejime ad konularak Cumhuriyet ilan edilmişti" diyor, amma, Cumhuriyetin kuruluşu ile halifeliğin kaldırılışı arasındaki dönemi "Cumhuriyet" saymıyor.

Yazara göre, önemli olan "hilafet"tir. Aynı sayfada Osmanlı

ve Selçuklu İmparatorluklarının "büyük ve şerefli" bir tarih parçası yarattığı belirtiliyor fakat, Cumhuriyet tarihimizin dünü ve bugünü hakkında tek kelime edilmiyor. Sadece Selçuklu ve Osmanlı tarihine bakıp, Cumhuriyet döneminin "İstikbali hakkında çok iyimser düşünmek ümidinde olunduğu" anlatılıyor.

Kurtuluş savaşımız sonunda kurulan Cumhuriyetimizin "şerefli ve büyük" bir tarih parçası sayılıp sayılmayacağı konusunda tek satır yok. Bu AP eski milletvekili, Cumhuriyetin geleceğinden ümitli olduğunu, lütfen, açıklıyor...

Yılmaz Öztuna'nın tarih kitabında, şu satırlar ders konusu olarak işlenmektedir:

– Milletlerarası sol, bütün dünyada klasik değerleri düşürmek için büyük çaba harcamış, bu uğurda milyonlarca dolarlık dış yatırımlar yapmış, işine yarar her mihraka para dağıtmıştır. Klasik resim yerine dejenere resim, klasik müzik yerine dejenere musiki, klasik şiir yerine vezinsiz kafiyesiz laf yığınları ortaya çıkarmıştır. Kan, şiddet ve şehvet edebiyatını işlemiş ve teşvik etmiştir. Dini ve ahlaki değerleri küçük düşürmeye çalışmıştır. Milli kahramanları aşağılamak, milli tarihi küçümsemek ve tahrif ederek yeni nesillere öğretmek için bütün kalemşörlerini seferber etmiştir.

Hasılı bundan böyle tarih kitaplarında klasik savaşlarda hangi tarafın hangi tarafı yendiği değil, kültür savaşında hangi tarafın galip ve mağlup olduğu anlatılacaktır, desek gerçeklere tercüman oluruz...

Bu satırlar, bu tür kitapların ne amaçla yayınlandığını da açıklamaktadır. Sol, klasik resim yerine, "dejenere" resim, klasik müzik yerine "dejenere musiki" yaratıyormuş. Adama, "peki, nasıl" diye sormazlar mı?. Şu "dejenere musiki" denilen müzik, acaba, alafranga, "Beatles müziği" mi? Öyleyse bunlar, klasik müzik yerine, "dejenere musikisi" yaptıkları için birer komünist mi sayılacaklardır?.

Ne yeri var, bu düşüncelerin tarih kitaplarında?

AP eski milletvekili Yılmaz Öztuna, milletlerarası solu, "Milli kahramanları aşağılıyor" gerekçesiyle suçladıktan sonra, bakınız milli kahraman saydığı Abdülhamit'i nasıl övüyor:

Politikada müstesna bir deha...

Abdülhamit'i kitabın 210. sayfasında şöyle tanımlıyor:

– Abdülhamit'in cenaze töreni muhteşem oldu. Artık kendisini takdir etmeye ve anlamaya başlayan İttihatçı liderlerinin katıldığı gibi, halk, harbin en acı günlerinde, devrinde huzur, refah ve sulh içinde yaşadığı eski hükümdarlarının ardından samimi gözyaşları döktü. 10 yılda ortam, bu derece değişmişti.

Bu bir gerici tarih anlayışıdır. Türkiye'de bu görüşlere inanan insanlar vardır. Fakat eğer, Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyet döneminde yaşıyorsak, bu satırların amacı bellidir: Gerici ve çağdışı bir kuşak yetiştirmek...

Türkiye Cumhuriyeti, tarihinin hiçbir döneminde, gericiliğe bugün olduğu gibi, boyun eğmiş değildir...

(6 Ocak 1977)

ATATÜRKÇÜLÜK ADINA...

Önceki gün Cumhuriyet'te okumuşsunuzdur: Atatürk'ün emperyalizm ve kapitalizm konularındaki düşüncelerini Atatürk büstüne yazdıran kaymakam ve belediye başkanı haklarında kovuşturma açılmış... İçişleri Bakanı emir vermiş, Balıkesir Valisi de kovuşturma açmıştır.

Kovuşturma konusu sözler, Atatürk'ün, emperyalizm ve kapitalizme karşı çıkan düşünceleridir. Yani şu sözler:

– İstiklalimizi emin bulundurabilmek için, heyet-i umumiyemizce heyet-i milliyemizce bizi mahvetmek isteyen emperyalizme karşı ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı heyet-i milliyece mücadeleyi caiz gören bir mesleği takip eden insanlarız...

Balıkesir ilinin Balya ilçesi kaymakamı Kemal Baykal ve Belediye Başkanı Ali Şuuri İnal, Atatürk'ün bu sözleri dolayısıyla sorguya çekilmiştir. Evet Damat Ferit örfi idaresinde değil, Türkiye Cumhuriyetinde, kurtuluş savaşımızın amaçları suç sayılmaktadır. Hem de bu savaştan yarım yüzyıl sonra.

Kurtuluş savaşımızın "anti-emperyalist" niteliği çok partili düzenimizde suç konusu olmuştur artık. Atatürk'ün Bursa nutku yargılandı, yetmedi. Sahte elyazılarla Atatürk'ün adına

demeçler düzenlendi, bu da yetmedi... Şimdi de, Kurtuluş Savaşının amacı suç sayılacaktır.

Son yıllarda, Atatürk adı, Atatürk düşmanlarının ellerine geçti. Uluslararası kapitalizmin sürüngenleri, tesbihli-takunyalı gericiler, tabancalı-bıçaklı saldırganlar, hep Atatürk'ün adını kullana kullana devleti işgal ettiler.

– Atatürkçü görüşle...

Bir zamanlar bu sözle başlamayan demeç ve konuşma duyamaz olmuştuk, ne yapılırsa, Atatürk ve Atatürkçülük adınaydı. Muhtıra ile hükümet devirirler, Atatürkçülük adına, hazırol emri ile hükümet kurarlar, Atatürkçülük adına, reform isterler Atatürkçülük adına, Cumhurbaşkanlığına aday olurlar Atatürkçülük adına, cunta kurarlar Atatürkçülük adına...

İşte geldikleri nokta budur: Cumhuriyetimizin genç bir kaymakamı ve bir Belediye Başkanı Atatürk'ün sözlerini, Cumhuriyet alanındaki büste yazdırdıkları için suçlanıyorlar, dosyalar düzenleniyor, emirler veriliyor, kovuşturmalar açılıyor.

Bu da mı Atatürkçülük adına?...

Türkiye Cumhuriyetinin temelinde "tam bağımsızlık" bilinci yatar. Kurtuluş savaşı, tam bağımsız Türkiye'yi kurmayı amaçlamıştır. Onun içindir ki, Mustafa Kemal:

– Bizi mahvetmek isteyen emperyalizme karşı ve bizi yutmak isteyen kapitalizme karşı savaşıyoruz... demiştir. Bu suçsa, suç olmayan nedir acaba?

İşkence yapmak mı? Gencecik çocukları birbirleri ardından vurup öldürmek mi? Devlet kasasını soymak mı? Nedir suç olmayan?

Kaymakam ve Belediye Başkanı, bu sözler yerine, "Komünizm her görüldüğü yerde ezilmeli" diye, uydurma sözleri büste kazısalardı, biri hemen vali yardımcısı, öteki de milletvekili adayı olmazlar mıydı?

Atatürk'ün, anti-emperyalist ve devrimci yanı, egemen sınıfların bilinçli politikalarıyla, gizlenmek ve örtülmek isteniyor. Atatürkçülüğü, gericiliğin ve tutuculuğun bayrağı yapmak isteyenler, acıyla ifade edelim ki, bu amaçlarında adım adım başarı da sağlıyorlar.

Çağımız kurtuluş savaşları çağıdır. Türk Kurtuluş Savaşı, bütün "mazlum milletler" için örnek olmuştur. Bu savaşın, anti-

emperyalist niteliği ile kurtuluş savaşımızın, devrimci ve ilerici özü, uluslararası kapitalizmin ve çağdışı gericiliğin elinde bozuk para gibi harcanıyor.

Kurtuluş savaşından yanım yüzyıl sonra, bu savaşın kutsal amacı suç sayılırsa, söyleyin, 23 Nisanlan, 30 Ağustoslan, 29 Ekimleri, ne adına ve kim için kutluyoruz?

Hortlayan Damat Ferit midir, Vahdettin midir? Anzavur mudur? Kimdir acaba?...

(11 Eylül 1976)

ALIŞAMADIKLARI SES...

Artık Mısır'daki "sağır sultan" bile duydu: TRT Genel Müdürlüğü koltuğuna bağdaş kuran Şaban Karataş, yasa ve hukuk dışı bir işgalcidir. Bu işgalci, TRT içinde suç ortaklan ile birlikte hergün "devlet memuriyetini gasp suçu" işlemektedir.

Karataş, Cephe iktidannın dümen suyundaki yayın politikasını, TRT Haber Dairesi Başkanlığına getirilen Hami Tezkan adındaki bir AP eski milletvekili eliyle yürütmektedir. Tezkan, bir "parti komiseri" gibi, haberleri denetlemekte ve Cephe partilerinin gözcüsü ve sözcüsü olarak görev yapmaktadır.

TRT içinde, bütün bu olumsuz koşullara, bu işgallere karşı, görevini, Anayasa ve TRT ilkelerine göre yapmaya çalışan namuslu ve dürüst müdürler, müdür yardımcılan, programcılar, spikerler, kameramanlar da vardır. Karataş, bu namuslu TRT emekçilerinin yüreklerine bir "taş" gibi oturmuştur.

TRT Karataşlann, Tezkanlann çiftliği midir? Bu Anayasa kuruluşu, Türk halkının malıdır. Ekranlar, Demirellerin, Türkeşlerin, Feyzioğullannın "karagöz perdesi" de değildir. Mikrofonlar ise Cephe iktidannın "megafonu" olamaz.

İki üç gün önce, bir namuslu TRT emekçisi ile TRT, işgalcilerinin çatışmasına tanık olundu: Ankara Valisi Durmuş Yalçın, 5 Şubat günü Ankara'da Tandoğan alanında toplantı düzenleyen, TÖB-DER, TÜM-DER, TÜTED hakkında ağır suçlamalar yöneltince, TRT Televizyon Haberleri Müdür Yardımcısı Aycan Giritlioğlu, Vali'nin konuşmasında suç unsuru

bulunduğunu bildirerek, konuşmayı yayınlamayacağını söylemiştir. Bunun üzerine, TRT Haber Dairesi Başkanı Hami Tezkan yanlı emir vererek, Vali'nin konuşmasının yayınlanmasını istemiştir.

İki gün sonra, TÖB-DER, TÜM-DER ve TÜTED adına basın toplantısı düzenleyen TÖB-DER Başkanı Gültekin Gazioğlu, Vali Durmuş Yalçın'ın konuşmasını yanıtlamış ve televizyon haberlerinden sorumlu olan Aycan Giritlioğlu, Gazioğlu'nun konuşmasını da yayına hazırlamıştır.

İşte kıyamet bu noktada kopmuştur...

Bu işgalcilerin yayın anlayışı böyledir: Vali, bir ihtilal savcısı gibi televizyon ekranına çıkıp, önüne geleni komünistlikle suçlayacak, buna karşılık, suçlanan insanlann savunması televizyon ekranında yeralmayacak. Neden? Çünkü, Cephe iktidannın "parti komiseri" böyle istiyor.

Aycan Giritlioğlu, TÖB-DER Başkanının, Ankara Valisine verdiği yanıtın yayınlanması gerektiğini söyler. Tezkan "hayır" der. Giritlioğlu diretir. Tartışma, TRT personelinin önünde geçer. Giritlioğlu:

– Bu haber namusu anlayışıdır. Ben bu namus anlayışımı sizinle tartışmam... der. Sonra, görevden alınacağını bilse bile, bu yanıtı yayınlayacağını söyler.

TÖB-DER Başkanı Gültekin Gazioğlu'nun, Vali Yalçın'a verdiği yanıt, televizyon ekranında yayınlanmıştır ama, TRT Televizyon Haberleri Müdür Yardımcısı Aycan Giritlioğlu da görevinden alınmıştır.

Cephe iktidan TRT koltuklannı, makamlannı bir bir işgal edebilir. Fakat namuslu insanlann vicdanlannı işgal etmek, TRT Genel Müdürlüğünü işgal etmek kadar kolay değildir...

(18 Şubat 1977)

SOSYALİST ENTERNASYONAL

CHP'nın "Sosyalist Enternasyonal"e katılma karan, ortalığı iyice karıştırdı. Sağcı partilerin sözcüleri, neredeyse, Ecevit'in

idamını isteyecekler. Başbakan Demirel de, bu konuyu duyar duymaz, hemen cadı kazanını kaynatmaya başladı:

– Sosyalist Entemasyonal'e girmeyi, hükümranlık haklanmıza aykın bulurum...

Vah vah, demek, hükümranlık hakkımız, yurdun dört bucağındaki Amerikan üsleriyle ortadan kaldırılmıyor da, sosyalist entemasyonal ile zedelenmiş oluyor... Hükümranlık hakkımız, yeraltı ve yerüstü kaynaklanmıza el koyan yabancı sermaye ile yaralanmış olmuyor da, Sosyalist Entemasyonal'e girme karan ile ortadan kaldırılıveriyor...

İkili antlaşmalarla elimizden alınan "hükümranlık hakkı", CHP'nin, çoğu NATO üyesi olan sosyal demokrat ve demokratik sosyalist partilerle dayanışma kurması ile, tuz-biber ediliyorsa, bu "Sosyalist Entemasyonal" nedir, ne değildir, bunun bilinmesi gerekmez mi?

Gerekmez herhalde...

Çünkü burası Türkiye'dir. Demogoji, yalan dolan, iftira, çok partili hayatımızın vazgeçilmez unsurlandır. Rahmetli İnönü, CHP'nin "Ortanın Solunda" olduğunu açıklayınca, aynı çevreler, hemen demogoji fırtınasını estirmeye başlamışlardı:

– Ortanın solu, Moskova yolu...

Ortanın solunun, Moskova yolu olmadığı çoktan anlaşıldı ama, aynı sağcı, çıkarcı ve ilkel çevreler, şimdi "Sosyalist Enternasyonal"in, komünistlik olduğunu kanıtlama yarışına girdiler. "Sosyalizm" ve "Entemasyonal" sözcüklerinin yarattığı kavram karışıklığından yararlanmaya çalışan çağdışı sağ, bir takım çağrışımlarla, CHP'yi yıpratmak istemektedir.

Batı demokrasilerinde yürürlükte olan sistemlere, Marksizmden kaynaklanan sosyalist rejimlerin karşıtı olarak, "Burjuva Demokrasileri" adı verilmektedir. Sosyalist Entemasyonal, burjuva demokrasilerindeki sosyal demokrat ve demokratik sosyalist partilerin oluşturduğu, uluslararası nitelikte bir "Fikir Klübü" görünümündedir.

"Sosyalist Entemasyonal" ideolojik temelini, "İkinci Enternasyonal"de bulur.

Birinci Entemasyonal, 1864 yılında Londra'da, "Uluslararası İşçi Demeği" adıyla kurulmuştur. Fransız ve İngiliz sendikacılann önderliğinde toplanan Birinci Entemasyonal, Karl Marks'-

ın, düşüncenin egemen olduğu uluslararası bir sosyalist toplantı niteliğindedir.

İkinci Enternasyonal, 1899 yılında Paris'te kurulmuştur. İkinci Enternasyonal, "Marksizm", "Anarşizm ve Şövenizm" tartışmalanyla geçti. Gerek anarşizm, gerekse Lenin'in önderliğindeki Marksist-Leninist düşünce ve eylem, İkinci Enternasyonal'den yenik çıktı. Lenin, sonradan "Proleterya İhtilali ve Dönek Kautsky" adlı yapıtında, İkinci Enternasyonal'i "Sosyalizme ihanet" olarak niteledi.

İkinci Enternasyonal, komünizmle, sosyal demokrasi ya da demokratik sosyalizmin birbirlerinden kesin çizgilerle ayrıldığı bir kavşak noktasıdır...

Lenin, 1919 yılında, "Komintern" adı altında "Üçüncü Enternasyonal"i kurdu. "Komünist Enternasyonal" denilen uluslararası komünist örgüt, işte budur.

İkinci Enternasyonal 1944 yılında, İngiliz İşçi Partisinin girişimleriyle diriltilmek istendi ve bu amaçla bir toplantı düzenlendi. Bunu 1947'de Anvers'de, "Sosyalist Enternasyonal Konferans Komitesi" toplantısı izledi. 1951 yılında Frankfurt'ta bir araya gelen Avrupa Ülkeleri Sosyalist Enternasyonal"i oluşturdular.

1951 yılında Frankfurt Kongresinde benimsenen ilkeler, çeşitli toplantılannda yeniden dünya kamuoyuna duyuruldu.

Bu ilkelerden başlıcalan, "kapitalizm" ve "komünizm"e karşı olmak biçiminde özetlenebilir. Sosyalist Enternasyonal'in, temel niteliği, "Leninizme, komünizme karşı olmak" biçiminde de nitelenebilir. Çeşitli ülkelerden 39 partinin katıldığı Sosyalist Enternasyonal, "Burjuva demokrasileri"nin, komünizme karşı kullandıklan ideolojik silahlardan biridir.

Konu bu kadar açıkken, CHP'nin Sosyalist Enternasyonal'e katılma karan, ilkellikten, bilgisizlikten ve yalandan güç alan demogoji saldınlanyla karşı karşıya bırakılmaktadır.

Bütün bunlar, sadece Türkiye'de, sağın ilkelliğini, karanlığını, çağdışı görünümünü ve bilgisizliğini kanıtlamaktadır.

Sosyalist Enternasyonal, Batı demokrasileriyle bütünleşmenin sonuçlannndan biridir. Tıpkı NATO, tıpkı AET gibi...

Neye itiraz ediyorlar, neye?...

(7 Aralık 1976)

ÖĞRETMENLERE SEVGİLERLE...

Elimizde Milli Eğitim Bakanlığı dosyaları arasında bulunan bazı ilginç belgeler var. Bu belgelerden, Türkiye'de devrimci öğretmenler üzerinde yoğunlaştırılan baskıların niteliklerini anlamak da kolaylaşmaktadır. Bu belgelerden bazılarını inceleyelim birlikte.

Önümüzdeki ilk belge, 21.8.1975 tarihli "Millet Meclisi Özel" başlıklı kâğıda "Nazım Baş" adı yazılmış. İçel bağımsız milletvekili şöyle diyor.

– Eğitim Müdürlüğüne solcu olan, Hacı Dalkıran yerine, kazada çok sevilen, Musa Baş'ın tayinini rica ederim...

Nazım Baş, DP'den parlamentoya girdikten sonra, partisiyle ters düşerek Milliyetçi Cephe iktidarını destekleyerek adından çok söz ettiren "milliyetçi-toplumcu" bir milletvekilidir. DP'ye göre Nazım Baş, DP'den çıkarılmıştır ve bağımsız milletvekilidir. Oysa, üç-dört gün önce, Nazım Baş'ın Demokratik Parti milletvekili olarak, DP'nin MHP ile birleşmesi gerektiği yolunda bir demecini okumuştuk.

Musa Baş, Nazım Baş'ın nesi olur, onu şimdilik bilemiyoruz...

Dosyamızdan bir belge daha çekelim?.

Tokat Ülkü-Bir Şubesi Başkanı Selahattin İçer 25.8.1975 tarihinde Milli Eğitim Bakanlığına yazdığı bir ihbar mektubunda Tokat Halk Eğitim Merkezi Başkanı Ahmet Koç'un, CHP'li olduğunu ileri sürerek, görevinden alınmasını istemektedir. Milli Eğitim Bakanı Ali Naili Erdem'e bir kolaylık olması için bu ihbar mektubunun tarih ve sayısını verelim: Özel Kalem Müdürlüğü 1 Eylül 1975 gün ve 5504.

Başbakan Demirel'e mektup yazan bir başkasının bu mektubunu birlikte okuyalım. Sındırgı, Camicedit Mahallesi No: 51'de oturan Cemal Uruk, Başbakan Demirel'e şunları yazmış:

– Halen Balıkesir ili, Bigadiç ilçesi Kargın köyü ilkokulu müdürüyüm. Önce sizin iznimizle ve Adalet Partisinin yolunda olup, gerekli çabalarımızı vermekteyiz. Yeter ki Allah size sağlık versin. Bütün dileğimiz budur. Cemal Uruk, her ne kadar, bütün dileğinin, Allahtan Süleyman Demirel'e sağlık vermesi

olduğunu söylemekte ise de başka dilekleri de olduğunu hemen açıklayıvermektedir. Okuyalım mektubu:

– Sındırgı AP camiasının ilgisizliği nedeniyle şimdiye kadar yapmış olduğum tayin isteklerimin daima solcu müfettişler ve Milli Eğitim Müdürleri tarafından geri çevrildiğine şahit oluyorum. Halen açık ve münhal bulunan Sındırgı Halk Eğitim Merkezi Müdürlüğü beş solcu öğretmene karşı, milliyetçi ve Adalet Partili olarak adaylığımı koymuş ve müracaat etmiş bulunmaktayım...

Başbakanlığa yollanmış bu mektup, Başbakanlık Özel Kalem Müdürlüğü tarafından, 5.9.1975 gün ve 9707 sayı ile Milli Eğitim Bakanlığı Özel Kalem Müdürlüğüne yollanmış ve sonucun kendilerine bildirilmesi istenmiştir.

Sonuç ne olmuş, ben de merak ediyorum doğrusu...

Milli Eğitim Bakanlığına yollanan şu ihbar mektubu da çok ilginç. Önce ihbarcıların ad ve soyadlarına bakın: Hayrettin Yıkıcı, Zülküf Demirel, Hafız Cicioğlu.

Yani, hem "yıkıcı", hem "Demirel", hem de "hafız", tam Milliyetçi Cephe gibi ihbar kadrosu...

Milli Eğitim Bakanlığı Özel Kalem Müdürlüğünde 18 Eylül 1975 gün ve 5629 sayı ile kayıtlı bulunan bu ihbar mektubunu da birlikte okuyalım.

– CHP-MSP ortak hükümetinin kurulmasından bu yana Erzurum Halk Eğitim Merkezi Başkanı olarak tayin olunan M. Sait Durmuşoğlu Halk Eğitim Merkezini alet ederek aşırı ve zararlı faaliyetlerde bulunmaktadır. Ayrıca Erzurum Emniyet Müdürlüğüne yaptığınız müracaat üzerine dairede yapılan aramada aşırı sol eserler ele geçmiştir. Her akşam memleketçe tanınan sol anarşistlerle, Halk Eğitim Merkezinde toplantıları gece geç saatlere kadar sürdürmektedir. Bu toplantıların varlığı milliyetçiler tarafından bilinmekte, toplantılar da takip edilmektedir. Böyle bir kimsenin Erzurum gibi, milliyetçi ve mukaddesatçı bir yerde kalması ciddi müessif olaylara sebep olacaktır...

Bir de Milliyetçi Hareket Partisi Söğüt İlçe Başkanlığından Milli Eğitim Bakanına gönderilen mektubu okuyalım:

– Bizler büyük Osmanlı İmparatorluğunun beşiği Söğüt ilçesinin sakinleriyiz. İlçemizde üç yıldan beri görevli bulunan

Muzaffer Tuğyan, görevine layık olduğu şekilde eğilmemekte, politikanın içinde bulunan TÖB-DER'in sanki bir militanıymış gibi faaliyet göstermektedir. CHP İlçe Başkanıyla kırk yıllık dost pozlarına bürünmekte ve Milliyetçi Cephe hükümetinin olduğunu, sağda, solda yaymaktadır. Türk milletine düşman bu şahsın ve ideolojisinin çevremizde tahribat yapmak üzere faaliyete geçtiği bugünlerde durumun nazikliğini gözönüne alarak, sizlere duyurmayı bir görev bildik.

İmza, MHP İlçe Başkanı Ahmet Kayaalap, Tuzaklı köyünden Mehmet İpekçi, Özel Kalem kaydı: 15 Eylül 1975 gün ve 5505.

AP, Antalya ili Serik ilçesi yöneticilerinin bir ihbar mektubu var. İmzalar: AP Gençlik Kolu Başkanı Mehmet İş, İl Genel Meclis Üyesi Ünal Yılmaz, Belediye Meclisi Üyesi Erol Coşkun, Gençlik Kolu Sekreteri Bazak Gönül, Muhasip Üye Mustafa İngeç, Gençlik Kolu Üyesi Ali Kaya, Vahap Güzelcan, Hacı Etli, İlçe Kurulu Üyesi Zeki Karakaya, Antbirlik memuru Süleyman Türker.

Adalet Partisine gönül vermiş bu gereğinden fazla saygıdeğer yurttaşlarımız da, Serik Tekeli İlkokulu Öğretmeni Yaşar Sönmez hakkında uzun uzadıya bir ihbar mektubu yazdıktan sonra:

– Gereğine eğileceğinizi ve milliyetçi arkadaşlarımızı bu solcular karşısında ezdirmeyeceğinize emin olarak, bekliyoruz... demektedirler. Bu ihbar mektubu Demirel'e "Sayın Genel Başkanımız" diye yazılmış.

Elimizde bir başka belge daha var...

Van Kız Öğretmen Lisesinde açılan kursa katılan 54 öğretmenin adlarının karşısında "Milliyetçi", "solcu", "Kürtçü solcu", "Militan solcu" gibi açıklamalar bulunuyor. Listenin altında el yazısıyla:

– Ahmet Güleç, 12 No'lu Türkçe kursu öğretim üyesi, Hatay Kırıkhan Ortaokulu Türkçe Öğretmeni, 13 yıllık öğretmen, 10 yıllık idareci... Bakanlık müfettişliğinde veya Hatay Kırıkhan Temel Eğitim ve Yatılı Bölge Müd... gibi dilekler okunuyor. Demek oluyor ki, Ahmet Güleç, bu görevlere atanmasını istiyor.

Şimdilik bu kadar...

Türkiye'de "örgütlü ihbar şebekesi" nasıl çalışıyor, nasıl etkili oluyor görüyorsunuz. Şimdi soyadı "Erdem" olan Milli Eğitim Bakanının erdemine seslenerek soruyorum:

– Bu ihbar mektuplarını gördünüz mü? Gördüyseniz ne gibi işlemler yaptınız? Ve siz partilerden gelen ihbar mektuplarına göre mi karamameler imzalayıp, öğretmenleri ilden ile, ilçeden ilçeye, köyden köye sürüyorsunuz?

(19 Ekim 1975)

İPTALDEN SONRA...

Milli Eğitim Bakanı Ali Naili Erdem'in, enstitü sınavlarını iptal etmesi, hükümet içinde huzursuzluğa yol açmıştı. MHP, eğitim enstitüleri kanalıyla sağladığı örgütlenmenin, bir çırpıda yıkılışının hırçınlığı içinde, Bakanın istifasını istedi. Bakanlık içinde de, genel müdürler, bakana karşı belirli-belirsiz bir eyleme geçtiler.

Ali Naili Erdem, Eğitim Enstitüleri Yönetmeliğinde bir usulsüzlük yaptıklarını, bu nedenle sınav sonuçlarını iptal ettiklerini söylemiştir. İşin içyüzüne bakarsanız, Erdem, Sayın Cumhurbaşkanının, sonuna eğilmesinden sonra papucun pahalı olduğunu anlayıp, sınav sonuçlarını iptal ettiğini açıklayıvermiştir.

Bundan sonra ne olacak?

Olacağı şu: Yönetmeliğe uygun sınav komisyonları seçilecek ve yeniden sınav yapılacaktır. Yönetmelikte, eğitim enstitüleri sınavlarını, yapacak iki tür komisyon öngörülmektedir. Birinci komisyon, her Eğitim Enstitüsü müdürünün seçeceği sınav komisyonudur. Bir başka komisyon da, sınavın biçimini saptayacaktır. Erdem'in açıklamasına göre, bu komisyonların seçiminde usulsüzlük vardır.

Kazın ayağı hiç de öyle değildir...

Bu sınavlar, bugüne kadar Milli Eğitim Bakanlığı tarafından yayınlanan yönetmeliklere aykın olarak yapılmıştır. Usulsüzlük sadece Ali Naili Erdem'in değindiği, Eğitim Enstitüsü Yönet-

meliğinde değildir. Öyle olsa işler çok kolaylaştırdı:

– Yeniden sınav komisyonu kur, aynı Ülkücü öğrencileri yeniden kaydet...

Milli Eğitim Bakanlığı, 14 Mart 1975 günlü Resmi Gazetede bir yönetmelik yayınlamıştı. Bu yönetmelik, eğitim enstitülerine, hangi yöntem ve koşullar ile öğrenci alınacağını belirlemektedir. İşte, sorun da burada... Çünkü bu yıl yapılan Eğitim Enstitüleri sınavı, bu yönetmeliğe aykın olarak yapılmıştır.

Bilindiği gibi, lise ve dengi okulları bitirenler, adına kısaca "merkezi sistem" dediğimiz sınav ile, üniversite ve yüksek okullara kaydolurlar. Yönetmelik, bu kurala bir istisna getirmiştir. Öğretmen yetiştiren yüksek dereceli okullar ve Tatbiki Güzel Sanatlar Yüksek Okuluna alınacak öğrenciler için yönetmelik bir başka kural getirmektedir. Bu okulların "Özel nitelik taşıyan bölümlerine" öğrenci almak için, bu, merkezi sınav sisteminden geçen öğrenciler, bir de "yetenek" sınavına girerler.

Yönetmelik çok açıktır: Bu istisna, sadece, bu okulların "özel nitelik taşıyan bölümleri" içindir. Bu bölümler, resim, müzik, beden eğitimi ve eğitim bölümleridir.

Milli Eğitim Bakanlığı ne yapmış? Bu yönetmeliği bir yana iterek yönetmelikte yer alan "Özel nitelik taşıyan bölümler" koşulunu ve tanımını görmezlikten gelerek, Eğitim Enstitülerinin bütün bölümlerine alınacak öğrencileri "özel mülakat" adını verdikleri, "Ülkücülük" sınavına sokmuştur.

Milli Eğitim Bakanlığı, Türkeş'in egemenliği altındadır. Ali Naili Erdem, bir buçuk yıldır o koltukta bir AP'li bakandan çok, bir MHP'li gibi davranmış bütün kadroları, MHP'nin güdümüne vermiştir.

Yönetmelik hükmü uygulanmış olsa, Eğitim Enstitülerinin sadece, müzik, resim, beden eğitimi gibi özel nitelik taşıyan bölümleri için sınav yapılacak, öteki bölümlerin öğrencileri merkezi sisteme göre enstitülere gireceklerdir. Bakanlık işte bu kuralı çiğnemiştir.

Milli Eğitim Bakanlığınca, 1975 yılında yayınlanan adı geçen yönetmeliğin 10'uncu maddesi, eğitim enstitülerinin, özel nitelik taşımayan bölümlerine alınacak öğrencilerin yerleştirme

işleminin, üniversitelerarası öğrenci seçme ve yerleştirme merkezi tarafından yapılacağını da açıkça yazmıştır... Bakanlık bu hükmü bir yana itmiştir...

Milli Eğitim Bakanlığı bu okulların özel nitelik taşıyan-taşımayan ayrımını kaldırarak ve de yürürlükteki yönetmeliği de göz göre göre çiğneyerek, eğitim enstitülerinin bütün bölümlerine "özel mülakat" yoluyla öğrenci almıştır.

Şimdi Milli Eğitim Bakanı diyor ki:

– Efendim, komisyonlar usulüne göre kurulmamış, bu yüzden sınavları iptal ettim...

Hayır, iş o kadar basit değil... Eğitim Enstitüsü giriş sınavları, 1975 tarihli yönetmeliğe aykırı olarak yapılmıştır. Bu yönetmelik hükmüne göre Eğitim Enstitülerinin "resim, müzik", "beden eğitimi" ve "eğitim bölümü" dışındaki bölümleri için, öğrencilerin, merkezi sistem sonuçlarına göre yerleştirilmeleri gerekir.

İşi buradan saptırıp, yeniden kurulacak sınav komisyonları, bu soruna çözüm getirmez, üstelik, aynı sorunları, büsbütün büyütür.

İptal edilmesi gereken sınav sonuçları değil, cephe hükümetinin, eğitim anlayışıdır...

(13 Kasım 1976)

ALIŞMAK...

Öldürülen öğrencilerin adlarını ardarda sayabilir misiniz? Sayamazsınız. Şimdiye dek kaç kişi öldürüldü bilir misiniz? Bilemezsiniz. Çünkü artık siyasal cinayetler, günlük olaylar arasına girdi. Artık, hiç kimse bu tür olayları yadırgamıyor. Cinayete, kurşuna, işkenceye, ölüme alıştık toplum olarak... Daha doğrusu alıştırıldık.

Bir yolsuzluk haberi duysanız şaşırır mısınız? Şaşırmazsınız. Çünkü bilirsiniz ki, yolsuzluk, çok partili düzenimizin vazgeçilmez parçalarından biridir. Şurada, mobilya yolsuzluğunun girdisini çıktısını anlatmaya kalkışsak, belki de kızarsınız. Haklısınız da... Artık, bunlar günlük olaylardan oldu bile. Kimse ya-

dırgamıyor, kimse aldırmıyor bunlara.

– Adam sen de olur böyle şeyler... diye düşünenlerimiz de var.

Bir yüksek mahkeme kararının uygulanmadığını duyarsanız, tepki gösterir misiniz? Göstermezsiniz... Tersine, belki, Danıştay kararlarının hükümetçe uygulandığını duyarsanız şaşırırsınız.

Yıllarca, devrimcilik, solculuk, sosyalistlik adına yazılar yazmış, kitaplar yayınlamış, konuşmalar yapmış ve bu nedenlerle cezaevine girmiş öğretim üyeleri, ellerine kalem alıp, dün değiştirmeye kalktıkları düzenin bugün avukatlığını üstlenirlerse, şaşınr mısınız? Şaşırmazsınız, yadırgamazsınız, aldırmazsınız. Çünkü toplum olarak böylelerine de alıştık.

Peki nedir bunların anlamı?

Bunlar, toplum olarak, bazı duygularımızın köreldiğini, vicdanlarımızın sustuğunu, değer yargılarımızın yozlaştığını gösterir. Çünkü, hiçbir demokratik toplum, cinayetlerle, yolsuzluklarla yönetilmez. Çünkü, hiçbir hukuk devletinde, bu tür suçlar, iktidar partilerinin kolu kanadı altında işlenmez. Çünkü sağlıklı toplumlarda, hiç kimse, iki yıl, üç yıl önceki düşünce ve eylemlerinin, tam tersini savunmak gibi bir yüzsüzlüğün ma kesine sığınamaz.

Maliye Bakanı, devletin hazinesinden sorumlu kamu görevlisi demektir. Başbakanın yeğenine, devletçe verilen milyonların hesabını, Maliye Bakanının sorması gerekmez mi? Sormaz bu Maliye Bakanı... Sormaz, üstelik, Başbakanın ailesinin avukatı gibi, devlet hazinesinden milyonlarca lira çeken yeğeni savunur. Sonra ne olur? Aynı Maliye Bakanlığı müfettişleri, yolsuzluğu belgeleriyle saptar. Peki, ya bu Maliye Bakanı, bırakınız kamuoyunu, müfettişlerinin yüzüne nasıl bakar?

Alıştık, bunlara da alıştık...

Tavukçuluk konusunda uzman olan bir öğretim üyesi, hiçbir bilgi sahibi olmadığı TRT kurumunun başına getirilir. Danıştay bu öğretim üyesini TRT Genel Müdürlüğüne atayan kararnameyi iptal eder. Bu öğretim üyesine, TRT Genel Müdürü olması için izin veren fakülte kurulları susar, iznini geri almaz... Dört üniversite rektörü, koltuğuna Danıştay kararını minder yapıp, üstüne bağdaş kuran bu TRT işgalcisi hakkında

aylardır karar veremez.

Cinayetlere alıştık, işkencelere, dayaklara, gencecik insan ölülerine alıştık, gelinlik yerine kefen giyen genç kızlara, birbiri ardından vurulup vurulup ölen fidan gibi delikanlılara alıştık.

Alışmadık, alıştırıldık...

Bu alışkanlık, cephe milliyetçiliğinin yaydığı, en tehlikeli toplum hastalıklarından biridir. Sinsi bir hastalık...

(22 Ocak 1977)

BİR PULSUZ DİLEKÇE...

Ne yapsak, nasıl yazsak, bilemiyorum artık. Nasıl yapsak da, sesimizi devletimizin yüce katlarına duyursak? Elime bir dilekçe alarak sayın Cumhurbaşkanı'na gitsem ve ölenlerin adlarını bildirsem mi acaba?. Her gün bir cinayet işleniyor, her gün fidan gibi gençler vurulup vurulup ölüyor. Ne yapsak etkili olur, ne yazsak bu cinayetleri duyururuz acaba?

Hükümetin ilk görevi, ülkede dirlik ve düzenliği sağlamaktır. Bu görev yerine getirilmiyorsa, sağda solda temel atılmış neye yarar? Cephe iktidarında, genç ölüler için kazılan mezarlar, atılan temelleri çok aştı. Bilmiyorum daha doğrusu bilemiyorum, acaba sayın Cumhurbaşkanı, Başbakan Süleyman Demirel ile haftalık olağan görüşmelerinde bu cinayetleri bir bir soruyor mu?... Ve acaba Demirel, bu sorulan yanıtlıyor mu?

Ne yalan söyleyim, ben, CHP'nin, Parlamentoda, bu cinayetler konusunda etkili ve sürekli bir savaşım verdiği kanısında değilim. En azından bütçe görüşmelerinde, bu cinayetler tek tek kürsüye getirilir, birer birer bunların hesabı sorulurdu... Bu yapıldı mı? Hayır. Sadece genel sözler Demirel bu genel sözleri, aynı genellikle yanıtlayıverdi:

– Bu iddiaları reddederim...

Önceki gün, Cumhuriyet Senatosu'nda ödenek ve yolluklarla ilgili yasa önerisinin tartışmasını izledik: Meclis kulislerinde bir heyecan ki, görmeyin. Acaba ne olacak? Yasa Senatodan geçecek mi, geçmeyecek mi? Birçok milletvekili, Cumhuriyet Senatosu'nda görüşmeleri izliyor. Kürsüye çıkan senatörlerin

her biri arslan kesilmiş:

– Muktesep haklar çiğnenmez...

Öyledir öyledir... Bu hak hukuk tartışmasını, kendi ödenek ve yolluklan için hatırlayanlar, şu kanlı mezar taşlan karşısında neden susarlar acaba? Anayasa üzerine yemin edenler bunca ateşli tartışmayı, can güvenliği konusundan neden esirgerler acaba?

– Kanunlar, makabline şamil olmaz...

Yani ne demek? Yasalar, geriye işlemez. Ödenek ve yolluklar konusunda düzenlenen yasa geriye yürümezmiş. Kim söylüyor bunu? 12 Mart'ın ünlü Başbakanı Erim... Devlet radyolannda, "Makabline şamil kanun çıkartacağım" diye bildiriler yayınlatan kamu hukuku profesörü, bazı CHP senatörleri de kürsüden Erim'e hak veriyorlar:

– Hocamızın dediği gibi...

Bu kadar cinayetin işlendiği bir ortamda, Parlamentoda tek konu tartışılmalıdır: Can güvenliği... İki yılda yüz elliyi aşkın insan siyasal cinayetlere kurban gitmişse, milletvekili ve senatörlerin bir tek konusu olmalıdır: Can güvenliği...

Ne oluyor ya? Bir çoğumuz olayları kovuşturmuyor, olaylardan kaçıyoruz... Öyle değil mi? Herkeste bir yılgınlık:

– Aman ben sorumlu olmayım da kim olursa olsun...

Cumhuriyet Senatosunda, ödenek ve yolluklarla ilgili ateşli tartışmalar sürerken, Ankara Akşam Ticaret Lisesinde yaylım ateşi açılıyor, genç çocuklar beyinlerinden, göğüslerinden, ciğerlerinden aldıklan yaralarla bir bir yerlere yıkılıyor.

Neyse, ne önemi var efendim? Ödenek ve yolluklarla ilgili yasa ne oldu? Siz ondan haber verin. Marta kadar çekler hazırlanacak mı? Kazanılmış haklar da çiğnenir mi? Hem parlamentonun itibarı ne olacak? Nihat Erim de ne büyük devlet adamı değil mi?

Bir dilekçe hazırlasam... Genç ölülerin adlarını alt alta sıralasam... Karşılarına ölenlerin doğum tarihlerini yazsam, Sayın Cumhurbaşkanımız beni gençlerin kanlarına bulanmış bu pulsuz dilekçeyle kabul ederler mi acaba?...

(26 Şubat 1977)

"Uğur Mumcu'nun bu kitabı, Suçlular ve Güçlüler ile başlayan bir dizinin ikinci kitabı gibidir. Suçlular ve Güçlüler'de Mumcu, 12 Mart rejiminin sorumlularıyla, genellemeler halinde değil somut olarak, tek tek, isim isim uğraşmıştı. Bir Pulsuz Dilekçe'de de 12 Mart döneminin arkasından gelen ve aslında onun uzantısı olmaya çabalayan Milliyetçi Cephe Rejimi'nin marifetleri ve marifetlileriyle uğraşıyor. Gene tek tek, gene isim isim..."

Altan Öymen

um:ag

ISBN 975-8084-22-4
9 789758 084227

um:ag
KDV Dahil
700.000 TL